LEE CHİLD

KORIDOR

“Her parçada zekanızı biraz daha zorlayacak bir bulmacayı çözmek gibi. ”

Publishers VVeekly

Ülkenin dört bir yanında kadınlar öldürülüyor, cesetleri kamuflaj boyasıyla dolu küvetlerde bulunuyor ve katil ardında en ufak bir iz bırakmadan kayboluyor. **FBrın** elinde fiziksel bir kanıt yok, tüm soruşturma körlemesine sürüyor. Kurbanların tek ortak noktası, hepsinin Jack Reacher’ı tanıyor olması.

Herkesin akimda, şaşkınlıkla cevabını aradığı aynı sorular var:

Katil yüksek güvenlikli bu evlere bir hayalet gibi nasıl girdi?

Özel eğitimli kadın askerleri, boğuşma yaşanmadan, ölüm sebebi anlaşılamayacak şekilde nasıl öldürebildi? Küvetleri kamuflaj boyasıyla doldurmasının arkasındaki amaç neydi?

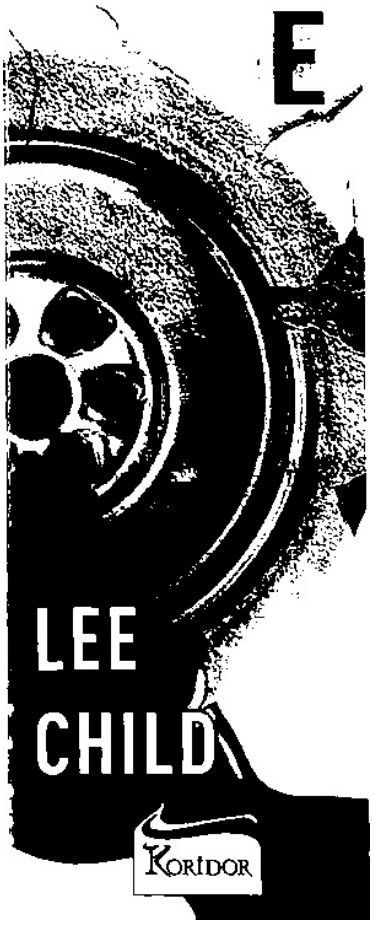
Bir anda soruşturmanın kilit noktası haline gelen Jack Reacher, aklında yazdığı cinayet senaryolarım üç haftalık zaman periyotlarında gerçekleştiren ve attığı her adımı en ince detaylarıyla hesaplayan katilin izini sürerken, akrebin yelkovanı yelkovanın akrebi izlediği amansız bir kovalamacanın içine düşer.

ISBN: ^?ö-b[]5-ᵒl?D2-53-ᵉî

₺24.00 9 786059 702539

“Uykusuz geçecek bir geceye ve sonunda soluksuz kalmaya hazır olun. ”

Kirkus Revievvs

“Reacher serisinin en iyi kitabı. Konusuyla tam bir başyapıt. ”

Booklist

“En dikkatli okurları bile şaşırtacak bir sonu var. "

Jane Adams

K

■ ■

Konu, insanları ■>

' I

ı

öldürmek olduğunda •' bilgi güçtür. Öldürdükten sonra, ortadan kaybolmak olduğunda da.

JACK REACHER -

GÜNÜMÜZÜN KAHRAMANI

“Clint Eastwood, Mel Gibson ve Bruce Willis bir arada; günümüzün Süperman ’i... " **Irish Times**

“Akıllı kızların ideal erkeği" **The Times**

“Zorlu ama Adil" **Mirror**

“Erkek okuyucuları ona hayran, kadınlarsa onu arzuluyor... **Daily Express**

"Muhteşem ama Huysuz Kahramanlardan Biri" **Independent**

"Kolları Temel Reis ’in Kolları Kadar Büyük... ” **Independent**

“Yalnız kurtların en yalnızı, okulun en havalısı ”

San Francisco Chronicle

"Biraz Robin Hood, biraz goril" **Sunday Times**

"Unutulmaz sıkı erkek kahramanlardan biri" **Jeffery Deaver**

"Jack Reacher 'dan bahsediyoruz, hadi ama, adam sizi kahvaltılık gevrek olarak yer!" **Los Angeles Times**

Lee Child (James D. Grant),

1954’te İngiltere’de doğdu. Bir televizyon şirketinde on sekiz yıl çalıştı. Daha sonra, yazar olmaya karar verdi ve ilk Jack Reacher romanını 1997’de yazdı. Jack Reacher serisi dünya çapında çok satanlar listesindeki yerini aldı, pek çok ödüle layık görüldü ve kırktan fazla dile çevrildi.

KORİDOR YAYINCILIK - 331

ISBN: 978-605-9702-53-9

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 16229 MATBAA SERTİFİKA NO: 19039

Körebe

Lee Child

Özgün Adı: **Running Blind (The Visitor)**

Copyright © 2000 Lee Child

© Bu kitabın Türkiye’deki yayın hakları Koridor Yayıncılık’a aittir.

Yayıncının izni olmaksızın çoğaltılamaz, kaynak gösterilmek suretiyle alıntı yapılabilir.

Editör. Ece Çavuşlu

Çeviren: Rabia Taş

Kapak tasanmr.Tuğçe Ekmekçi

Baskı: Ekosan Matbaacılık, İstanbul **EKOSAN MATBAACILIK**

Maltepe Mah. Hastaneyolu Sok. No: 1 (Taral Tarım Binası)

Zeytinburnu - İstanbul

Cilt: Ekosan Matbaacılık, İstanbul 1. baskı: Koridor Yayıncılık, İstanbul, 2017

KORİDOR YAYINCILIK

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. MB İş Merkezi No: 14 Kat: 1 D: 1 Zeytinburnu / İstanbul Tel.: 0212 - 544 41 41 / 544 66 68 / 544 66 69 Faks.: 0212-544 66 70
info@koridoryayincilik.com.tr

LEE CHİLD

Çeviren: Rabia Taş

KORIDOR

KORİDOR YAYINCILIK - 331

ISBN: 978-605-9702-53-9

YAYINEVİ SERTİFİKA NO: 16229 MATBAA SERTİFİKA NO: 19039

Körebe

Lee Child

Özgün Adı: **Running Blind (The Visitor)**

Copyright © 2000 Lee Child

© Bu kitabın Türkiye'deki yayın hakları Koridor Yayıncılık'a aittir.

Yayıncının izni olmaksızın çoğaltılamaz, kaynak gösterilmek suretiyle alıntı

yapılabilir.

Editör. Ece Çavuşlu

Çeviren: Rabia Taş

Kapak tasarımı: Tuğçe Ekmekçi

Baskı: Ekosan Matbaacılık, İstanbul **EKOSAN MATBAACILIK**

Maltepe Mah. Hastaneyolu Sok. No: 1 (Taral Tarım Binası)

Zeytinburnu - İstanbul

Cilt: Ekosan Matbaacılık, İstanbul 1. baskı: Koridor Yayıncılık, İstanbul, 2017

KORİDOR YAYINCILIK

Maltepe Mah. Davutpaşa Cad. MB İş Merkezi No: 14 Kat: 1 D: 1 Zeytinburnu / İstanbul Tel.: 0212 - 544 41 41 / 544 66 68 / 544 66 69 Faks.: 0212-544 66 70
info@koridoryayincilik.com.tr

LEE CHİLD

Çeviren: Rabia Taş

KORIDOR]

JACK REACHER: ÖZGEÇMİŞ

Adı: Jack Reacher (İkinci bir adı bulunmamaktadır.)

Doğum Tarihi: 29 Ekim

Boy: 1.95 m.

Kilo: 100-113 kg.

Beden: Göğüs 127 cm, Üst Beden 3XL, Bacak 95 cm

Gözler: Mavi

Ayırt Edici Yanları: Sol

gözün köşesinde yara, üst dudakta yara.

Eğitim: Avrupa ve Uzak Doğu'da Amerikan Ordusu Temel Eğitim Okulları; West Point Askeri Akademisi

Hizmetler: Amerikan askeri inzibatı, on üç yıl; 110’uncu Bölük’ün ilk komutanı; altı yıl sonra Yüzbaşı rütbesinden Binbaşı rütbesine geçiş, yedi yıl sonra Binbaşı olarak terhis edildi.

Hizmet Ödülleri: Üstte: Gümüş Yıldız, Savunma Kıdemlisi Hizmet Madalyası, Liyakat Madalyası; Ortada; Fedakarlık Madalyası, Bronz Yıldız, Purple Heart Madalyası; Altta; Diğer madalyalar.

İkamet Ettiği Son Adres:

Bilinmiyor

Aile: Anne, Josephine Moutier Reacher, vefat etti, aslen Fransız; Baba, Amerikan Donanmasından, vefat etti, Kore ve Vietnam'da görev yaptı; Erkek Kardeş,

Joe, vefat etti, Amerikan Ordusu İstihbaratı Hazine Departmanında beş yıl çalıştı.

Özel Yetenekler: Ufak kalibreli ateşli silahlar uzmanı, taşınabilir her türlü mühimmatta ve göğüs göğse muharebede üstün başarı.

Dil: Akıcı İngilizce ve Fransızca, iyi derecede İspanyolca.

Sahip Olmadıkları: Ehliyet, kredi kartları; Federal yardımlar; vergi iadesi; aile efradı.

Okumayı ve neden okumam gerektiğini öğreten anne ve babam Audrey ve John ’a

BOLUM - 1

İnsanlar bilginin güç olduğunu söylerler. Ne kadar çok bilirsen, o kadar

güçlüsündür. Loto çekilişinde hangi numaraların kazanacağını bildiğinizi düşünebiliyor musunuz? Hem de hepsini! Tahmin etmedeniz, rüyanızda görmediniz, sadece biliyorsunuz. Ne yapardınız? Hemen gidip bir kupon doldururdunuz. Kazanacağını bildiğiniz numaraları işaretlerdiniz. Sonra da kazanırdınız.

Aynı şey borsa için de geçerlidir. Hangi hisselerin yükselişe geçeceğim bildiğinizi düşünebiliyor musunuz? Bir his ya da tahminden söz etmiyorum. Trendler, yüzde takipleri, duyumlar ya da tüyolardan da bahsetmiyorum. Bilgiden bahsediyorum. Gerçek ve tam bilgi. Tüm bunları bildiğinizi düşünebiliyor musunuz? Ne yapardınız? Borsacınızı arardınız. Hisseleri alırdınız. Sonra satardınız ve zengin olurdunuz.

Aynı şey basketbol, at yarışları ya da aklınıza gelen daha pek çok şey için de geçerlidir. Futbol, hokey, gelecek yılın Dünya Kupaları ve diğer tüm spor dalları için de. Geleceği tahmin edebilseniz, evinizde oturur ve gül gibi bir hayat sürerdiniz. Sorgusuz sualsiz. Aynı şey Oscar ödülleri, Nobel Ödülü ve hatta yılın ilk kar yağışını bilmek için de geçerli olurdu. Her şeyi bilirdiniz.

Aynı şey insanları öldürmek için de geçerli olurdu.

İnsanları öldürmek istediğinizi düşünün. Önceden nasıl yapacağınızı bilirdiniz. Aslında bu nispeten kolay kısmı. Çünkü birini öldürmenin pek çok yolu var. Bazıları diğerlerinden daha iyi, o kadar. Pek çoğunun kendince zorlukları var. Sahip olduğunuz bilgiyle yepyeni bir yöntem geliştirdiğinizi düşünün. Düşünüyorsunuz, düşünüyorsunuz ve düşünüyorsunuz. Sonunda kusursuz bir yöntem buluyorsunuz.

Planı hazırlamak için çok dikkatli davranırsınız. Çünkü kusursuz yöntem, kolay bir yöntem değildir. Dikkatli hazırlık çok önemlidir. Fakat bu işler sizin için çerez gibidir. Dikkatli hazırlık konusunda hiçbir sıkıntınız yoktur. O kadar zeki olduktan sonra dikkatli hazırlık yapmakta güçlük çekmek de ne demektir? O kadar eğitimden sonra zorlanmak da nedir?

Planınızı uyguladıktan sonra büyük sorunlar yaşanacağını da bilirsiniz. Bütün bu sorunlardan nasıl kaçacaksınız? Tabii ki bilginizi kullanarak. Polislerin nasıl çalıştığını pek çok insandan daha fazla ve daha iyi biliyorsunuz. Onları defalarca görev başında gördünüz, hatta çok yakınlarına gittiniz. Ne aradıklarını biliyorsunuz. O halde onların arayacakları hiçbir şeyi geride bırakmayacaksınız.

Bütün bunları aklınızdan geçiriyorsunuz, tüm detayları ve kurguyu dikkatlice aklınıza kazıyorsunuz. Tıpkı loto çekiliş kuponunu, kazanan kupon olacağını bilerek dikkatlice doldurduğunuz gibi.

İnsanlar, bilginin güç olduğunu söylerler. Ne kadar çok bilirsen, o kadar güçlüsündür. Bu da seni dünyanın en güçlü insanı yapar. Konu insanları öldürmek olduğunda da bilgi güçtür. Öldürdükten sonra ortadan kaybolmak olduğunda da.

Hayat kararlar, hükümler ve tahminlerle doludur. Bir süre sonra hepsine o kadar alışırsın ki ihtiyacın olmasa da karar alma, hükümde bulunma ya da tahmin etme eğiliminde olursun. *Ya şöyle olsaydı,* **dersin ve senin olmayan bir sorun gerçekte senin sorunun olsa nasıl davranacağını düşünürsün. Bu, alışkanlık haline gelir. Bu alışkanlık Jack Reacher'da da fazlasıyla kendini göstermekteydi. Bu yüzden bir restoran masasında tek başına oturmuş, birkaç metre ötesindeki iki adamın sırtına bakıp onları uyarmalı mı yoksa gidip ikisinin de kollarını mı kırmalı diye düşünüyordu.**

Hepsi bir dinamik sorusuydu aslında. En başından şehrin dinamikleri, Tribeca'da Reacher'ın oturduğu gibi bir İtalyan restoranı açıldığında bomboş mu kalacak yoksa *New York Times* **'tan bir adam ya da** *Observer***'dan bir köşe yazarı iki gece üst üste ünlüleri bu mekanda gördüğünü yazacak da mekan tıklım tıklım mı olacak üzerine kuruluydu. Fakat henüz iki seçenek de hayata geçmemişti ve restoran kalabalık değildi. Bu da, gece geç saatlere kadar ofiste çalışması gereken kız arkadaşının evine yakın bir yerde akşam yemeği yemek isteyen yalnız bir adam için mükemmel bir seçimdi. Şehrin dinamikleri vardı. Bu dinamikler Reacher'ın o restorana gitmesini kaçınılmaz kılmıştı. Aynı dinamikler, Reacher'm izlediği iki adamın da orada olmasını kaçınılmaz kılmıştı. Çünkü şehrin dinamikleri, bu reklam olmaya aday restoranın, fedailerinin beyzbol sopaları ve balta sapları ile darmadağın etmemesi için her hafta üç yüz dolar isteyen biri tarafından er ya da geç ziyaret edileceğinin sinyallerini veriyordu.**

Reacher'ın izlediği iki adam bara yakın bir yerde dikiliyor ve restoran sahibi ile kısık sesle konuşuyorlardı. Bar, restoranın bir köşesinde sembolik olarak tasarlanmıştı. Köşede, yaklaşık iki metre uzunluğunda, üçgen şeklinde yapılmıştı. Gerçek bir bar olmadığı için insanların oraya oturup bir şeyler içme ihtimali pek yüksek değildi. Sadece, restoran tasarımında odakta kalacak bir yere konuşlandırılmıştı. İçki şişelerini yerleştirmek için

planlanmıştı. Kumlanmış aynanın önünde üç adet camlı raf vardı ve rafların hepsi de epey doluydu. Kasa ve kredi kartı cihazı da alt raftaydı. Restoran sahibi kısa boylu ve gergin bir adamdı. Sırtını üçgen şeklindeki barın sivri ucuna yaslamıştı ve kasayı arkasında bırakmaya özen gösteriyordu. Kollarını kavuşturmuş ve savunmaya geçmişti. Reacher adamın gözlerini görebiliyordu. Gözlerinde biraz şaşkınlık, biraz da panik vardı. Bakışları durmadan restoranın içinde geziyordu.

Restoran genişti. On sekize on sekiz metrelik bir alana sahipti. Tavan yüksekti. Sekiz metre civarında olmalıydı. Preslenmiş tenekeyle kaplı tavan, kumlanmıştı ve mat da olsa ışığı biraz yansıtıyordu. Bina yüz yılı aşkın süredir ayaktaydı ve muhtemelen bu oda da yıllar içinde pek çok maksatla kullanılmıştı. Belki de fabrika olarak inşa edilmişti. Pencereler epey büyüktü ve şehirdeki binaların en fazla beş katlı olduğu dönemlerde sanayi üretimi gerçekleştirilmesi için yeterli derecede ışığın içeri girmesini sağlamış olmalıydı. Belki de sonrasında bir mağazaya dönüşmüştü. Ya da bir oto galeriye. Yeterince büyüktü. Şimdi ise bir İtalyan restoranıydı. Fakat kırmızı pötikareli masa örtüleri olan ve anne sosları servis eden türden bir İtalyan restoranı değildi. Avangart dekor için üç yüz bin dolar harcamış ve büyük bir tabağa yedi ya da sekiz parça el yapımı ravioli koyup da buna akşam yemeği diyen bir restorandı. Reacher açılışının üzerinden geçen dört haftada, o restoranda on kez yemek yemişti ve her seferinde aç olarak ayrılmıştı. Fakat yemeklerin kalitesi o kadar iyiydi ki herkese bu restoranı tavsiye ediyordu. Reacher için tavsiyede bulunmak büyük önem taşırdı. Ne de olsa kendisi pek de gurme sayılmazdı. Restoranın adı Mostro's'tu. Bildiği kadarıyla İtalyancada "Canavar'ın Yeri" anlamına geliyordu. Bu ismin tam olarak ne anlatmaya çalıştığından emin olamıyordu. Yemek porsiyonlarına göndermede bulunmadığı kesindi. Yine de isim kulağa hoş geliyordu. Akçaağaç eşyalar ve beyaz duvarlarla ilgi çekici, hoş bir yer olmuştu. Çalışanlar da sıcakkanlı ve özgüvenleri yüksek insanlardı. Duvarların üst kısımlarına yerleştirilen hoparlörlerden opera yayını yapılıyordu ve operalar baştan sona takip edilebiliyordu. Reacher'm çok da kabarık olmayan restoran deneyimlerine bakılacak olursa şu anda bu mekanın adını duyuracak bir olay patlak vermek üzereydi.

Mekanın ününün yayılması belli ki oldukça yavaş ilerliyordu. Avangart dekor güzeldi ama alanı daraltmış ve ancak yirmi masaya yer kalmıştı. Yine de geçtiğimiz dört hafta içinde mekanda en fazla üç masanın dolu olduğunu görmüştü. Bir keresinde doksan dakika boyunca restoranda kalmış ve o

süre içinde kendisinden başka gelen giden kimse olmamıştı. Bu akşam da beş masa ötesinde bir çift oturuyordu. Karşılıklı oturmuşlar ve birbirlerinin yüzlerine bakıyorlardı. Reacher ise onlan yandan görüyordu. Adam orta boyluydu. Saman sarısı saçları, san bir bıyığı, açık kahverengi takım elbisesi ve kahverengi ayakkabılan vardı. Kadın da ince ve koyu tenliydi. Etek ve ceket giyiyordu. Sağ ayağının yanında masaya dayanmış, imitasyon deriden bir evrak çantası duruyordu. İkisi de otuz beş yaş civarındaydı. Yorgun, yıpranmış, biraz da pasaklı görünüyorlardı. Birbirlerinin yanında rahat olduklan açıktı ama pek fazla konuşmuyorlardı.

Bardaki iki adam konuşuyorlardı. Bundan emindi. Bann üzerine eğilmişler, bellerini büküp hızlı ve ikna edici bir tavırla bir şeyler söylüyorlardı. Restoran sahibi kasayı arkasına almıştı ve o da hafifçe geri eğilmişti. Üçü de restoran içinde güçlü ve şiddetli bir rüzgara kapılmış gibiydiler. İki adam da epey iriydi. Birbirine benzer koyu renkli yün paltolar giymişlerdi ve paltolar da onlan daha heybetli gösteriyordu. Reacher, içki şişelerinin arkasındaki kumlu aynadan adamlann yüzlerini görebiliyordu. Yanık tenli ve kahverengi gözlü adamlardı. İtalyan değillerdi. Suriyeli ya da Lübnanlı olabilirlerdi. Onlardan önceki jenerasyon da Amerika'da yaşamış olmalıydı ki üzerlerindeki Ortadoğu kavgacılığı az da olsa törpülenmişti. İkisi de söyledikleri her şeyi vurgulamakla meşguldü. Sağ taraftaki adam eliyle etrafı süpürüyormuş gibi bir hareket yaptı.

Belli ki bir beyzbol sopasıyla raftaki şişeleri aşağı indireceği yönünde tehditler savuruyordu. Sonra elini aşağı yukarı indirip bir şeyler tarif etti. Bu da şişelerin ve rafların nasıl yere ineceğini gösterme çabası olabilirdi. *Tek bir hamleyle hepsi yukarıdan aşağı iniverir,* **diyordu herhalde. Restoran sahibinin beti benzi attı. Yan gözle raflara bakıyordu.**

Soldaki adam manşetini sıvadı ve kol saatinin üzerine parmağıyla birkaç kez vurup restorandan ayrılmak üzere arkasını döndü. Ortağı da doğruldu ve onu izledi. Giderken elini bir masanın üzerinde gezdirdi ve masanın üzerindeki tabağı yere düşürdü. Tabak yere düşünce parçalara bölündü ve gürültüsü opera sesine karıştı. Saman saçlı adam ve koyu tenli kadın kılını kıpırdatmadı ve bakışlarını diğer yöne çevirdi. İki adam yavaşça kapıya yürüdü. Başları dikti ve kendilerinden eminlerdi. Reacher, ikisi de dışarı çıkıp kaldırıma adım atana kadar izledi. Sonra restoran sahibi bardan uzaklaştı ve yere eğilip elini kırılan tabağın parçalan üzerinde gezdirdi.

Reacher adama, “İyi misin?” diye seslendi.

Aslında soruyu sorar sormaz ne kadar anlamsız olduğunu anlamıştı. Adam omzunu silkti ve yüzünde acınası bir ifade belirdi. Ellerini yere koyup yerden güç almışçasına kınk parçalan toplamaya başladı. Reacher sandalyesinden kalktı, adamın yanına gidip peçetesini yere serdi ve kınkları peçetenin içinde toplamaya koyuldu. Beş masa ötedeki çift onu izliyordu.

“Bir daha ne zaman gelecekler?” diye sordu Reacher.

“Bir saat sonra,” dedi restoran sahibi.

“Ne kadar istediler?”

Adam yine omzunu silkti ve yüzünde hüzünlü bir gülümseme belirdi.

“Yeni başlayanlara özgü indirimden yararlanacağım,” dedi. “Haftada iki yüz dolar. Mekan iyi iş yaparsa haftada dört yüze çıkacak.”

“Ödemek istiyor musun?”

Adamın yüzünde yeniden acınası bir ifade belirdi. “İşletmemi çalıştırmaya devam etmek istiyorum. Fakat haftada iki yüz dolar ödemek zorunda kalırsam işim zorlaşır.”

Saman saçlı adam ve koyu tenli kadın kafalarını ters yöne çevirseler de ikilinin konuşmasını dinliyorlardı. Opera minör bir aryaya geçiş yaptı ve diva kısık sesle acı dolu bir yakarışı seslendirmeye başladı.

“Kimdi onlar?” diye sordu Reacher.

“İtalyan değillerdi,” dedi adam. “Sıradan kabadayılar.”

“Telefonunu kullanabilir miyim?”

Adam başını evet dercesine salladı.

“Bu saatte açık olan bir ofis malzemeleri dükkanı biliyor musun?”

“Broadvvay’de var. İki blok ötede,” dedi adam. “Neden sordun? Yapman gereken bir iş mi var?”

Reacher da başını evet dercesine salladı.

“Evet, işim var.”

Ayağa kalktı ve barın arkasına geçti. Yepyeni bir rezervasyon defterinin yanında yine yepyeni bir telefon vardı. Görünüşe göre defter hiç açılmamıştı. Telefonu aldı ve bir numara çevirip bekledi. Telefon iki kez çaldı ve bir buçuk kilometre ötede, kırk kat yukarıda yanıt buldu.

“Alo?” dedi kadın.

“Selam Jodie,” dedi Reacher.

“Selam Reacher, ne oldu?”

“İşin bitmek üzere mi?”

Kadının iç çektiğini duydu.

“Hayır, bütün gece çalışmam gerek. Karmaşık bir hukuk meselesi. Üstelik çoktan cevabının gitmiş olması gerekiyordu. Gerçekten üzgünüm.”

» •»

“Üzülme,” dedi. “Benim de yapacaklarım var. Sonra da Garrison’a giderim.”

“Tamam, kendine dikkat et. Seni seviyorum.”

Önce arkada hışırdayan kağıtların sesini duydu, sonra da telefon kapandı. O da telefonu kapatıp bardan çıktı. Tekrar masasına geçti. Espresso fincanın altına kırk dolar bıraktı ve kapıya yöneldi.

“İyi şanslar,” dedi.

Yere çömelmiş restoran sahibi başını salladı ve restorandaki çift de Reacher’m gidişini izledi. Kabanının yakasını kaldırdı ve opera sesini geride bırakarak dışarı çıktı. Dışarısı karanlıktı ve hava soğuktu. Işıkların etrafında sisten daireler oluşmuştu. Doğuya yöneldi ve Broadvvay’e doğru ilerlemeye başladı. Sonra da ofis malzemeleri satan dükkanı kaçırmamak

için tabelaları takip etti. Küçük bir dükkandı ve malzemelerin fiyatları yıldız şeklinde kesilmiş etiketlerle üzerlerine yapıştırılmıştı. Her şey indirimdeydi ve bu da Reacher'ın işine gelmişti. Etiketleme makinesi ve bir tüp süper yapıştırıcı aldı. Sonra kabanının içine iyice sinerek kuzeye, Jodie'nin dairesine doğru ilerledi.

Dört tekerli aracı, Jodie'nin binasının altındaki otoparktaydı. Arabasını alıp güney yönünde Broadvvay'e, sonra da batı yönünü izleyerek restorana gitti. Restoranın caddesine gelince yavaşladı ve büyük pencerelerden içeri baktı. Mekan beyaz duvarlardaki ışıklar sayesinde aydınlık görünüyordu. Hiç müşteri kalmamıştı. Masaların hepsi boştu ve restoran sahibi barın arkasındaki bir taburede oturuyordu. Reacher bir blok öteden dolaştı ve restoranın arkasındaki sokağa yasadışı olduğunu bildiği halde park etti. Doğrudan mutfak kapısının önüne yanaşmıştı. Motoru durdurdu ve farları da kapatıp beklemeye başladı.

Şehrin dinamikleri. Güçlüler zayıfları korkutur. Güçlüler zayıfları her zaman olduğu gibi korkutmaya devam eder. Ta ki onlardan daha güçlü biri çıkıp, tamamen insani nedenlerden dolayı onları durdurmak isteyene kadar. Reacher gibi biri. Neredeyse hiç tanımadığı bir adama yardım etmek için hiçbir sebebi olmadığı gibi, yardım etme isteğinin bir mantığı da yoktu. Bu işten bir çıkarı ya da beklentisi de bulunmuyordu. Yedi milyon ruhun yaşadığı bu şehirde, zayıfların canını acıtan yüzlerce güçlü insan olmalıydı. Belki de binlerce. Belki de her biri, tam o anda, binlerinin canını acıtıyordu. Kalkıp hepsini arayacak ve onlara günlerini gösterecek değildi. Öyle bir niyeti de yoktu. Fakat burnunun dibinde yaşananlara da gözünü yummayacaktı. Öylece çekip gidemezdi. Karakterine aykınydı.

Cebinden etiketleme makinesini çıkardı. Bu iki adamı korkutmak işin yarısıydı. Asıl iş, onları korkutmak için görevlendiren *kişiyi* **bulmaktı. Restoran sahibinin haklarını korumak için tek başına mücadele eden sorumluluk sahibi bir vatandaş, ne kadar etkileyici olsa da, pek dikkate alınmayacaktı. Kimse yalnız bir bireyden korkmazdı. Çünkü yalnız biri, kalabalıkla mücadelede kolayca alt edilebilirdi. Bu yüzden yalnız birey sonunda ya ölür, ya uzaklaşır ya da olaya olan ilgisini kaybederdi. Asıl etkili olan** *organizasyon* **kurmaktı. Gülümsedi ve elindeki makineye bakıp nasıl çalıştığını anlamaya çabaladı. Deneme amacıyla kendi adını bastı ve etiketi çıkarıp yakından inceledi.** *Reacher.* **İki buçuk santim uzunluğunda mavi plastik kurdele üzerine beyaz yazı karakteriyle yazılmış yedi harf. Bu**

demekti ki birinci adamın etiketi on iki buçuk santim uzunluğunda olacaktı. İkincininki de on ya da on bir santim. Oldukça ideal. Tekrar gülümsedi. Karakterleri girdi ve baskıyı alıp hazırlanan kurdeleleri yanındaki koltuğa bıraktı. Kurdelelerin arkasında yapışkanlı bir kısım vardı. Kağıdı çıkardığında istediği yere yapıştırabilirdi. Fakat Reacher, kağıdın kendi yapışkanından daha güçlü bir şeye ihtiyaç duyacaktı. Bu yüzden süper yapıştırıcıyı almıştı. Küçük tüpün kapağını açtı ve yapışkanın akmasını engelleyen alüminyum koruyucuyu söktü. Böylece süper yapıştırıcı kullanıma hazırdı. Tüpün kapağını kapattı. Kurdeleleri ve yapıştırıcı tüpünü alıp cebine koydu. Arabadan inip soğuk havayı göğüsledi ve gölgelerde gizlenerek beklemeye koyuldu.

Şehrin dinamikleri. Annesi şehirlerden korkardı. Eğitiminin bir parçası da buydu. Annesi, *Şehirler tehlikeli yerlerdir,* **demişti.** *Bir sürü sert ve korkutucu adamla doludur.* **Kendisi de sert bir adamdı ama o zamanlar annesinin söylediği her şeye inanmaya hazır bir delikanlı olarak ortalarda dolaşıyordu. Nihayetinde annesinin haklı olduğunu görmüştü. Şehrin sokaklarında yürüyen insanlar korkmuş, kendilerini içlerine kapamış ve her an müdafaaya hazır kişilerdi. Reacher'la aralarındaki mesafeyi koruyor, onun yanından geçmektense yolun karşısına geçiyorlardı. Onlann bu davranışları Reacher'm arkasında korkutucu adamlar yürüyormuş hissine kapılmasına neden oluyordu. Sonra birden her şeyin farkına vardı.** *Hayır, korkutucu olan arkamdan gelenler değil, benim. Bu insanlar benden korkuyor.* **Tam bir aydınlanma anıydı. Mağazaların vitrinlerinde kendi yansımasını gördü ve insanların neden korktuklarını anladı. Vücudu on beş yaşında gelişimini tamamlamıştı. Çünkü daha on beş yaşındayken boyu 1.95 olmuş ve kilosu da 110'a dayanmıştı. Tam bir devdi. O günlerde tüm ergenler gibi Reacher da serseri gibi giyiniyordu. Annesinin öğretilerinden biri de yüzünde her zaman boş ve tepkisiz bir ifade olması yönündeydi ki bu da temkinli davranmasını sağlıyordu.** *İnsanlar benden korkuyor.* **Bu durum Reacher'ı eğlendiriyor ve gülümsetiyordu. Böyle olunca insanlar ondan daha da uzaklaşıyordu. O andan sonra şehirler de sıradanlaştı ve kendisinin korkması gerektiği öğretilen şehirli insanların aslında Reacher'dan korktukları ortaya çıktı. Bu bilgi sayesinde kendine bir taktik geliştirdi ve şehrin sokaklarında kendinden emin adımlar atmaya başladı. Bakışları ile insanlar üzerindeki etkisini ikiye katlamayı başarmıştı. Şehrin dinamikleri böyle bir şeydi.**

Elli beş dakika sonra gizlendiği yerden çıktı ve köşeye dikilip sırtını

restoranın kırmızı tuğla ile örülü duvarına yasladı. Hâlâ bekliyordu. Yanındaki pencereden az da olsa restoranda çalan operanın sesini işitebiliyordu. Caddedeki oyuk ve boşluklara girip çıkan araba tekerleri, trafik gürültüsüne bir ritim katmıştı. Karşı köşede bir bar vardı ve barın aspiratöründen çıkan buhar, neon ışıklarının önünde dans ediyordu. Hava soğuktu ve kaldırımda yürüyen insanlar yüzlerini atkılarına gömmüş halde hızla ilerliyorlardı. Ellerini cebine soktu ve başını bir omzunun üzerine yatırarak kendine doğru akmakta olan trafiği seyre daldı.

İki adam, tam vaktinde siyah bir sedan Mercedes ile geldiler. Bir blok ötede duran arabanın bir tekeri kaldırıma dayanmıştı. Farları kapatıp, aynı anda kapılarını açtılar. Adamlar uzun paltolarını savurarak arabadan indiler ve arka kapıyı açıp içerideki beyzbol sopalarını aldılar. Sopalan paltolarının içine saklayıp arabanın kapılarım kapattılar. Şöyle bir etrafa bakınıp, restorana doğru yürümeye koyuldular. Kaldınmda biraz yürüdükten sonra karşıya geçip birkaç adım daha attılar. Ne kadar da rahat yürüyorlardı. İri yarı, kendinden emin iki adam rahat rahat süzülüyordu. Reacher sırtını duvardan çekti ve adamlar onun bulunduğu kaldınma adım attığı anda karşılarına çıktı.

“Arka sokağa geçin baylar,” dedi.

İki adam da yakından epey etkileyici görünüyordu. İyi bir ikili olmuşlardı. Gençlerdi. Otuzlu yaşlarına gelmemiş gibiydiler. Ağır adamlardı. Tamamen kaslı değillerdi ama vücut irilikleri iş görürdü. Kalın boyunlulardı. İpek kravat, gömlek ve takım elbise giymişlerdi ama katalog mankeni gibi durdukları söylenemezdi. Sopalan sol kollanmn altındaydı. Paltonun kolundan görünen ahşap, sopayı palto kolundan çıkanp sol elleriyle hamlede bulunacaklarına işaret ediyordu.

Sağdaki adam, “Sen de kimsin?” dedi.

Reacher adama baktı. İkili ortaklıklarda ilk konuşan, ortaklığın baskın yanını temsil ederdi. İkiye karşı bir kalınan hallerde öncelikle yapılması gereken, baskın tarafı alaşağı etmekti. Adam, “Kimsin sen?” diye tekrarladı.

Reacher adamın soluna geçti ve kendini biraz kıpırdatıp kaldırımı tamamen kapattı. Böylece adamlar arka sokağa doğru yönlenmek zorunda kaldılar.

“İşletme müdürüyüm,” dedi. “Para istiyorsanız, benden almanız gerekecek.”

Adam bir an duraksadı, sonra da başını onaylarcasma salladı. “Tamam. Arka sokağı boş ver de içeri geçelim.”

Reacher başını iki yana salladı. “Hiç mantıklı bir iş değil dostum. Size restorandan uzak durun diye para ödediğimize göre, anlaşmaya sadık kalmak gerekir. Değil mi?”

“Para yanında mı?”

“Tabii ki”, dedi Reacher. “İki yüz dolar.”

Adamların önüne geçip arka sokağa girdi. Mutfak havalandırmasından çıkan buhar havaya karışıyordu. Ortalığı İtalyan yemeklerinin kokusu sarmıştı. Çiğnediği çöpler ayaklarının altında gıcırdıyordu ve ayak sesi sokakta yankılanıyordu. Durdu ve arkasına baktı. Arkasındaki adamlar onu takip etmeye pek de hevesli değillerdi. Arkalarındaki trafikten gelen kırmızı ışık yüzünden iki adam da silüet olarak görünüyordu. Adamlar birbirine baktılar ve omuz omuza yürümeye başladılar. Sokağa girdiler. Hallerinden memnun gibiydiler. Paltolarının altına sopalannı gizlemiş iki iri adam, ikiye karşı bir epey avantajlı duruyorlardı. Reacher biraz bekledi ve açısını ayarladı. Sonra biraz daha durdu. Adamların geçmesine müsaade etti. Misafirlerine yol veren ev sahibi gibiydi. İki adam biraz daha ilerledi ve Reacher’a yaklaştı.

Reacher, sağdaki adamın kafasının yanına dirseğiyle vurdu. Bunu yapmasının ardında pek çok biyolojik neden yatıyordu. Genelde insanların kafatası, ellerindeki kemiklerden daha sertti. Elle kafatasına indirilecek herhangi bir darbede, elin alacağı hasar daha büyüktü. Bu yüzden dirsekle vurmak daha iyiydi. Ayrıca kafanın yanı, ön ya da arkadan daha iyi bir tercihti. İnsan beyni önden ya da arkadan alınan darbelere karşı, yanlardan gelecek darbeye kıyasla neredeyse on kat daha dayanıklıydı. Karmaşık bir evrimsel gerçeklikti işte. Bu yüzden dirseğiyle adamın kafasının yanma vurmuştu. Sert bir darbeydi ve tam olması gereken yere isabet etmişti. Adam yine de yıkılmadı. Sadece koltuğunun altına gizlediği sopa paltosunun altından kaydı ve tok bir ses çıkararak yere düştü. Reacher adama bir kez daha vurdu. Aynı dirsekle. Aynı noktaya. Aynı etkiyle. Adam

zemin ayağının altından çekilmişçesine yere yığıldı kaldı.

İkinci adam hemen savunmaya geçti. Önce sağ, sonra da sol eliyle sopayı sıkıca kavradı. Paltosunun altından çıkarıp savurmaya başladı. Fakat pek çok insan gibi sopayı yanlış savuruyordu. Kendine doğru fazla geri çekip, olması gerekenin çok aşağısından sallamıştı. Amacı Reacher'ın kamına vurmaktı. Oysa bu hareketinde iki temel yanlış vardı. Birincisi, sopayı kendine fazla çekmekle savurma hızını düşürüp zamanı arttıyordu. İkincisi de, kann bölgesini hedef alan bir hamleye karşı savunmaya geçmek çok kolaydı. Daha yukarıdan tutup başı ya da daha aşağıdan tutup dizleri hedef almak daha iyi olabilirdi.

Sopayla yapılan bir saldırıda en iyi savunma yöntemi sopaya yakın durmak ama yakınlığı erkenden sağlamaktı. Sopanın ağırlığından gelen kuvveti, hızla birlikte ikiye katlanırdı. Bu da matematiksel bir gerçekti. *Kütle çarpı hız, eşittir hareket gücü.* **Sopanın ağırlığına yapılabilecek bir müdahale yoktu.**

Sopa nerede olursa olsun ağırlığı aynı kalacaktı. O yüzden hızını kesmek gerekiyordu. Sopaya iyice yaklaşıp gerileme hareketinin hemen ardından kavramak elzemdi. Tam hızlanma anında kavranması gerekiyordu. Daha hızlanmadan ve nispeten yavaşken. Bu yüzden sopayı kendine doğru iyice geri çekmek kötü bir fikirden başka bir şey değildi. Ne kadar geri çekersen, savurman da o kadar zaman alacaktı. Bu da senin alt edilmeni kolaylaştıracaktı.

Reacher da sopa savrulmadan evvel yeterli yakınlığa gelmişti. Adamın hamlesini izledi ve sopayı iki eliyle kavradı. İşte o anda sopa beklenen kuvvete erişememişti. O yüzden avuçlarına çarptı ama zarar vermedi. Adamın Reacher'a karşı kullanmak istediği hareket gücü, şimdi aleyhine dönmüştü. Reacher, sopayla birlikte ileri atıldı ve adamın dengesini bozdu. Adamın ayak bileklerini tekmeledi ve o esnada sopayı iyice kontrol altına alıp adamın bedenine adeta bıçak saplar gibi bastırdı. Sopanın bir ucunu karşındakinin gövdesine bastırmak da kullanılması pratik sonuçlar doğurabilecek bir hareketti. Sopayı geri çekip hız kazanmaya çalışmaktan iyiydi. Adam dizlerinin üstüne çöktü ve başım restoranın duvarına yasladı. Reacher adamın sırtına vurdu ve yere çömelip sopayı adamın boğazına dayadı. Bir ucu adamın boğazına dayalı olan sopanın diğer ucunu da sağ eliyle tutuyordu. Sol eliyle adamın ceplerini karıştırdı. Ceplerden bir

makineli tabanca, kalınca bir cüzdan ve bir cep telefonu çıkardı.

“Kimin için çalışıyorsun?”

“Bay Petrosian,” dedi adam güçlükle nefes alarak.

Bu isim Reacher için bir şey ifade etmiyordu. Daha önce Petrosian adında Sovyet bir satranç şampiyonu olduğunu duymuştu. Bu isimde bir de Nazi tank generali vardı. İkisi de New York City’de şantajla para toplama işinde değildi. Kuşkulu bir üslupla gülümsedi.

“Petrosian mı?” dedi. *“Dalga mı geçiyorsun*?”

Sesinde alaycı bir ton vardı. Patronlarının insana endişe veren onca rakibine karşı Petrosian ismi neredeyse görünmez olmak için seçilmiş, etkisiz bir isimdi.

“Bizimle dalga geçiyorsunuz, değil mi?” dedi. “Petrosian mı? Ne bu adam, deli mi?”

îlk adam kıpırdanmaya başladı. Kollan ve ayaklan yavaş hareketlerle yere dokunmaya çalışıyordu. Reacher sopayı biraz serbest bıraktı ve sonra ikinci adamın boğazından çekip ilk adamın kafasının üstüne vurmak için kullandı. Bir buçuk saniye içinde sopa yeniden ikinci adamın boğazına dayanmıştı. İkinci adam, boğazına bastınlan ahşabın etkisiyle öğürmeye başladı. İlk adam yere yığılıp kalmıştı. Hiç de filmlerdeki adamlar gibi değildi. Kafasına üç darbe alan kimse ayakta durup mücadeleye devam edemezdi. Aksine bir hafta boyunca hastalanır, başı döner ve midesi bulanırdı. Ayakta durmaya hali kalmazdı.

“Petrosian’a bir mesajımız var,” dedi Reacher.

“Nedir?” dedi ikinci adam nefes nefese.

Reacher yine gülümsedi.

“Sizsiniz,” dedi.

Cebindeki etiketleri ve yapıştırıcıyı çıkardı.

“Şimdi, hiç kıpırdamadan dur,” dedi.

Adam gerçekten de kıpırdamadı. Elini boğazına götürdü, o kadar. Reacher kurdelenin arkasındaki kağıdı çıkardı ve yapışkanlı yüzeyin üzerine biraz da süper yapıştırıcı sıktı. Sonra etiketi adamın alnına iyice bastırarak yapıştırdı. Sağlam olsun diye parmağıyla üzerinden iki kere geçti. Etikette *Mostro ’s zaten koruma altında* **yazıyordu.**

Bir kere daha, “Kıpırdamadan dur,” dedi.

Sopayı da yanma alıp diğer adamın yanına gitti. Adamı sırt üstü yatacak şekilde döndürdü ve eliyle saçlarını kavradı. Bolca yapıştırıcı kullanarak diğer etiketi adamın kaşına yapıştırdı.

Bu etikette ise *Bizimle mahalle kavgası başlatma* **yazıyordu. Yerde yatan adamın ceplerini de yokladı. Buradan da benzer eşyalar çıkarmıştı. Makineli tabanca, cüzdan ve cep telefonu. Bir de Mercedes’in anahtarı. Adam yeniden kıpırdayana kadar bekledi. Sonra diğer adama baktı. Elleri ve dizleri üzerinde emeklemeye başlamış, bir yandan da alnındaki etiketi sökme çabasına girmişti.**

“Boşuna uğraşma, çıkmaz,” dedi Reacher. “En azından alın derini yüzmeden çıkaramazsın. Gidip Bay Petrosian’a selamlarımızı iletin. Sonra da hastaneye uğrayın.”

Yerde yatan adama geri döndü. Süper yapıştırıcının geri kalanını yerdeki adamın avuçlarına sıktı ve avuçları birbirine bastırıp 10’a kadar saydı. Kimyasal kelepçe. Adamı yakasından tutup ayağa kaldırdı ve dengesini bulana kadar bekledi. Sonra arabanın anahtarlarını diğer adama attı.

“Görünüşe göre bu akşam şoför sensin,” dedi. “Hadi toz olun!”

Adam öylece dikildi ve gözleriyle sağı solu kontrol etmeye başladı. Reacher başını iki yana salladı.

“Akimdan bile geçirme,” dedi. “Yoksa kulaklarını keser sana yediririm. Ayrıca sizi bir daha burada görmeyeyim. Bir kere bile. Yoksa benden daha beter bir adamımızı peşinize takarız. Şimdilik benden daha iyisi olmadığını bilin, tamam mı? Anlaştık mı?”

Adam boş boş baktı. Sonra başını yavaşça, evet der gibi salladı.

“Hadi toz olun,” dedi Reacher.

Elleri yapışık adam, hareket etme sorunu yaşıyordu. Kendini kaybetmişti. Diğer adam da ona yardım etmekte zorlanıyordu. Arkadaşının koluna girme ihtimali yoktu. Bir süre düşündü ve sonunda arkadaşının önüne çömelir gibi yapıp yapışık elleri boynuna doladı. Sonra da adamı sırtlayıp caddeye doğru ilerledi. Tekrar biraz öne eğilir gibi yapıp sırtındaki adamı biraz daha yukarı çekti ve gözden kayboldu.

Tabancalar M9 Berettaydı. Askeri amaçlı kullanılan 9 milimetrelik silahlar. Reacher da on üç uzun yıl boyunca benzer bir silah taşımıştı. M9’lann seri numaralan, tabancanın üzerine kazınmış *Pietro Beretta* **yazısının tam altına alüminyum bir çerçeveye yazılı halde işlenirdi. İki tabancanın da seri numaralan silinmişti. Birisi yuvarlak uçlu eğe ile tabancanın ağzından tetiğe kadar uzanan kısmı kazımıştı. Pek de usta bir işçilik değildi. Her ikisinin de şarjörü parlak bakır Parabellumlarla doluydu. Reacher tabancaların şarjörlerini karanlıkta boşalttı ve mermileri mutfak kapısının dışındaki çöpe attı. Sonra kab-zalannı yere koydu ve tetik mekanizmalarını etkisiz hale getirene kadar yere vurdu. Sonunda ikisini de çöpe attı. Telefonla-n da sopalarla parçaladı ve kınklannı yerde bıraktı.**

Cüzdanlann içinde kartlar, ruhsatlar ve nakit para vardı. Toplamda üç yüz dolara yakın para çıkmıştı. Parayı cebine koydu ve cüzdanlan tekmeleyerek köşeye fırlattı. Sonra doğruldu ve gülümseyerek kaldırıma çıktı. Caddeye göz gezdirdi. Siyah Mercedes’ten eser yoktu. Gitmişti. Terk edilmiş gibi boş duran restorana girdi. Opera orkestrası son ses yankılanıyordu ve tenorun biri kahramanlık ezgileri söylüyordu. Restoran sahibi düşünceli bir şekilde barın arkasında duruyordu. Başını kaldırdı. Tenor yeni bir notaya geçti ve kemanlarla çellolar da onunla birlikte ritmi yükseltti. Reacher cüzdanlardan aldığı paradan bir on dolar çekip çıkardı ve bann üzerine bıraktı.

“Kırdıklan tabak için verdiler,” dedi. “Fikirlerini değiştirmişler.”

Adam sadece on dolara baktı ve bir şey söylemedi. Reacher da restorandan çıkıp kaldınmda dikildi. Restoranda gördüğü çiftin caddenin karşısında olduğunu fark etti. Öylece durmuş Reacher’ı izliyorlardı. Bıyıklı ve saman

saçlı adamla, evrak çantalı ve koyu tenli kadın. Paltolarının içine gömülmüş onu izliyorlardı. Reacher arabasına gitti ve kapıyı açtı. Binip motoru çalıştırdı. Bir blok ötede aynadan baktı. Koyu tenli kadının elinde evrak çantasıyla kaldırımdan caddeye doğru bir adım attığını ve başım yana eğerek Reacher'ın gidişini izlediğini gördü. Sonra caddenin neon ışıklan görüntüyü kapattı ve kadın gözden kayboldu.

BÖLÜM-2

Gaırison, Hudson Nehri'nin doğu yakasında, Putnam bölgesinde bir yerleşim yeridir. Tribeca'nın doksan kilometre kuzeyin-dedir. Sonbahar akşamının ilerleyen saatlerinden sonra trafik pek kalabalık değildi. Bir ücretli geçiş gişesi ve boş bir bulvarla, ortalama hızda giden arabalar bile son sürat ilerliyor gibi görünürdü. Fakat Reacher yine de dikkatli kullanmaya özen gösteriyordu. A noktasından B noktasına arabayla gitmek onun için yeniydi. Hatta gidebileceği bir A ve B noktası *olmasına* **bile alışık değildi. Yerleşim yerleri arasında gezerken kendini uzaylı gibi hissediyordu. Ve tüm uzaylılar gibi, dünyalılar arasında başını derde sokmaya korkuyordu. O yüzden arabasını dikkat çekmeyecek kadar yavaş kullanıyordu ve sağından solundan hızla geçen sürücülere müsaade ediyordu. Doksan kilometrelik yolu bir saat on yedi dakikada tamamladı.**

Oturduğu sokak çok karanlıktı. Çünkü nüfusu az bir kırsal bölgede yaşıyordu. Şehrin gürültücü ve ışıltılı ruhuna tamamen zıt bir görüntüsü vardı. Sokağına döndü ve far ışıklarının yol kenarındaki bitkilere yansımasını izledi. Yapraklar kurumuştu ve renkleri kahverengiye dönmüştü. Işık yansıdığında da canlı değilmiş de dekor amaçlı konmuş gibi duruyordu. Son dönemeci aldı ve far ışıkları bu kez garaj kapısına vurdu. Garaj kapısının önünde bekleyen iki araba vardı. Hemen frene bastı. Arabaların farları da onun gözlerine vurdu ve bir an hiçbir şey göremedi. Başını yana eğip görüş açısını netleştirdiğinde ellerinde el fenerleri olan insanların kendisine doğru koştuğunu gördü. Arkasına döndü ve iki arabanın da tam arkasına yanaştığını fark etti. Arabadan inen insanlar da ona doğru koşmaya başladılar. Arabası dört bir yandan gelen ışıklar arasında hareketsiz kalmıştı. Işıklar ve karanlıklar arasından çıkan insanlar da ona doğru koşuyorlardı. Ellerinde silahları, paltolarının üzerinde kurşungeçirmez yelekleri vardı. Reacher'm arabasının etrafını sarmışlardı. Bazı fenerlerin, silahların namlusuna ilişik olduğunu fark etti. Arabaların farlarından çıkan ışıklar insanların arkasından vuruyordu. Nehirden

yükselen sis de etrafı sarmıştı. Işık sisin arasından süzülüyordu ve çılgınca dans eden yatay dalgalanmalar oluşmasına neden oluyordu.

Kalabalıktan biri arabaya iyice yaklaştı ve cama vurdu. Sonra elini açtı ve Reacher elin küçük ve ince olduğundan yola çıkarak yaklaşan kişinin kadın olduğunu anladı. El fenerlerinden biri kadının eline yansıtılınca Reacher, açılan avuçta bir görev rozeti olduğunu gördü. Rozet, zırh şeklindeydi. Parlak altındandı. Zırhın üzerinde altın rengi bir kartal vardı ve kartalın başı sola dönüktü. El feneri yaklaşınca Reacher, rozet üzerinde altın kabartma ile yazılanları okudu. Uzun uzun baktı. *FBI. ABD Adalet Bakanlığı.* **Kadın rozeti cama yapıştırdı. Rozet cama değdiğinde hafifçe bir tıklatma sesi duyuldu. Reacher'a bağırdı. Reacher, sesi çok uzaklardan geliyor gibi algıladı.**

"Motoru kapat!" diye bağırıyordu.

Kendisine yöneltilen ışıktan başka bir şey göremiyordu. Motoru kapattı ve etraftan hiç ses çıkmadığını fark etti. Sadece çevreyi saran sisi görüyor ve kapısının önünde yürüyen insanların ayak seslerini işitiyordu.

Kadın, "İki elini de direksiyona koy!" diye bağırdı.

İki elini de direksiyona koydu ve kıpırdamadan bekledi. Başını döndürüp kapıya baktı. Kapı açılınca arabanın içindeki lambalar otomatik olarak yandı. Reacher, kapısına dayanan kadının restorandaki koyu tenli kadın olduğunu fark etti.

Saman saçlı ve bıyıklı adam da kadının hemen arkasmdaydı. Kadının bir elinde FBI rozeti, diğer elinde silahı vardı. Silah doğruca Reacher'ın kafasını hedef alıyordu.

"Arabadan in," dedi. "Sakince ve yavaşça."

Kadın birkaç adım geri gitti ama silahı hedefinden ayrılmıyordu. Reacher hafifçe yana döndü ve ayaklarını dışarı çıkardı. Ellerinden biri oturduğu koltuğun sırt kısmında, diğeri ise direksiyondaydı. İki yerden de destek alıp ayaklarını yere basmaya hazırdı. Önünde, farın ışıltısı altına gizlenmiş altı adam olduğunu gördü. Arkasında da epeyce adam olmalıydı. Sayıları eve yaklaştıkça daha da artabilirdi. Ya da evin garajında toplanmışlardı. Kadın biraz daha geri çekildi. Reacher arabadan inip kadının önüne dikildi.

“Arkanı dön,” dedi koyu tenli kadın. “Ellerini aracın üstüne koy.”

Kendisine söyleneni yaptı. Arabanın metali epey soğuktu ve havadaki çiy yüzünden hafif ıslaktı. Vücudunun her yerini yoklayan elleri hissetti. Paltosundan cüzdanını ve pantolonun cebinden de çalıntı paraları aldılar. Birisi omzunun üstünden eğilip arabanın içine uzandı ve kontaktaki anahtarları aldı.

“Şimdi arabaya doğru yürü,” dedi kadın.

Rozetli eliyle gitmesi gereken yönü işaret ediyordu. Reacher bedenini hafifçe döndürerek baktı. Farların ışıklan sis içinde hapsolmuştu. Kadın, garajın önündeki sedan arabalardan birini işaret ediyordu. Reacher, arabaya doğru yürüdü. Arkadan birinin *arabayı iyice arayın* **diye bağırdığını duydu. Lacivert kev-lar yelekli bir adam, garajın önündeki arabanın hemen yanında bekliyordu. Arabanın arka kapısını açtı ve biraz geri çekildi. Kadının evrak çantası da arka koltuktaydı. İmitasyon deriden, bayağı görünen bir çantaydı. Reacher çantanın yanına oturdu. Yelekli adam kapıyı kapattı ve aynı anda diğer arka kapı açıldı. Koyu tenli kadın da arkaya oturdu. Arabaya binerken paltosu biraz açıldı ve bluzuyla döpiyesi göründü. Eteği siyahın hafif solgun bir tonundaydı ve kısaydı. Naylon hışırtısı gibi bir ses duydu ve yine silahla karşılaştı. Hâlâ kafasına nişan almış konumdaydı. Ön kapı açıldı ve saman saçlı adam dizlerini ön koltuğa koyarak arkaya, evrak çantasına uzandı. Reacher adamın kollarındaki tüylerin de san olduğunu gördü. Bir de kol saatinin deri kayışını. Adam çantanın kapağını kaldırdı ve içinden bir demet kağıt çıkardı. El fenerini doğrulttu ve kağıtlann üzerinde gezdirdi. Reacher koyu renklerle basılmış kağıtların ilkinde kendi adının yazılı olduğunu gördü.**

Kadın, “Arama izni,” dedi. “Evin için.”

Saman saçlı adam tekrar dışarı çıktı ve kapıyı çarptı. Arabada sessizlik hakimdi. Reacher dışarıdan gelen ayak seslerini duydu. Bir süre sonra onlar da silikleşti. Kadın, bir an için arkadan gelen ışıkla çevrelendi. Sonra uzandı ve arabanın içindeki lambayı yaktı. Sarı ışık, aynı zamanda ısı da yayıyordu. Kadın sırtını kapıya yaslayacak şekilde yan oturmuştu ve dizleri Reacher’a bakıyordu. Silah tutan kolunu arka koltuğa dayamıştı. Kolu hafif büküktü ve dirseği koltukla cam arasındaki arka bagajlıktaydı. Böylece silah hakimiyeti yüksekti ve doğrudan Reacher’ın kafasını nişan

alabiliyordu. SIG-Sauer markaydı. Büyük, etkili ve pahalı bir silahtı.

“Ayaklannın ikisi de yere tam ve düz bassın,” dedi. Reacher, olur dercesine salladı başını. Kadının ne istediğini biliyordu. Sırtını kendi kapısına yasladı ve ayaklarını ön koltuğun altına soktu. Bu sayede vücudu tuhaf bir açı almıştı ve hareket edip kaçmaya çalışırsa epey yavaş kalacak ve daha bir yere gidemeden kafası uçmuş olacaktı.

“Ellerini görebileceğim yerde tut!”

Kollannı uzattı ve ön koltuğun koltuk başlıklarını tuttu. Çenesini de omzuna dayadı. Yandan SIG-Sauer’in namlu ucuna bakıyordu. Ne kadar düzgündü. Kadının parmağı da tetikte

ve hazırdı. Daha da geri bakınca kadının yüzünü görüyordu.

“Tamam, şimdi kıpırdamadan otur,” dedi.

Yüzü ifadesizdi.

“Bütün bunların neden yaşandığını sorgulamıyorsun,” dedi kadın.

Bunların bir saat on yedi dakika önce olanlarla bir alakası yok, **dedi kendi kendine.** *Bütün bu düzenek bir saat on yedi dakikada kurulmuş olamaz.* **Sessizliğini bozmadı ve hiç kıpırdamadı. SIG-Sauer’in tetiğinde hazır bekleyen parmağın eklem yerlerinin beyazlaşmasından tedirgindi. Kazaya kurban gitmek istemezdi.**

“Bunların nedenini bilmek istemez misin?” dedi kadın.

Kadına boş gözlerle baktı. *Kelepçe takmadılar,* **diye düşündü.** *Neden takmadılar ki?* **Kadın,** *tamam istediğin gibi olsun,* **dercesine omzunu silkti. Reacher’a dik dik bakıyordu. Yüzü güzel değildi ama ilgi çekiciydi. Karakteri vardı. Kadın otuz beş yaşlarındaydı ve yaşlı değildi. Ama yüzünde çizgiler vardı. Belli ki mimik kullanıyordu.** *Gerçi gülümsemekden çok kaş çatıyor gibi,* **dedi kendi kendine. Saçları simsiyahtı ve ince telliydi. Saç diplerini görebiliyordu. Beyazdı. Bu da kadına yorgun ve hastalıklı bir görüntü veriyordu. Oysa gözleri ışıl ışıldı. Bakışları Reacher’m arkasına, arabanın camından görünen karanlığa daldı. Adamlarının evde neler yaptığını görmek ister gibiydi.**

Gülümsedi. Ön dişleri hafif çarpıktı. Sağ dişi hafif yana dönmüş ve biraz sol dişinin üzerine çıkmıştı. Değişik bir ağzı vardı. Belli ki böyle bir karar alınmıştı. Ne ailesi bu çarpıklığı gidermek için çaba harcamış ne de sonrasında kendisinin böyle bir kaygısı olmuştu. Eline fırsat geçmiştir mutlaka. Ama doğal haliyle kalmayı seçmiş demek ki. Muhtemelen doğru karar vermişti. Çünkü bu haliyle epey dikkat çekici olmuştu. Yüzünün karakteri vardı.

Paltosu boldu ama bedeni inceydi. Eteği ile takım bir ceket giyiyordu. Küçük göğüslerini saran krem rengi bir bluz giymişti. Bluz polyesterdi ve defalarca yıkanmış gibiydi. Bluzun ucunu eteğinin belinden içeri sokmuştu. Hafif yan oturduğu için eteği yukarı sıyrılmıştı. Bacakları ince ve kaslıydı. Siyah kilotlu çorap giymişti. Dizleri birbirine yapışıktı ama baldırlarının arasında hafif bir boşluk vardı.

“Şunu yapmayı keser misin lütfen?” dedi.

Sesi buz gibiydi ve silahı hafif hareket ettirmişti.

“Neyi yapmayı?” diye sordu Reacher.

“Bacaklarıma bakmayı.”

Bakışlarını kadının yüzüne çevirdi. “Birisi bana silah doğrultmuşken onu baştan aşağı süzmek hakkım değil mi?” “Bunu yapmaktan keyif mi alıyorsun?”

“Neyi yapmaktan?”

“Kadınlara bakmaktan.”

Omzunu silkti. “Diğer bazı şeylere bakmaktan iyidir.” Silah biraz daha yaklaştı. “Hiç komik değil, geri zekalı. Bana bakışlarından hiç hoşlanmadım.”

Reacher kadına baktı.

“Sana nasıl bakıyormuşum ki?”

“Nasıl olduğunu gayet iyi biliyorsun.”

Başını iki yana salladı Reacher.

“Hayır, bilmiyorum,” dedi.

“Bana asılıyor gibisin,” dedi kadın. “îğrenç olduğunu biliyor musun?”

Kadının sesindeki aşağılamayı dinledi ve ince telli saçlarına, çatık kaşlarına, çarpık dişlerine ve ucuz iş kadını döpiyesi altındaki katı ve kurumuş bedenine baktı.

“Sana asıldığımı mı düşünüyorsun?”

“Asılmıyor musun? Bunu yapmayı ne kadar çok isterdin, değil mi?”

Başını yine iki yana salladı.

“Sokakta köpekler gezinirken değil,” dedi.

Yaklaşık yirmi dakika boyunca sinir bozucu bir sessizlik içinde oturdular. Sonra saman saçlı ve bıyıklı adam geldi. Öndeki yolcu koltuğuna oturdu. Şoför koltuğuna da başka bir adam geçti. Anahtarlar elindeydi ve aynadan kadına baktı. Kadın başıyla gidebileceğine dair onay verince motoru çalıştırdı. Reacher’ın park halindeki aracının yanından geçip anayola çıktı.

“Telefon açma hakkım olacak mı?” diye sordu Reacher. “Yoksa FBI bu tür uygulamaları ciddiye almıyor mu?”

Saman saçlı adam dosdoğru yola bakıyordu.

“Yirmi dört saat içinde bir ara izin verilir,” dedi. “Anayasal haklardan mahrum bırakılmayacaksın.”

Kadın SIG-Sauer silahının namlusunu, karanlık ve sis altında Manhattan’a uzanan doksan kilometrelik yol boyunca Reacher’ın kafasına yakın tutmayı ihmal etmedi.

BÖLÜM - 3

Şehir merkezinin güneyinde bir yerlerdeydiler ve bir binanın altındaki otoparka girip park ettiler. Beyaz renge boyanmış, bolca ışıklandırılmış ve

etrafta siyah sedan arabaların park halinde olduğu otoparkta Reacher'ı zorla dışarı çıkardılar. Kadın, ayakkabısının topukları beton zeminde sessizliği bozacak ve kendi etrafında tam tur dönecek şekilde etrafı kolaçan etti. Dikkati elden bırakmıyordu. Uzak köşedeki siyah asansörü işaret etti. Orada bekleyen iki adam daha vardı. Koyu renk takımları, beyaz gömlekleri ve dikkat çekmeyen kravatları ile bekleme halindeydiler. Kadını ve saman saçlı adamı izliyorlardı. Bakışlarından bu İkiliye hem saygıyla hem de itaatle bağlı oldukları belli oluyordu. Rütbe olarak daha aşağıda olmalılardı. Yine de bir hayli rahat ve kendileriyle gurur duyuyor gibi bir halleri vardı. Sanki bu gecenin *ev sahibi* onlar-dı. Reacher birden kadının ve saman saçlı adamın New York ajanları olmadıklarını anladı. Başka bir yerden misafir olarak gelmişlerdi. Başka birinin ekibindelerdi. Kadın bu garajı daha önce kontrol etme imkanı bulamadığı için bu kadar tedbirli ve dikkatliydi. Ayrıca asansörün de nerede olduğunu bilmiyordu.

Reacher'ı asansör kabinin ortasında kalacak şekilde konumlandırdılar ve etrafını sardılar. Kadın, saman saçlı adam, şoför ve iki ev sahibi adam. Beş kişi, beş silah. Dört adam köşeleri kaptı ve kadın ortada, Reacher'a yakın bir yerde durdu. Sanki tutsağın kendisine ait olduğu mesajını vermeye çalışıyordu. Ev sahiplerinden biri bir düğmeye bastı ve kapı kapanıp asansör harekete geçti.

Bir süre yukarı çıktılar ve kat göstergesinde *21* yazdığında hafifçe sarsılarak durdular. Kapı açıldı ve ev sahipleri boş koridor boyunca önden ilerleyip konuklarına yolu gösterdiler. Koridor gri renkle kaplıydı. İnce halılar griydi. Tıpkı duvarlar ve lambalar gibi. Ortalık sakindi. Görünüşe göre kendisinin de aralarında yer aldığı heyecanlı grup dışında herkes saatler önce eve gitmişti. Koridor boyunca kapalı kapıların yanından ilerlediler. Garrison'dan bu yana arabayı kullanan adam, üçüncü kapının önünde durdu ve kısa bir duraksamanın ardından kapıyı açtı. Reacher kapıya doğru itildiğini fark etti. İçeri hızlıca bir göz gezdirdi. On ikiye on altı metrekarelik bir odaya benziyordu. Koridorlar gibi içerisi de griydi. Zemin betondandı, duvarlar da griye boyalıydı. Tavan henüz son halini almamıştı ve tavanı kaplayan üzeri küçük noktalarla işaretli ince metalin kenarlarında hâlâ koruyucu bantları duruyordu. Zincirlerle tutturulmuş floresan lambalar, gri odanın ortasında öfkeli gözler gibi duruyordu. Köşede tek bir plastik bahçe sandalyesi vardı. Odadaki tek eşya da oydu.

"Otur," dedi kadın.

Reacher, sandalyenin bulunduğu köşenin aksi yönüne gitti ve yere oturdu. Cüruf briketinden duvarların kesiştiği köşeye yerleşti. Duvar soğuktu ve boya ustalıkla işlenmiş gibi dümdüzdü. Kollarını kavuşturdu ve bacaklarını öne uzatıp ayak bileklerini birbirinin üzerine gelecek şekilde kenetledi. Başını duvara yasladı ve iki omzuna olan açısını da dengeleyip kapıda bekleyen insanlara dosdoğru baktı. Hepsi koridora çıktı ve kapıyı Reacher'ın yüzüne kapattılar. Kapının kilitlendiğini duymadı ama kilitlemelerine de gerek yoktu. Çünkü Reacher'ın olduğu tarafta bir kapı kolu yoktu.

Ayak seslerinin koridorda uzaklaştığını duydu. Ortam bir anda sessizleşmişti. Yalnızca yukarıdaki havalandırmadan gelen ve ıslık sesini andıran bir esinti duyabiliyordu. Yaklaşık beş dakika kadar sessizlikte oturdu ve sonra dışarıdan gelen ayak seslerini duydu. Kapı açıldı ve bir adam başını içeri uzatıp Reacher'a baktı. Yaşlıca birinin yüzüydü. Büyük, kırmızı, gergin, yüksek tansiyon belirtileri gösteren, nefret dolu bakışlar taşıyan ve Reacher'a, *Demek o adam serisin, ha?* **der gibi bakan bir yüz. Üç ya da dört saniye dik dik baktı ve sonra yeniden dışarı çıkıp kapıyı kapattı. Reacher yine sessizliğe büründü.**

Beş dakika sonra aynı şey yeniden yaşandı. Koridorda ayak sesleri, kapıdan içeri uzanan bir kafa, aynı öfkeli bakış. *Demek o adam sensin.* **Bu kez bakan kişinin yüzü daha ince ve daha esmerdi. Nispeten daha gençti. Gömlek ve kravatı vardı ama ceketi yoktu. Reacher da ona dik dik baktı. Birkaç saniye sonra kafa görüntüden çıktı ve kapı kapandı.**

Bu kez sessizlik daha uzun sürdü. Yaklaşık yirmi dakika geçti. Üçüncü bir kafa uzandı içeri. Ayak sesleri, kapı kolunun gıcırtısı, kapının açılması, dik dik bakışma. *Hmm, demek adam bu?* **Üçüncü yüz yine yaşlı ekiptendi. Ellili yaşlarında olmalıydı. Kendinden emin bir ifade, darmadağın gri saçlar. Kalın çerçeveli gözlüklerin ardından bakan gözler ve sakin bakışlar. Bakışlarından ciddi düşünceler içinde olduğu anlaşılıyordu. Bu adamın bazı sorumlulukları olduğu belliydi. Belki de Büro şefi gibi bir şeydi. Reacher da ona bakarken biraz daha temkinliydi. İkisi de konuşmadı. Adam kısa süre baktı ve sonra geri çekilip kapıyı kapattı.**

Dışarıda her ne oluyorsa tam bir saat devam etti. Reacher odada yalnızdı. Yerde rahat rahat oturuyor ve bekliyordu. Nihayet bekleme sona erdi. Gördüğü insanların hepsi toplanmış geri geliyor olmalıydı ki koridordan

öfkeli bir sürü geçiyor-muşçasına sesler yükseldi. Reacher ayak seslerinin kapının önünde kesildiğini fark etti. Kapı açıldı ve gri saçlı, gözlüklü adam içeri girdi. Bir ayağı kapının eşiğinde kalacak şekilde odaya doğru eğildi.

“Konuşma zamanı,” dedi.

Aşağıda gördüğü ve düşük rütbeli dediği iki genç ajan da adamın arkasından geldi ve koruma gibi iki yanma dikildi. Reacher bir süre bekledikten sonra ayağa kalktı. Oturduğu köşeden yavaşça uzaklaştı.

“Telefon açmak istiyorum,” dedi.

Gri saçlı adam başını iki yana salladı.

“Telefon sonra,” dedi. “Önce konuşacağız. Tamam mı?”

Reacher omzunu silkti. Bir insanın haklarının ihlal edilmesi, ancak tanıklar varsa bir anlam ifade eder. Birilerinin ne olup bittiğini görmesi gerekir. İçinde bulunduğu durumda iki genç ajanın hiçbir şey görmediğini varsayabilirdi. Ya da Musa peygamberin gökten inip taşa kazıdığı On Emir’i tekrar okuduğunu görüyor olabilirlerdi. Belki ileride bunu gördüklerine yemin bile ederlerdi.

“Hadi o zaman, gidelim,” dedi gri saçlı adam.

Reacher dışarı çıktı ve koridordaki insan kalabalığının arasına girdi. Kadın, saman saçlı adam, yüksek tansiyonlu yaşlı adam, ince yüzlü nispeten genç adam da oradaydı. Kendi aralarında uğultular çıkararak konuşuyorlardı. Saat epey geç olmuştu ama herkes heyecan içinde olduğundan kimse enerjisinden bir şey kaybetmemişti. İçinde bulundukları *ilerlemeden* **ötürü parmak uçlarında yürüyor, adeta havada süzülüyorlardı. Reacher bu duyguyu çok iyi anlayabiliyordu. Çünkü kendisi de bu hissi sayısını hatırlayamayacağı kadar çok kez tatmıştı.**

Yine de bu grup kendi içinde bölünmüştü. Net çizgilerle ayrılmış iki grup vardı. Araları gergindi. Yürüdükçe bu durum daha da belirginleşti. Kadın, Reacher’ın sol omzuna adeta yapışık halde ilerliyordu. Saman saçlı adamla yüksek tansiyonlu adam da onun peşinden gidiyorlardı. Sağ omzunda ince yüzlü adam vardı. O, ikinci grubun adamıydı. Yalnız kalmıştı. Diğerleri epey kalabalıktı ve bu durumdan hiç memnun değildi.

Reacher, adamın elinin kendi dirseğine çok yakın durduğunu gördü. Sanki her an uzanıp ödülünü yakal ayı verecek gibiydi.

Dar ve gri koridordan geçip, gri bir odaya girdiler. Odada uzun bir masa vardı ve neredeyse odanın tamamını kaplamıştı. Masanın uzun kenarlan hafif yuvarlak kesimliydi ama iki kısa kenar oldukça keskin hatlara sahipti. Uzun kenarların birinde, kapıya sırtı dönük halde duran yedi plastik sandalye vardı. Yan yana dizilmişlerdi ve hepsi de karşılarına yerleştirilmiş tek bir sandalyeye eşit mesafeden bakacak şekilde konumlan-dırılmışlardı.

Reacher kapının eşiğine gelince durdu. Hangisinin kendi sandalyesi olduğunu tahmin etmek hiç zor değildi. Masanın etrafından dolaşıp sandalyesine oturdu. Sandalye resmen çürüktü. Oturunca ayaklannın bükülmek üzere olduğunu fark etti. Sırt kısmındaki plastik arkalık da omuz kaslanna battı batacaktı. Bu oda da cüruf briketi ile inşa edilmişti ve ilk götürüldüğü oda gibi griye boyanmıştı. Fakat bunun tavanı tamamlanmıştı. Tavanı saran ses yutucu levhalar eğri bir çerçeve ile sarılıydı. Oda raylara monte edilen lambalarla aydınlatılıyordu. Ampullerin etrafını saran lambalar, ters çevrilmiş teneke kutular gibi duruyordu. Masa ucuz maundandı. Kaim ve parlak bir vernikle lakelenmişti. Işık masanın cilasına yansıyıp yüzüne vuruyordu.

İki genç ajan, masanın karşısında duvara yaslanmış ve köşeleri kapmış şekilde dikiliyorlardı. Bekçi gibilerdi. Ceketleri açık olduğu için omuzlarından geçen tabanca kılıfları görünüyordu. Ellerini önlerinde kavuşturmuşlardı. Başlan Reacher'a dönüktü ve onu dikkatle izliyorlardı. Reacher'ın karşısında, iki grup yerini almıştı. Yedi sandalye vardı ama beş kişilerdi. Gri saçlı adam ortadaydı. Işık adamın gözlüklerine çarptığı için camlar ayna gibi görünüyordu. Sağında yüksek tansiyonlu adam oturuyordu. Onun yanına kadın, onun da yanında saman saçlı adam vardı. İnce yüzlü adam soldaki üç sandalyeden ortada olanına oturmuştu. Yalnız kalmıştı. Orantısız bir sorgulamaya maruz kalacaktı.

Gri saçlı adam öne doğru eğildi. Kollarım parlak masanın üzerine uzattı ve otoritesini ortaya koydu. Farkında olmadan sağında ve solunda oluşan gruplaşmayı belirginleştiriyordu. "Senin yüzünden tartışıp duruyoruz," dedi.

"Gözaltına mı alındım?"

Adam başını salladı. “Hayır, henüz değil.”

“Öyleyse gitmekte özgürüm.”

Adam gözlüklerinin üstünden baktı. “Aslında senin burada kalmanı isteriz. Böylece işlerimizi bir süre daha medeni bir şekilde yürütebiliriz.”

Uzunca bir sessizlik oldu.

“O zaman medenileşelim,” dedi Reacher. “Ben, Jack Reacher. Siz de kimsiniz?”

“Efendim?”

“Tanışalım diyorum. Medeni insanlar da böyle yapmaz mı? Önce kendilerini tanıtırlar. Sonra Yankee’ler ya da borsa ya da başka herhangi bir konu üzerinde bir süre sohbet ederler.” Biraz daha sessizlik oldu. Sonra adam onaylar gibi başını salladı.

“Ben, Alan Deerfield,” dedi. “FBI, Müdür Yardımcısı. New York Koordinasyon Bürosu’nu yönetiyorum.”

Başım sağ tarafa çevirip, saman saçlı adama baktı ve bekledi. “Özel Ajan Tony Poulton,” dedi ve o da soluna baktı. “Özel Ajan Julia Lamarr,” dedi kadın ve soluna baktı. Yüksek tansiyonlu adam, “Soruşturmadan Sorumlu Ajan Nelson Blake,” dedi. “Biz üçümüz Quantico’dan geliyoruz. Ben Seri Suçlar Birimi’ni yönetiyorum. Özel Ajanlarımızdan Lamarr ve Poulton da orada benimle birlikte görev yapıyorlar. Buraya seninle konuşmak için geldik.”

Biraz duraksamanın ardından Deerfield, bakışlarını solundaki adama çevirdi.

“Soruşturmadan Sorumlu Ajan James Cozo,” dedi. “New York City Bürosu’nda Organize Suçlar Birimi’ndeyim. Koruma şantajı konularında görevliyim.”

Biraz daha sessizlik oldu.

“Şimdi oldu mu?” dedi Deerfield.

Reacher adamın bakışları karşında gözlerini kıstı. Herkes ona bakıyordu. Saman saçlı adam, Poulton. Lamarr isimli kadın. Aşırı gergin Blake. Bu üçlü Quantico'dan, Seri Suçlar Birimi'nden geliyordu. *Buraya kadar onunla konuşmak için gelmişlerdi.* **New York Büro Şefi Deerfield, arkası kuvvetli bir adamdı. İnce yüzlü adam Cozo da Organize Suçlar'dandı ve** *koruma şantajı üzerine çalışıyordu.* **Yavaşça soldan sağa ve sağdan sola baktı. Sonra bakışları Deerfield'da son buldu. Başını** *oldu* **der gibi salladı.**

"Tamam," dedi. "Sizinle tanıştığıma sevindim. Yankee'ler konusunda ne diyorsunuz? Sizce bu sezon transfer yapmaları gerekecek mi?"

Kendisine bakan beş insan ve beşinin de yüzünde birbirinden farklı öfke belirtileri. Poulton sanki tokat yemiş gibi başını diğer tarafa çevirdi. Lamarr homurdandı ve resmen burnundan soludu. Blake dudaklarını büzdü ve iyice kızardı. Deerfield dik dik baktı ve iç çekti. Cozo ise Deerfield'a baktı ve müdahale etmesi gerektiğini anlatır bir ifade takındı. "Yankee'ler üzerine konuşacak değiliz," dedi Deerfield. "Dovv Jones endeksine ne diyorsunuz o zaman? Yakında bir düşüş yaşanır mı?"

Deerfield başını salladı. "Benimle uğraşma Reacher. Şu anda en yakın dostun benim desem yeridir."

"Hayır, en yakın dostum Emesto A. Miranda", dedi Reacher. "Miranda, Arizona'ya karşı; Yüce Divan'ın Haziran 1966 tarihli kararı. Divan, Anayasa'nın Beşinci Ek Madde haklarının ihlal edildiği; çünkü polislerin Miranda'yı sessiz kalma ve kendine avukat tutma hakkı olduğu konusunda uyarmadığı kararını aldı."

"Yani?"

"Yani Miranda haklarımı okuyana kadar benimle konuşamazsınız. Gerçi sonrasında da konuşamazsınız, çünkü avukatımın buraya gelmesi biraz zaman alacaktır. O buraya geldiğinde de sizinle konuşmama izin vermeyecektir."

Seri Suçlar Birimi'nden gelen üç ajan alenen gülümsüyordu. Sanki Reacher, onlara bir şey kanıtlamaya çalışıyormuş gibi bir hava oluşmuştu.

"Avukatın Jodie Jacob, değil mi?" dedi Deerfield. "Yanılmıyorsam kız arkadaşın."

“Kız arkadaşım hakkında ne biliyorsunuz?”

“Her şeyi biliyoruz,” dedi Deerfield. “Tıpkı senin hakkında her şeyi bildiğimiz gibi.”

“O zaman neden benimle konuşmak istiyorsunuz?”

“Jodie Jacob, şu anda Spencer Gutman’da değil mi?” dedi Deerfield. “Bir çalışan olarak büyük isim yaptı. Onu ortak yapmayı düşünüyorlar, biliyor muydun?”

“Duydum.”

“Hem de çok yakında ortak olacağı söyleniyor.”

Reacher bir kez daha, “Duydum,” dedi.

“Seni tanıyor olmak kızın pek yararına olmayacak gerçi. Onun için ideal bir kurumsal koca imajı taşımıyorsun, yanılıyor muyum?”

“Ben hiçbir şekilde koca imajı taşımıyorum.”

Deerfield gülümsedi. “Öylesine sohbet edelim istedim işte. Duyduğuma göre Spencer Gutman gerçekten köklü bir şirketmiş. Bu tür şeyler orada epey önemliymiş. Finansal konularla ilgileniyorlar, değil mi? Bankacıların dünyasında bir hayli iti-harlılar. Ceza hukuku konusunda yeterince deneyimli olduklarını sanmıyorum. O yüzden kız arkadaşının avukatın olmasını istediğinden emin misin? Hem de böyle bir durumdayken.” “Nasıl bir durum?”

“Şu an içinde bulunduğun gibi bir durum.”

“Nasıl bir durum içindeymişim?”

“Emesto A. Miranda, aptalın tekiydi. Bunu biliyor muydun?” dedi Deerfield. “Birkaç tahtası eksikti. Yüce Divan o yüzden ona nazik davrandı. Zihinsel özürlü bir adamdı. Korunmaya ihtiyacı vardı. Sen aptal mısın Reacher? Zihinsel özürlü müsün?”

“Böyle bir saçmalığa tahammül ettiğim için yanıtım: *Muhtemelen***.”**

“Ayrıca haklar, suçlu insanlar için mühimdir. Sen şimdiden suçlu olduğunu mu iddia ediyorsun?”

Reacher başını salladı. “Ben hiçbir şey demiyorum. Diyecek bir şeyim yok.”

“Emesto, her halükarda hapse girdi. Bunu biliyor muydun? İnsanlar genelde bu kısmı unutuyor. Yeniden yargılandı ve suçlu bulundu. Beş yıl hapiste kaldı. Sonra ne oldu biliyor musun?”

Reacher omzunu silkti. Bir şey söylemedi.

“O zamanlar Phoenix’te çalışıyordum,” dedi Deerfield. “Arizona’daydım. Cinayet masası dedektifiydim. Henüz FBI’a geçmemiştim. 1976 yılının ocak ayıydı. Baroya bir telefon geldi. Pisliğin biri yerde yatıyordu ve bedenine koca bir bıçak saplanmıştı. Ünlü Emesto A. Miranda, kan revan içindeydi. Kimse sağlık ekiplerini çağırmak için acele etmemişti. Emesto, biz oraya gittikten sonra birkaç dakika içinde öldü.” “Yani?”

“Yani benim zamanımı boşa harcama. Zaten senin yüzünden bu adamlarla tartışırken bir saatim geçti. Şimdi bana borçlusun. Onların sorularına cevap vereceksin ve ben de sana bir avukata ihtiyacın olup olmadığını, olursa ne zaman olacağını söyleyeceğim.”

“Sorular ne hakkında?”

Deerfield gülümsedi. “Sorular ne hakkında olur? Bilmemiz gereken konular üzerinde tabii ki.”

“Ne bilmeniz gerekiyor?”

“Senin ilgilendiğimiz kişi olup olmadığını.”

“Benimle neden ilgilenesiniz ki?”

“Sorulara yanıt ver ve öğrenelim.”

Reacher bir an düşündü. Ellerini, avuçları yukarı bakacak şekilde masaya koydu.

“Tamam,” dedi. “Sorular neler?”

“Brewer-Williams davasını biliyorsun, değil mi?” diye sordu Blake. Yaşlı, aşın kilolu ve sağlıksızdı. Yine de çenesi kuvvetliydi.

“Ya da Duckworth-Eagan davasını?” diye sordu Poulton. Reacher saman saçlıya baktı. Otuz beş yaşında olmalıydı ama daha genç gösteriyordu. Sürekli genç kalan adamlardandı. Yeni mezun gibi bir hali vardı. Işıklar altında takımının rengi daha da kötü görünüyordu. Bıyığı da takma gibiydi. Yapıştırıcıyla tutturulmuş cinsten.

“Illinois-Perkins davası?” diye sordu Lamarr.

Reacher ikisine de baktı. “Bu da ne demek? Hukuk fakültesine mi geldim?”

“Minnick-Mississippi davasına ne diyeceksin?” dedi Blake. Poulton gülümsedi. “McNeil-Wisconsin?” “Arizona-Fulminante?” dedi Lamarr.

“Bu davaların neler olduğunu biliyor musun?” diye sordu Blake.

Reacher bir hile var mı diye düşündü ama bulamadı. “Yüce Divan’a giden davalar,” dedi. “Miranda’nın peşi

sıra yaşandılar. Brewer 1977, Duckvvorth 1989, Perkins 1990, Minnick 1990, McNeil 1991 ve Fulminante 1991. Hepsi de orijinal Miranda kararını güncelleyen ve aynı zamanda onu yeniden beyan eden kararlar.”

Blake başını öne arkaya salladı. “Çok iyi.”

Lamarr hafifçe öne eğildi. Masadan yansıyan ışık çenesinin altından yüzüne çarpıyordu.

“Amy Callan’ı çok iyi tanıyordun, değil mi?” diye sordu. “Kimi?”

“Beni gayet iyi duydun, kahrolası pislik!”

Reacher kadına baktı. Sonra geçmişinden Amy Callan adında bir kadın hafızasında canlandı ve o an, Lamarr’ın kemikli yüzüne bir gülümse kondu.

“Ama onu çok sevmezdin, değil mi?”

Sessizlik oldu. Sessizlik Reacher’ı çevreledi.

“Tamam, sıra bende,” dedi Cozo. “Kimin için çalışıyorsun?” Reacher bakışlarını yavaşça sağma çevirdi ve Cozo’ya odaklandı.

“Kimse için çalışmıyorum,” dedi.

“Bizimle mahalle kavgası başlatma,” **diyerek etikette yazdıklarını seslendirdi Cozo.** *“Biz* **derken çoğul bir ifade kullanmış oluyorsun. Bir kişiden fazlası.** *Biz* **dediğin kimdir, Reacher?”**

“Biz diye bir şey yok.”

“Saçmalama Reacher. Petrosian o restorana elini uzattı ama sen çoktan oradaydın. Seni kim yolladı?”

Reacher bir şey söylemedi.

“Caroline Cooke için ne diyeceksin?” dedi Lamarr. “Onu da tanıyordun, değil mi?”

Reacher yeniden kadına döndü. Hâlâ gülümsüyordu.

“Ama ondan da hoşlanmıyordun, değil mi?”

“Callan and Cooke,” dedi Blake. “Olan biteni başından anlat Reacher, tamam mı?”

Reacher adama baktı. “Neyi anlatayım?”

Biraz daha sessizlik oldu.

“Seni restorana kim yolladı?” dedi Cozo. “Hemen itiraf et ki senin için bir pazarlık kapısı açabileyim.”

Reacher dönüp adama baktı. “Beni oraya kimse yollamadı.” Cozo başını salladı. “Saçmalama Reacher. Garrison’da nehir kenarında yarım milyon dolarlık bir evde yaşıyorsun. Altı aylık ve kırk beş bin dolarlık bir spor araba kullanıyorsun. Milli Gelirler Dairesi kayıtlarına göre yaklaşık son üç yıldır bir kuruş bile gelir elde etmedin. Birileri Petrosian’m en iyi adamlarını hastanelik etmek istedi ve seni yolladı. Hepsini bir araya getirince, sen biri için çalışıyor durumuna düşüyorsun. Ve ben de bunun

kim olduğunu öğrenmek istiyorum.”

“Kimse için çalışmıyorum,” diye yineledi.

“Yalnız birisin, öyle mi?” dedi Blake. “Söylemeye çalıştığın şey tam olarak bu mu?”

Reacher evet dercesine başını salladı ve “Sanırım öyle,” dedi.

Başını çevirdiğinde Blake gülümsüyordu. Cevaptan tatmin olmuştu.

“Ben de öyle düşünmüştüm,” dedi. “Ordudan ne zaman ayrıldın?”

Reacher omzunu silkti. “Yaklaşık üç yıl önce.”

“Ne kadar zaman ordunun içinde kaldın?”

“Hayatım boyunca. Subay çocuğuydum. Sonra kendim de subay oldum.”

“Askeri inzibattın, değil mi?”

“Evet.”

“Birkaç terfi aldın, doğru mu?”

“Binbaşı oldum.”

“Madalyaların var mı?”

“Var.”

“Gümüş Yıldız?”

“Bir tane.”

“Birinci sınıf bir sicil, değil mi?”

Reacher bir şey demedi.

“Mütevazı olma,” dedi Blake. “Anlat.”

“Evet, sicilim gayet iyiydi.”

“O zaman neden terhis oldun?”

“Orası beni ilgilendirir.”

“Saklayacak bir şeyin mi vardı.”

“Anlatsam da anlamazsınız.”

Blake gülümsedi. “Demek üç yıl oldu. Neler yaptın peki?” Reacher yine omzunu silkti. “Pek bir şey yapmadım. Eğleniyordum desem yeridir.”

“Çalışmıyor musun?”

“Pek sık değil.”

“Öylece takılıyorsun, doğru mu?”

“Sanırım.”

“Para işini nasıl çözüyorsun?”

“Birikimim var.”

“Birikimin üç ay önce suyunu çekti. Bankadaki hesaplarını kontrol ettik.”

“Ne diyebilirim? Birikimler biter, yanılıyor muyum?”

“O zaman şu günlerde Bayan Jacob’dan geçiniyorsun. Doğru mu? Kız arkadaşın, aynı zamanda da avukatın. Kız arkadaşından geçinmek sana kendini nasıl hissettiriyor?”

Reacher, Blake’in tombul pembe parmağını kesen eskimiş nikah yüzüğüne baktı.

“Tıpkı senin karın gibi,” dedi. “Yanılmıyorsam o da senden geçiniyor.”

Blake homurdandı ve duraksadı. “Ordudan ayrıldın ve o zamandan beri pek bir şey yapmadın.”

“Doğru.”

“Çoğunlukla kendi başınaydın.”

“Çoğunlukla.”

“Halinden memnun muydun?”

“Yeterince mutluydum.”

“Yalnız olduğun için mutluydun.”

“Saçmalık. Adam biri için çalışıyor,” dedi Cozo.

“Adam yalnız olduğunu söylüyor, lanet olası!” dedi Blake. Deerfield’ın başı bir sağa, bir sola dönüyor; adamların atışmalarını yakalamaya çalışıyordu. Masadan yansıyan ışık gözlüklerini parlatıyordu. Sessizliği sağlamak için ellerini havaya kaldırdı ve Reacher’a baktı.

“Amy Callan ve Caroline Cooke’tan bahset,” dedi.

“Ne var ki anlatılacak?” dedi Reacher.

“Onları tanıyordun, değil mi?”

“Evet, eskiden. Ordudan.”

“Onlardan bahset biraz.”

“Callan ufak tefekti ve koyu tenliydi. Cooke uzun boylu ve sarışındı. Callan çavuştu, Cooke yüzbaşıydı. Callan ordu donatımda katipti; Cooke ise Savaş Planları’ndaydı.” “Nerede?”

“Callan, Chicago yakınlarında Fort Withe’deydi. Cooke, Belçika’da NATO Genel Merkezi’ndeydi.”

“Onlardan biriyle cinsel ilişkide bulundun mu?” diye sordu Lamarr.

Reacher dönüp kadına baktı. “Bu nasıl bir soru böyle?” “Açık ve net bir soru.”

“Hayır, bulunmadım.”

“İkisi de hoş kadınlardı, değil mi?”

Reacher evet der gibi salladı başını. “Senden güzel oldukları kesin.”

Lamarr bakışlarını kaçırdı ve sustu. Blake iyiden iyiye kızardı ve sessizliği bozdu. “Birbirlerini tanıyorlar mıydı?”

“Bu konuda kesin yanıt veremem. Orduda bir milyon insan var. Farklı zamanlarda dört bin kilometre uzaklıkta görevlerini icra edebiliyorlar.”

“Senin her ikisiyle de cinsel bir münasebetin olmadı, öyle mi?”

“Hayır, olmadı.”

“Böyle bir çaban oldu mu? Bu sorum ikisi için de geçerli.” “Hayır, böyle bir çabam olmadı.”

“Neden? Seni geri çevireceklerinden mi korktun?” Reacher başını iki yana salladı. “îlla merak ediyorsanız anlatayım. Her ikisini tanıdığım zamanlarda hayatımda birileri vardı. Benim için hayatımda tek kadın olması genelde yeter-lidir.”

“Callan veya Cooke’la seks yapmak ister miydin?” Reacher gülümsedi. “Eminim daha kötü seçenekler sunabilirdiniz.”

“Sana evet derler miydi?”

“Belki derlerdi, belki de demezlerdi.”

“Sence?”

“Hiç orduda görev yaptınız mı?”

Blake başını hayır dercesine salladı.

“O zaman işlerin nasıl yürüdüğünü bilemezsiniz,” dedi. “Ordudaki pek çok insan hareket eden herhangi bir canlıyla cinsel ilişkiye girebilir.”

“O halde seni geri çevirmeyeceklerini düşünüyorsun, öyle mi?”

Reacher, doğruca Blake'in gözlerinin içine baktı. "Hayır, bu durumun ciddi bir soruna yol açacağını sanmıyorum."

Uzunca bir sessizlik oldu.

"Kadınların orduda yer almalannı onaylıyor musun?" diye sordu Deerfield.

Reacher bakışlarını ona çevirdi. "Ne?"

"Soruya cevap ver Reacher. Kadınların orduda olmasını onaylıyor musun?"

"Onaylamayacak ne var?"

"Sence onlardan iyi savaşçı olur mu?"

"Saçma bir soru," dedi Reacher. "İyi savaşçılar olduklarını zaten biliyorsun."

"Biliyor muyum?"

"Nam'de görev yapmadın mı?"

"Yaptım mı?"

"Yaptığına eminim," dedi. "1976 yılında Arizona'da cinayet masası polisi. Kısa süre sonra FBI'a girmiş. Sıradan bir asker kaçağı o zamanlar böyle büyük başarılara imza atamazdı. Demek ki askeri vazifeni 1970 ya da 1971'de tamamladın. Gözlerin iyi görmediğine göre pilot değildin. Bu gözlüklerle olsa olsa piyade olurdun. O zaman bir yıl boyunca koca bir ormanda kıçına tekme yemekle meşguldün ve o tekmeleri atanların büyük bir kısmı da kadındı. Kadın askerlerden iyi birer keskin nişancı yetişiyor, değil mi? Duyduğuma göre kendilerini işlerine adıyorlarmış."

Deerfield başıyla yavaşça onayladı. "O zaman kadın savaşçılardan hoşlanıyorsun, öyle mi?"

Reacher omzunu silkti. "Savaşçıya ihtiyacın varsa, kadınlar da diğer herkes gibi bu işi icra edebilir. Rusya ordusu, II. Dünya Savaşı, kadınlar ön saflarda değil miydi? Gayet de başarılılardı. İsrail'e gittin mi hiç? Kadınlar orada da ön sıralarda. Ben olsam Amerikan birliklerini İsrail ile karşı

karşıya getirmeye çalışmazdım. Hele de savaşın sonucu kritik önem taşıyacaksa.”

“O zaman bu konuda herhangi bir sorun yaşamıyorsun, doğru mu?”

“Kişisel olarak bir sorunum yok, hayır.”

“Kişisel olması dışında sorunlar var mı?”

“Askeri sorunlar olduğu söylenebilir sanırım,” dedi Reacher. “İsrail’den gelen kanıtlar göstermektedir ki piyade birliklerinde bir yaralı varsa ve o yaralı erkekten ziyade kadınsa, ilerleme esnasında durup yaralıya müdahale etme eğilimini on kat arttırmaktadır. İlerleme yavaşlar. Bu konuda eğitime ihtiyaç var.”

“Sence insanlar birbirilerine yardım etmemeli mi?” diye sordu Lamarr.

“Tabii ki etmeli,” dedi Reacher. “Yeter ki daha önce bitirmeleri gereken bir işleri daha olmasın.”

“O halde seninle ben birlikte hareket ediyor olsak ve ben yaralansam, beni orada bırakacaksın öyle mi?”

Reacher gülümsedi. “Söz konusu olan sensen, bir saniye bile düşünmeden devam ederim.”

“Amy Callan’la nasıl tanıştın?” diye sordu Deerfield. “Bunu zaten biliyorsunuzdur,” dedi Reacher.

“Yine de anlat. Kayıtlara geçsin.”

“Konuşmalarımız kayıt altına mı alınıyor?”

“Tabii ki.”

“Hem de bana haklarım okunmadan, öyle mi?”

“Kayıtlar sana hakların olduğunu gösterecektir. Ben var olduğunu söylediğim sürece, hakların var olacaktır.”

Reacher sessiz kaldı.

“Amy Callan’dan bahset biraz,” dedi Deerfield. “Birliğinde yaşadığı bir sorun yüzünden beni görmeye geldi,” dedi Reacher.

“Ne sorunu?”

“Cinsel taciz.”

“Ona anlayışla yaklaştın mı?”

“Evet.”

“Neden?”

“Çünkü ben hiçbir zaman cinsiyetim yüzünden suistimal edilmedim. Onun da böyle bir davranışa maruz kalmaması gerektiğini düşündüm.”

“Ne yaptın peki?”

“Suçladığı subayı tutukladım.”

“Sonra ne yaptın?”

“Hiçbir şey. Ben askeri polistim, savcı değil. Dava benden çıktı.”

“Sonra ne oldu?”

“Subay davayı kazandı. Amy Callan görevden ayrıldı.” “Ama subayın da kariyeri mahvoldu.”

Reacher başıyla onayladı. “Evet.”

“Neler hissettin?”

Reacher omzunu silkti. “Aklım karıştı. Bildiğim kadarıyla fena bir adam değildi. Ama sonuçta ben ona değil, Callan’a inandım. Bana göre adam suçluydu. O yüzden gitmesine sevindim. Esasında işlerin böyle yürümemesi gerekirdi. Suçlu olmadığı kararına varılan bir davalının kariyerinin mahvolmaması gerekirdi.”

“Demek ki subay adına üzüldün, öyle mi?”

“Hayır, Callan adına üzüldüm. Olay tam bir saçmalığa döndü. İki kişinin kariyeri mahvoldu. Oysa davanın sonucuna göre yalnızca birinin işine son verilmeliydi.”

“Caroline Cooke için ne diyeceksin?”

“Cooke’un durumu farklıydı.”

“Ne açıdan?”

“Farklı zaman, farklı mekan. Denizaşırı bir yerde gerçekleşti. Cooke bir albayla cinsel ilişki yaşıyordu. İlişkileri bir yıldır devam ediyordu. Bana kalırsa her iki tarafın da rızası vardı. Cooke terfi alamayınca, cinsel tacize uğradığını iddia etti.”

“Bunun nesi farklı?”

“İki hikaye arasında benzerlik yok. Albay, Cooke’la düşüp kalkmaktan memnundu. Çünkü Cooke ona müsaade ediyordu. Sonra terfi zamanı gelince, Cooke’un beklediği terfi gerçekleşmedi. Gerekçesi de işinde yeterince iyi olmamasıydı. İki olayın birbiriyle ilgisi yok.”

“Belki adamın yatağında geçirdiği bir yılı, terfi için yeterli bir anlaşma olarak görmüştür.”

“O zaman anlaşmalarında bir sorun var demektir. Bir fahi-şenin dolandırılması gibi. Buna cinsel taciz denemez.”

“O halde sen bu olayla ilgili hiçbir şey yapmadın.” Reacher hayır dercesine başını iki yana salladı. “Hayır, albayı tutukladım. Çünkü o zaman izlemem gereken kurallar vardı. Farklı rütbelerden iki kişinin arasında cinsel ilişki ya-sadışıydı.”

“Ve?”

“Ve albay, görev onuruna aykırı davranış yüzünden ordudan uzaklaştırıldı. Karısı onu terk etti. Sonunda adam intihar etti. Cooke da ordudan ayrıldı.”

“Peki, sana ne oldu?”

“Ben de NATO Ana Karargahı’ndan başka bir yere tayin edildim.”

“Neden? Bu duruma üzüldün mü?”

“Hayır, çünkü başka bir yerde bana ihtiyaç vardı.”

“İhtiyaç mı vardı? Neden sen?”

“Çünkü ben iyi bir dedektiftim. Belçika’da harcanıyordum. Belçika’da pek bir olay olmaz.”

“Bu iki olaydan sonra başka cinsel taciz vakalarıyla karşılaştın mı?”

“Tabii ki. Bu olaylar gereğinden fazla yaşanıyordu.”

“Pek çok iyi adam, kariyerlerini mahvediyordu, diyorsun yani,” dedi Lamarr.

Reacher kadına baktı. “Bazıları. Ortalık birden cadı avına döndü. Bazı davalar, benim fikrime göre, gerçekten yaşanmış olaylardı. Ama bazılarında masum insanlar harcanıp gitti. Normal denebilecek pek çok ilişki birden ifşa edildi. Kurallar aniden değişiverdi. Masum kurbanlar arasında erkekler de vardı. Ama bazılarında kadınlar masumdu.”

“Ne curcuna ama, değil mi?” dedi Blake. “Ortalığı karıştıranlar da Callan ve Cooke gibi sinir bozucu kadınlar oldu, yanılıyor muyum?”

Reacher hiçbir şey söylemedi. Cozo parmaklarıyla masada ritim tutturmuştu.

“Şu Petrosian işine geri dönmek istiyorum,” dedi.

Reacher bakışlarını diğer tarafa çevirdi. “Petrosian işi diye bir şey yok. Petrosian diye birini duymadım bile.”

Deerfield esnedi ve saatine baktı. Gözlüklerini alnına kaldırdı ve parmak eklemleriyle gözlerini ovuşturdu.

“Gece yarısını geçti, biliyorsunuz değil mi?” dedi.

“Callan ve Cooke’a nazik davrandın mı?” diye sordu Blake.

Reacher gözlerini iyice kısıp Cozo'ya son kez ters ters baktıktan sonra bakışlarını Blake'e çevirdi. Tavandan gelen sarı ışık masanın kızıl ahşabına çarptıktan sonra adamın iyice kızaran yüzüne vuruyordu.

"Evet, onlara nazik davrandım."

"Davaları savcıya ilettikten sonra onları tekrar gördün mü?"

"Bir iki kez rastlaştık."

"Sana güvenirler miydi?"

Reacher omzunu silkti. "Sanırım. Onların bana güvenmesini sağlamak işimin bir parçasıydı. Sonuçta onlardan her türlü özel ayrıntıyı duymam gerekiyordu."

"Bu yakınlığı pek çok kadınla sağlaman gerekti, değil mi?" "Yüzlerce vaka vardı. Onlarcası benim elimden geçti. Ta ki bu tür vakalarla ilgilenecek özel bir birim kurulana kadar." "O zaman davasına baktığın başka bir kadının ismini daha ver."

Reacher yine omzunu silkti. Geçmişe uzanıp sıcak ve soğuk iklimlerde; büyük masalı ve küçük masalı ofislerde; camdan dışarısı güneşli veya bulutlu mekanlarda üzgün ve öfkeli kadınların uğradıkları ihanetleri anlattığı anları düşündü.

"Rita Scimeca," dedi. "Rasgele bir örnek seçtim."

Blake bir an duraksadı ve Lamarr yere eğilip evrak çantasından kaim bir dosya çıkardı. Yana uzattı ve Blake dosyayı açıp sayfalan karıştırdı. Uzunca bir listenin üzerinden kalın parmağıyla geçip başını salladı.

"Tamam," dedi. "Bayan Scimeca ile neler yaşandı?" "Kendisi Yüzbaşı Scimeca'ydı," dedi Reacher. "Fort Bragg, Georgia'da. Olaya karışan erkekler olayın birliğe kabul sınaması olduğunu söylediler ama Yüzbaşı Scimeca toplu tecavüz olduğunu iddia etti."

"Sonuç ne oldu?"

"Yüzbaşı davayı kazandı. Üç adam bir süre askeri hapishanede kaldılar.

Sonra da görev onuruna aykırı davranmaktan ordudan ihraç edildiler.”

“Yüzbaşı Scimeca’ya ne oldu?”

Reacher yine omzunu silkti. “Başlarda mutluydu. Hakkını koruyabildiğine inanıyordu. Sonra ordudan soğudu. Terhisini istedi.”

“Şimdi nerede?”

“Hiçbir fikrim yok.”

“Onunla da tekrar karşılaştığını varsayalım. Başka bir zaman, başka bir yerde, herhangi bir mağaza ya da restoranda rastlaştınız diyelim. Ne yapardı?”

“Hiçbir fikrim yok. Herhalde merhaba derdi. Belki biraz konuşurduk. Bir şeyler içerdik. Ne bileyim, bir şeyler yapardık.” “Seni gördüğün sevinir miydi?

“Sevinirdi herhalde.”

“Çünkü seni iyi bir adam olarak hatırlıyor olurdu, değil mi?”

Reacher evet dercesine öne arkaya salladı başını. “Çok sıkıntılı bir olaydı. Olayın kendisinin kötü olması yetmezmiş gibi sonrasında da can sıkıcı bir sürece girildi. O yüzden soruşturmacı olarak davacı ile yakın bir ilişki kurmam gerekiyordu. Soruşturmacının hem bir arkadaş hem de destekçi olması beklenir.”

“O halde kurban, birden senin arkadaşın oluveriyor. Değil mi?”

“İşini doğru yaparsan, evet.”

“Yüzbaşı Scimeca’nm evine gidip kapısını çalsan ne olur?” “Nerede yaşadığını bilmiyorum.”

“Bildiğini varsayalım. Seni içeri alır mıydı?” “Bilmiyorum.

“Seni tanır mıydı?”

“Muhtemelen.”

“Seni bir arkadaşı olarak mı hatırlardı?”

“Sanırım.”

“Diyelim ki kapısını çaldın. Seni içeri alırdı, değil mi? Kapıyı açıp eski arkadaşını görür ve seni içeri davet ederdi. Kahve ya da başka bir şeyler ikram ederdi. Biraz konuşur, eskiyi yad ederdiniz.”

“Belki de,” dedi Reacher. “Muhtemelen.”

Blake başıyla onayladı ve konuşmayı kesti. Lamarr elini adamın koluna koydu ve Blake kadına doğru eğilip kadının kulağına fısıldadıklarını dinledi. Blake tekrar başını salladı ve Deerfıeld’a uzanıp ona bir şeyler fısıldadı. Deerfield, Cozo’ya

baktı. Quantico’dan gelen üç ajan arkalarına yaslandılar. Bu hareket belli belirsiz olsa da beden dilleri özetle; ***Tamam, biz bu konuya ilgi duymaya başladık,*** mesajı veriyordu. Cozo panikle Deerfield’a baktı. Deerfield öne eğildi ve gözlüklerinin tepesinden Reacher’a baktı.

“Çok kafa karıştıran bir durum,” dedi.

Reacher bir şey söylemedi. Sadece oturdu ve bekledi.

“Restoranda tam olarak ne oldu?” diye sordu Deerfield.

“Hiçbir şey,” dedi Reacher.

Deerfield başını sağa sola salladı. “Kameralar seni kayıt altına aldı. Adamlarım da seni bir haftadır izliyordu. Özel Ajan Poulton ve Lamarr da bu akşam onlara katıldı. Her şeyi kendi gözleriyle gördüler.”

Reacher adama baktı. “Beni bir haftadır izliyor musunuz?”

Deerfield başıyla onayladı. “Aslında tam olarak sekiz gündür.”

“Neden?”

“O konuya sonra geleceğiz.”

Lamarr oturduğu yerde kıpırdandı ve sonra yeniden eğilip evrak çantasına uzandı. Başka bir dosya daha çıkardı. Açtı ve içinden birkaç yaprak çıkardı.

Birbirine iliştirilmiş dört ya da beş yaprak vardı. Üzerlerinde sık aralıkla bir şeyler yazılmıştı. Buz gibi bir sırıtışla Reacher'a baktı ve sayfaları masanın üzerinden ona uzattı. Havalandırmaya takılan sayfalar hafif havalandı. Fakat onları birbirine bağlayan ataş, dağılmalarına izin vermedi. Reacher, kağıtlarda kendisinden ***Hedef*** olarak bahsedildiğini gördü. Son sekiz gündür ne yaptığının ve nerelere gittiğinin bir listesiydi. Son saniyeye kadar hiçbir şey atlanmadan listeye eklenmişti. Ayrıca hepsi de doğruydu. Reacher listeden başını kaldırıp Lamarr'ın gülümseyen yüzüne baktı ve başını salladı.

"Demek ki FBI'ın takipçileri epey iyiymiş," dedi. "İzlendiğimi hiç fark etmedim."

Bir sessizlik oldu.

Deerfield, "Restoranda ne oldu?" diye tekrar sordu. Reacher duraksadı. ***Dürüst olmak en iyi yöntemdir,*** diye düşündü. Olanları aklında şöyle bir toparladı. Yutkundu. Sonra Blake, Lamarr ve Poulton'a doğru başıyla selam verir gibi yaptı. "Bu hukukçu ekip, olanları ***kusursuz gereklilik*** olarak adlandırabilir sanırım. Ben, küçük bir suç işleyerek daha büyük bir suçu önlemiş oldum."

"Yalnız miydin?" dedi Cozo.

Reacher başını salladı. "Evet."

"O zaman ***bize bulaşma*** mesajı ne demek oluyordu?" "İnandırıcı olmasını istedim. Petrosian'ın olayı ciddiye almasını istedim ki Petrosian'ın kim olduğunu bilmiyorum. Sanki başka bir çeteye bulaşmış gibi hissetmesini istedim." Deerfield uzandı ve Lamarr'ın izleme listesini aldı. Sayfaları inceledi.

"Burada Bayan Jodie Jacob dışında temasa geçtiği başka biri olmadığı görünüyor. Jacob da bir çeteye dahil değil. Peki, telefon görüşmeleri?"

"Telefonumu da mı dinliyorsunuz?" dedi Reacher. Deerfield başıyla onayladı. "Çöplerini bile inceliyoruz." "Telefon görüşmeleri temiz," dedi Poulton. "Bayan Jacob dışında kimseyle görüşmemiş. Sakin bir yaşam sürüyor."

"Bu doğru mu, Reacher?" dedi Deerfield. "Sakin bir yaşamın mı var?"

"Genelde," dedi Reacher.

“Demek yalnızdın,” dedi Deerfield. “Sadece sorumluluk sahibi bir vatandaş gibi davrandın. Gangsterlerle bir bağın yok. Telefondan da talimat almadın.”

Cozo’ya döndü ve sorgulayan gözlerle, “Bu kadarı senin için yeterli mi James?” dedi.

Cozo omzunu silkti ve başıyla onayladı. “Yeterli olmak zorunda sanırım.”

“Sorumluluk sahibi bir vatandaşsın değil mi Reacher?” dedi Deerfield.

Reacher başıyla onayladı. Bir şey söylemedi.

“Bunu kanıtlayabilir misin?” diye sordu Deerfield. Reacher omzunu silkti. “Silahlarını alabilirdim. Birileriyle bağlantım olsa alırdım. Ama almadım.”

“Hayır, silahları çöpe attın.”

“Önce etkisiz hale getirdim.”

“Mekanizmalarını kırdın. Bunu neden yaptın?”

“Böylece kimse onları bulamaz ve kullanamaz.”

Deerfield başıyla onayladı. “Sorumluluk sahibi bir vatandaş. Bir adaletsizlik gördün ve adil olanı yapmak istedin.” Reacher, “Sanırım,” dedi.

“Birinin bunu yapması gerekirdi, değil mi?”

Reacher yine, “Sanırım,” dedi.

“Adaletsizliği sevmiyorsun, değil mi?”

“Sanınm hayır.”

“Ayrıca neyin doğru, neyin yanlış olduğunun kararını verebiliyorsun.”

“Umuyorum.”

“Yetkililerin araya girmesine ihtiyaç duymuyorsun. Çünkü kendi kararlarını verebiliyorsun.”

“Genelde.”

“Kendi ahlaki değerlerine güveniyorsun.”

“Sanırım.”

Bir sessizlik oldu. Deerfield ters ters baktı.

“O zaman paralarını niye çaldın?”

Reacher omzunu silkti. “Savaş ganimeti diyebiliriz. Ödül gibi bir şey.”

Deerfield başıyla onayladı. “Ahlaki değerlerinin bir parçası sanırım, yanılıyor muyum?”

“Sanırım.”

“Kendi kurallarınla oynamayı seviyorsun değil mi?” “Genelde.”

“Yaşlı bir kadını soymazsın ama birkaç kötü adamın parasını almakta sorun yok, değil mi?”

“Sanırım.”

“Senin için kabul edilebilir sayılan alanların dışına çıkan herkes payına düşeni alır, değil mi?”

“Doğrudur.”

“Kişisel doğruluk kuralları.”

Reacher yine omzunu silkti. Bir şey söylemedi. Sessizlik büyüdü.

“Suçlu profili çıkarma diye bir şey duydun mu?” diye sordu Deerfield birden.

Reacher duraksadı. “Gazetelerde okuduğum kadarıyla biliyorum.”

“Bu bir bilim dalıdır,” dedi Blake. “Quantico’da, yıllar içinde geliştirdik. Özel Ajan Lamarr şu anda bu alanda yorumlama yapan uzmanımızdır. Özel Ajan Poulton da onun asistanıdır.”

“Olay mahallini inceleriz,” dedi Lamarr. “Olayın altında yatan psikolojik göstergeleri araştırırız ve suçu işleyen kişiyi tanımlayan kişilik türlerini tespit ederiz.”

“Kurbanları inceleriz,” dedi Poulton. “Kimlere karşı korunmasız kalabileceklerini anlamaya çalışırız.”

“Ne tür suçlar?” dedi Reacher. “Ne tür olay mahalleri?” “Seni kahrolası pislik!” dedi Lamarr.

“Amy Callan ve Caroline Cooke,” dedi Blake. “İkisi de cinayet kurbanı.”

Reacher adama bakakaldı.

“Callan ilkti,” dedi Blake. “Oldukça farklı bir yöntem kullanılmış. Ama cinayet cinayettir, değil mi? Sonra Cooke öldürüldü. Hem de aynı yöntemle. O zaman seri cinayetler aşamasına geçilmiş oldu.”

“Aralarında bir bağlantı olup olmadığına baktık,” dedi Poulton. “Kurbanlar arasında. Bulmak hiç de zor olmadı. Orduda taciz şikayetinde bulunup sonra görevden ayrılmışlar.”

“Olay mahallinde aşırı bir hazırlık vardı,” dedi Lamarr. “Tam olarak askeri bilgi gerektiren titizlikteydi. Tuhaf ama kendi içinde iyi kodlanmış bir yöntem. Arkada hiç iz bırakılmamış. Hiçbir ipucu yok. Cinayeti işleyen kişi oldukça titiz ve kendinden emin biri olmalı. Belli ki dedektiflik ve soruşturma işlerine aşina. Muhtemelen kendisi de iyi bir dedektif.”

“Her iki eve de zorla girilmemiş,” dedi Poulton. “İki vakada da katil eve davet edilmiş. Hem de kurbanlar tarafından. Hiç sorgulanmadan, öylece eve alınmışlar.”

“Demek ki katil ikisinin de tanıdığı biri,” dedi Blake. “İkisinin de güvendiği biri,” diye ekledi Poulton.

“Tıpkı bir arkadaş ziyareti,” dedi Lamarr.

Odada bir sessizlik oldu.

“Kesinlikle arkadaşlardı,” dedi Blake. “Bir ziyaretçi. Arkadaş olarak gördükleri

biri. Aralarında bir bağ olduğu kesin.” “Ziyarete gelen bir arkadaş,” dedi Poulton. “Kapıyı çalıyor, açıyorlar, ***Merhaba seni yeniden görmek güzel,*** diyorlar.” “Adam içeri giriyor,” dedi Lamarr. “Bu kadar basit.” Odada yine sessizlik oldu.

“Suçu psikolojik olarak ele aldık,” dedi Lamarr. “Bu kadınlar birini neden onları öldürecek kadar kızdırmış olabilirlerdi? Dönüp orduya ve orduda bu işi yapabilecek kişilere baktık.

Sinir bozucu kadınların ordudaki iyi adamları harcadığına inanan öfkeli biri olabilir dedik. Birkaç hoppa kadın, iyi adamları intihara sürüklüyor gözüyle bakan birini aradık.”

“Bu kişinin aynı zamanda doğru ve yanlış kavramlarına dair kendine özgü bir mantığı olmalıydı,” dedi Poulton. “Kendi ahlaki değerlerine o kadar güvenmeliydi ki adaletsizlikleri kendi eliyle çözebilsin. Yetkilileri devreye sokmadan, kendi başına adaleti sağlayan biri olmalıydı. Yanılıyor muyum?” “Üstelik bu iki kadını da tanıyor olması gerekiyordu,” dedi Blake. “İki kadının da evine davet edebileceği kadar iyi tanıdığı biri. Tıpkı eski bir arkadaş misali, sorgusuz eve alabilecekleri biri.”

“Kararlı biri,” dedi Lamarr. “Tıpkı birkaç dakika düşündükten sonra tüm organizasyonu yapıp dışarı çıkacak, etiketleme makinesi ve yapıştırıcı alıp ufak bir sorunu çözüme kavuşturacak biri.”

Sessizlik büyüdü.

“Ordu kayıtlarında inceleme yaptırdık,” dedi Lamarr. “Haklıydın. İki kadın birbirini tanımıyordu. Az sayıda ortak tanıdıkları vardı. Hem de çok az. Ama sen o ortak tanıdıklardan biriydin.”

“İlginç bir şey öğrenmek ister misin?” dedi Blake. “Seri cinayet işleyen suçlular genelde Volksvvagen Bugs kullanıyor. Neredeyse hepsi. Çok acayip, değil mi? Sonra minivanlara geçiş yapıyorlar. Sonra da spor arabalara. Ardından büyük dört çekerlere. Tıpkı seninki gibi. Bu da bizim için oldukça önemli bir gösterge oluyor.”

Lamarr öne uzandı ve Deerfield’ın elindeki kağıtları aldı. Parmağıyla kağıtların üzerine vurdu.

“Yalnız ve sakin bir yaşam sürerler,” dedi. “Genelde tek bir kişiyle iletişim kurarlar. Başka insanlardan geçinirler. Sıklıkla akrabalarından, arkadaşlarından ya da kadınlardan. Pek normal işlerle uğraşmazlar. Telefonda fazla konuşmazlar. Sessiz ve sinsi olurlar.”

“Kanun yürütücülerinden olurlar,” dedi Poulton. “Kanun-sal mevzuları iyi bilirler. Hatta haklarını tanımlayan eski davaları ezbere sıralarlar.”

Sessizlik devam etti.

“Profil çıkarma,” dedi Blake. “Tam olarak bir bilimdir. Amerika’nın pek çok eyaletinde tutuklama kararı çıkartmak için yeterli bir delil olarak görülür.”

“Hiçbir zaman yanılmaz,” dedi Lamarr. Reacher’a baktı ve arkasına yaslanıp yamuk dişini gösterecek şekilde gülümsedi. Odada sessizlik hakimdi.

“Yani?” dedi Reacher.

“Yani birileri iki kadını öldürdü,” dedi Deerfield.

“Ve?”

Deerfield başını sağ tarafa yatırdı ve Blake’i, Lamarr’ı ve Poulton’u işaret etti. “Ve bu ajanlar katilin tam olarak senin gibi biri olduğunu düşünüyorlar.”

“Yani?”

“Yani sana bunca soru sorduk.”

“Ve?”

“Ve bence bu ajanlar kesinlikle haklı. Katil tam olarak senin gibi biri. Ve belki de katil ***sertsin.”***

- BOLUM-4
- BOLUM - 8
- BOLUM - 12
- BOLUM - 15
- BOLUM - 18
- BÖLÜM-23

- BOLUM - 26
- BOLUM - 30

BOLUM-4

“Hayır, ben değilim,” dedi Reacher.

Blake gülümsedi. “Hepsi de tam olarak böyle söyler.” Reacher adama dik dik baktı. “Hepiniz saçmalıyorsunuz, Blake. Elinizde iki kadın var, o kadar. Ordudan olmaları tamamen tesadüf. Dışarıda orduda taciz görmüş yüzlerce kadın var. Hatta belki binlerce. Neden ilk bağlantınız ordu oluyor?” Blake bir şey söylemedi.

“Ayrıca neden benim gibi biri?” diye sordu Reacher. “Sadece bir tahmin. Bu profil çıkarma saçmalığı ancak bu sonuca varabiliyor değil mi? Benim gibi biri yaptı diyorsunuz, çünkü benim gibi birinin yaptığını ***düşünüyorsunuz.*** Elinize kanıt filan yok.”

“Kanıt yok,” dedi Blake.

“Katil arkasında hiç iz bırakmamış,” dedi Lamarr. “Ve biz bu şekilde çalışıyoruz. Katil belli ki zeki bir adam. O yüzden biz de zeki adamları aradık. Şimdi senin zeki biri olmadığını mı söylüyorsun?”

Reacher kadına baktı. “Benim gibi zeki binlerce adam var.” “Hayır, milyonlarca var. Seni kendini beğenmiş kahrolası pislik!” dedi. “Ama sayılarını arama kriterlerine göre azalttık. Zeki ve yalnız bir adam. Ordudan. Kurbanların ikisini de tanıyor. Ortalarda görünmeyen. Zalim ve yasadışı kanun infazcısı. Bu kriterlere göre milyonlar binlere, binlere yüzlere, yüzler onlara indi ve bütün yollar sana çıktı.”

Sessizlik oldu.

“Bana mı?” dedi Reacher. “Sen delirmişsin.”

Deerfıeld’a baktı. Adam sessiz ve etkisiz şekilde oturuyordu. ***“Sen de mi*** benim yaptığımı düşünüyorsun?”

Deerfield omzunu silkti. “Sen yapmadıysan tam olarak senin gibi birisi yaptı. Senin iki adamı hastanelik ettiğini ***biliyorum.*** Zaten başın dertte. Diğer konuya gelince... Davaya hakim değilim. Ama Büro, bu uzmanlara güveniyor. Ne de olsa onları görevlendirmemizin bir nedeni var.”

“Yanılıyorlar,” dedi Reacher.

“Peki, yanıldıklarını kanıtlayabilir misin?”

Reacher adama baktı. “Kanıtlamak zorunda mıyım? Suçluluğu ispatlanana kadar masumdur ilkesin ne oldu?”

Deerfield gülümsedi. “Gerçek dünyadan ayrılmayalım, olur mu?”

Sessizlik devam etti.

“Tarihler,” dedi Reacher. “Bana tarihleri ve yerleri söyleyin.” Biraz daha sessizlik oldu. Deerfield boşluğa bakıyordu. “Callan yedi hafta önce,” dedi Blake. “Cooke da dört hafta.” Reacher geçmişe uzandı, dört hafta önce sonbahar başlangıcıydı, yedi hafta önce de yaz mevsimiydi. Yaz sonunda hiçbir şey yapmamıştı. Bahçeyle uğraşıyordu. Üç ay süren kontrolsüz büyümenin ardından her gün bahçeye çıkmış ve elinde çeşit çeşit bahçe aletleriyle ortalığı toplamıştı. Günlerce Jodie’yi görmediği olmuştu. Jodie’nin elinde bir sürü dava vardı. Hatta bir hafta Londra’ya gitmişti. Ama Reacher, sevgilisinin hangi hafta Londra’da olduğun anımsayamıyordu. Yalnız bir dönemden geçmiş ve arka bahçesinde ufak tefek işlerle uğraşmıştı.

Sonbahar başlarında enerjisini evin içine taşıdı. Yapılması gereken işler vardı. Ama hepsini de yalnız yapmıştı. Jodie şehirde kalmıştı ve kariyerin çetrefilli basamaklarında yükselmeye çalışıyordu. Arada sırada birlikte geçirdikleri geceler oluyordu. Hepsi bu kadardı. Herhangi bir yere seyahat etmemişlerdi. Otel giriş çıkışı yapmamışlardı. Pasaportuna vurulmuş bir seyahat damgası da yoktu. Şahidi yoktu. Karşısındaki yedi ajana baktı.

“Şimdi avukatımı görmek istiyorum,” dedi.

Ev sahibi olan iki çömez, onu yeniden ilk odaya götürdü. Durumu değişmişti. Bu kez onunla birlikte içeride kaldılar. Kapalı kapının iki yanında dikiliyorlardı. Reacher plastik bahçe sandalyesine oturdu ve onları görmezden geldi. İçerideki havalandırmanın susmak bilmeyen tıngırtısını dinledi. Öylece bekledi. Hiçbir şey düşünmüyordu.

Yaklaşık iki saat bekledi. İki çömez de sabırla dikildiler. Ne Reacher’a bakıyor, ne konuşuyor ne de hareket ediyorlardı. Reacher sandalyeye oturmuş ve sırtını yaslamıştı. Tavana bakıyor ve başının üstüne denk gelen iki bandı inceliyordu.

Yukarıda ikiz sistemler vardı. Biri odaya temiz hava üflüyor, diğeri de kirli havayı dışarı atıyordu. Düzenek temizdi. Gözleriyle hattı izledi ve çatının dış tarafında büyük fanlar olduğunu hayal etti. Fanlar birbirine zıt yönlere dönüyor, bu binanın ciğerleri gibi nefes alıyor olmalıydılar. Kendi bedeninden çıkan kirli havanın Manhattan gökyüzünden süzülüp Atlantik'e uzanışını hayal etti. Moleküllerin sürüklendiğini ve atmosferde çözünüp rüzgara kapıldığını ve uzaklaştığını düşündü. İki saatte denizde otuz kilometre uzaklığa ulaşabilirdi. Belki de kırk ya da elli, durumlara göre değişirdi. Havanın rüzgarlı olup olmadığını hatırlayamadı. Değildi herhalde. Sisli olduğunu anımsadı. İyi bir rüzgar olsa, sis dağılırdı. Durgun bir hava vardı ve bedenini terk eden kirli hava muhtemelen şu anda fanların üstünde amaçsızca salmıyordu.

Dışarıda koridorda insanlar olduğu duyuldu. Kapı açıldı ve çömezler dışarı çıktı. Jodie içeri girdi. Gri duvarlar arasında rüzgar gibi esti. Pastel tonlarda şeftali rengi bir elbise giyiyordu. Üzerinde yün bir palto vardı ve elbisesinden birkaç ton koyuydu. Saçı hâlâ yaz güneşinin açtığı tonlardaydı. Saat gece yansını gösteriyordu ama Jodie bir günün sabahı gibi taptazeydi.

"Selam Reacher," dedi.

Başıyla selam verdi ama bir şey söylemedi. Kadının yüzündeki endişeyi görebiliyordu. Jodie yaklaştı ve eğilip Reacher'ı dudaklarından öptü. Çiçek gibi kokuyordu.

"Konuştun mu onlarla?" diye sordu Reacher.

"Bu davayla ilgilenecek doğru kişi ben değilim," dedi. "Fi-nansal hukuk, evet. Ama ceza hukuku, hiçbir fikrim yok." Sandalyesinin önünde duruyordu. Uzun boylu ve inceydi. Başını hafifçe yana yatırmıştı. Bütün ağırlığını tek ayağının üzerine vermişti. Jodie'yi her görüşünde, bir öncekinden daha güzel görünüyordu gözüne. Ayağa kalktı ve gerindi. Yorgundu. "İlgilenecek bir şey yok," dedi.

Kadın başını iki yana salladı. "Evet, var."

"Ben hiçbir kadını öldürmedim," dedi.

Jodie yüzüne dik dik baktı. "Tabii ki öldürmedin. Bunu ben biliyorum. ***Onlar da*** biliyor. Yoksa seni çoktan el ve ayak bileklerinden kelepçelenmiş halde Quantico'ya postalamışlardı. Böylece burada bırakmazlardı. Diğer mevzuyla

ilgili olarak burada tutuluyor olabilirsin. Seni olay mahallinde ***görmüşler.*** İki adamı, onlar izlerken, hastanelik etmişsin.”

“Konu o değil. Çok hızlı hareket ettiler. Ben ***diğer*** mev-zuya bulaşmadan önce düzenek kurulmuştu. Diğer mevzu umurlarında bile değil. Ben çetelerle çalışmıyorum. Cozo’nun ilgilendiği şey bu, organize suçlar.”

Kadın başını onaylarcasına salladı. “Cozo mutlu. Hatta mutludan öte. Sokaklardan iki pislik eksildi. Kendisine de bir masraf çıkmadı. Fakat mevzu kaç-kovala işine döndü. Görmüyor musun? Cozo’yu ikna etmek için kendini yalnız biri

olarak tanımladın ve bu kez de Quantico’nun profiline uygun adam haline geldin. Seni her ne sebeple getirmiş olurlarsa olsunlar, adamların kafasını karıştırmayı başardın.”

“Profil işi tam bir saçmalık.”

“Onlar öyle olduğunu düşünmüyor.”

“Saçma olmak zorunda. Sonuçta oklar beni gösteriyor.” Kadın başını iki yana salladı. “Hayır, senin gibi birini gösteriyor.”

“Her neyse. Buradan çıkıp gitmem lazım.”

“Yapamazsın. Başın büyük dertte. Hiçbir şey olmasa, seni o adamları döverken görmüşler Reacher. ***Görev başındaki*** FBI ajanları. Yüce Tanrım!”

“O adamlar, dayağı hak etmişlerdi.”

“Neden?”

“Çünkü haksız yere birine zorbalık yapıyorlardı.”

“Gördün mü? Şimdi adamların ekmeklerine yağ sürüyorsun. Kendi doğrulan ve yanlışları olan bir yasadışı kanun infazcısı.” Reacher omzunu silkti ve bakışlannı kaçırdı.

“Ben bu iş için doğru insan değilim,” dedi bir kez daha. “Ceza hukuku ile ilgilenemem. Daha iyi bir avukata ihtiyacın var.”

“Benim avukata ihtiyacım yok,” dedi.

“Evet, Reacher, senin bir avukata ihtiyacın var. Bundan adım gibi eminim. Bu iş gerçek. Tann aşkına, ***FBI*** ile karşı karşıyasın.”

Bir süre sessiz kaldı.

“Bu işi ciddiye almalısın,” dedi Jodie.

“Alamam,” dedi. “Bu bir saçmalık. Ben hiçbir kadını öldürmedim.”

“Ama kendini o profile uygun bir adam olarak sundun. Şimdi aksini iddia etmek çok zor olacak. Aksini iddia etmek hep çok zor olmuştur. O yüzden iyi bir avukata ihtiyacın var.”

“Senin kariyerine zarar verdiğimi söylediler. Senin için uygun bir ***kurumsal*** koca olmazmışım.”

“İşte, bu da bir saçmalık. Doğru olsa bile, umurumda değil. Başka bir avukatla çalışmanı kendimi düşündüğüm için istemiyorum. Senin iyiliğin için istiyorum.”

“Ben ***hiçbir*** avukatla anlaşmak ya da görüşmek istemiyorum.”

“O zaman beni neden çağırdın?”

Reacher gülümsedi. “Beni neşelendirirsin diye düşündüm.”

Jodie, Reacher’ın kollan arasına gömüldü ve uzanıp adamın dudaklarını öptü. Epey sert ve ateşli bir öpüşmeydi.

“Seni seviyorum Reacher,” dedi. “Gerçekten seviyorum. Bunu biliyorsun, değil mi? Ama daha iyi bir avukata ihtiyacın var. Ben konunun ***ne ile ilgili olduğunu*** dahi bilmiyorum.”

Uzunca bir sessizlik oldu. Havalandırmanın sesi, metale çarpan havanın tıngırtısı ve akıp giden zamanın gürültüsü. Reacher hepsini dinledi.

“Seni izledikleri günlerin bir raporunu verdiler,” dedi Jodie.

Reacher başını öne arkaya salladı ve “Ben de vereceklerini düşünmüştüm,” dedi.

“Neden?”

“Çünkü bu sayede beni soruşturmadan eleyecekler,” dedi.

“Nasıl?”

“Çünkü konu iki kadınla alakalı değil,” dedi.

“Değil mi?”

“Hayır, üç kadınla alakalı. Öyle olmak zorunda.”

“Neden?”

“Çünkü katil her kimse, belli bir zaman aralığında hareket ediyor. Görüyor musun? Üç haftalık bir döngü içinde. Yedi hafta önce, dört hafta önce ve bir sonraki de geçen hafta öldürülmüş olmalı. Beni de izlemeye aldılar ki soruştunnadan denebileyim.”

“O zaman seni neden içeri aldılar? Belki katil ikide kalmıştı.”

“Bilmiyorum,” dedi.

“Belki zaman aralığı şaşmıştır. Belki katil ikide kalmıştır.” “Kimse ikide kalmaz. Birden fazla öldürürsen, ikiden yukarı çıkarsın.”

“Belki hasta olmuştur ve biraz ara vermiştir. Diğerine geçmesi aylar alabilir.”

Reacher sessiz kaldı.

“Belki de başka bir suçtan dolayı tutuklanmıştır,” dedi Jodie. “Bazen olur ya. Bir suç işlerken diğerinden yakalanır insan. On yıl hapiste kalır. Kimse diğer suçu onun işlediğini bilmez. İyi bir avukata ihtiyacın var Reacher. Benden daha iyi birine. Bu süreç hiç kolay olmayacak.”

“Beni neşelendirmen gerektiğini biliyorsun, değil mi?” “Hayır, sana iyi bir tavsiye vermem gerektiğini biliyorum.” Reacher, Jodie’ye baktı. Birden emin olamadı.

“Diğer mevzu da var, unutma,” dedi Jodie. “İki adam. O konudan da başın dertte.”

“O konu hakkında bir teşekkür almam gerekiyordu aslında.” “Bu işler öyle yürümüyor,” dedi.

Reacher sessiz kaldı.

“Burası ordu değil Reacher,” dedi Jodie. “Bir iki adamı alıp park yerinin arkasına sürükleyerek dövemezsin. Burası New York. Burada medeniyet işler. Artık sivilsin. Sana kötü bir nedenden ötürü bakıyorlarsa, orada yoklarmış gibi davranamazsın.”

“Ben bir şey yapmadım.”

“Yanlış, Reacher. Sen iki adamı hastanelik ettin. ***O esnada seni izlediler.*** O adamlar kötüydü, evet ama burada ***kurallar*** var. Sen kuralları çiğnedin.”

Koridordan ayak sesleri geldi. Seslere bakılırsa üç adam, telaşla geliyordu. Kapı açıldı. Deerfield içeri girdi. İki çömez de hemen arkasmdaydı. Deerfield, Reacher’ı görmezden geldi ve doğrudan Jodie’yle konuştu.

“Müvekkilinizle görüşmeniz sona erdi, Bayan Jacob,” dedi. Deerfield, uzun masanın olduğu odaya doğru önden gitti. İki çömez, Reacher’ı aralarına alıp Deerfield’ın peşi sıra ilerlediler. Jodie de bu dört adamın arkasmdaydı. Odanın parlak ışıkları karşısında gözlerini kırpıştırdı. Uzakta bir köşeye ikinci bir sandalye daha konmuştu. Deerfield sessizce sandalyeyi işaret etti. Jodie adama baktı ve masanın ucundan dolaşıp Reacher’la birlikte oturdu. Reacher, masanın altından Jodie’nin elini sıkıca kavradı.

İki çömez duvara sırtını verecek şekilde eski yerlerini aldı. Reacher ikisinin de dik ve ters bakışlarına karşılık verdi. Aynı düzenek kurulmuştu. Poulton, Lamarr, Blake, Deerfield ve Cozo. Son ikisinin arasında iki boş sandalye. Bu kez masada siyah bir ses kayıt cihazı vardı. Deerfield öne doğru eğildi ve kırmızı kayıt butonuna bastı. Tarihi, saati ve mekanı kayıtlara geçmesi için sesli olarak belirtti. Odadaki dokuz kişinin isimlerini saydı. Ellerini önünde kavuşturdu.

“Alan Deerfield, şüpheli Jack Reacher’la konuşuyor,” dedi. “Şu anda iki iddiadan ötürü tutuklu bulunuyorsunuz.” Duraksadı.

“Birincisi ağır saldırı ve soygun,” dedi. “Kimlikleri henüz belirlenmemiş iki kişiye karşı.”

James Cozo öne eğildi. “İkincisi de haraç alan bir suç örgütüne yardım ve suça iştirak.”

Deerfield gülümsedi. “Bir şey söylememe hakkına sahipsin. Söylersen kayıt altına alınacak ve mahkemede aleyhine delil olarak kullanılacaktır. Bir avukat tutma hakkın var. Avukat tutacak imkanın yoksa New York eyaleti senin adına bir avukat sağlayacaktır.”

Kayıt cihazına uzandı ve durdurma butonuna bastı. “Oldu mu? Miranda konusunda uzman olduğuna göre haklarının düzgün okunup okunmadığını söyleyebilirsin sanırım, değil mi?”

Reacher hiçbir şey söylemedi. Deerfield yine gülümsedi ve kırmızı butona tekrar bastı. Kayıt cihazı çalışmaya başladı.

“Haklarını anladın mı?” diye sordu.

“Evet,” dedi Reacher.

“Bu aşamada söyleyeceğin bir şey var mı?”

“Hayır.”

“Bu kadar mı?” diye sordu Deerfield.

“Evet,” dedi Reacher.

Deerfield başıyla onayladı. “Kayıt altına alınmıştır.”

Uzandı ve kayıt cihazını ***kapattı.***

“Kefalet duruşması talep ediyorum,” dedi Jodie.

Deerfield başını iki yana salladı.

“Gerek yok,” dedi. “Yazılı taahhüdünün ardından serbest bırakacağız.”

Odada sessizlik oldu.

“Diğer konu ne olacak?” dedi Jodie. “Kadınlara ne olacak?”

“Soruşturma devam ediyor,” dedi Deerfield. “Müvekkiliniz gitmekte serbesttir.”

BOLUM - 5

Sabaha karşı saat üç sularında binadan çıktı. Jodie telaşlıydı. Reacher ile kalmak ve ofise gidip bu gece bitirmesi gereken işe dönmek arasında gidip geliyordu. Reacher kadını sakinleştirip işine geri dönmesini telkin etti. Çömezlerden biri Jodie’yi Wall Street’e bıraktı. Reacher’a çaldığı paralar dışındaki tüm özel eşyaları iade edildi. Diğer çömez de onu Garrison’a götürdü. Acelesi var gibiydi. Doksan kilometreyi kırk yedi dakikada tamamladı. Gösterge panelinin üzerinde kırmızı bir ışık yanıyordu ve bu ışık arabanın çakmak gözüne bir kablo ile bağlıydı. Yol boyunca yanıp söndü. Farlar, sisin içinde süzülüyordu. Saatler gecenin kör bir vaktini gösterdiğinden dışarısı karanlık ve soğuktu. Yollar da ıslak ve kaygandı. Adam hiç konuşmadı. Sadece arabayı kullandı ve Reacher’m Garri-son’daki evinin otoparkının önünde durdu. Reacher inip arabanın yolcu kapısını kapatır kapatmaz da gaza basıp uzaklaştı. Reacher kırmızı ışığın yanıp sönerek sisler içinde uzaklaşmasını izledi. Sonra da evine doğru yürüdü.

Evi, Jodie’nin babası ve kendisinin eski komutanı olan Leon Garber’dan miras olarak almıştı. O yaz başında bir sürü, iyi ve kötü sürprizle karşılaşmıştı. Jodie’yle yeniden karşılaşmak, onun evlenip boşandığını fark etmek, Leon’un öldüğünü duymak ve evin kendisine miras bırakıldığını öğrenmek. On beş yıldır Jodie’ye aşıktı. Filipinler’de bir üste tanıştıkları ilk günden beri. O zamanlar Jodie, on beş yaşındaydı. Ergenlikten çıkıp kadın olma yolunda son derece dikkat çekici bir şekilde ilerliyordu. Reacher’m birlik komutanının kızıydı. Ona olan duygularını öyle bir bastırmıştı ki suçluluk duyduğu bu sırrını gün ışığına çıkarmamıştı. Duygularını açığa çıkarırsa hem Jodie’ye hem de Leon’a ihanet etmiş gibi olacaktı. Leon’a ihanet etmek, bu dünyada yapmak isteyeceği en son şeydi. Çünkü Leon, birlikteki adamlar arasında kaba ama iş görür tek insandı ve Reacher onu öz babası gibi severdi. Bu durumda da Jodie’yi kız kardeşi olarak görüyordu. Ve hiç kimse kız kardeşine karşı böyle duygular hissetmezdi.

Kader onun Leon’un cenazesine katılmasına müsaade ettiğinde, Jodie ile yeniden karşılaştı. Birkaç gün ne yapacaklarını bilmez şekilde birbirlerinin etrafında dönüp durduktan sonra Jodie, Reacher’a olan hislerini açtı. O da aynı Reacher gibi hissetmiş ama yine aynı sebeplerden ötürü duygularını gizlemişti. Sanki birden koca bir gök gürültüsü ile yer yerinden oynamış ve büyük sürprizlerle dolu o yaz, göz kamaştıran bir mutluluk ve gün ışığı dört bir yanı sarmıştı.

Jodie ile karşılaşmak güzel süıpriz olurken, Leon'un ölümü şüphesiz ki kötü sürprizdi. Evi miras olarak devralmak ise hem iyi hem de kötüydü. Yarım milyon dolarlık bu mülk, Hudson kıyısında West Point'le karşı karşıya kalacak şekilde konumlanmıştı. Çok rahat bir yapıydı ama büyük bir sorunu temsil ediyordu. Reacher'ı, kendisini bir hayli rahatsız hissetmesine sebep olacak şekilde, ***karaya demirliyordu.*** Bir yerde sabit kalmak onu huzursuz ediyordu. Hayatı boyunca o kadar çok taşınmıştı ki belirli bir yerde uzun süre kalmak kafasını allak bullak ediyordu. Ayrıca daha önce böyle bir evde yaşamamıştı. Ranzalı koğuşlarda, bungalovlarda ve motellerde kalmaya alışıktı. Bu, içine işlemişti.

Mülk sahibi olma fikri onu endişelendiriyordu. Bütün hayatı boyunca ceplerine sığdırabileceğinden fazla bir şeye sahip olmamıştı. Çocukken bir tane beyzbol topu vardı ve başka da bir şeyi yoktu. Yetişkin olunca, yedi koca yıl boyunca, Savunma Departmanı'mn kendisine tahsis ettikleri dışında bir çift ayakkabısı vardı. Sonra bir kadın ona, içindeki plastik pencere kısmına kendi fotoğrafını koyduğu bir cüzdan hediye etti. Kadınla irtibatı kesilince fotoğrafı attı ama cüzdanı sakladı. Ordudaki hayatının kalan son altı yılını ayakkabısı ve cüzdanı ile tamamladı. Ordudan ayrılınca eşyaları arasına bir de diş fırçası eklendi. Plastik diş fırçası ikiye katlanabilir türdendi ve cebinde kalem misali taşıyabiliyordu. Bir kol saati vardı. O da ordudan kalmaydı. O yüzden başlarda ordu malıyken, sonra geri istemedikleri için Reacher'ın malı oldu. Hepsi bu kadardı işte. Ayağında ayakkabılar, sırtında giysiler, pantolonunun cebinde birkaç ufak kağıt para, büyük paralar cüzdanında, diş fırçası cebinde ve saati bileğinde.

Şimdi ise bir evi vardı. Ev, karmaşık bir şeydi. Büyük, karmaşık ve fiziksel bir şey. Öncelikle bodrum katı vardı. Bodrum katı beton zemini ve duvarları olan büyük ve karanlık bir yerdi. Kirişler, vücudun kemikleri gibi belirgindi. Orada bir sürü boru, kablo ve makine bulunuyordu. Bir fırın vardı. Dışarıda bir yerlerde gömülü bir mazot tankı bulunuyordu. Su için de bir kuyu. Duvardan geçen büyük ve yuvarlak borular foseptik sistemine bağlanıyordu. Her şey büyük ve karmaşık bir makine gibiydi ve Reacher bunların nasıl çalıştığını bilmiyordu.

Yukarıda her şey biraz daha normaldi. Bir sürü oda vardı ve hepsi de eski ve bakımsızdı. Ama hepsinin sırları vardı. Bazı lamba anahtarları çalışmıyordu. Pencerelerden biri, bir daha açılmamak üzere sıkışmış ve kapanmıştı. Mutfaktaki kuzine kullanamayacağı kadar karmaşıktı. Evin her yerinden çatırtı ve çıtırtılar yükseliyordu. Bu sesler Reacher'a evin son derece gerçek olduğunu, ayakta olduğunu ve bu ev üzerine biraz kafa yorması gerektiğini söylüyordu.

Ev, fiziksel olmanın ötesinde bir varlıktı. Bürokratik bir yanı da vardı. Posta kutusuna ***ev adına düzenlenmiş*** şeyler geliyordu. Sigorta işini ihmal etmemeliydi. Vergileri vardı. Şehir vergisi, okul vergisi, teftiş, değerlendirme. Çöplerin toplanması için ödemesi gereken bir fatura gelmişti. Tüpçünün ge-liş-gidiş günlerini düzenlemesi gerekiyordu. Bu tür postaların hepsini mutfaktaki bir çekmecede biriktiriyordu.

Ev için aldığı tek şey, Leon'un eski kahve makinesini kullanmak üzere ihtiyaç duyduğu altın rengi bir kahve filtresiydi. Düşününce, her seferinde markete gidip kağıt olanlardan al-maktansa kalıcı bir tane almak daha mantıklı geldi. Eve döndükten sonra saat 04.10'da kahve kutusundan aldığı kahve ile makineyi doldurup üzerine su ekledi ve hazır olmasını bekledi. Lavabonun yanındaki fincanı alıp yıkadı ve hazır halde tezgahın üzerine koydu. Tabureye oturup tezgaha dayadığı dirseklerinin üzerine eğildi ve kahve makinesinden düşen damlaları izledi. Eski bir makineydi, yetersizdi, belki de içi biraz kireçlenmişti. Genelde kahvenin hazır olması beş dakika sürüyordu. Beş dakikalık sürenin dördüncü dakikasında dışarıda bir arabanın yavaşladığını duydu. Asfalt yolda tekerlerin çıkardığı ses çok netti. ***Jodie işte kalmaya dayanamadı,*** diye düşündü. Bu umut dolu düşünce sadece bir buçuk saniye sürdü. Ta ki araba köşeyi dönüp yanıp sönen kırmızı ışık mutfağı sarana dek. Işık soldan sağa hareketlerle nehirden yükselen sisin arasında geziniyordu. Sonra ortalık karanlığa büründü ve motor sesi kesildi. Kapılar açıldı ve ayaklar yere değdi. İki kişilerdi. Kapılar kapandı. Ayağa kalktı ve mutfağın lambasını söndürdü. Pencereden dışarı baktı ve belli belirsiz gördüğü iki kişinin evinin ön kapısına uzanan yola baktığını fark etti. Tekrar taburesine oturdu ve ayak seslerini dinledi. Dışandakiler biraz durdu. Sonra kapı zili çaldı.

Koridorda iki ışık düğmesi vardı. Biri verandanın lambasını yakıyordu. Reacher ise hangisinin nereyi yaktığından emin değildi. Şansını denedi ve ilk seferde doğru olanı buldu. Kapıyı açtı. Dışarıdaki lambanın dışı buzlu camla sarılıydı ve sarı ışık saçıyordu. Aşağı doğru ince bir çizgi şeklinde aydınlık sağlıyordu. Aydınlık önce Nelson Blake'i, sonra da Julia Lamarr'ın karanlıklarda kalan kısmı dışındaki bir kısmını sardı. Blake'in yüzünde gerginlik dışında bir ifade yoktu. Lamarr'ın yüzü ise hâlâ nefret ve aşağılama ifadeleri ile doluydu.

"Hâlâ ayaktasın," dedi Blake. Tespitte bulunmuş, soru sormamıştı.

Reacher başını onaylarcasına salladı.

“İçeri buyurun, isterseniz,” dedi.

Lamarr başını iki yana salladı. Sarı ışık saçlarında gezindi.

“Girmesek daha iyi,” dedi.

Blake ayaklarını oynattı. “Gidebileceğimiz bir yer var mı? Kahvaltı edebileceğimiz bir yer de olur.”

“Sabah saat 04.30’da mı?” dedi Reacher. “Buralarda yok.”

“Arabada konuşabilir miyiz?” dedi Lamarr.

“Hayır,” diye yanıtladı Reacher.

Çıkmaza girmişlerdi. Lamarr bakışlarını kaçırdı ve Blake yine olduğu yerde kıpırdandı.

“İçeri girin,” dedi Reacher. “Kahve yapmıştım.”

İçeri girip mutfağa doğru ilerledi. Dolap kapağını açtı ve iki fincan daha çıkardı. Lavaboda fincanları duruladı ve üzerlerindeki tozu giderdi. Koridor zemininin, Blake’in adımları altında gıcırdamasını dinledi. Sonra Lamarr’ın daha hafif adımlarını ve kadının kapıyı kapatışını işitti.

“Sade kahvem var,” dedi. “Korkarım ki evde süt ya da şeker yok.”

“Sade iyidir,” dedi Blake.

Mutfak kapısında dikiliyor, sağa sola hareket ediyordu. Koridora daha yakındı. Mutfaktan içeri girmeye çekiniyor gibiydi. Lamarr da onun yanındaydı. Merakını gizlemeden mutfağın içini inceliyordu.

“Ben bir şey almayacağım,” dedi.

“Biraz kahve iç, Julia,” dedi Blake. “Uzun bir gece oldu.” Blake’in söyleyiş şekli biraz emir, biraz babacan bir endişe içeriyordu. Reacher adama baktı. Şaşırmıştı. Üç fincanı da doldurdu. Kendi fincanını aldı, tezgaha yaslandı ve bekledi. “Konuşmamız lazım,” dedi Blake.

“Üçüncü kadın kimdi?” diye sordu Reacher.

“Lorraine Stanley. Levazım subayıydı.”

“Nerede?”

“Utah’ta bir yerde hizmet vermiş. Ölü bedeni ise bu sabah Kaliforniya’da bulundu.”

“Aynı cinayet yöntemi mi?”

Blake başıyla onayladı. “Her açıdan diğerleriyle aynı.” “Aynı hikaye mi?”

Blake yine başıyla onayladı. “Taciz şikayetinde bulunmuş, davayı kazanmış ama yine de ordudan ayrılmış.”

“Ne zaman?”

“Taciz olayı iki sene önce. Ayrılışı ise bir sene önce. Üçte üç oldu. Ordu mevzuu bir tesadüf değil, inan bana.”

Reacher kahvesini yudumladı. Tadı pek iyi değildi. Hatta bayat olduğu söylenebilirdi. Makinenin içi iyiden iyiye kireç bağlamış olmalıydı. Kireci temizlemenin muhtemelen bir prosedürü vardı.

“Onun adını hiç duymadım,” dedi. “Utah’ta hiç görev yapmadım.”

Blake başını öne arkaya salladı. “Konuşabileceğimiz bir yer var mı?”

“Burada konuşuyoruz işte, değil mi?”

“Oturabileceğimiz bir yer var mı?”

Reacher kafasını salladı ve tezgahtan ayrılıp oturma odasına doğru ilerledi. Fincanını sehpaya koydu ve perdeleri çekip dışarının karanlığını gözler önüne serdi. Pencereler batı yönünde nehre bakıyordu. Güneşin yükselip ortalığı aydınlatmasına saatler vardı.

Soğuk ve içi geçen kıştan kalma küllerle dolu şöminenin etrafına, şömineyle birlikte tam bir kare oluşturacak üç kanepe yerleştirilmişti. Burası Jodie’nin babasının şömine sıcaklığını son kez hissettiği yerdi. Blake pencereden dışarı bakacak şekilde oturdu. Reacher da onun karşısına geçti. Sonra da Lamarr’ın

kısa eteği ile mücadele vererek şömineye bakacak şekilde oturmasını izledi. Teni, şöminedeki küllerle aynı renkteydi.

“Profilimize sonuna kadar güveniyoruz,” dedi Lamarr.

“Aferin size.”

“Cinayetleri işleyen tam olarak senin gibi biri.”

“Sence bu mümkün mü?” diye sordu Blake.

Reacher da, “Nedir o mümkün olan?” diye sordu.

“Aradığımız adamın bir asker olması,” dedi Blake.

“Bana bir askerin katil olup olamayacağını mı soruyorsunuz?”

Blake başıyla onayladı. “Bu konuda bir fikrin var mı?”

“Benim fikrim bu sorunun son derece aptalca olduğu yönünde. Bu sorduğun şey, bir jokey at binebilir mi sorusundan farksız.”

Bir süre sessizlik oldu. Kalorifer kazanının yeniden ateşlemesi sonucunda çıkan bir ses geldi bodrum katından. Sonra da ısınan borulardan çıtırtılar duyuldu.

“Sen de olası şüpheliler arasındaydın,” dedi Blake. “İlk ikisi için.”

Reacher bir şey söylemedi.

“Bu yüzden izlendin.”

“Bu bir özür mü?” dedi Reacher.

Blake başıyla onayladı. “Sanırım öyle.”

“O zaman beni neden içeri aldınız? Benim olmadığımı ispatladığınız halde.”

Blake utanmış gibi duruyordu. “Biraz ilerleme kaydetmek istedik sanırım.”

“Yanlış adamı içeri alarak mı ilerleme kaydediyorsunuz? Buna inanmam.”

“Özür diledim zaten,” dedi Blake.

Sessizlik devam etti.

“Üçünü de tanıyan bir şüpheliniz var mı?” diye sordu Reacher.

“Henüz yok,” dedi Lamarr.

“Düşündük de, belki de kişisel tanışıklık o kadar da önemli değildir,” dedi Blake.

“Birkaç saat önce çok önemli olduğunu düşünüyordunuz. Onların arkadaşı olduğumu, kapılarını çalınca beni içeri aldıklarını anlatıyordunuz.”

“Seni kastetmedik,” dedi Blake. “Senin gibi bir dedik. Şimdi de yanılmış olabileceğimizi düşünüyoruz. Bu adam bir kategoriye göre cinayet işliyor, değil mi? Cinsel taciz şikayetinde bulunup sonradan orduyu terk eden kadınlar. Belki de onları tanımıyordun Sadece kategoriye göre ilerliyordun Askeri polisler gibi.”

Reacher gülümsedi. “Yani katilin yine ben olduğumu mu düşünmeye başladınız?”

Blake başını iki yana salladı. “Hayır, sen Kaliforniya’da değildin.”

“Yanlış cevap Blake. Ben değildim, çünkü ben katil değilim.”

“Sen kimseyi öldürmedin mi?” diye sordu Lamarr ama sorarken cevabı biliyor gibiydi.

“Sadece ölmesi gerekenleri öldürdüm.”

Lamarr gülümsedi. “Dediğim gibi, profilimize güveniyoruz. Katil senin gibi aşırı ahlakçı ve kendini daha erdemli sanan kahrolası pisliğin teki.”

Reacher, Blake’in kadını hem destekleyen hem de onaylamayan bir bakışla süzdüğünü gördü. Mutfaktan gelen ışık koridordan içeri sızıp kadının başının arkasından içeri vuruyordu ve bu yüzden kadının ince telli saçları başının üstünde bir hale gibi görünüyordu. Tıpkı ölü bir insanın kafası gibi duruyordu. Blake hafifçe öne eğildi ve Reacher’ın dikkatini çekmeye çalıştı. “Söylemek istediğimiz şey, bu adamın bir askeri polis olduğu ya da hâlâ olabileceği.”

Reacher gözlerini Lamarr'dan ayırdı ve omzunu silkti.

"Her şey olabilir," dedi.

Blake kafasını salladı. "Senin orduya olan sadakatinin bu durumu kabullenmekte zorlanmana neden olacağını da biliyoruz."

"Aslında kabullenmeyi zorlaştıran tek şey sağduyum."

"Ne açıdan?"

"Çünkü güven ve arkadaşlığın bir bakıma cinayet yöntemi ile yakından ilişkili olduğunu düşünüyorsunuz. Orduda kimse bir askeri polise güvenmez. Ya da benim örneğimde olduğu gibi bir askeri polisten hoşlanmaz."

"Rita Scimeca'nm seni bir arkadaş olarak hatırlayacağını söyledin."

"Ben farklıydım. Çaba sarf ettim. Pek çoğu uğraşmaz."

Yine bir sessizlik oldu. Dışarıdaki sis, bir battaniye gibi evi çevreliyordu. Radyatörden geçen suyun sesi epey dikkat dağıtıcıydı.

"Ortada***planlı*** bir takvim var," dedi Blake. "Julia'nın da dediği gibi biz tekniklerimizin arkasındayız ve okumalarımız bize bu işin arkasında ordu olduğunu söylüyor. Kurban kategorisi, cinayetlerin rastgele olmadığını gösterecek kadar kısıtlı."

"Yani?"

"Genel olarak Büro ve ordu pek iyi anlaşmazlar."

"Ne kadar da şaşırtıcı. ***Sizlerin*** anlaşabildiği birileri var mı?"

Blake yine kafasını salladı. Üzerinde yeni ve pahalı bir takım elbise vardı. Mezunlar gününe katılmış bir kolej futbol antrenörü gibi rahatsızdı.

"Kimse kimseyle anlaşamıyor," dedi. "Rekabet ortamını bilirsin. Görevdeyken sivil ajanlarla anlaşabilir miydin?" Reacher cevap vermedi.

"Yani ortamı biliyorsun," dedi Blake. "Askeriye Büro'dan nefret eder. Büro, CIA'den. Herkes birilerinden nefret ediyor işte."

Sessizlik oldu.

“Bu yüzden bizim bir arabulucuya ihtiyacımız var,” dedi Blake.

“Neye ihtiyacınız var?”

“Bir danışmana. Bize yardım edecek birine.”

Reacher omzunu silkti. “Öyle birini tanımıyorum. Ben görevden ayrılalı çok oldu.”

Sessizlik yeniden belirdi. Reacher kahvesini bitirdi ve boş fincanı sehpaya bıraktı.

“Sen yapabilirsin,” dedi Blake.

“Ben mi?”

“Evet, sen. Hâlâ işlerin nasıl yürüdüğünü biliyorsun.” “Hayatta olmaz.”

“Neden?”

Reacher başını olmaz dercesine salladı. “Çünkü istemiyorum.”

“Ama ***yapabilirsin.*** ”

“Yapabilirim ama yapmayacağım.”

“Siciline baktık. Ordudayken zehir gibi bir dedektifin işsin. Soruşturma işinde harikalar yaratmışsın.”

“O eskidendi.”

“Belki oralarda arkadaşların vardır. Seni hatırlıyorlardır. Belki sana iyilik borcu olan insanlar hâlâ görevdedir.”

“Belki vardır, belki de yoktur.”

“Bize yardım edebilirsin.”

“Belki edebilirim. Ama etmeyeceğim.”

Kanepede arkasına yaslandı ve kollarını açıp yastıkların üzerine uzattı. Sonra da bacaklarını öne doğru açtı.

“Hiç mi bir şey hissetmiyorsun?” diye sordu Blake. “Bu kadınların öldürülmesi sende bir duygu uyandırmıyor mu? Bütün bunların yaşanmaması gerekir, yanılıyor muyum?” “Orduda görev yapan bir milyon insan var,” dedi Reacher. “Ben on üç yıl hizmet verdim. O dönemde göreve alınan kaç kişi vardı? Şimdikinin iki katı olsun. Demek ki benimle aynı dönem orduda görev yapan iki milyon insan var. Bazıları ölürken, bazıları da piyango kazanıyor olabilir. Her biri için endişelenip kafa yoramam.”

“Callan ve Cooke’u tanıyordun. Onları seviyordun.” “Callan’ı seviyordum.”

“O zaman onun katilini yakalamamıza yardım et.”

“Hayır.”

“Lütfen.”

“Hayır.”

“Yardımını rica ediyorum.”

“Kahrolası pislik!” dedi Lamarr.

Reacher, Blake’e baktı. “Bu kadınla birlikte çalışmamı mı istiyorsun cidden? Ayrıca bana ***kahrolası pislik*** demekten başka bir şey bulamıyor mu?”

“Julia, git ve biraz kahve hazırla,” dedi Blake.

Kadının yüzü kızardı ve dudakları ince bir çizgi halini aldı ama güçlükle kanepeden kalkıp mutfağa gitti. Blake öne doğru eğildi ve kısık sesle konuştu.

“Gerçekten çok gerildi,” dedi. “Ona biraz zaman vermen lazım.”

“Öyle mi?” dedi Reacher. “Nedenmiş? Orada oturmuş benim kahvemi içiyor ve bana küfürler yağdırıyor.”

“Kurban kategorisi fazlaca belirgin, değil mi? Belki de düşündüğünden daha da belirgin. Taciz şikayetinde bulunan kadınlar ve hepsi de sonradan görevden

ayrılmış. Sen yüzler, belki de binlerden bahsediyorsun ama Savunma Departmanı bu parametreye uyan sadece doksan bir kadın olduğunu söylüyor.”

“Yani?”

“Biz adamın hepsini öldürmek istediğini düşünüyoruz. Yakalanana kadar tek tek cinayet işleyecek. Tabii yakalanırsa. Şimdiden üçünü öldürdü bile.”

“Yani?”

“Julia’nın kız kardeşi geri kalan seksen sekiz kadından biri.”

Sessizlik oldu. Sadece mutfaktan gelen sesler duyuluyordu. “Yani çok endişeli,” dedi Blake. “Sanırım tam olarak paniklemedi. Çünkü seksen sekiz epey yüksek bir sayı. Ama konuyu fazlaca kişisel alıyor.”

Reacher başını hafifçe salladı.

“O zaman bu davada görev almamalı,” dedi. “Fazlaca dahil olmuş halde.”

Blake omzunu silkti. “Israr etti. Karar benim. Ben de durumdan memnunum. Baskı, sonucu hızlandırabilir.”

“Onun için geçerli değil. Şu anda serseri bir mayın gibi.” “Benim profil uzmanlarımın başı. Bu davayı o yönetiyor sayılır. Ona ihtiyacım var. Kişisel alsın ya da almasın fark etmez. Arabulucu olarak sana ihtiyacı var. Benim de sonuç elde etmeye ihtiyacım var. O yüzden Julia’ya biraz zaman tanı.” Blake arkasına yaslandı ve Reacher’a baktı. Giydiği takım elbise içinde son derece rahatsız olan şişman ve yaşlı bir adamdı. Gecenin soğukluğuna rağmen şakır şakır terliyordu.

Yüzünde de inatçı bir bakış vardı. ***Sonuç elde etmeye ihtiyacım var.*** Reacher’ın sonuca ulaşmaya çalışan insanlarla bir alıp veremediği yoktu. Ama bir şey söylemedi. Uzun bir sessizlik oldu. Sonra Lamarr içeri girdi. Elinde makinenin kahve demliği vardı. Yüzü solgundu ama duruşunu az da olsa toparlamıştı.

“Profilime sadık kalıyorum,” dedi. “Adam, senin gibi biri. Belki de senin bir zamanlar tanıdığın biri. Belki de birlikte çalıştığın biri.”

Reacher kadına baktı. “İçinde bulunduğun kişisel durum için üzgünüm,” dedi.

“Senin bana acımana gerek yok. İhtiyacım olan tek şey o adamı yakalamak.”

“O zaman bol şans.”

Eğildi ve Blake’in fincanına kahve doldurdu. Sonra da Reacher’m fincanına yöneldi.

“Teşekkür ederim,” dedi Reacher.

“Bize yardım edecek misin?” diye sordu Lamarr.

Başını salladı ve “Hayır,” dedi.

Sessizlik yine etrafı sardı.

“Danışman olmaya ne dersin?” diye sordu Blake. “Tamamen yönlendirici olacaksın. Biraz arka plan çalışması yapman gerekecek.”

Reacher yine başını salladı. “Hayır, ilgilenmiyorum.”

“Tamamen pasif bir rolün olsa?” dedi Blake. “Beyin fırtınası yaparız. Senin bu adama yakın olabileceğini hissediyoruz. Belki de ***aradığımız adam tipine*** yakınsındır.”

“Benim işim değil,” dedi Reacher.

Sessizlik geri geldi.

“Hipnotize olmaya razı olur musun?” dedi Blake.

“Hipnotize mi? Neden?”

“Belki çok eskilerden bir şey hatırlarsın. Ne bileyim işte etrafta tehdit savuran bir adam, ters birkaç yorum filan. O zamanlar çok üzerinde durmadığın bir durum. Belki anımsarsın. Bizim işimize yarar bir şeyler çıkabilir.”

“Siz hâlâ hipnotizma yöntemini kullanıyor musunuz?” “Bazen,” dedi Blake. “Yardımı dokunabilir. Julia bu konuda uzmandır. O yapar.”

“O halde, teşekkür edip çekiliyorum. Beni 5. Cadde’de çırılçıplak yürütebilir.”

Sessizlik çöktü bir kez daha. Blake bakışlarını kaçırdı ama hemen kendini topladı.

“Son kez soruyorum Reacher,” dedi. “FBI Bürosu senin yardımını istiyor. Danışman tutmak hep yaptığımız bir iştir. Hizmetlerin karşılığında ödeme de yapılacak. Evet mi, hayır mı?” “Beni apar topar içeri almanızın sebebi buydu, değil mi?” Blake evet dercesine salladı başını. “Bazen işe yarıyor.” “Nasıl?”

Blake duraksadı. Sonra cevaplamaya karar verdi. Reacher adamın ikna edici olmak uğruna dürüst davranacağını fark etti.

“İnsanları bir güzel sarsıyor,” dedi Blake. “Onları birinci şüpheli gibi hissettirip, sonra da öyle olmadıklarını söylediğimizde duygusal bir karmaşa yaşayıp bize karşı minnettar olmalarını sağlıyoruz. Böylece bize yardımcı olmak istiyorlar.” “Deneyimlerin hep böyle mi sonuçlandı?”

Blake yine kafasını salladı. “İşe yaramadığı nadirdir.” Reacher omzunu silkti. “Benim pek psikoloji çalışmışlığım yoktur.”

“Psikoloji bizim pazarlık aracımızdır,” dedi Blake.

“Sizce de biraz zalimce değil mi?”

“Büro, ne yapılması gerekiyorsa onu yapar.”

“Açıkça görülüyor zaten.”

“Yani? Evet mi, hayır mı?”

“Hayır.”

Odada bir kez daha sessizlik doğdu.

“Neden?”

“Çünkü sizin duygusal karmaşanız bende işe yaramadı.” “Kayıtlara geçmesi için daha resmi bir gerekçe alabilir miyiz?”

“Resmi gerekçem Bayan Lamarr’dır. Beni sinir ediyor.” Blake çaresizce ellerini açtı. “Ama seni sinir etmesinin nedeni o duygusal karmaşayı yaşatmak. Bu bir

teknik.”

Reacher yüzünü buruşturdu.

“Bence biraz fazla inandırıcı,” dedi. “Onu davadan alırsanız, düşünürüm.”

Lamarr ters ters baktı ve Blake başını iki yana salladı. “Onu davadan almayacağım,” dedi Blake. “Bu benim kararım ve kararıma bir başkasının müdahale etmesine izin vermem.”

“O zaman yanıtım hayır.”

Sessizlik yeniden ortaya çıktı. Blake’in dudakları somurtur gibi aşağı büküldü.

“Buraya gelmeden önce Deerfield’la görüştük,” dedi. “Bunu neden yaptığımızı anlayabiliyorsun, değil mi? Nezaket gösterdik. Bize, eğer oyuna dahil olursan, Cozo’nun sana karşı başlattığı suça iştirak ve ortaklık davasının düşeceğini iletmemizi tembihledi.”

“O davadan pek endişelenmiyorum.”

“Endişelenmelisin. Haraç çeteleri berbattır, bilir misin? İnsanların işlerini ve hayatlarını mahvederler. Cozo, kalemini iyi kullanırsa Tribeca jürisinin senden nefret etmesini sağlayabilir.”

“Kaygılanmıyorum,” dedi Reacher. “Bunu aşmak benim için saniyelik bir iş. Sonuçta çeteyi durduran bendim, hatırladın mı? Ben başlatmadım. Tribeca jürisi karşısında Robin Hood’dan farkım kalmayacak.”

Blake kafasını salladı ve parmaklarını dudaklarının üzerinde gezdirdi. “Sorun şu ki dava haraç çetesi olmanın ötesine taşabilir. Adamlardan birinin durumu kritik. Bellevue’dan haber geldi. Kafatası kırılmış. Ölürse, dava birden cinayet davasına döner.”

Reacher kahkaha attı. “İyi denemeydi Blake. Ama bu akşam kimsenin kafatası kırılmadı. İnan bana birinin kafatasını kırmak istesem, nasıl yapılacağını iyi bildiğimden sonuca ulaşırdım. Bu iş kazara olmaz. O yüzden geri kalanları sıralasan iyi olur.”

“Neyin geri kalanı?”

“Tehditlerinin. Büro ne yapılması gerekiyorsa yapar, değil mi? Gri alanlara girmeye başladın bile. O yüzden geri kalan büyük tehditleri de duymak istiyorum.”

“Senin oyuna dahil olmanı istiyoruz, o kadar.”

“Biliyorum. O yüzden bu işe ne kadar hazırlandığınızı ve ne kadar ileri gidebileceğinizi duymak istiyorum.”

“Ne kadar gitmemiz gerekirse o kadar ileri gideriz. Biz Büro’yuz Reacher. Baskı altındayız. Vakit kaybetmek istemiyoruz. Kaybedecek vaktimiz yok zaten.”

Reacher kahvesini yudumladı. Tadı, kendi yaptığından daha iyiydi. Belki de daha çok kahve katmıştır diye düşündü. Ya da daha az. “O zaman bana birkaç kötü haber ver.”

“Milli Gelirler Dairesi denetimi.”

“Benim bu denetimden endişe duyacağımı mı düşünüyorsun? Saklayacak bir şeyim yok. Eğer unuttuğum bir gelir varsa ve bulurlarsa, onlara minnettar olurum. Nakit ihtiyacım var.” “Kız arkadaşının da.”

Reacher yine kahkaha attı. “Jodie, Wall Street’de bir avukat. Hadi ama. Kadın büyük bir firmada ortak olmak üzere. Milli Gelirler Dairesi’ni öyle bir kıskaca alır ki üzerine kafa yormasına bile gerek kalmaz.”

“Ciddiyim Reacher.”

“Şu ana kadar pek bir ciddiyet göremedim.”

Blake yere baktı. “Cozo’nun dışarıda adamları var. Gizli görevdeler. Petrosian, geçen gece adamlarını kimin benzettiğini soruşturacaktır. Cozo’nun adamları senin adını fısıldayabilir.”

“Yani?”

“Nerede yaşadığını söyleyebilirler.”

“Bu da beni korkutacak öyle mi? Bana bak Blake. Gerçekçi ol. Dünya üzerinde korkmam gereken belki toplam on kişi vardır. Petrosian denen bu adam

kesinlikle onlardan biri değil. Benim için buraya gelirse onu bir kutuya tıkar, nehirden aşağı salarım.”

“Duyduğum kadarıyla sert bir adammış.”

“Eminim öyledir. Ama yeterince sert midir?”

“Cozo onun cinsel sapkınlıkları olduğunu söyledi. İşlediği suçlar hep cinsel bir içerik taşıyormuş. Cesetler de alenen ifşa ediliyormuş. Çıplak, kötü yaralanmış. Kadın ya da erkek fark etmiyormuş. Bunları anlatan da Deerfield oldu. Bu konu hakkında epey konuştuk.”

“Bu riski göze alıyorum.”

Blake kafasını öne arkaya salladı. “Böyle söyleyeceğini düşünmüştük. İyi karakter tahlili yaparız. Bizim pazarlık ara-cımızdır. O yüzden kendi kendimize senin başka bir hususa nasıl tepki vereceğini sorduk. Diyelim ki Cozo’nun Petrosian’a verdiği adres seninki değil de bir başkasınınki olsa? Mesela kız arkadaşının adını ve adresini verse?”

BOLUM-6

“Ne yapacaksın?” diye sordu Jodie.

“Bilmiyorum,” dedi Reacher.

“Böyle davrandıklarına inanamıyorum.”

Jodie’nin mutfağında oturuyorlardı. Manhattan’ın aşağı Broadway bölgesinde, bir binanın dördüncü katındaydılar. Blake ve Lamarr, Garrison’ı terk ettikten yirmi dakika sonra şehrin güneyine gelmişti. Jodie eve sabah 06.00’da gelmiş ve kahvaltı yapıp duşa girmeyi planlıyordu ki Reacher’ı oturma odasında buldu.

“Sence ciddiler mi?”

“Bilmiyorum. Muhtemelen.”

“Kahretsin. İnanamıyorum.”

“Çaresizler,” dedi. “Ayrıca küstahlar. Kazanmayı seviyorlar. Elit bir kesimdeler.

Hepsi bir araya geldiğinde, bu şekilde davranmalarından başka seçenekleri kalmıyor. Daha önce de tanık oldum. Bizim adamların bazıları da aynı onlar gibiydi. Ne yapılması gerekiyorsa yapıyorlardı.”

“Ne kadar süren var?”

“Saat sekize kadar onları aramam lazım. Kararımı vermeliyim.”

“Ne yapacaksın?”

“Bilmiyorum.”

Jodie’nin paltosu mutfak sandalyesinin sırtına aşılıydı. Kadın, üzerinde şeftali rengi elbisesiyle tedirgin bir şekilde ileri geri yürüyüp duruyordu. Yirmi üç saattir ayaktaydı. Fakat gözaltındaki hafif morluk dışında yorgunluğunu dışa vuran hiçbir iz yoktu.

“Tehdit edip kenara çekilemezler, değil mi?” dedi. “Belki ciddi değillerdir.”

“Belki değillerdir,” dedi Reacher. “Ama bu bir oyun. Bir kumar. Öyle ya da böyle endişeleniyoruz. Sonsuza dek bu endişe ile yaşayabiliriz.”

Jodie kendini bir sandalyeye bıraktı ve bacak bacak üstüne attı. Başını arkaya atıp saçlarını omuzlarına düşecek şekilde salladı. Jodie, Julia Lamarr’m sahip olmadığı her şeye sahipti. Dünyaya bir uzaylı inse ikisini de ***kadın*** kategorisine koyardı. Ne de olsa ikisinde de aynı uzuvlardan eşit miktarda vardı. Saçlar, gözler, dudaklar, kollar, bacaklar... Ama birinin adını ***hayal*** koyarken, diğerine ***kabus*** diyecekleri kesindi.

“Olay kontrolden çıktı,” dedi. “Kesinlikle benim hatam. Adamları gıcık etmeye çalışıyordum. Çünkü o kadından hiç hoşlanmadım. Hem de ilk gördüğüm andan itibaren. O yüzden onları biraz daha oyalamak istedim. Konuyu biraz uzatacaktım, sonra da evet diyecektim. Ama daha ne olduğunu anlamadan bu tehditle karşı karşıya kaldım.”

“O zaman tehdidi geri çekmelerini söyle. Baştan başlayın. Adamlarla işbirliği yap.”

Reacher başını salladı. “Hayır. Beni tehdit etmek başka. Ama ***seni*** tehdit etmeleri bambaşka! Çizgiyi aştılar. Böyle bir şeyi ***düşünmüş olmaları*** bile cehennemin

dibini boylamaları gerektiğini gösterir.”

“Ama çok ciddi değiller miydi?” diye sordu Jodie.

“En güvenli strateji, adamların gayet ciddi olduklarını varsaymaktır.”

Jodie onayladı. “Öyleyse, şu anda korktuğumu söylemem gerekir. Ve sanırım tehditlerini geri çekseler de korkmaya devam edeceğim.”

“Aynen öyle,” dedi Reacher. “Olan oldu artık.”

“Ama neden? Neden bu kadar çaresizler? Niye tehdit savuruyorlar?”

“Geçmiş,” dedi. “Nasıl olduğunu sen de gayet iyi bilirsin. Herkes, bir diğerinden nefret eder. Blake kendi ağzıyla söyledi. Doğru da söyledi. Askeri polisler de Quantico’da yangın çıksa, gidip bir damla su dökmez. Sebebi Vietnam. Babanın sana bunları anlatmış olması lazım. Kendisi de bu konuda bir örnek sayılabilirdi.”

“Vietnam’da ne oldu?”

“Temel bir kural vardı. Asker kaçaklan, FBI’ın alanına girerken; dönekler ya da firariler bizim alanımızdaydı. Sonuçta ikisi birbirinden farklı kategoriler, değil mi? Biz, firarilerle nasıl başa çıkacağımızı biliyorduk. Bazılan hapse girerdi, bazılan-nın biraz daha yakın ilgiye ihtiyacı olurdu. Vietnam ormanlan mızmızlar için pek de eğlenceli bir yer değildi. O zamanlar asker olmak için başvuranlann sayısı da öyle pek fazla değildi, hatırlıyor musun? O yüzden askeri polisler iyi adamlan sakinleştirip, yeniden görev başına gönderiyordu. Ama yakalanıp da Vietnam’a geri gönderilen her 10 askerden 9’unu Büro adamları havaalanında kıstınp tutukluyordu. Bu da askeri polisleri deliye çeviriyordu. Durum dayanılmaz bir hal aldı. Daha önce görülmemiş bir çekişme yaşandı. Sonuç olarak Leon gibi son derece makul bir adam bile FBI ile bir daha görüşmeme karan aldı. Telefonlanna çıkmıyordu, e-postalanna geri dönmek için de mümkün olan en son zamanı kolluyordu.”

“Durum hâlâ aynı mı?”

Reacher evet dedi başını sallayarak. “Kurumların hafızaları uzun ömürlü olur. Bu olay onlar için daha dün yaşandı sayılır. Asla affetme, asla unutma.”

“Kadınların hayatı tehlikede olsa bile mi?”

Reacher omzunu silkti. “Kimse kurumların mantıklı düşündüğünü söylemedi ki.”

“O halde gerçekten birine ihtiyaçtan var.”

“Bir sonuç elde etmek istiyorlarsa.”

“Ama neden sen?”

“Bir sürü sebebi var. Ben de bu tür vakalara birkaç kez dahil oldum. Ayrıca beni bulmaları kolaydı. Neyi nerede arayacağımı bilecek kadar kıdemli ve tecrübeliyim. Hatta o kadar kıdemliyim ki şu an vazife başında olan birkaç kuşak bana iyilik borçlu sayılır.”

Jodie anladığını belli ederek başını salladı. “Hepsini bir araya getirip düşününce, adamların çok ciddi oldukları sonucuna varabiliriz.”

Reacher bir şey söylemedi.

“Ne yapacağız?”

Reacher duraksadı.

“Birlikte bir şeyler düşünürüz,” dedi Reacher.

“Nasıl?”

“Benimle gelirsin.”

Jodie olmaz der gibi salladı başını. “Seninle gelmeme ***izin vermezler.*** Zaten ben de gelemem. Mevzunun çözülmesi haftalar alabilir, değil mi? Çalışmam gerek. Ortaklık kararı çıktı çıkacak.”

Reacher, “Başka bir yöntem deneyebiliriz,” dedi.

“Tamam. Neymiş o yöntem?”

“Gidip Petrosian’ı alt ederim.”

Jodie hiçbir şey söylemedi ve sadece bakmakla yetindi.

“Ortada tehdit filan kalmaz. Büro’nun oyunu elinde patlar.”

Jodie bakışlarını tavana çevirdi ve başını yavaşça sağa sola sallamaya başladı.

“Bizim firmada bir uygulamamız vardır,” dedi. “Adı da ***daha-daha-ne-var*** kuralı. Diyelim ki peşinde olduğumuz bir adam var ve adam iflas etmiş. Bazen etrafı araştırırken adamın bir yerlerde gizlediği parası olduğunu ama bize söylemediğini öğreniriz. Parayı bizden saklıyor, yani bizi kandınyordur. Bu durumda söylediğimiz ilk şey ***daha daha ne var*** olur. Daha başka ne yapıyor? Daha başka nesi var da saklıyor?”

“Yani?”

“Yani burada tam olarak neler dönüyor? Belki de mevzu öldürülen kadınlar değildir. Belki konu tamamen Petrosian’la ilgilidir. Adam belki de çok zeki ve kolay kaçan biridir. Onu yakalayacak hiçbir veri bulamamışlardır. Ortada ne kanıt ne de tanık vardır. Belki Cozo, Blake ve Lamarr’ı kullanarak senin Petrosian’ı yakalamanı sağlama peşindedir. Senin profilini çıkarmışlar, değil mi? Psikolojik profil çıkarma mıydı, neydi? Senin nasıl düşündüğünü çözmüşlerdir. Nasıl tepki vereceğini öğrenmişlerdir. Petrosian’m beni tehdit edeceğini düşündüğünde, ilk aklına gelen Petrosian’ı ortadan kaldırmak olacaktır. O zaman ne bir mahkeme ki olsa da Büro muhtemelen o mahkemeyi kaybeder ne de başka bir çaba olmadan adamı sokaklardan söküp atabilecekler. İzleri takip etseler de adamı ortadan kaldıranın Büro olduğuna dair tek bir ipucu da bulunamayacak. Belki de seni bir suikastçı gibi kullanıyorlar. Güdümlü füze misali. Seni kurup ateşleyecekler ve sen de fırlayıp gideceksin.”

Reacher bir şey söylemedi.

“Belki de bambaşka bir şey var ortada,” dedi Jodie. “Bu kadınları öldüren adam çok zeki, değil mi? Ortada kanıt filan yok. Kanıtlaması zor bir dava olacağı kesin. Belki de akıllarında senin adamı bulup ortadan kaldırman vardır. Sonuçta elde ettikleri bulgular mahkemeyi tatmin etmeyebilir ama seni inandırmakta yeterli olabilir. O zaman sen, eskiden tanıdığın kadınların hatırına adamı ortadan kaldırıverirsin. Mevzu hem hızlı hem de ucuz bir yöntemle çözülür. Geride iz de kalmaz. Seni sihirli bir mermi gibi görüyorlar. Bu mermiyi New York’ta tetikleseler, hangi yöne gittiği fark etmeksizin doğruyu bulacağına eminler.”

Reacher sessizliğini korudu.

“Belki de sen şüpheliler arasında bile değildin,” dedi. “Belki aradıkları katil değildi. Katili öldürecek birini arıyorlardı.” Odada bir sessizlik oldu. Dışarıdan caddenin sabah telaşı duyulmaya başlandı. Hava tam olarak aydınlanmamıştı ama trafik kalabalıklaşıyordu.

“Dediklerinin ikisi de mümkün,” dedi Reacher. “Hem Petrosian hem de diğer adam konusu.”

“Bu adamlar çok zeki,” dedi Jodie.

Reacher başıyla onayladı. “Kesinlikle zekiler.”

“Ne yapacaksın peki?”

“Bilmiyorum. Tek bildiğim kendi başıma Quantico’ya gidip seni Petrosian’la aynı şehirde yalnız bırakmayacağım. Bunu yapmam mümkün değil.”

“Belki ciddi değillerdir. FBI neden böyle bir şey yapsın ki?” “Kısır bir döngünün içine girdik. Yanıtın ne olduğunu ikimiz de bilmiyoruz. Mevzu da o zaten. Yaratmaya çalıştıkları etki tam olarak bu. ***Ne olduğunu bilmemek,*** yeterli değil mi?” “Gitmezsen ne olur?”

“O zaman burada kalırım. Günün her dakikası seni korurum. Ta ki bu durumdan sıkılıp Petrosian’ın peşine düşene dek. Şaka yapsalar da yapmasalar da ben çoktan harekete geçmiş olacağım.”

“Gidersen ne olur?”

“Seni tehdit ederek beni kıskaca alırlar. Kıskaçtan anladıkları ne olabilir? Adamı bulduktan sonra serbest kalır mıyım? Yoksa işi tamamlamamı ve adamı ortadan kaldırmamı da isterler mi?”

“Zeki insanlar,” dedi Jodie bir kez daha.

“Neden açıkça gelip sormadılar ki bana?”

“Öyle alenen gelip ***soramazlar.*** O zaman yüzde yüz illegal bir iş yapmış olurlar. Sen de istediklerini yapamazsın zaten.”

“Yapamaz mıyım?”

“Hayır. Ne Petrosian’ı ne de katili ortadan kaldıramazsın. İstediklerinin ikisini de yapmamalısın.”

“Neden?”

“Çünkü o zaman FBI senin sahibin olur, Reacher. Yasadışı bir kanun infazcısınm gerçekleştirdiği iki cinayet. Hem de FBI’ın ***bilgisi dahilinde.*** Burunlarının dibinde. Büro, senin ***efendin*** olur ve hayatının geri kalanı boyunca seni istediği gibi kullanır.”

Reacher ellerini pencerenin pervazına koydu ve caddeyi izlemeye başladı.

“Saçma sapan bir konumdasın,” dedi Jodie. “Aslında ikimiz de öyleyiz.”

Reacher bir şey söylemedi.

“Ne yapacaksın?”

“Düşüneceğim,” dedi Reacher. “Saat 8’e kadar vaktim var.”

Jodie, “Dikkatli düşün ve ikimizin de pişman olacağı bir şey yapma,” dedi.

Jodie işe geri döndü. Ortaklık telaşına kaldığı yerden devam ediyordu. Reacher, sevgilisinin dairesinde tek başına oturdu ve yarım saat boyunca enine boyuna düşündü. Sonraki yirmi dakikayı da telefonda geçirdi. Blake, ***belki sana iyilik borcu olan insanlar vardır*** manasında bir şeyler söylemişti. 07.55’te Lamarr’m kendisine verdiği telefon numarasını aradı. Lamarr daha ilk çalışta yanıtladı.

“Ben varım,” dedi Reacher. “Durumdan hiç mutlu değilim ama yapacağım.”

Kısa bir sessizlik oldu. Yamuk dişli kadının gülümsediğini tahmin etti.

“Eve git ve kendine bir çanta hazırla,” dedi kadın. “Seni tam iki saat sonra alacağım.”

“Hayır, gidip Jodie’yi göreceğim. Seninle havaalanında buluşuruz.”

“Uçakla gitmiyoruz.”

“Ne demek uçakla gitmiyoruz?”

“Hayır demek. Ben asla uçağa binmem. Arabayla gideceğiz.” “Virginia’ya kadar? Ne kadar sürecek bu yolculuk?”

“Beş ya da altı saat.”

“Altı saat mi? Seninle aynı arabada hem de! Saçmalık! Ben bunu kabul edemem.”

“Sana ne söyleniyorsa onu yapacaksın Reacher. İki saat sonra, Garrison’da ol.”

Jodie’nin ofisi altmış katlı bir Wall Street binasının on dördüncü katındaydı. Lobide yirmi dört saat güvenlik vardı ve Jodie’nin firmasının sağladığı güvenlik kartıyla Reacher gece ya da gündüz fark etmeden istediği an binaya giriş çıkış sağlayabiliyordu. Jodie masasındaydı ve tek başınaydı. Londra piyasasının sabah bilgilerini inceliyordu.

“İyi misin?” diye sordu Raecher.

“Yorgunum.”

“Eve gitmelisin.”

“Tabii ya. Sanki gitsem uyuyabileceğim.”

Pencereye gidip aydınlanan gökyüzünü izledi Reacher. “Sakin ol,” dedi. “Endişelenecek bir şey yok.”

Jodie cevap vermedi.

“Ne yapacağıma karar verdim.”

“Bana söyleme. Bilmeme gerek yok.”

“Her şey yoluna girecek, söz veriyorum.”

Jodie bir süre kıpırdamadan oturdu. Sonra pencerenin yanına gidip Reacher’a yaklaştı. Başını adamın göğsüne dayadı ve ona sıkıca sarıldı. Yanağı gömleğine yapışık halde öylece durdu.

“Kendine dikkat et,” dedi.

“Ederim,” dedi Reacher. “Endişelenme.”

“Aptalca bir şey yapma.”

Jodie başını kaldırdı ve dudakları buluştu. Reacher, Jodie’yi uzun uzun öptü. Bu anı zihnine kazımak istiyordu. Böylece ne kadar süreceği belli olmayan görevi süresince bu öpücüğün onunla birlikte gitmesini sağlayacaktı.

Her zamankinden daha hızlı kullanıyordu arabayı. Eve vardığında Lamarr’ın söylediği saatten on dakika önce gelmeyi başardı. Banyodan katlanabilir diş fırçasını aldı ve iç cebine koydu. Bodrum katının kapısını kilitledi ve termostatı kıstı. Bütün muslukları sıkıca kapattı ve ön kapıyı da kilitledi. Telefonun fişini çekti ve mutfak kapısından dışarı çıktı.

Ağaçlar arasından geçip bahçenin en uç köşesine gitti. Nehre baktı. Nehir gri renkteydi ve sis üzerini örtmüştü. Karşı kıyıda ağaçların renk değiştirmeye başladığını gördü. Yeşilin yerini kahverengi ve turuncular almıştı. West Point binaları belli belirsiz görünüyordu.

Güneş evin çatısının üzerinde belirmeye başlamıştı. Ama hava hâlâ nemliydi, ısınmamıştı. Eve geri döndü ve garajdan geçip giriş kapısının oraya çıktı. Paltosunu giymiş halde yolda bekliyordu. Eve tekrar dönüp bakmadı. ***Gözden ırak, gönülden ırak,*** dedi kendi kendine. Öyle olmasını istiyordu. Köşeye çıkıp kolunu posta kutusuna dayadı ve yola bakarak beklemeye devam etti.

BOLUM - 7

Lamarr tam vaktinde yeni bir Buick Park Avenue marka arabayla geldi. Arabanın boyası ışıldıyordu ve Virginia plakası vardı. Tek başına gelmişti ve arabanın içinde küçücük kalmıştı. Yavaşça durdu ve bir düğmeye basarak bagaj kapağını açtı. Bagaj kapağının üstünde krom plaka üzerinde yazılmış ***türbo motor*** ifadesi dikkat çekiyordu. Reacher bagajı kapattı ve yolcu koltuğunun kapısını açıp abaya bindi.

“Çantan nerede?” dedi Lamarr.

“Çantam yok.”

Lamarr bir süre boş boş baktı. Sonra sosyal rahatsızlıkları olan biri ile başa çıkmak zorundaymış gibi bakışlarını başka yöne çevirdi ve yola koyuldu. İlk kavşakta durdu ve nereye gideceğinden emin değilmiş gibi sordu:

“Güneye en iyi nasıl gidilir?”

“Uçakla,” dedi Reacher.

Lamarr yine bakışlarını kaçırdı ve sola döndü. Nehir yönünde uzaklaştı. Bir sonraki kavşaktan da 9 numaralı otobana çıktı.

“Fishkill’den sonra 1-84 otobanına bağlanacağım,” dedi. “Batıda Thruway yönüne gidip, sonra güneye Palisades’e geçeceğim. Oradan da Garden State yoluna çıkacağım.”

Reacher sessiz kaldı. Lamarr dönüp adama bakınca Reacher: “Neyse ne,” dedi.

“Sohbet etmeye çalışıyorum.”

“Gerek yok.”

“İşbirliği konusunda pek yardımcı olmuyorsun.”

Reacher omzunu silkti. “Ordu konusunda benim yardımıma ihtiyacınız olduğunu söylediniz. Amerika’nın coğrafi yapısı hakkında bilgi talep ettiğinizi bilmiyordum.”

Lamarr kaşlarını kaldırdı ve hayal kırıklığına uğradığını gösterir mimikler yaptı. Hayal kırıklığına uğramış olabilirdi ama şaşırmamıştı. Reacher bakışlarını diğer tarafa çevirdi ve camdan dışarıyı bakıp manzarayı izlemeye koyuldu. Arabanın içi sıcak olmuştu. Lamarr klimayı açmıştı. Eğilip kendi tarafına gelen ısıyı beş derece düşürdü.

“Çok sıcak,” dedi.

Lamarr bir şey söylemedi. Sessizce arabayı kullanmaya devam etti. 1-84 otobanı ile nehrin diğer tarafına geçti. Newburgh’den geçti. Oradan güneye Thruvvay yoluna döndü. O noktadan sonra koltuğuna iyice yerleşti ve sanki uzun bir yolculuğa kendini iyiden iyiye hazırladı.

“Hiç uçağa binmez misin?” diye sordu Reacher.

“Yıllar önce binerdim,” dedi. “Ama şimdi binemiyorum.” “Neden?”

“Fobi,” dedi sadece. “Korkuyorum, o kadar.”

“Silahın yanında mı?”

Elini direksiyondan çekip ceketini kaldırdı. Reacher, omuzdan takılan tabanca kılıfını gördü. Kahverengi ve parlaktı. Göğüs altına doğru kıvrılıyordu.

“Kullanır mısın?”

“Mecbur kalırsam evet.”

“O zaman uçağa binme fobisi olan bir ahmaksın. Araba kullanmak ve silahlı çatışmaya girmek, senin ölüm riskini bir milyon kat arttırır.”

Lamarr, “Sanırım istatistik olarak ne demeye çalıştığını anladım,” dedi.

“Korkun çok mantıksız.”

“Olabilir.”

Sessizlik oldu. Sadece motorun sesi duyuluyordu. “Büro’nun böyle mantıksız ajanları sayıca çok mu?” Lamarr yanıtlamadı. Sadece yüzü biraz kızardı. Reacher da sessiz kaldı ve yolu izledi. Sonra kadının üstüne gittiği için kendini kötü hissetmeye başladı. Zaten pek çok açıdan baskı altındaydı.

“Kız kardeşin için üzgünüm,” dedi.

“Neden?”

“Onun için endişelendiğini biliyorum.”

Lamarr gözlerini yoldan ayırmadı. “Bunu sana Blake mi söyledi? Ben kahve yaparken mi konuştunuz?”

“Konudan biraz bahsetti diyelim.”

“Aslında üvey kız kardeşim,” dedi. “Ve ona karşı duyduğum endişe tamamen

mesleki bir yaklaşım, tamam mı?”

“Pek anlaşamıyorsunuz herhalde.”

“Öyle mi? Ne alakası var ki? Potansiyel kurbanlardan birine daha yakınım diye ona karşı daha mı hassas davranmalıyım?”

“Benden beklentin bu yöndeydi. Amy Callan’ı tanıdığım ve onu sevdiğim için onun intikamını almaya hazır olacağımı düşündün.”

Lamarr, “Onu yapan Blake’ti,” dedi. “Ben senden insan olduğun için konuya hassasiyet göstermeni beklerdim. Tabii senin örneğinde bu beklentinin gerçekleşmesi epey güç. Ne de olsa sen de katil profiline giriyorsun.”

“Senin çıkardığın profil yanlış. Bu gerçekle ne kadar erken yüzleşirsen, adamı o kadar çabuk yakalarsın.”

“Sen profil çıkarma konusunda ne bilirsin ki?”

“Hiçbir şey. Ama o kadınlan ben öldürmedim ve öldürmezdim. Bu yüzden benim gibi bir adamı arayarak vakit kaybediyorsun. Çünkü benim tipime adamlan aramak yanlış olur. Mantığı yok, değil mi? Gerçeklere dayanarak konuşuyorum.”

“Gerçekleri çok mu seviyorsun?”

“Saçmalıklardan çok sevdiğim kesin.”

“Tamam, o zaman şu gerçekleri dinle,” dedi Lamarr. “Ben Colorado’da bir katili yakaladım. Hem de oraya hiç gitmeden. Bir kadın tecavüze uğramıştı ve kendi evinde öldürülmüştü. Başına sert bir cisimle vurulmuş, sonra sırt üstü yatırılmış ve yüzüne de bir örtü örtülmüş. Cinsel bir suç, ölümle aynı anda gerçekleşmiş, eve zorla girilmemiş, evde bir hasar ya da dağınıklık yok. Kadın zeki biriydi. Genç ve güzeldi. Katilin mahalleden biri olduğunu, nispeten yaşlı olduğunu ve kadının evine yürüyüş mesafesinde oturduğunu tespit ettim. Kadının evine daha önce pek çok kez girip çıkmış biri olduğunu ve kurbana cinsel bir ilgi duyduğunu belirttim. Ama ona açılmak için ya yetersiz, ya baskı altında ya da yanlış iletişim kanallarını kullandığını söyledim.”

“Ve?”

“Bu profili tanımladıktan sonra yerel polis departmanı bir saat içinde tutuklamayı gerçekleştirdi. Adam anında itiraf etti.”

Reacher, “Adam tamirat gibi işlerde becerikli biriymiş. Kadını kendi çekiciyle öldürmüş,” dedi.

Otuz dakikalık yolculuk boyunca Lamarr ilk kez gözlerini yoldan ayırdı. Reacher’a baktı. “Bunu biliyor olamazsın. Haber gazetelere bile düşmedi.”

Reacher omzunu silkti. “Akıllıca bir tahmin, o kadar. Yüzüne örtü örtülmüş olması, kadının adamı tanıdığı anlamına gelir. Ayrıca kadını üstü başı o halde bırakmaktan da utanmış. Muhtemelen kadının mezardan bile onu izleyeceğini düşünüp anında pişmanlığa kapılmış. Bu tür yarı işlevsel düşünce tarzı, düşük IQ’lu insanların en büyük göstergesidir. Eve zorla girilmemiş olması ve evin içinde herhangi bir dağınıklık olmaması da adamın eve aşina olduğu anlamına gelir. Oraya daha önce defalarca gelmiş. Kim olduğunu anlamak hiç de zor değil.”

“Neden?”

“Çünkü hangi IQ’su düşük adam zeki ve güzel bir kadım defalarca ziyaret edebilir? Ya bahçıvan ya da tamirci olması gerekir. Bahçıvan olma ihtimali düşük; çünkü onlar dışarıda ve genelde iki kişi çalışırlar. O yüzden tamirci olduğunu düşündüm. Kadının gençliği ve güzelliği karşısında kendi kendini yiyip bitirmiş bir adam. Bir gün daha fazla dayanamayacağını anlayıp bir hamlede bulunmuştur. Kadın da bu durum karşısında utanıp adamı geri çevirmiştir. Belki gülmüştür. Adam da panikleyip kadına tecavüz etmiş ve onu öldürmüştür. Adam tamirci sonuçta. Yanında aletleri vardır. Nasıl kullanılacağını da biliyordur. Böyle bir cinayet için olsa olsa çekiç kullanmıştır.”

Lamarr sessiz kaldı. Yüzü iyiden iyiye kızardı.

“Sen de buna profil çıkarma mı diyorsun?” dedi Reacher. “Buna ortak akıl denir.”

“Bu anlattığım basit bir vakaydı,” dedi Lamarr kısık sesle. Reacher kahkaha attı. “Bu iş için para mı aldın bir de? Hatta daha iyi bir soru: Sen bu iş için üniversite filan mı okudun?” New Jersey’e geldiler. Köprüler ve yollar daha iyi bir hal aldı. Duvar boyalan nispeten daha iyi durumdaydı. Her eyalet girişindeki otobanların ilk birkaç kilometresi, yolculara iyi izlenim bırakmak için, özenli görünürdü.

Sanki vardığın yer, yola çıktığın yerden daha iyi mesajı vermek istiyorlardı. Reacher neden çıkışa yakın ***son*** kilometrelere de aynı muameleyi göstermediklerini merak etti. Böylece insanların ayrıldıkları yeri de özlemek için bir sebepleri olurdu.

“Konuşmamız lazım,” dedi Lamarr.

“Konuş o zaman. Üniversitenden bahset.”

“Üniversite eğitimim hakkında konuşmayacağız.”

“Neden? Profil Çıkarmaya Giriş 101 dersini çok merak etmiştim. Geçtin mi o dersi sen?”

“Vakaları konuşmamız lazım.”

Reacher gülümsedi. “Üniversiteye gittin, değil mi?” “Indiana State Üniversitesi’ne gittim.”

“Psikoloji Anabilim Dalı mı?”

Lamarr hayır dercesine salladı başını.

“Neydi peki? Kriminoloji mi?”

“Çok merak ediyorsan söyleyeyim. Peyzaj mimarlığı okudum. Mesleki eğitimimi Quantico’da FBI Akademisi’nde aldım.”

“Peyzaj mimarlığı mı? Büro’nun seni havada kaptığına şaşırmamak lazım.”

“Konuyla tamamen alakasız değil. İnsana resmin tamamını görme ve sabırlı olma yetenekleri kazandırıyor.”

“Ve tabii ki çiçek böcek yetiştirme işini. Saçma sapan profillerinden sonuç alamadığın için boş vaktin bol oluyor ve bir şeyler yetiştirmek de senin işine yarıyor.”

Lamarr yine sessiz kaldı.

“Söylesene Quantico’da mantıksız fobileri olan peyzaj mimarlarından çok var mı? Örümcekten korkan bonzai meraklıları filan. Kaldırımdaki çizgilere

basamayan orkide yetiştiricileri kaç tane?”

Lamarr’ın benzi soldu. “Umarım kendinle gurur duyuyor-sundur, Reacher. Kadınlar ölürken şaka yapmak da marifettir.” Reacher sustu ve camdan dışarı baktı. Kadın arabayı oldukça hızlı kullanıyordu. Yollar ıslaktı ve ufukta gri bulutlar görünüyordu. Güneye doğru bir yağmur fırtınasının göbeğine gidiyorlardı.

“Vakalardan bahset o zaman,” dedi.

Kadın direksiyonu daha sıkı kavradı ve koltukta kendini biraz toparladı.

“Kurban grubunu biliyorsun,” dedi. “Oldukça spesifik, değil mi?”

Reacher, “Alenen ortada,” dedi.

“Mekanlar rastgele seçilmiş. Belli kurbanların peşinden gidiyor ve nereye gitmesi gerekiyorsa oraya yol alıyor. Olay mahalli şu ana kadar kadınların evleri ile sınırlı. Evler de çeşitlilik gösteriyor. Temelde hepsi ailelerin yaşayacağı türden evler ama şehir merkezlerine uzaklıkları farklı.”

“Güzel yerler olmalı.”

Lamarr, Reacher’a baktı. Reacher gülümsedi. “Ordu hepsine iyi paralar ödedi, değil mi? Görevden ayrıldıklarında yani. Böylece skandal çıkmasını engellediler. O kadar büyük paralarla bir iki yıl keyiflerince gezip tozmuş, sonra da birbirinden güzel evler satın almış olmalılar.”

Lamarr yola devam ederken, Reacher’m bu sözlerini başıyla onayladı. “Evet ve hepsi de iyi semtlerde.”

“Mantıklı,” dedi Reacher. “İyi bir topluluğun içinde yaşamak istemişlerdir. Kocaları ya da aileleri var mı?”

“Callan eşinden ayrılmıştı ve çocuğu yoktu. Cooke’un sevgilileri olmuş ama çocuğu olmamış. Stanley yalnızdı. Hiç kimse ile bağı yoktu.”

“Callan’ın kocasını araştırdınız mı?”

“Tabii ki. Bir cinayet olduğunda önce ailesine bakarız. Evli kadınların

durumunda kocaları da araştırılır. Adamın şahitleri vardı. Şüpheli bir durum yoktu. Cooke'un olayı yaşanınca durum netlik kazandı. Katilin koca ya da erkek arkadaş olmadığı anlaşıldı."

"Hayır, bence de katil onlar değildi."

"İlk sorun, katilin içeri nasıl girdiği. Evlere zorla girdiğine dair bir iz yok. Kapıdan öylece girmiş."

"Öncesinde bir keşif yaptığını mı düşünüyorsun?"

Lamarr omzunu silkti. "Üç kurban, kesin yargılara varmak için oldukça az bir ömeklem. Sadece çıkarım yapmaya çalışıyorum. Ama evet, bence katil onları izliyordu. Kadınların yalnız olması onun için önemli. Ne yaptığını bilen ve düzenli, tertipli bir adam. Hiçbir şeyi şansa bırakmayacaktır. Ama keşif olayı hafife alınmamalı. Kadınların gündüz vakti evde yalnız kaldıklarını bu yolla öğrenmiş olmalı."

"Mekanı işaretlediğine dair bir iz var mı? Sigara izmariti ya da yakınlarda bir ağaç altına bırakılmış soda şişeleri filan." "Bu adam hiçbir iz bırakmıyor."

"Komşular bir şey görmüş mü?"

"Şu ana kadar gören yok."

"Üç cinayet de gündüz mü gerçekleşmiş?"

"Farklı saatler ama hepsi de hava aydınlıkken yaşanmış." "Kadınların hiçbiri çalışmıyor mu?"

"Tıpkı senin gibi onlar da çalışmıyordu. Siz eski ordu mensuplarının pek azı görevden sonra çalışmayı seçmiş anlaşılan. Bu minik detayı da dosyaya eklesem iyi olur."

Reacher havanın durumuna baktı. Yoldan sular akıyordu ve belli ki yağmur yakınlarda bir yerde yağmaya başlamıştı. "Siz insanlar neden çalışmıyorsunuz?" diye sordu Lamarr. "5/z ***insanlar*** mı?" dedi Reacher. "Benim durumumda çalışmama sebebim istediğim gibi bir şey bulamamaktı. Peyzaj mimarlığını düşündüm ama ben zorlu işleri severim. Bir buçuk saniyede ustalaşacağım bir işte keyif alamazdım."

Lamarr yine sessiz kaldı. Araba bir yağmur geçidinin menziline girdi. Silecekleri çalıştırdı ve farları da açarak hız kesti. “Beni hep aşağılayacak mısın?” diye sordu Lamarr. “Seninle şakalaşmak, kız arkadaşımı tehdit ettiğiniz ve benim iki kadını öldürebilecek bir adam olmama inandığınız gerçeği yanında oldukça önemsiz bir aşağılama olur.”

“Yani cevabın evet mi hayır mı?”

“Cevabım: Belki. Cevabın hayır olabilmesi için senden bir özür beklediğimi bilmeni isterim.”

“Özür mü? Boş versene Reacher! Ben profilime güveniyorum. Katil sen değilsen, senin gibi bir pisliktir.”

Hava kararıyordu ve yağmur hızlanmıştı. îleride arabaların farlarından kırmızı ışıkların parladığı görülüyordu. Trafik durdu denecek kadar yavaşlamıştı. Lamarr doğruldu ve aniden frene bastı.

“Kahretsin,” dedi.

Reacher gülümsedi. “Çok eğlenceli, değil mi? Şu anda ölüm ya da yaralanma riskimiz, uçağa binmekten on bin kat daha fazla. Özellikle de bu hava şartlarında.”

Lamarr yanıt vermedi. Aynadan bakıyordu ve arkasından gelenlerin de onun gibi yavaşlayabilmesini diliyordu. İleride fren farları göz alabildiğince uzanıyordu. Reacher koltuğunun yanındaki elektrikli koltuk ayarı düğmesine bastı ve koltuğunu geri yatırdı. Uzandı ve iyice yerleşti.

“Ben biraz kestireceğim,” dedi. “Bir yerlere geldiğimizde beni kaldırırsın.”

“Konuşmamız bitmemişti,” dedi Lamarr. “Anlaşma yaptık, hatırladın mı? Petrosian’ı düşün. Şu anda ne yapıyordur acaba?” Reacher soluna baktı ve kadının cephesinden pencerenin manzarasına baktı. Manhattan o yönde kalmıştı ama çok net göremiyordu.

“Tamam, konuşalım,” dedi.

Kadın konsantre olmuş halde frene basıyor ve su birikintisinin içine doğru ağır ağır gidiyordu.

“Nerede kalmıştık?” dedi.

“Katilin kadınları, yalnız olduklarından emin olana kadar izlediğini; cinayetleri hava aydınlıkken işlediğini; evlere elini kolunu sallaya sallaya girdiğini konuşmuştuk,” dedi Reacher. “Sonra ne oluyor?”

“Sonra kadınları öldürüyor.”

“Evlerinde mi?”

“Öyle olduğunu düşünüyoruz.”

“Öyle mi ***düşünüyorsunuz***? Nasıl olduğunu anlayamadınız mı?”

“Maalesef nasıl olduğunu anlayamadığımız bir sürü şey var.”

“Aman ne güzel!”

“Adam kanıt bırakmıyor,” dedi. “Ortada berbat bir sorun var işte.”

“Olay mahallerini anlatsana. Kapının önündeki çiçeklerden başla.”

“Neden? Onların da mı önemli olduğunu düşünüyorsun?” Reacher güldü. “Hayır, sadece ***hakkında bilgi sahibi olduğun*** bir şeylerden konuşmak sana iyi gelir diye düşündüm.” “Kahrolası pislik!”

Araba ağır ağır gidiyordu. Silecekler ileri geri hareket halindeydi. İleride yanıp sönen kırmızı mavi ışıklar belirdi. “Kaza,” dedi Reacher.

“Kanıt bırakmıyor,” dedi kadın. “Kesinlikle tek bir şey yok. Hiçbir iz, kanıt, bir iplik parçası, kan, tükürük, saç, parmak izi, DNA kalıntısı... Hiçbir şey yok.”

Reacher kollarım başının altına götürdü ve esnedi. “Bunu başarmak epey zor.”

Lamarr gözlerini sileceklerden ayırmadı. “Kesinlikle öyle. Şu anda o kadar ileri düzey laboratuvar testleri yapabiliyoruz ki... Adam hepsini alt etmeyi başardı.”

“Bir insan bunu nasıl yapabilir?”

“Bilmiyoruz. Ne kadar süredir bu arabadasın?”

Reacher omuz silkti. “Hayatım boyunca buradaymışım gibi geliyor.”

“Yaklaşık bir saat olmuştur. Şu ana kadar kapı kollarında, ön panelde, emniyet kemerinin tokasında, koltuk ayar düğmesinde; kısaca her yerde parmak izlerin belirdi. Başını yasladığın yerde onlarca saç teli bırakmış olmalısın. Pantolonundan ve ceketinden koltuğa tonlarca lif yapıştı. Arka bahçenin toprağı, ayakkabın vasıtasıyla paspasa taşındı. Belki evindeki halıdan bile izler taşıdın.”

“Ve tek yaptığım burada oturmak.”

“Aynen. Şiddet içeren bir cinayette, olay mahallinin her yeri izlerle dolu olmalı. Hatta kan ve tükürük de işin içine girebilir.”

“Öyleyse kadınları evde öldürmüyor olabilir.”

“Cesetleri oraya bırakıyor.”

“En azından onları içeri sürüklüyordur diyorsun.”

“Evde vakit geçirdiğinden eminiz. Bunun için kanıtımız var.”

“Cesetleri nereye bırakıyor?”

“Banyoya. Küvete.”

Buick, kaza yapan araçların yanından geçti. Eski bir pikap, spor arazi aracının (SUV) birine arkadan çarpmıştı. SUV, Re-acher’ınkine çok benziyordu. Pikapın ön camında kafa şeklinde iki boşluk oluşmuştu. Ön kapılar levye ile açılmıştı. Acil durum şeridinde bekleyen bir ambulans vardı. Reacher başını çevirip SUV araca baktı. Onunki değildi. Zaten onun olacağını da düşünmemişti. Jodie arabayla bir yere gitmezdi. Tabii eğer mantıklı davranmayı başarabilirse...

“Küvete mi?” dedi tekrar ederek.

“Küvete.”

“Üçü de mi?”

“Üçü de.”

“İmza gibi bir şey mi?”

“Aynen.”

“Hepsinin evinde küvet olduğunu nereden biliyor?”

“Sen de bir müstakil evde yaşıyorsun ve senin de bir küvetin var.”

“Hepsinin müstakil evlerde yaşadığını nereden biliyor? Adam kurbanlarını yaşadıkları yere göre seçmiyor ki. Rasgele seçiyor, yanılıyor muyum? Kadınlar herhangi bir yerde yaşıyor olabilir. Mesela ben motellerde yaşıyorum. Bazı motellerde küvet yok, duş var.”

Kadın, yan gözle Reacher’a baktı. “Sen motellerde yaşamıyorsun. Senin Garrison’da bir evin var.”

Reacher başını öne eğdi ve unutmuş gibi yaptı.

“Sanırım artık var,” dedi. “Ama öncesinde hep yollardaydım. Bu kadınların öyle bir hayat sürmediğini nereden biliyor?” “İşte bu da işin ***kaç-kovala*** kısmı oluyor,” dedi kadın. “Kadınlar evsiz olsa, katilin listesine giremeyecek mi? Yani listesine girmek için bir yerde yaşamaları lazım ki adam onlan bulabilsin.”

“Ama hepsinin küveti olduğunu nereden biliyor?”

Kadın omzunu silkti. “Sen de bir yerde yaşıyorsun. Senin de küvetin var. Sadece duş olması için oldukça küçük bir stüdyo dairede yaşaman gerekir.”

Reacher kafa sallamakla yetindi. Bu onun uzmanlık alanı değildi. Emlak işleri onun yabancı olduğu konulardı. “Tamam, kadınlar küvette.”

“Çıplak. Ve giysileri kayıp.”

Kadın kaza bölgesini geride bırakmıştı ve yağmurlu havada yeniden hız yapıyordu. Silecekleri en hızlı ayara getirdi. “Kadınların kıyafetlerini yanında mı götürüyor? Neden?” “Bir ganimet gibi düşün. Ganimet almak bunun gibi seri suçlarda ortak bir olgudur. Belki de semboliktir. Belki kadınların hâlâ üniformalarını giymeleri gerektiğine inandığından sivil kıyafetlerini ortadan kaldınyordur. Yaşamlarını ortadan kaldırdığı gibi.”

“Başka bir şey almış mı?”

“Gördüğümüz kadarıyla hayır. Alenen kaldırılmış bir şey yok. Etrafta dikkat çeken boşluklar görmedik. Nakit paralar ve kartlar, olması gerektiği yerde.”

“Kıyafetleri alıyor ve geride hiç iz bırakmıyor.”

Kadın bir süre sessiz kaldı.

“Geride bir şey bırakıyor,” dedi. “Boya.”

“Boya mı?”

“Askeri kamuflaj yeşili. Litrelerce.”

“Nerede?”

“Küvette. Kadınların cesedini küvete koyuyor, çıplak halde. Sonra küveti boyayla dolduruyor.”

Reacher sileceklerin ardından yağmuru izledi. “Kadınları boğuyor mu? Boyayla mı?”

Kadın yanıt verdi. “Onları boğmuyor. Kadınlar zaten çoktan ölmüş oluyor. Sadece onları boya ile kaplıyor.”

“Nasıl? Üzerlerine boya mı sürüyor?”

Kadın gazı köklüyor ve kaybettikleri zamanı telafi etmeye çalışıyordu. “Hayır, onları boyamıyor. Sadece küveti boya ile dolduruyor. Taşacak noktaya gelene kadar. Belli ki çıplak bedenleri örtmek için yapıyor.”

“Yani kadınlar yeşil boya dolu küvette yüzüyor.”

“Hepsi bu şekilde bulundu.”

Reacher sessizliğe büründü. Kafasını çevirip bir süre sessizce dışarıyı izledi. Batıya doğru hava açılıyordu. Araba hızla gidiyordu. Yağmur tekerlerin altından sıçrayıp arabanın altına çarpıyordu. Reacher boş gözlerle batıdaki aydınlığı izledi ve bitmek bilmeyen yola bakarken ***mutlu*** olduğunu fark etti. Bir yerlere gidiyordu. Hareket halindeydi. Kanı, kış bitimine yaklaşmış bir hayvanın kanı gibi kaynamaya başlamıştı. İçindeki şeytan fısıldıyordu: ***Şu anda mutlusun.***

Mutlusun, değil mi? Bir an için Garrison 'da tıkılıp kaldığını unuttun, değil mi?

“İyi misin?” diye sordu Lamarr.

Kadına döndü ve zihnini onun görüntüsü ile doldurmaya çalıştı. Solgun yüz, ince saç, yamuk diş.

“Boyadan bahset biraz,” dedi.

Kadın tuhaf tuhaf Reacher’a baktı.

“Askeri kamuflajda kullanılan astar sıva. Yeşil. Illinois’da yüz binlerce litre üretilmiş. Son on bir yıl içinde üretildiği kesin, çünkü yeni imalat renklerinde. Bunun ötesinde bir bilgi yok.”

Reacher bu boyayı hiç kullanmamıştı ama o renge boyalı bir milyon metrekarelik alanlar görmüştü.

“Karman çorman bir iş,” dedi.

“Ama olay mahalleri tertemiz. Etrafa bir damla bile sıçratmamış,” dedi Lamarr.

“Kadınlar zaten ölmüş,” dedi Reacher. “Kavga gürültü yok. Etrafa damlatması için de neden yok. Boyalan eve kendisi taşımış olmalı. Bir küveti doldurmak için kaç litre boya gerekir?”

“75-110 arası.”

“Amma çokmuş. Bu boyanın katil için anlamı büyük olmalı. Sen bu konuda bir şey bulabildin mi?”

Kadın omzunu silkti. “Pek değil. Askeri bağlantı dışında bir şey bulamadım. Belki sivil kıyafetleri çıkanp onları asker yeşiline boyayarak bir tür geri kazanım yapma mesajı veriyordun Onları ait oldukları yere götürme çabası gibi. Kadınların orada kalmaları gerektiği mesajını vermek gibi. Boya kadınları oraya hapsediyor. Birkaç saat içinde yüzey donuyor. Sertleşiyor ve yüzeyin altındaki kısım jel gibi oluyor. Uzun süre kalırsa bütün küvet kaskatı kesilebilir. Kadınlar da içine hapsolur. İnsanların bebeklerinin ayakkabılarını sert plastikten küplere hapsetmesi gibi.”

Reacher yola baktı. Ufuk aydınlanmıştı. Kötü havayı geride bırakmışlardı. Sağında Pennsylvania yeşil ve güneşli görünüyordu.

“Boya iğrenç bir şey,” dedi. “75-110 litre arası hem de. Bu yükü taşımak da kolay değil. Büyük bir araç lazım. Fark edilmemek imkansız gibi. Boyayı eve taşırken kendini ifşa eder en azından. Fazlaca görünür olması gerekir. Kimse bir şey görmemiş mi?”

“Kapı kapı gezdik. Kimse bir şey söylemedi.”

“Boya bizim kilit unsurumuz. Boyayı nereden alıyormuş?”

“Bir fikrimiz yok. Ordu da bu konuda pek yardımcı olmuyor.”

“Hiç şaşırmadım. Ordu sizden nefret ediyor. Ve bu durum utanç verici. Kim bu kadar çok kamuflaj boyası alır ki?”

Kadın cevap vermedi ve güneye doğru sürmeye devam etti. Yağmur dinmişti ve silecekler kuru cam üzerinde gıcırdıyordu. Kadın bileğiyle yaptığı tek bir hamle ile silecekleri kapattı. Reacher bir yerlerde litrelerce boya yükleyen bir askeri düşünmeye başladı. Listesinde doksan bir kadın vardı. Her bir kadına 75-110 litre arası boya ayırıyorsa akli dengesi epey bozulmuş olmalıydı. Listesindeki kadınların tamamı için sekiz bin litre filan boya gerekir. Tonlarca. Kamyonlarca. Belki de levazım subayıdır.

“Kadınları nasıl öldürüyor peki?”

Kadın direksiyonu sıkıca kavradı. Yutkundu ve gözlerini yoldan ayırmadı.

“Bilmiyoruz,” dedi.

“Bilmiyor musunuz?” diye yineledi Reacher.

“Ölmüşler ama nasıl olduğunu bulamıyoruz.”

BOLUM - 8

Toplamda doksan bir kişiler ama senin ilgilenmen gereken altı tane var. Bu da geriye üçü kaldı demek. Peki, şimdi ne yapacaksın? Tabii ki düşünmeye ve planlamaya devam edeceksin. Düşün, düşün, düşün... Senin işin bu. Çünkü her şey düşünmeye dayanıyor. Hepsinden zeki olman lazım. Kurbanlardan ve soruşturmacılardan zeki olmalısın. Soruşturmacılar da kademe kademe. Her seferinde sayıları artıyor. Yerel polisler, eyalet polisleri, FBI, FBI'ın getirdiği özel uzmanlar. Yeni bakış açıları, yeni yaklaşımlar. Onların orada olduğunu biliyorsun. Seni arıyorlar. Becerebilirlerse seni yakalayacaklar

Soruşturmacılar zorlu ama kadınlar kolay. Tam da senin beklediğin gibi. O konuda hiç şüphe yoktu zaten. Hem de hiç. Kurbanlar tahmin ettiğin gibi kolayca alt edilebiliyorlar. Uzun süre dikkatlice plan yaptın ve planın kusursuz çıktı. Kapıyı açıyorlar, seni içeri alıyor ve sana inanıyorlar. İnanmaya ne kadar da hazırlar. Dilleri dışarı sarkıyor. O kadar aptallar ki başlarına geleni hak ediyorlar. Üstelik hiç de zor olmuyor. Hem de hiç. Her şey titizlikle ilerliyor. Diğer pek çok şey gibi. Düzgün plan yaparsan, iyi düşünürsen, doğru hazırlık yaparsan ve prova alırsan işler çok kolay oluyor Tam da senin bildiğin üzere oldukça teknik bir süreç. Bilim gibi. Başka bir açıklaması olamaz. Onu yaparsan, bunu yaparsan ve bir de şunu yaparsan işin tamam oluyor. Oldu bitti gibi. Üç tane daha kaldı. Hepsi bu. Bu kadarı yeter. Zor olan kısım geride kaldı. Yine de düşünmeye devam etmelisin. Düşün, düşün, düşün. Bir kere işe yaradı, iki kere işe yaradı, üç kere işe yaradı;

ama bu hayatta hiçbir şeyin garantisi olmadığını biliyorsun. Sen bunu herkesten iyi biliyorsun. O yüzden düşünmeye devam et. Çünkü şu anda seni yakalamalarının tek yolu, senin rahata erdiğini düşünmen olur.

"Bilmiyor musunuz?" dedi Reacher.

Lamarr birden irkildi. Doğruca yola bakıyordu. Yorgundu, konsantre olmuştu, direksiyonu sıkıca tutuyordu ve bir makine gibi arabayı kullanmaya devam ediyordu.

"Neyi bilmiyor muyuz?"

"Nasıl öldüklerini."

Kadın iç geçirdi ve başını salladı. “Hayır, tam olarak değil.” Reacher kadına baktı ve “İyi misin?” diye sordu.

“İyi görünmüyor muyum?”

“Yorgun görünüyorsun.”

Kadın esnedi. “Biraz yoruldum galiba. Uzun bir gece oldu.” “Kendine dikkat et.”

“Ne yani, şimdi de benim için endişelenmeye mi başladın?” “Hayır, kendim için endişeleniyorum. Uyuyakalırsan, yoldan çıkabilirsin.”

Kadın bir daha esnedi. “Daha önce hiç başıma gelmedi.” Reacher kafasını diğer yöne çevirdi. Önündeki hava yastığı bölmesini parmaklarıyla yokladı.

“Ben iyiyim,” dedi kadın. “Endişelenme.”

“Nasıl öldüklerini neden bilmiyorsunuz?”

Kadın omzunu silkti. “Sen de bir soruşturmacıydın. Ölmüş insanlarla karşılaştın.”

“Yani?”

“Yani ölüleri gördüğünde ilk ne ararsın?”

“Yara, darp.”

“Doğru,” dedi kadın. “Birinin bedeninde kurşun delikleri varsa, vurularak öldürüldüğünü söylersin. Kafasında yara

varsa, başına sert bir cisimle vurulmuş ve travma yaşamış dersin.”

“Ama?”

“Bu üç kadın boya dolu küvetteydi, değil mi? Olay yeri inceleme ekibi cansız bedenlerini dışan çıkardı ve pataloglar kadınları temizledi. Sonrasında da hiçbir şey bulamadı.” “Hiçbir şey mi?”

“Başta gözle görünen hiçbir şey yoktu. Sonra daha derinlemesine bir inceleme

başladı. Yine bir şey bulamadılar. Kadınların boğularak ölmediklerini biliyorlardı. Otopside bedenleri incelemek amacıyla açtıklarında, ciğerlerinde su ya da boya olmadığım gördüler. Sonra dışarıda gözle görülmeyecek bir darbe ya da zedelenme var mı diye mikroskobik incelemeler yaptılar. Yine bir şey bulunamadı.”

“Derialtı enjeksiyonu yok mu? Ya da morarma filan?” “Hiçbir şey yok. Hatırlarsan kadınlar boya içindeydi. Askeri malzemeler, bilirsin ki, Konut ve Kentsel Gelişme Bakanlığı’nın düzenlemelerine göre yapılan tetkiklerde hep sınıfta kalır. İçi kimyasal doludur ve epey aşındırıcıdır. Cilde zarar verir ve ölümden sonra iyice belirgin hale gelir. O yüzden boyadan kaynaklı zararın ince ya da küçük de olsa iz bırakması beklenir. Yine de hiçbir ize rastlanmadı.”

“Peki ya iç organların durumu?”

“Hiçbir şey yok. Derialtında bir zedelenme yok. İç organlarda hasar yok. Hiçbir şey yok işte.”

“Zehirlenme?”

“Hayır. Midede her şey temiz çıktı. Boyayı sindirdiklerine dair bir gösterge yok. Toksikoloji raporu tamamen temiz çıktı.” “Cinsel bir temas da yok sanırım. Çünkü Blake, hem Callan hem de Cooke istesem benimle cinsel ilişkiye girerlerdi diye epey sevinmişti. Bu da katilin cinsel anlamda bir hayal kırıklığı yaşamadığının göstergesidir. Bu yüzden ortada tecavüz vakası yok. Yoksa hayatlarının bir döneminde o kadınlardan hayır cevabı almış adamların peşine düşerdiniz.”

“Bizim profilimiz bu yönde. Cinsel konularda bir sıkıntı yok. Çıplaklığın tamamen küçük düşürme amaçlı kullanıldığını düşünüyoruz. Ceza gibi. Bütün mevzu cezalandırma üzerine kurulmuş. İntikam almak ya da başka bir amaçla verilmiş bir ceza.”

“Tuhaf,” dedi Reacher. “Bu söylediklerinden adamın asker olduğu anlaşılıyor ama birini bu yolla öldürmek askerliğe yakışmaz. Askerler ateş eder, bıçaklar, vurur ya da boğazını sıkar. Böyle belli belirsiz işler yapmaz.”

“Ne yaptığını bilmiyoruz ki.”

“Ama ortada bir öfke hali yok, değil mi? Adam intikam almak istiyorsa, öfkesi

nerede? Her şey fazlaca tarafsız ve klinik görünüyor.”

Lamarr bir kez daha esnedi. “Bu durum benim de canımı sıkıyor. Ama kurban kategorisine baksana! Adamın başka nasıl bir maksadı olabilir? Eğer maksadının intikam olduğunda hemfikirsek, katil öfkeli bir askerden başka kim olabilir?”

Arabada bir sessizlik oldu. Kilometrelerce ilerlediler. Lamarr direksiyonu tuttukça bileğindeki ince damarlar elektrik kabloları gibi belirginleşmeye başladı. Reacher önlerinde uzanan yola baktı ve içinde kabaran mutluluğu bastırmaya çalıştı. Lamarr yine esneyince Reacher’m kendisine ters ters baktığını fark etti.

“Ben iyiyim,” dedi.

Reacher kadına uzun uzun ve ters ters bakmaya devam etti.

Kadın dayanamayıp bir kez daha, “Ben iyiyim,” dedi.

“Ben bir saat kadar uyuyacağım,” dedi Reacher. “Beni öl-dürmemeye çalışırsan sevinirim.”

***

Uyandığında hâlâ New Jersey’delerdi. Araba sessiz ve rahattı. Motorun sesi sanki uzaklardan geliyordu ve lastiklerden de belli belirsiz bir ses çıkıyordu. Rüzgarın sesi de onlara eşlik ediyordu. Gökyüzü hâlâ griydi. Lamarr yorgunluktan iyice gerilmişti. Direksiyonu sıkıca kavramış, kırmızı gözlerini kırpmadan yola bakıyordu.

“Öğle yemeği için dursak iyi olacak,” dedi Reacher.

“Çok erken.”

Reacher saatine baktı. 13.00’ı gösteriyordu. “Kahramanlık yapmanın anlamı yok. Bir yudum kahve içsen açılırsın.”

Kadın önce tereddüt etti. İtiraz etmeye hazırdı. Sonra vazgeçti. Vücudu birden gevşedi ve bir kez daha esnedi.

“Tamam,” dedi. “Duralım bakalım.”

Bir buçuk kilometre daha gittiler ve ağaçlarla çevrili bir mola yerinin önünde cebe girip park ettiler. Kadın arabayı yanaştırıp kontağı kapatınca bir süre sessiz kaldılar. Mola için durdukları yer, Reacher ’ın daha önce gördüğü yüzlerce dinlenme tesisi ile hemen hemen aynıydı. Ellilerin dikkat çekmeyen mimarisi ile fast food’un buluştuğu, zevksiz ve gösterişli reklamlarla mesaj verme kaygısının yaşandığı gizli saklı köşelerden biriydi.

Önce Reacher indi arabadan. Arabada oturmaktan kasılan bedenini serin havada iyice gerdi. Otoban trafiği vızır vızır ilerliyordu. Lamarr arabada öylece bekliyordu. O yüzden arabadan uzaklaşıp tuvaletlerin olduğu kısma yöneldi. Geri döndüğünde kadın ortalarda yoktu. Binadan içeri girip sandviç kuyruğuna dahil oldu. Bir dakika sonra kadın da ona katıldı.

“Bunu yapmasan iyi olur,” dedi.

“Neyi?” diye sordu Reacher.

“Gözümün önünde kaybolma.”

“Niye?”

“Çünkü senin gibiler için birtakım kurallarımız var.”

Kadın bunları söylerken sesinde ne birazcık yumuşama ne de şakalaşma emaresi vardı. Reacher omzunu silkti. “Tamam, bir dahaki sefere tuvalete giderken seni de davet eder yanımdan ayırmam,” dedi.

Kadın gülümsemedi bile. “Söylemen yeter. Ben kapıda beklerim.”

Sıra ilerledi ve Reacher tercihini değiştirip peynirli sandviç yerine yengeç etli sandviç istedi. Çünkü o daha pahalıydı ve ödemeyi kadının yapacağını tahmin ediyordu. Yarım litrelik kupada sade kahve istedi ve yanma bir çörek aldı. Kadın cüzdanı ile uğraşırken gidip boş bir masa buldu. Sonra Lamarr da ona katıldı ve Reacher alaycı bir tavırla fincanını kaldırıp “şerefe” dercesine havada tuttu.

“Birlikte geçireceğimiz birkaç eğlenceli günün şerefine içiyorum,” dedi.

“Birkaç günden daha uzun süreceği kesin,” dedi kadın. “İş ne kadar sürerse, o kadar birlikteyiz.”

Reacher kahvesini yudumlarken zamanlama konusunu düşündü.

“Üç haftalık döngülerin ne anlamı var?” diye sordu.

Kadın tam buğday ekmeğine peynirli sandviç almıştı ve serçe parmağı ile ağzının kenarındaki kırıntıyı almaya çalışırken yakalandı.

“Emin değiliz,” dedi. “Üç hafta tuhaf bir zaman aralığı. Ay dönümü ile bir alakası yok. Üç haftada bir takvimde görülen önemli değişimler de yok.”

Reacher kafasından birkaç hesap yaptı. “Doksan bir hedef, her üç haftada bir kişi... Hepsini tamamlaması beş tam yıl ve bir de çeyrek yıl gerektirir. Epey uzun bir proje.”

Kadın onayladı. “Bu yüzden takvimi belirleyen bir dış etken olduğunu düşünüyoruz. Muhtemelen elinden gelse daha hızlı çalışır. Belki de üç haftalık rotasyonu olan bir işte çalışıyor. Belki iki hafta çalışıp bir hafta izinli oluyor. O bir haftada kadınları tespit edip, organizasyonu tamamlayıp, cinayeti gerçekleştiriyor olabilir.”

Reacher bir düşündü ve onay verdi.

“Olabilir.”

“Ne tür askerler böyle bir rotasyonla çalışır?”

“Bu kadar düzenli mi? Belki bir acil müdahale askeri olabilir. İki hafta hazır bekler, sonra bir hafta hazır pozisyonundan rahata geçer.”

“Acil müdahale ekiplerinde kimler var?”

“Deniz Kuvvetleri ve bazı piyade birlikleri.”

Sonra yutkundu. “Ve bazı Özel Kuvvetler.”

Kadının mevzuya uyanması için biraz bekledi.

“Özel Kuvvetler insanları öldürmenin ve yakalanmamanın yollarını bilirler, değil mi?”

Reacher sandviçini yemeye başladı. Yengeç eti yerine ton balıklı alsa da olurmuş

diye düşündü. “Sessiz yöntemler, silahsız yöntemler, geliştirilmiş yöntemler ve evet, sanırım bu işleri iyi bilirler. Ama ***yakalanmama*** kısmından emin değilim. Mevzu gizli kalmak değil mi? Özel Kuvvetler, insanları öldürmekle ilgilenir. Bu doğru. Ama cinayeti nasıl işledikleri araştırılsın diye arkalarında bir bulmaca bırakmazlar.”

“Yani? Ne demeye çalışıyorsun?”

Reacher sandviçini bıraktı. “Diyorum ki kimin ne yaptığı, niye ya da nasıl yaptığı hakkında en ufak bir fikrim yok. Ayrıca neden bu konuda fikir sahibi olmam bekleniyor, onu da bilemiyorum. Burada uzman olan sensin. Üniversiteye gidip peyzaj mimarlığından mezun olan da sensin.”

Kadın tam sandviçini ağzına götürüyordu ki eli havada kaldı. “Senden daha fazlasını bekliyoruz, Reacher. Beklediğimizi alamazsak neler yapabileceğimizi biliyorsun, değil mi?” “Neler yapabileceğinize dair ***söylemlerinizi*** biliyorum.”

“Sen bu işi bir oyun olarak görürsen biz de elimizden geleni yaparız, farkmdasın değil mi?”

“Eğer onun kılına zarar gelirse benim de size neler yapabileceğimi biliyorsunuz, değil mi?”

Kadın gülümsedi. “Beni tehdit mi ediyorsun, Reacher? Bir Federal Ajanı tehdit mi ediyorsun? Yine kanunları çiğnedin. Madde 18, paragraf A-3, 4702’nci kısım. Artık iyice eminim. Belayı üzerine çekiyor, bizi deniyorsun.”

Reacher bakışlarını kaçırdı ve yanıt vermedi.

“Oyunda kalmaya devam et ve her şey yolunda gitsin, olur mu?” dedi kadın.

Reacher kahvesini bitirdi ve başına diktiği fincanın tepesinden kadına baktı. Gayet sıradan ve özel anlamlar içermeyen bir bakıştı.

“Etik konuları canını sıkıyor, değil mi?” dedi Lamarr. “Ortada etik mi var?” diye yanıtladı Reacher.

Kadının yüzü değişti. Biraz utanır gibi oldu. Yüzü yumuşadı. “Biliyorum, bu durum eskiden benim de canımı sıkardı. Akademiyi bitirdiğimde bu yöntemlerin kullanıldığına inanmakta güçlük çekerdim. Ama Büro ne yaptığını biliyor. Bunu

çok hızlı öğrendiğime emin olabilirsin. Uygulamayla alakalı bir durum. Herkes için en iyisini istemekle alakalı. İşbirliğine ihtiyaç duyuyorsak önce soruyoruz. Sonra ister inan, ister inanma ama her seferinde istediğimiz işbirliğini kuruyoruz.” Reacher bir şey söylemedi.

“Artık ben de bu yönteme inanıyorum,” dedi Lamarr. “Ama kız arkadaşını bir tehdit olarak kullanmak benim fikrim değildi. Bunu bilmeni istedim.”

Reacher yine bir şey söylemedi.

“Fikir Blake’ten çıktı,” dedi. “Onu eleştirecek değilim ama ben olsam o yola girmezdim.”

“Neden?”

“Çünkü ***daha fazla*** kadının zarar görmesine gerek yok.”

“O zaman neden bunu yapmasına izin verdin?”

“İzin vermek mi? Adam benim patronum. Aynca ortada yasalara itaatin sağlanması durumu var. Yine de benim böyle bir yol izlemeyi tercih etmediğimi bilmene ihtiyacım var. Çünkü birlikte çalışabilmemiz gerekiyor.”

“Bu bir özür mü?”

Kadın bir şey söylemedi.

“Öyle mi? Nihayet özür mü diliyorsun?”

Kadın yüzünü buruşturdu. “Benden alabileceğin özre en yakın şey bu.”

Reacher omzunu silkti. “Tamam, her neyse.”

“Artık arkadaş mıyız?” dedi Lamarr.

“Biz hiçbir zaman arkadaş olamayız,” dedi Reacher. “Bunu unutsan iyi olur.”

“Benden hoşlanmıyorsun.”

“Dürüst olmamı ister misin?”

Kadın omzunu silkti. “Tam olarak değil. Sadece bana yardım etmeni istiyorum.”

“Ben arabulucu olacağım,” dedi Reacher. “Anlaşmamız bu yönde. Ama benden ne istediğini söylemen gerek.”

Kadın onayladı. “Özel Kuvvetler’den bir şey yakalayabiliriz diye düşünüyorum. Yapman gereken ilk iş onları araştırmak olacak.”

Reacher bakışlarını kaçırdı ve gülmemek için dişlerini sıktı. Şu ana kadar işler yolunda gidiyordu.

Toplamda bir saatlik mola vermiş oldular. Molanın sonuna doğru Lamarr iyice rahatlamış görünüyordu. Hatta yeniden yola çıkmaya isteksiz bir hali vardı.

“Biraz benim kullanmamı ister misin?” diye sordu Reacher. “Araba Büro’ya ait. Senin kullanma iznin yok.”

Yine de soru onu harekete geçirmiş olacak ki hemen ayağa kalkıp çantasını aldı. Reacher çöplerini attıktan sonra kadını kapıda yakaladı. Birlikte sessizce Buick’e doğru yürüdüler. Kadın arabayı çalıştırdı ve park yerinden ayrılıp otobana çıktı.

Motorun uzaklardan gelen sesi yeniden hayat buldu. Yoldan gelen diğer sesler de etraflarını sarınca sanki hiç mola vermemişler ve yollarına durmadan devam etmişler gibi oldu. Lamarr da eski haline döndü. Direksiyonun başında dimdik ve gergin duruyordu. Reacher kadının sağ tarafında iyice yayılmış ve manzarayı seyre dalmıştı.

“Kardeşinden bahsetsene biraz,” dedi.

“Üvey kız kardeşim.”

“Neyse ne! Anlat biraz.”

“Neden?”

Reacher omzunu silkti. “Benden yardım istiyorsan, biraz bilgi vermen lazım. Nerede görev yaptı, başına neler geldi, falan filan.”

“Üvey kız kardeşim macera arayan zengin bir kızdır.”

“O yüzden gidip orduya mı katıldı?”

“Reklamlara kandı. Dergilerde çıkan reklamları gördün mü? Askerleri çok sert ve havalı gösteriyorlar.”

“Kız kardeşin de sert midir?”

“Fiziksel açıdan gayet iyidir. Tırmanma, bisiklete binme, kayak, doğa yürüyüşleri, sörf ve daha pek çok sporla ilgilenir. Orduda dişlerinin arasına kıstırdığı bir bıçakla kayalıklardan aşağı iniş yapabileceğini düşündü.”

“Öyle olmadı mı?”

“Öyle olmadığını gayet iyi biliyorsun. O zamanlar öyle değildi. Hem de kadınlar için. Onu bir ulaştırma birliğine verdiler ve kamyon kullanmasını istediler.”

“Madem zengin, neden istifa etmedi?”

“Çünkü pes etmeyi sevmez. Temel eğitimde çok başarılıydı. Daha da iyisini başarmayı hedefledi.”

“Ve?”

“Pislik bir albayla beş kez görüştü ve bunu kullanmaya çalıştı. Adam altıncı görüşmeye çıplak gelirse, işlerin daha kolay ilerleyeceğini söyledi.”

“Ve?”

“Adamı tutuklattı. Onlar da kendisine istediği terfıyi verdiler. Piyade yakın destek birliğine verildi ki bu bir kadının orduda görüp görebileceği en hareketli birliklerden biriydi.” “Ama?”

“İşlerin nasıl yürüdüğünü biliyorsun, değil mi? Dedikodular filan çıkar, yanılıyor muyum? Ateş olmayan yerden duman çıkmaz zırvaları. Adamı yakalatsa da onunla ***yattığı*** söylentileri dolanmaya başladı. Yattığı bir adamı niye hapse tıktırsın? Mantıksız. Sonunda dedikodulara dayanamadı ve istifa etti.” “Şimdi ne yapıyor?”

“Hiçbir şey. Kendi için üzülmekle meşgul.”

“Yakın mısınızdır?”

Lamarr biraz duraksadı.

“Açık olayım. Pek yakın değiliz. En azından benim olmasını istediğim kadar yakın değiliz.”

“Onu seviyor musun?”

Kadın yüzünü buruşturdu. “Niye sevmeyecekmişim? Çok şeker biridir. Hatta harikadır. Ama ben daha en başından pek çok hata yaptım. Her şeyi yanlış idare ettim. Gençtim ve babam ölmüştü. Gerçekten çok fakirdik. Zengin bir adam anneme aşık oldu ve sonunda beni evlat edindi. ***Kurtarıldığımı*** düşünüp onlara gücendim. Kalkıp onu sevmek zorunda değilim dedim kendi kendime. Altı üstü üvey kız kardeşim dedim.” “Bu konu da senin içine işledi, öyle mi?”

“Tam olarak değil. Hatalı olduğumu kabul ediyorum. Annem erkenden öldü. Ben de kendimi dışlanmış ve tuhaf hissettim. Olayları iyi idare edemedim. Şimdi üvey kız kardeşim tanıdığım hoş bir kadın olarak kaldı. Sanki uzaktan bir akraba gibi. Sanırım ikimizde aynı şeyi hissediyoruz. Yine de görüştüğümüz zamanlarda iyi anlaşıyoruz.”

“Onlar zenginse, sen de zenginsin demektir.”

Lamarr yan gözle Reacher’a baktı ve gülümsedi. Yamuk dişi yine belirmişti.

“Niye sordun?” dedi. “Zengin kadınlardan hoşlanır mısın? Belki de zengin kadınların meslek sahibi olamayacağını düşü-nüyorsundur. Ya da genel olarak ***kadınların*** çalışamayacağına inanıyorsundur, olabilir mi?”

“Altı üstü sohbet etmeye çalışıyordum.”

Kadın yine gülümsedi. “Sandığından daha zenginim. Üvey babamın para derdi yok. Öz kızı olmasam da kızları arasında adil davranır.”

“Şanslısın.”

Kadın yine duraksadı.

“Yakında daha da zengin olacağız,” dedi. “Maalesef. Üvey babam çok hasta. İki

yıldır kanserle mücadele ediyor. Sıkı bir adam ama öldü ölecek. O yüzden büyük bir mirasa konmak üzereyim.”

“Hasta olmasına üzüldüm.”

“Ben de. Gerçekten kötü bir durum.”

Bir sessizlik oldu. Tekerlerin sesi insanı alıp götürüyordu. “Kız kardeşini uyardın mı?” diye sordu Reacher.

“Üvey kız kardeşim.”

Reacher kadına baktı. “Neden her seferinde üvey kardeşin olduğunu vurguluyorsun?”

“Çünkü Blake konuya kendimi fazla kaptırdığımı düşünürse beni davadan alır. Ben de bunun olmasını hiç istemem.” “İstemez misin?”

“İstemem tabii. Sana yakın birinin başı derde girse, konuyla bizzat ilgilenmek istersin. Yanılıyor muyum?”

Reacher bakışlarını kaçırdı.

“İnansan iyi olur.”

Kadın bir süre sessiz kaldı.

“Aile konusu benim için biraz tuhaf bir konu,” dedi. “Yaptığım onca hata geldi ve başıma dolandı kaldı. Annem öldüğünde beni yok sayabilirlerdi ama ***yapmadılar.*** Bana hâlâ sevgiyle yaklaşıyorlar. Cömertler. Adil ve tarafsızlar. Onlar benim için ne kadar iyilik yaparlarsa, ben başlarda kendime Külkedisi dediğim için bir o kadar pişmanlık ve suçluluk duyuyorum.” Reacher bir şey söylemedi.

“Yine mantıksız konuştuğumu düşünüyorsun,” dedi Lamarr. Reacher cevap vermedi. Kadın gözleri yolda arabayı kullanmaya devam etti.

“Külkedisi,” dedi Lamarr. “Gerçi sen bana çirkin üvey kız kardeş demeyi tercih edersin.”

Reacher yine bir şey demedi. Sadece yola baktı.

“Her neyse,” dedi sonunda. “Kız kardeşini uyardın mı?” “Evet, tabii ki uyardım,” dedi Lamarr. “Cooke cinayetinden sonra resim ortaya çıkınca, onu defalarca aradım. Sanırım epey güvende olmalı. Vaktinin çoğunu hastanede, babasının başında geçiriyor. Evde olduğu zamanlarda kimseyi içeri almaması için sıkıca tembihledim. Hem de hiç kimseyi. Kim olduklarının bir önemi yok.”

“Senin söylediklerini dikkate aldı mı?”

“Aldığına eminim.”

“Tamam,” dedi Reacher. “O yeterince güvendeyse geriye endişelenecek seksen yedi kadın kaldı demektir.”

New Jersey’den sonra yüz yirmi dokuz kilometre daha gidip Maryland’e vardılar ve bu yol bir saat yirmi dakika sürdü.

Tekrar yağmur başlamış ve hava nispeten kararmıştı. Colum-bia bölgesine gelip Virginia’ya giriş yaptılar. Sonrasında da 1-95 otobanının son altmış dört kilometresini kat edip Quan-tico yoluna girdiler. Şehrin binaları geride kalırken, önlerinde uzanan orman yolunda ilerlediler. Yağmur durdu. Gökyüzü aydınlandı. Lamarr önce hızla gidiyordu ama birden yavaşladı ve aniden otobandan çıkıp ağaçlar arasında tabelasız bir yola saptı. Zemin düzgün olsa da virajlar keskindi. Yedi yüz metre sonra askeri araçların park halinde olduğu ve koyu yeşile boyalı kulübelerin yer aldığı bir düzlüğe ulaştılar.

“Deniz Kuvvetleri,” dedi kadın. “Bize 243.000 m^2’lik bir alan verdi.”

Reacher gülümsedi. “Onlar durumu böyle değerlendirmiyor. Muhtemelen sizin bu araziyi çaldığınızı düşünüyorlar,” dedi.

Birkaç viraj ve beş yüz metre sonra başka bir düzlüğe ulaştılar. Aynı araçlar, aynı kulübeler ve aynı renk astar sıva.

“Kamuflaj boyası,” dedi Reacher.

“Tüyler ürpetici.”

Daha çok viraj, iki düzlük ve toplamda orman içine üç kilometrelik yolculuk

sona erdi. Reacher öne doğru eğildi ve dikkatini topladı. Daha önce Quantico'ya gelmemişti. Merak ediyordu. Araba bir köşeyi dönüp ağaçların olmadığı bir alanda durdu. Kontrol noktasıydı ve bariyerle yolları kesilmişti. Kırmızı beyaz çizgili bir direk yolu kapatıyordu. Bekçi kulübesi de kurşungeçirmez camdandı. Silahlı bir koruma öne çıktı. Korumanın omzunun üstünden bakıldığında arkada uzanan bal taşından yapılma binalar ve binaların arasından görünen birkaç yüksek yapı dikkat çekiyordu. Binalar, engebeli bir yeşil arazi üzerine kurulmuştu. Çimler kusursuz görünüyordu. Yeşillik üzerine inşa edilen alçak binalar, mimarın yer sıkıntısı çekmediğinin bir göstergesiydi. Gerçekten çok huzurlu bir yere benziyordu. Bir üniversite kampüsü ya da bir holdingin genel merkezi gibi duruyordu. Tabii ki jiletli tel bariyerleri ve silahlı korumaları resmin dışında tutmak gerekiyordu.

Lamarr arabanın camını açtı ve çantasında kimliğini aramaya koyuldu. Kapıdaki adam belli ki onun kim olduğunu biliyordu ama kurallara uymak zorundaydı. Kurallar da kadının plastik kimlik kartını görmesini zorunlu kılıyordu. Kadın kartı uzatır uzatmaz başıyla onay verdi. Sonra da bakışlarını Reacher'a çevirdi.

Lamarr, "Onunla ilgili evrakların size ulaşmış olması lazım," dedi.

Adam yine başıyla onayladı. "Evet, Bay Blake o konuyla ilgilendi."

Koruma, kulübesine geri döndü ve üzeri kaplı bir kimlikle geri döndü. Kimliğin zincire takılı olması, boynunda taşımak zorunda olduğunu gösteriyordu. Kimliği camdan içeri uzattı ve Lamarr da Reacher'a ulaştırdı. Üzerinde Reacher'ın adı ve görev günlerinden kalma eski bir fotoğrafı vardı. Kartın üzerinde, bütün yazıların üstüne düşecek şekilde büyük ve kırmızı bir Z harfi vardı.

"Ziyaretçi'nin Z'si," dedi Lamarr. "Bunu sürekli boynunda taşımalısın."

"Yoksa?"

"Yoksa sana ateş açılır ve vurulursun. Bu konuda şaka yapmadığımı bilmeni isterim."

Koruma tekrar kulübeye girdi ve bariyeri kaldırdı. Lamarr camı kapatıp hızla içeri girdi. Yol hafif yokuştu ve zemin inişli çıkışlıydı. Az ileride otoparklar vardı. Reacher bir yerlerde ateş edildiğini duyuyordu. Ağaçların içinde yaklaşık yüz seksen metre ileride bir yerlerde ağır makineli silahların sesi yükseliyordu.

“Atış talimi,” dedi Lamarr. “Sürekli devam eder.”

Kadın birden aydınlanmış ve açılmıştı. Sanki ana gemiye yaklaşınca tüm bedeni yeniden can bulmuş gibiydi. Reacher, bu değişimin nedenini anlayabiliyordu. Burası gerçekten çok etkileyiciydi. Ormanın içinde ve en yakın yerleşim yerine kilometrelerce uzakta doğal bir fanusta gizlenmişti. İzole ve gizli bir havası vardı. Buraya kabul edilen şanslı insanların nasıl tutkuyla ve sadakatle çalıştıklarını anlamak daha da kolaylaşmıştı.

Lamarr hız tümseklerinin üzerinden yavaşça geçti ve en büyük binanın önündeki otoparka yanaştı. Gördüğü ilk boş park yerine girdi ve motoru durdurdu. Saatine baktı.

“Altı saat on dakika,” dedi. “Gerçekten çok yavaş gelmişiz. Havanın etkisi olmalı. Tabii bir de gereğinden uzun molamızı unutmayalım.”

Arabada sessizlik oldu.

“Şimdi ne yapacağız?” dedi Reacher.

“Şimdi işe koyulacağız.”

Binanın önündeki sürgülü cam kapı açıldı ve Poulton dışarı çıktı. Saman saçlı ve bıyıklı adam. Üzerinde temiz bir takım elbise vardı. Lacivert takımının içine beyaz bir gömlek giymiş; gri bir kravat takmıştı. Bu yeni takım elbise ve yeni renk, onu biraz daha görünür kılmıştı. Daha resmi bir havaya bürünmüştü. Bir iki saniye olduğu yerde kalıp gözleriyle etrafı kolaçan etti. Sonra arabaya doğru ilerledi. Lamarr, onu karşılamak üzere arabadan indi. Reacher hiç kıpırdamadan oturdu ve bekledi. Poulton, Lamarr’m bagajdan çantasını almasını izledi. Lamarr’ın bagajdan çıkardığı takım elbise çantası da evrak çantası ile aynı siyah imitasyon deriden yapılmaydı.

“Hadi gidelim, Reacher,” dedi.

Reacher başını eğdi ve kimliğini boynuna taktı. Sonra kapısını açıp dışarı çıktı. Hava soğuk ve rüzgarlıydı. Rüzgar, kuru yaprakları ve barut kokusunu etrafa yayıyordu.

“Çantanı getir,” dedi Poulton.

“Çantam yok,” diye yanıtladı Reacher.

Poulton, Lamarr’a baktı ve o da adama ***ben bütün günü bu saçmalıkla geçirdim zaten*** bakışı attı. Birlikte dönüp binaya doğru hareket ettiler. Reacher gökyüzüne baktı ve sonra İkiliyi takip etti. Zeminin dalgalı hali, her adımda farklı bir manzarayla karşılaşmasına imkan sağlıyordu. Arazi, binaların soluna doğru uzanıyordu. Reacher eğitimdeki birliklerin ritimli yürüdüklerini ya da gruplar halinde koştuklarını gördü. Bazıları da ellerinde silahlarla ormana doğru koşuyordu. Standart üniforma, hem önüne hem de arkasına sarı renkle ***FBI*** yazısı işlenmiş lacivert eşofman üstünden ibaretti. Eşofman üstleri, uzaktan bakınca bir moda markasının ya da birinci lig beyzbol takımının lisanslı ürünü gibi duruyordu. Reacher’ın askeri bakış açısına göre bu manzara kabul edilemez derecede sivildi. Sonra kendinden utanarak fark etti ki o eşofman üstleri ile yürüyen, koşan ya da silah taşıyan insanların büyük bir kısmı kadınlardan oluşuyordu.

Lamarr sürgülü cam kapıyı açtı ve içeri girdi. Poulton, eşikte durup Reacher’ı bekledi.

“Sana odanı göstereyim,” dedi. “Eşyalarını kaldırırsın.” Poulton, gün ışığında ve yakından bakıldığında daha yaşlı göründü. Yüzünde ince de olsa çizgiler vardı. Adam kırk yaşına gelmiş de yirmi yaşında bir delikanlının cildini yüzüne geçirmiş gibiydi.

“Eşyam yok,” dedi Reacher. “Bunu zaten söylemiştim.” Poulton tereddüt etti. Belli ki izlemesi gereken bir hareket sırası vardı. Önceden kararlaştırılmış bir zaman çizelgesine göre ilerlemesi bekleniyordu.

“Yine de sana odanı göstermek isterim.”

Lamarr elinde çantasıyla uzaklaştı ve Poulton, Reacher’ı asansöre yöneltti. Birlikte üçüncü kata çıktılar ve zemini halı kaplı, sessiz bir koridora vardılar. Koridordaki duvar kağıtları epey yıpranmıştı. Poulton sıradan bir kapının önünde durdu ve cebinden çıkardığı anahtarla kapıyı açtı. Odanın girişi epey dardı. Sağda banyo; solda giysi dolabı, çift kişilik yatak, masa ve iki sandalye vardı. Dekor epey sevimsizdi.

Poulton koridorda bekledi. “On dakika sonra hazır ol,” diye seslendi.

Kapı kapandı. İçeride kapıyı açacak bir kol yoktu. Standart motel odalarında bu

özellikle karşılaşmamıştı. Penceresinden orman manzarası görünüyordu ama pencere açılmıyordu. Pencerenin çerçevesi yapıştırılarak kapatılmış ve açma kapama kolu çıkarılmıştı. Komodinin üzerinde bir telefon vardı. Ahizeyi kaldırdı ve çevir sesini işitti. Dokuz tuşuna bastı ve çevir sesini işitmeye devam etti. Jodie'nin özel ofis hattını aradı. Kapatıp ev numarasını çevirmeden önce ofis hattının on sekiz kez çalışını dinledi. Ev telefonu da yanıt vermeyince cep numarasını denedi. O da kapalıydı.

Paltosunu dolaba kaldırdı ve cebinden diş fırçasını çıkarıp banyodaki cam bardağın içine koydu. Yüzünü yıkadı ve saçına biraz şekil vermeye çalıştı. Sonra yatağın kenarına oturdu ve beklemeye başladı.

BOLUM-9

Sekiz dakika sonra kapının kilidinin açıldığını duydu ve başını kaldırıp Poulton'u görmeyi bekledi. Ama gelen Poulton değildi. Gelen bir kadındı. On altı yaşında gibi görünüyordu. Uzun san saçlarını atkuyruğu yaparak toplamıştı. Bronzlaşmış teninde bembeyaz dişler dikkat çekiyordu. Işıldayan mavi gözleri vardı. Üzerinde erkek takım elbisesi vardı ve vücuduna tam oturacak şekilde dikilmişti. Beyaz gömlek giymiş ve kravat takmıştı. Küçük siyah ayakkabılannın topuklan yüksek değildi. 1.80 m boyundaydı. Kollan ve bacaklan uzun, bedeni incecikti. Gerçekten olağanüstüydü. Ve Reacher'a gülümsüyordu.

"Merhaba," dedi.

Reacher cevap vermedi. Sadece kadına bakmakla yetindi. Kadının yüzüne bir gölge düştü ve gülümsemesi hafif utanmaya döndü.

"Demek ki doğrudan SSS aşamasına geçmek istiyorsun."

"Neye?"

"SSS. Sıkça sorulan sorular."

"Sorularım olduğundan emin değilim."

"Ah, pekala."

Tekrar gülümsedi. Rahatlamış gibiydi. Gülümsemesi dürüst ve samimi bir izlenim uyandırmasını sağlıyordu.

“Sıkça sorulan sorular nelerdir?” diye sordu Reacher.

“Buralara gelen her yeni erkeğin bana sorduğu klasik sorular işte. Gerçekten sıkıcı bir hal almaya başlamıştı.”

Kadının samimi olduğu her halinden belliydi. Yine de sormadan edemedi.

“Ne gibi sorular mesela?”

Kadın pes etti ve yüzü asıldı.

“Ben Lisa Harper,” dedi. “Yirmi dokuz yaşındayım. Evet, gerçekten yaşım yirmi dokuz. Aslen Aspen Coloradoluyum. Boyum 1.82 m. Evet gerçekten Aspenliyim. İki yıldır Quanti-co’dayım. Evet, erkek arkadaşlarım oluyor. Hayır, hep böyle giyiniyorum. Çünkü seviyorum. Hayır, evli değilim. Hayır, şu anda bir erkek arkadaşım yok. Ve hayır, bu akşam seninle yemeğe çıkamam.”

Sözlerini gülümseyerek tamamladı ve Reacher da gülümseyerek karşılık verdi.

“Peki ya yarın akşam?” dedi.

“Bilmen gereken tek şey, benim görev başında bir FBI ajanı olduğum.”

“Görevin nedir?”

“Seni izlemek,” dedi. “Nereye gidersen git, ben de seninle geleceğim. Sen gizlilik derecesine sahip bir DB’sin. Yani Durumu Belirsiz kategorisindesin. Belki dostsun, belki de düşman. Genelde bu statüdeki insanlar pazarlık sürecine girmiş organize suçlulardan oluşur ve patronlarının kirli çamaşırlarını ortaya çıkarırlar. Bizim için faydalı ama bir o kadar da güvenilmez kimselerdir.”

“Ben organize suçlardan değilim.”

“Bizdeki dosyalar, o potansiyele sahip olduğun yönünde.” “O zaman dosyalarınız saçmalıklarla dolu.”

Kadın yine gülümsedi. “Petrosian’ı araştırdım. Adam Suriyeli. Düşmanları da Çinli. Ve ***asla*** kimseyi işe almazlar. Düşman kategorisi dışındaki Çinliler hariç. Senin gibi bir beyaz Amerikalıyı kullanmaları pek inanılır değil.”

“Bunu diğerlerine de söyledin mi?”

“Eminim onlar da bunun farkındadır. Sadece senin ortadaki tehdidi ciddiye almanı sağlamaya çalışıyorlar.”

“Sence ciddiye almalı mıyım?”

Kadın başını salladı ama gülümsemeyi kesti.

“Evet, kesinlikle ciddiye almalısın,” dedi. “Jodie konusunu dikkatlice düşünmelisin.”

“Jodie de dosyadakiler arasında mı?”

“Dosyada her şey var.”

“O zaman neden kapımın kolu yok? Dosyamda, aradığınız adamın ben olmadığı görünüyor.”

“Çünkü biz çok dikkatliyiz ve senin profilin de çok kötü. Aradığımız adam senin gibi biri çıkacak sonuçta.”

“Sen de profil çıkaranlardan mısın?”

Kadın hayır anlamında başını sağa sola sallayınca atkuyruğu da savruldu. “Hayır, ben operasyondayım. Fakat bir süreliğine bu davaya görevlendirildim. Dikkatli dinlerim. Sen de dinleyip öğrenme yöntemini seçersen iyi olur, tamam mı? Hadi gidelim!”

Kadın kapıyı tuttu. Birlikte asansöre doğru yürürlerken kapının yavaşça kapandığını işittiler. Bu sefer bindikleri asansör, diğerinden farklıydı. Bu asansörün beş kat butonu vardı. Üç, iki ve birden sonra aşağı inen iki kat daha vardı. Lisa Harper alttaki butona bastı. Reacher kadının yanında durdu ve kokusunu içine çekmemek için büyük çaba sarf etti. Asansör hafif sarsılarak durdu ve kapı açılınca floresan lambalarla aydınlanmış gri bir koridora çıktılar.

“Biz buraya Depo diyoruz,” dedi Harper. “Burası eskiden bizim nükleer sığınağımızdı. Şimdi DB’miz.”

“Eminim öyledir.”

“Yani Davranış Bilimleri merkezimiz. Bu kısaltmalar bizim aramızda da bazen alay konusu olabiliyor, anlıyorum.” Reacher’ı sağ tarafa yönlendirdi. Koridor iyice daraldı. Temiz bir yer olduğu belliydi ama ***kamusal alan*** temizliği taşıdığı da söylenemezdi. Ne de olsa bir çalışma sahasıydı. Ter,

bayatlamış kahve ve ofis kimyasalları kokuyordu. Duvarlarda not panoları vardı ve köşelere rasgele konmuş karton kırtasiye kutulan görünüyordu. Koridor duvarının sol yüzünde bir dizi kapı sıralanıyordu.

“Burası,” dedi Harper.

Reacher’ı üzerinde bir numara olan kapının önünde durdurdu. Kadın kapıyı tıklattı. Sonra kapının koluna uzanıp açtı ve Reacher’ın içeriye girmesi için kapıyı tuttu.

“Ben dışarıda bekliyor olacağım,” dedi.

Reacher içeri girdi ve Nelson Blake’i küçük ve dağınık bir ofiste kalabalık bir masanın başında buldu. Duvarlara özenle asılmış haritalar ve fotoğraflar vardı. Her yerde kağıt yığm-Ian bulunuyordu. Ziyaretçi için ayrılmış bir sandalye yoktu. Blake öfkeyle bakıyordu. Yüzü yine yüksek tansiyondan ötürü kızarmıştı. Gergin olduğu ve bu yüzden solgun düştüğü de belliydi. Aynı anda hem kızarmayı hem de solgun olmayı başarmıştı. Sessize alınmış bir televizyonu izliyordu. Siyasi bir kanal açıktı. Ekranda ceketini çıkarmış, gömleğiyle komiteye bir şeyler okuyan bir adam vardı. Görüntünün altında ***FBI Direktörü*** yazıyordu.

“Bütçe görüşmeleri,” dedi Blake. “Ekmek paramız çıksın diye uğraşıyor.”

Reacher bir şey söylemedi. Blake gözünü televizyondan ayırmadı.

“İki dakika içinde vakalarla ilgili konferans yapacağız,” dedi. “O yüzden kuralları iyi dinle. Buradayken kendini bir misafir ile bir tutuklu arasında görebilirsin, tamam mı?”

Reacher onayladı. “Harper konuyu açıkladı zaten.”

“Doğru ya. Sürekli senin yanında artık. Yaptığın her şeyde ve gittiğin her yerde, onun gözetimi altında olacaksın. Ama yanlış bir izlenime kapılma. Sen hâlâ Lamarr’ın adamısın. Fakat Lamarr, uçağa binemediği için burada kalıyor. Senin

de arada bir, bir yerlere gitmen gerekecek. O zamanlarda da birinin gözünün senin üzerinde olması lazım. Bu işi yapacak olan da Harper. Yalnız kalacağın tek zamanlar, odanda kilitli kaldığın zamanlar olacaktır. Görevin ise Lamarr sana ne derse onu yapmak. Kimlik kartın sürekli üzerinde olsun."

"Tamam."

"Harper hakkında saçma sapan düşüncelere de kapılma. Onun şöyle bir huyu var. Dışarıdan çok cici görünür ama onunla uğraşmaya başladığın anda içindeki cehennem zebanisi dışarı çıkıverir. Anlaştık mı?"

"Anlaştık."

"Başka bir şey var mı?"

"Telefonum dinleniyor mu?"

"Tabii ki," dedi Blake elindeki kağıtlara bakarken. Tombul parmaklarından birini önündeki kağıdın üzerinde gezdirdi. "Kız arkadaşını aramışsın. Ofisteki özel hattı, dairesi, cep telefonu. Cevap veren olmamış."

"Nerede peki?"

Blake omzunu silkti. "Nereden bileyim?"

Masadaki kağıtları biraz daha dağıtarak ayağa kalktı ve elindeki büyük kahverengi zarfı Reacher'a uzattı.

"Cozo'dan sevgilerle," dedi.

Reacher zarfı aldı. Kalın ve ağırdı. İçinde fotoğraflar vardı. Sekiz tane. Renkli kuşe kağıda basılmışlardı. 8x10 santim boyutlarındaydı. Olay mahalli görüntüleriydi. Ucuz dergilerde yayınlanan fotoğraflar gibiydi ama buradaki kadınlar ölmüştü. Kadınların cesetleri, dergilerin orta sayfalarındaki kızların cansız imitasyonları gibi görünüyordu. Bedenleri bozulmaya uğramıştı. Bazı uzuvları eksikti. Oralarına buralarına bir şeyler yerleştirilmişti.

"Petrosian'ın el işçiliği," dedi Blake. "Onu kızdıran adamların karıları, kız kardeşleri ve kız çocukları."

“O halde nasıl oluyor da elini kolunu sallayarak geziyor?” Bir süre sessizlik oldu.

“Kanıt var, ***kanıt*** var, değil mi?” dedi Blake.

“Peki, Jodie nerede?”

“Nereden bileyim?” dedi Blake yeniden. “Sen oyuna dahil olduğun sürece, kız arkadaşınla bir işimiz yok. Onu izlemiyoruz. Petrosian, gerekli görürse, gidip kızı kendiliğinden bulabilir. O ayrı. Ama biz kız arkadaşını o adama teslim edecek değiliz. Böylesi yasadışı olurdu zaten, yanılıyor muyum?” “Senin boynunu kırmak da yasadışı olurdu kanımca.” “Tehditlere bir son ver, tamam mı? Bizi tehdit edecek konumda değilsin.”

“Bütün bunların senin fikrin olduğunu biliyorum.”

“Ben senin için endişelenmiyorum Reacher. İçten içe senin iyi bir adam olduğunu biliyorum. Bana yardım et ve sonra istersen benimle tanıştığın anı bile unutabilirsin.”

Reacher gülümsedi. “Siz profilcilerin gerçekten bilgili ve anlayışlı kişiler olduğunu düşünürdüm.”

Üç hafta, iyi düşünülmüş ve karmaşık bir zaman aralığı. Zaten sen de bu yüzden üç haftayı seçtin. Öyle belirgin bir özelliği yok. Üç haftanın ne anlama geldiğini çözmek için çılgına dönecekler. Senin ne yaptığını anlamadan önce çok ama çok derinlere inmeleri gerekir. Muhtemelen o kadar derinlere de inemeyeceklerdir. Mevzuya yaklaştıkça, anlamsız bulmaya başlayacaklar. Üç haftalık aralıklar onları hiçbir yere ulaştırmayacak. O yüzden bu seçim seni güvende tutacak.

Ancak, bu zaman aralığını korumak gerekir mi? Belki. Sonuçta döngü, döngüdür. Bunun çok katı sınırları olmalıdır. Hem de net. Çünkü beklentileri bu yönde. Bir döngüye sıkı sıkı bağlı kalmak. Bu tür vakalarda sıkça karşılaşılan bir durumdur. Döngüler seni korur. Önemlidir. O yüzden korunmalıdır. Ama biraz daha düşününce, korunmaması da iyi sonuçlar verebilir. Üç hafta uzun bir aralık. Hem de çok sıkıcı. Belki süreci hızlandırabilirsin. Ama daha kısa süreli oluşu da yapılacak işleri göz önünde bulundurunca seni zora sokar. Biri biter bitmez, diğerinin hazır olması gerekir. Koşu bandındaymışsın gibi. Adımlar peş peşe. Bu işi sürdürmek zor.

Bir de zaman kısalırsa... Herkes başaramaz. Ama tabii ki sen başarabilirsin.

Vakalarla ilgili konferans, Blake'in ofisinin bir kat üstünde uzun ama alçak bir odada yapıldı. Duvarlarda açık kahverengi duvar kağıdı vardı. İnsanların dayandığı ya da sürtündüğü kısımları parlak kağıda dönmüştü. Uzun bir duvarda içeri doğru giren dört bölme var. Oda yerin dört kat altında olmasına rağmen aydınlatılarak pencere gibi gösterilen kısımların üzerine perde çekilmişti. Duvarda yukarıya doğru asılmış ama sessize alınmış bir televizyon vardı. Bütçe görüşmelerini takip eden kimse yoktu. Pahalı ahşaptan yapılmış uzun bir masa vardı. Etrafında, masanın başına oturacak kişiye bakacak şekilde ve birbirlerine 45 derecelik açıyla yerleştirilmiş ucuz sandalyeler bulunuyordu. Masanın karşısındaki duvarda da büyük ve boş bir kara tahta duruyordu. Kara tahta, çok zengin bir üniversiteden gelmiş misali fazlaca modemdi. Oda havasızdı. Sessiz ve izoleydi. Burada çok ciddi bir iş yapıldığı belliydi. Lisansüstü seminer odaları gibiydi.

Harper, Reacher'ı tahtadan en uzak köşeye oturttu. Sınıfın en arka köşesi. Kendisi de hareketliliğin çok olduğu bir kısma oturdu. Bu yüzden Reacher olayları kadının omzunun üzerinden izlemek durumundaydı. Blake tahtaya en yakın sandalyeye oturdu. Poulton ve Lamarr içeri birlikte girdiler. Ellerinde dosyaları vardı ve bir sohbete dalmışlardı. İkisi de Blake dışında bir yere bakmıyordu. Blake onlar içeri girip de kapıyı kapatana kadar bekledi ve ayağa kalkıp tahtayı ters çevirdi.

Sağ üst köşede Amerika Birleşik Devletleri'nin geniş bir haritası vardı. Üzerinde bazı yerler bayraklarla işaretlenmişti. Reacher bayrakları saymadı ama doksan bir tane olduklarını tahmin etti. Çoğu kırmızıydı ama üç tanesi siyahtı. Haritanın karşı köşesinde, solda, 8x10 büyüklüğünde bir renkli fotoğraf vardı. Ucuz ve düşük çözünürlüklü bir filmden yıkanmış, kenarlan kesilmişti. Fotoğrafta güneşe gülümseyerek bakan ve bakarken de gözlerini kısan bir kadın vardı. Kadın yirmili yaşlarındaydı, güzeldi ve kahverengi kıvırcık saçlarla çevrelenmiş tombul bir yüzü vardı.

"Bayanlar ve baylar, görmüş olduğunuz kadın Lorrai-ne Stanley," dedi Blake. "Kısa süre önce Kaliforniya, San Diego'da ölü bulundu."

Bu gülümseyen yüzün altında başka fotoğraflar da vardı ve hepsi de belli bir sıraya göre dizilmişti. Olay mahalli fo-toğraflan. Bunlar daha profesyonel bir makine ile çekilmişti. Fotoğrafların birinde İspanyol tarzı bir bungalov ev

görünüyordu. Caddeden çekilmişti. Ön kapının yakından bir görüntüsü vardı. Evin koridorunun, oturma odasının ve yatak odasının görüntüleri de oradaydı. Banyonun da görüntüsü vardı. İkili lavabonun olduğu duvar tamamen ayna ile kaplıydı. Fotoğrafı çeken kişi, aynadan yansıyordu. Fotoğrafı çeken iri yan kişinin üzerinde beyaz naylon bir tulum vardı. Başında bonesi, ellerinde lateks eldiven, gözünde fotoğraf makinesi ve aynadaki yansıma yüzünden başının üzerinde bir hale varmış izlenimi ile fotoğraf karesine dahil olmuştu. Sağ tarafta bir duş kabini ve sol tarafta da küvet vardı. Küvet alçak ve genişti. İçi de yeşil boya doluydu.

“Üç gün önce hayattaydı,” dedi Blake. “Komşusu onu çöpü çıkarırken görmüş. Yerel saate göre sabah saat 08.45’te. Bedeni dün, evi temizleyen kadın tarafından bulundu.”

“Ölüm saati belli mi?” diye sordu Lamarr.

“Aşağı yukarı,” dedi Blake. “İkinci gün içinde bir ara.” “Komşuları bir şey görmüş mü?”

Blake başını salladı. “Çöp kovasını aynı gün tekrar içeri almış. Kimse o andan sonra bir şey görmemiş.”

“Yöntem?”

“İlk ikisi ile aynı.”

“Kanıt?”

“Şu ana kadar tek bir şey yok. Hâlâ araştırıyorlar ama ben umutlu değilim.”

Reacher koridoru gösteren fotoğrafa odaklanmıştı. Uzun ve dar koridor, oturma odasının kapısının önünden geçip yatak odalarına uzanıyordu. Solda bel boyunda ince bir raf vardı. Üzerinde minik toprak saksılara dikilmiş minik kaktüsler vardı. Sağda farklı yükseklik ve uzunluklarda, duvara monteli daha çok raf vardı. Üzerleri küçük seramik süslerle doluydu. Pek çoğu porselen bebek gibi duruyordu. Rengarenk boyanmışlardı ve ulusal ya da bölgesel kostümleri temsil ediyor gibiydiler. Bunlar, kendi evine sahip olmak isteyen bir insanın ev sahibi olma hayalleri ile aldığı şeylere benziyordu. “Temizlikçi kadın ne yapmış?” diye sordu.

Blake masanın uzak ucuna baktı. “Çığlık atmış, sanırım. Sonra da polisleri çağırmış.”

“Hayır, ondan önce. Kendi anahtarı var mıymış?”

“Belli ki.”

“Doğruca banyoya mı gitmiş?”

Blake boş boş baktı. Sonra bir dosya açtı. Sayfalan karıştırdı ve fakslanmış bir sorgu raporu buldu. “Evet, öyle yapmış. Temizliğe başlamadan önce klozetin içine deterjan döküyor-muş ve o evin geri kalanını temizlerken deterjanın hijyen etkisini göstermesini bekliyormuş.”

“Yani temizliğe başlamadan önce hemen cesetle karşılaşmış, öyle mi?”

Blake onayladı.

“Tamam,” dedi Reacher.

“Tamam, ne?”

“O koridorun eni ne kadar?”

Blake döndü ve fotoğrafa baktı. “Doksan santim herhalde? Ev de küçük zaten.”

Reacher, “Tamam,” dedi yine.

“Neye tamam?”

“Şiddet nerede? Öfke nerede? Kadın kapıyı açıyor, bu adam bir şekilde onu koridor boyunca zorla itiyor, yatak odasından geçip banyoya giriyorlar. Sonra adam kadının ardından içeriye yüz on litre boya taşıyor. Bu esnada raflardan hiçbir şeyi devirmiyor.”

“Yani?”

Reacher omzunu silkti. “Bana fazlaca sakin ve sessiz geldi. Ben o raflardan bir şey devirmeden kimseyi koridor boyunca itip kakamam. Kesinlikle mümkün değil bu. Sen de yapamazsın.”

“Adam kimseyi zorlamamış ki. Tıbbi kayıtlar kadınlara muhtemelen hiç dokunulmadığını gösteriyor. Ortalık sakin; çünkü ortada şiddet yok.”

“Bu da seni mutlu mu ediyor? Profilinize mi uydu? İntikam alma ve ceza verme niyetinde öfkeli bir asker ama hiç öfke emaresi yok, öyle mi?”

“Adam onları öldürüyor, Reacher. Bana kalırsa intikam için bu kadarı yeterli.”

Sessizlik oldu. Reacher yine omzunu silkti. “Neyse ne,” dedi.

Blake masanın başından Reacher’ı süzdü. “Sen olsan farklı mı yapardın?”

“Kesinlikle. Diyelim ki sen beni sinir etmeye devam ediyorsun ve ben senin peşine düşüyorum. Fazla nazik bir davranış içinde olamam doğrusu. Muhtemelen seni biraz hırpalarım. Biraz demeyelim. Ben seni bir güzel hırpalarım. Sana öfkeli olsam, bu şekilde davranmam beklenir zaten. Yanılıyor muyum? Sonuçta öfkeden delirmek böyle bir şey.”

“Yani?”

“Boyadan ne haber? Nasıl oluyor da o kadar boyayı içeri sokabiliyor? Bence bir boyacıya gidip yüz on litre boya nasıl görünüyor bir bakalım. Muhtemelen evin önünde en az yirmi ya da otuz dakika boyunca park halinde duran bir araba olmalı. Bu arabayı kimsenin görmemiş olması tuhaf, değil mi? Park halinde bir araba, pikap ya da kamyon.”

“Ya da seninki gibi bir SUV.”

“Belki de benimkiyle birebir aynı. Ama nasıl oluyor da kimse bu aracı görmüyor?”

“Bilmiyoruz,” dedi Blake.

“Onları hiç iz bırakmadan nasıl öldürüyor?”

“Bilmiyoruz.”

“Bilmediğiniz bir sürü şey var, değil mi?”

“Evet öyle, akıllı çocuk. Ama üzerinde çalışıyoruz. Önümüzde on sekiz gün var.

Ve yanımızda da bize yardımcı olan senin gibi bir dâhi var. Eminim ihtiyacımız olan her şeye sahibiz.”

“Katil aynı zaman aralığını kullanırsa on sekiz günün var demektir,” dedi Reacher. “Diyelim ki o döngüden saptı...” “Sapmaz.”

“Sen öyle olmasını umuyorsun.”

Yine bir sessizlik oldu. Blake önce masanın geneline, sonra da Lamarr’a baktı. “Julia?”

“Ben profilimin arkasındayım,” dedi kadın. “Şu anda Özel Kuvvetler’le ilgileniyorum. Onlar üç haftada bir rahata geçiyor. Reacher’ı ortalığı biraz araştırması için oraya gönderiyo-rum.

Blake bu cevaptan memnun kalmıştı. “Tamam, nereye gidiyor?”

Lamarr, Reacher’a baktı. Cevap bekliyordu. Reacher, haritadaki üç siyah bayrağa baktı.

“Belli bir coğrafi alandan söz etmiyoruz,” dedi. “Bu adam Birleşik Devletler içinde herhangi bir yerde görev yapıyor olabilir.”

“Ne olacak o zaman?”

“O zaman Fort Dix’ten başlamak en iyisi olur. Çünkü orada tanıdığım biri var.”

“Kim?”

“John Trent adında biri,” dedi Reacher. “Kendisi albaydır. Bana yardım edebilecek biri varsa, odur.”

“Fort Dix mi?” dedi Blake. “New Jersey’de değil mi orası?” “Son gördüğümde oradaydı,” dedi Reacher.

“Tamam akıllı çocuk,” dedi Blake. “Albay Trent’i arayıp düzenlemeleri yapacağız.”

“Benim adımdan açıkça ve defalarca bahsettiğinizden emin olun. Aksi halde sizinle pek ilgilenmeyecektir.”

“Seni bu yüzden oyuna dahil ettik. Yarın sabah erkenden Harper’la yola çıkacaksın.”

Reacher gülmemek için kendini epey zorladı ve çözüm olarak doğruca Lorraine Stanley’nin yüzüne baktı.

Evet, belki de onları biraz zorlamanın zamanı gelmiştir. Belki zaman aralığını sıklaştırmak ve biraz oynama yapmak gerekir. Hatta epey oynama yapmak gerekir. Belki de döngüyü iptal etmenin zamanıdır. Bu durum onları yerle bir eder. Ne kadar az bilgiye sahip olduklarını yüzlerine tokat gibi çarpmış olursun. Diğer her şeyi aynı tutarsın ama zaman aralığını değiştirirsin. Tahmin edilebilir olmaktan çıkarsın. Ne dersin? Bu konuda ciddi ciddi düşünmelisin.

Ya da biraz öfke göstermenin zamanıdır. Çünkü bu meselenin özünde yatan şey öfke değil mi? Öfke ve adalet. Belki bunu biraz daha netleştirmek gerekir. Biraz daha görünür kılmak. Eldivenleri çıkarmanın zamanıdır. Biraz şiddet kimseyi incitmez. Ayrıca biraz şiddet, bir sonrakini daha ilginç kılar. Hatta çok daha ilginç kılar. Bu konuda da düşünmelisin.

Peki, ne yapacaksın? Zaman aralığını kısaltacak mısın? Yoksa olay mahalline biraz daha mı efekt katacaksın? Ya da ikisini birden mi kullanacaksın? ikisini birden kullanmaya ne dersin? Düşün, düşün, düşün.

Lisa Harper, Reacher’ı giriş katına çıkartıp açık havayla yeniden buluşturduğunda saat 18.00’ı biraz geçiyordu. Reacher’ı bir sonraki binaya uzanan kusursuz düzlükte bir yürüyüş yoluna soktu. Yolun her iki tarafında da diz boyunda aydınlatmalar vardı. Geniş bir yeşilliğin ortasında uzanan bir yol. Şimdiden akşamın kasveti dağılmaya başlamıştı. Harper biraz abartılı uzunlukta adımlarla yürüyordu. Reacher, kadının kendisine yetişmeye çalışıp çalışmadığından emin değildi. Belki de davranış eğitimi alırken öğrendiği bir şeyleri uygulamaya çalışıyordu. Ne yapıyor olursa olsun gayet iyi görünüyordu. Kendini birden kadının koşarken nasıl görüneceğini düşünürken buldu. Ya da yatarken. Hem de üzerinde hiçbir şey yokken.

“Kafeterya burada,” dedi Harper.

Yine camdan bir kapıya gelmişlerdi ve yine Harper, Reacher’ın önündeydi. Kadın kapıyı açtı ve Reacher’ın içeri girmesini bekledi

“Sol tarafa,” dedi.

Solda, sonunda çatal bıçak seslerinin ve sebze kokularının yükseldiği bir yemek salonuna çıkan uzun bir koridor vardı. Reacher, kadının önünde ilerledi. Binanın içi sıcaktı. Kadının hemen arkasında olduğunu hissedebiliyordu.

“Pekala, istediğini alabilirsin,” dedi kadın. “Hesapları Büro ödüyor.”

Kafeterya yüksek tavanlı bir yerdi ve iyi aydınlatılmıştı. Sade ve sıradan masaların etrafında kontrplaktan sandalyeler vardı. Bir yanda boylu boyunca uzanan ikram tezgahı duruyordu. Ellerinde tepsilerle bekleyen personelin oluşturduğu kuyruk dikkat çekiyordu. Lacivert eşofman üstleri giymiş büyük öğrenci grupları arasında tekli ya da ikili bekleyen, takım elbiseli kıdemliler vardı. Reacher, Harper’la birlikte sıranın sonuna geçti.

Sıra ilerledi ve Reacher’ın tepsisine kitap kapağı büyüklüğünde bir fıleminyon servis edildi. Servisi yapan kişi, boynunda kimlik kartı asılı ve güler yüzlü bir İspanyoldu. Reacher ilerledi. Bir sonraki kısımdan sebze ve kızarmış patates aldı. Büyük ayaklı bir servis kupasından kendine bir fincan kahve doldurdu. Çatal, bıçak ve peçetesini de aldıktan sonra etrafa bakınıp boş masa bulmaya çalıştı.

“Pencere kenarına,” dedi Harper.

Reacher’ı pencere kenarında dört kişilik boş bir masaya yönlendirdi. İçerinin fazlaca aydınlanmış olması, dışarıyı epey karanlık gösteriyordu. Kadın, tepsisini masaya bırakıp ceketini çıkardı. Sandalyesinin arkasına astı. Zayıf değildi aslında ama boyunun uzun olması onu incecik gösteriyordu. Gömleğinin kumaşı kaliteli bir kotondandı. Gömleğinin içine bir şey giymediği açıkça görülüyordu. Kol düğmelerini çıkarmış ve gömleğin kollarını dirseklerine kadar sıvamıştı. Kolları pürüzsüz ve bronz görünüyordu.

“Güzel ten rengi,” dedi.

Kadın iç geçirdi.

“Yine mi SSS?” dedi. “Evet, bütün vücudum bu tonda. Ve hayır, bunu kanıtlamak gibi bir isteğim yok.”

Reacher gülümsedi.

“Sadece sohbet açmaya çalışıyordum,” dedi.

Kadın, ona dikkatlice baktı.

“Sohbet istiyorsan,” dedi, “vakalar hakkında konuşalım.” “Ben pek bir şey bilmiyorum. Sen biliyor musun?”

“Bu adamın yakalanmasını istediğimi biliyorum mesela. Bence o kadınlar, haklarını arayarak çok cesurca bir davranış sergilediler.”

“Tecrübeye dayalı bir konuşma gibi geldi bana.”

Biftekten bir parça kesti ve tadına baktı. Tadı iyiydi. Şehirdeki restoranlarda çok daha kötülerine kırk dolar para vermiş-liği vardı.

“Korkaklığa dayalı bir konuşma daha ziyade,” dedi kadın. “Ben o cesareti gösteremedim. En azından, henüz o cesareti gösteremedim.”

“Tacize mi uğruyorsun?”

Kadın gülümsedi. “Dalga mı geçiyorsun?” Sonra yanakları kızardı. “Yani ne desem kendini beğenmiş durumuna düşeceğim.” Reacher gülümsedi. “Evet, ama konu sen olunca haklı olabilirsin.”

“Ciddi bir durum yok ortada,” dedi Harper. “Sadece konuşuyorlar. Yorum yapıyorlar. Anlam yüklü sorular geliyor ve sürekli cinsel ima içeren şeyler duyuyorum. Kimse, terfi almak istiyorsam onların yatağından geçmem gerektiğini söylemiyor. Ama yine de canımı sıkıyor. Bu yüzden artık böyle giyiniyorum. Mesaj vermeye çalışıyorum. Ben de onlardan biriyim mesajı. Cidden öyleyim.”

Reacher yine gülümsedi. “Ama durum daha da kötüleşti, değil mi?”

“Haklısın. Çok daha kötü oldu.”

Reacher bir şey söylemedi.

“Neden oluyor bilmiyorum.”

Fincanın üzerinden kadına baktı. Mısır kotonundan düğmeli gömlek, bembeyaz.

Mavi bir kravat. Kadının göğüslerini öne çıkaracak şekilde dümdüz duruyor. Erkek pantolonu ama ince belini ve yuvarlak kalçalarını belirginleştirecek şekilde daraltılmış. Bronz yüz, beyaz dişler, harika elmacık kemikleri, mavi gözler, uzun san saçlar.

“Odamda kamera var mı?” diye sordu Reacher.

“Ne?”

“Kamera,” dedi. “Video kaydı.”

“Niye?”

“Bunun bir yedek plan olup olmadığını merak ettim. Petrosian işi tutmazsa diye hazırlanmış bir plan.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Benimle neden Poulton ilgilenmiyor? Yapacak başka bir işi yok gibi de.”

“Anlamıyorum.”

“Evet, anlıyorsun. Blake bu yüzden seni görevlendirdi, değil mi? Bana daha yakın olabileceksin. Bütün bu kırılgan kız pozları filan. ***Neden oluyor bilmiyorum?*** Böylece Blake Petrosian konusunu gündeme getirmek yerine, beni sıkıştırabilece-ği başka bir şey elde etmiş olacak. İkimizin benim odamda yakınlaştığı bir video kaydı çıkaracak ve o görüntüleri Jodie’ye göndereceğini söyleyerek beni zora sokacak.”

Kadının yüzü kızardı. “Ben böyle bir şey yapmam,” dedi.

“Ama senden yapmanı istedi, değil mi?”

Kadın bir süre sessiz kaldı. Reacher bakışlarını kaçırdı ve kahvesini bitirdi. Camdan kendi yansımasına baktı.

“Beni adeta şansımı denemeye zorladı,” dedi Reacher. “Bana, biri sana asılmaya kalkarsa içinden bir cehennem zebanisi çıkacağım söyledi.”

Kadın sessizliğini korudu.

“Ben zaten bu tuzağa düşmezdim,” dedi. “Çünkü aptal değilim. Onlann eline daha fazla malzeme vermeye niyetim yok.”

Kadın bir iki dakika daha sessiz kaldı. Sonra Reacher’a baktı ve gülümsedi.

“O halde rahatlayabiliriz, değil mi?” dedi. “Bu konuyu geride bırakabiliriz.”

“Tabii, rahatlayalım. Geride bırakalım. Ceketini giyebilirsin. Göğüslerini gözüme sokmaya çalışmaktan vazgeçebilir-sın.

Kadının yine yanakları kızardı. “Ceketi çıkardım çünkü sı-cakladım. Başka bir amacı yoktu.”

“Tamam o zaman. Ben şikayetçi değilim.”

Bakışlarını yine camdan dışarıya çevirdi ve karanlığa baktı.

“Tatlı ister misin?” diye sordu Harper.

Reacher kadına baktı ve “Tatlının yanında biraz daha kahve alırım,” dedi.

“Sen burada bekle, ben getiririm.”

Kadın ikram tezgahına gitti. Oda sessizliğe bürünmüş gibiydi. Bütün gözler kadının üzerindeydi. Geri geldiğinde elindeki tepside iki kap meyveli dondurma ve iki fincan kahve vardı. Yüz kişi gözlerini kaçırmadan kadının hareketlerini izledi.

“Özür dilerim,” dedi Reacher.

Kadın eğildi ve tepsiyi masaya bıraktı. “Ne için?”

Reacher omuz silkti. “Sana o gözle baktığım için sanırım. Bundan sıkılmış olmalısın. Herkesin her zaman sana bakıyor olmasından.”

Kadın gülümsedi. “Bana istediğin gibi bakabilirsin. Çünkü ben de sana o gözle bakıyor olacağım. Bugüne kadar gördüğüm en çirkin şey sayılmazsın. Ama bakmakla yetineceğiz, tamam mı?”

Reacher gülümsedi. “Anlaştık.”

Dondurma harikaydı. Üzeri tamamen sos kaplıydı. Kahve de sertti. Eğer gözlerini kısar ve salonun geri kalanını görmezden gelirse buraya Mostro's'a verdiği kadar yüksek puanlar verebilirdi.

"İnsanlar akşamlan ne yapar burada?" diye sordu.

"Çoğunlukla eve giderler," dedi Harper. "Ama sen gidemezsin. Sen doğruca odana gideceksin. Blake'in emirleri bu yönde.

"Şimdi Blake'in emirlerini mi dinler olduk?"

Kadın gülümsedi. "En azından bazılarını."

"Tamam, hadi gidelim."

Kadın gittiğinde Reacher, odanın kapı kolu olmayan kısmında kalmıştı. Kapının yanında durup ayak seslerinin halı kaplı koridorda uzaklaşmasını ve asansör kapısının açılmasın dinledi. Sonra asansörün hareket sesini duydu. Kaldığı kata sessizlik çökmüştü. Komodinin yanma gitti ve ahizeyi kaldırıp Jodie'nin evini aradı. Cevap veren olmadı. Sonra ofisini aradı. Cevap gelmedi. Cebini denedi. Numara kullanımda değildi.

Banyoya gitti. Birileri diş fırçasının yanma bir de diş macunu eklemişti. Aynca tek kullanımlık tıraş bıçağı ve tıraş köpüğü de gelmişti. Küvetin kenarında bir şişe şampuan vardı. Sabun koymayı da unutmamışlardı. Askıda yumuşak beyaz havlular vardı. Üzerindekileri çıkardı ve kapının arkasına astı. Duşu açıp, su ısındıktan sonra altına girdi.

On dakika öylece dikildi ve sonra suyu kapattı. Kendini kuruladı. Çırılçıplak halde pencereye gitti ve perdeleri kapattı. Yatağa uzanıp tavanı inceledi. Kamerayı buldu. Lensin çapı beş sent büyüklüğündeydi ve duvann tavanla buluştuğu yerdeki ince bir çatlağa yerleştirilmişti. Telefona döndü ve aynı numaraları tekrar aradı. Dairesi. Sesli mesaj kaydı. Ofis. Cevap yok. Cep telefonu. Kapalı.

BOLUM - 10

Çok kötü bir gece geçirdi ve saat daha altı olmadan uyandı. Hemen komodine döndü. Başucundaki lambayı yaktı ve kol saatine baktı. Bütün gece buz kesmişti. Çarşaflar kolalıydı ve parlak kısımları tenindeki ısıyı da içine çekip almıştı.

Telefona uzandı ve aklındaki numaraları çevirdi. Jodie'nin dairesi. Sesli mesaj kaydı. Ofisi cevap vermedi. Cep telefonu kapalıydı. Telefonun ahizesini kulağına dayadı ve telefon operatörünün aradığı kişiye ulaşamadığını söyleyen bant kaydını defalarca dinledi. Sonunda telefonu kapatıp yataktan çıktı.

Pencereye gidip perdeleri açtı. Manzara batı yönüne bakıyordu ve dışarısı hâlâ karanlıktı. Belki binanın diğer tarafında bir yerlerde gün aydınlanıyordu. Belki de güneş henüz yüzünü göstermemişti. Kuruyan yaprakların hışırtısı, uzaklardan bir yerlerden yağmurun yaklaştığını haber veriyor gibiydi. Pencereye sırtını döndü ve banyoya gitti.

Tuvalete girip ağır ağır tıraş oldu. On beş dakika duşta kaldı. Suyu dayanabileceği kadar yüksek ısıda ayarlamıştı ki bedeni ısınabilsin. FBI'ın şampuanı ile saçlarını yıkadı ve havluyla kuruttu. Kıyafetlerini banyonun buharından çıkarıp yatağın başına geldi. Gömleğini ilikleyip kimlik kartını boynuna taktı. Oda servisi olmadığını varsayarak oturdu ve beklemeye başladı.

Kırk beş dakika bekledi. Kapıda belli belirsiz bir tıklama sesi duydu. Sesin ardından oda anahtarının kilide girişini işitti. Kapı açıldığında Harper eşikte dikiliyordu. Arkasında koridorun aydınlığı vardı. Yüzünde yaramaz bir gülümseme belirdi. Reacher bu gülümsemenin altında yatan nedeni çözemedi.

"Günaydın," dedi kadın.

Reacher yanıt olarak sadece elini kaldırmakla yetindi. Hiçbir şey söylemedi. Harper'ın üzerinde farklı bir takım elbise vardı. Bu sefer kömür grisiydi. Beyaz gömlek ve koyu kırmızı bir kravatla tamamlamıştı. Büro'nun resmi olmayan ama herkes tarafından benimsenen üniforması ile dalga geçiyor gibi bir hali vardı. Ancak kadının bedenine oturması için pek çok yerden daraltıldığı belliydi. Saçları açıktı. Dalgalıydı ve birazı omuzlarının üzerinden önüne, birazı da sırtına dökülüyordu. Oldukça uzundu. Koridordan vuran ışık sayesinde altın gibi parlıyordu.

"Gitmemiz lazım," dedi Harper. "Kahvaltı toplantısı var."

Reacher odadan çıkmadan önce dolapta asılı duran paltosunu aldı. Birlikte lobiye gidip kapıya geldiklerinde durdular. Dışarıda şakır şakır yağmur yağıyordu. Reacher, paltosunun yakalarını kaldırdı ve kadını takip ederek dışarı çıktı. Gökyüzü karanlıktan çıkmış ama griye bürünmüştü. Hava yağmurlu olmanın yanı sıra epey de soğuktu. Kadın adeta sekerek hızla ilerliyordu ve

Reacher nispeten yavaş yürüyerek kadının ko-şuşunu izlemeyi tercih etmişti. Çünkü koşarken oldukça güzel görünüyordu.

Lamarr, Blake ve Poulton kafeteryada onları bekliyordu. Pencere kenarındaki dört kişilik masanın etrafına beş sandalye dizilmişti ve erken gelen ekip, üç tanesini çoktan doldurmuştu. Reacher'm masaya yaklaşmasını dikkatle izliyorlardı. Masanın tam ortasında duran beyaz kahve servisinin etrafına ters çevrilmiş fincanlar dizilmişti. Küçük bir sepette de şeker ve krema paketleri bulunuyordu. Kaşıklar. Peçeteler. Bir sepet dolusu çörek. Gazeteler. Harper hemen bir sandalye çekti ve Reacher da onun yanına oturdu. Lamarr, gözlerinde henüz anlamlandıramadığı bir ifade ile Reacher'ı izliyordu. Poulton bakışlarını kaçırdı. Blake alaycı bir üsluptaydı ve eğleniyor gibi bir hali vardı.

"İşe gitmeye hazır mısın?" diye sordu.

"Biraz kahve içtikten sonra evet," dedi Reacher.

Poulton fincanları düzeltti ve Harper kahveleri doldurdu. "Dün gece Fort Dix'i aradık," dedi Blake. "Albay Trent'le görüştük. Bugün bütün gününü size ayıracağını söyledi."

"O kadarı bize yeter."

"Görünüşe göre seni pek seviyor."

"Hayır, bana bir iyilik borcu var. Aradaki farkı kaçırmamalısın."

"Güzel," dedi Lamarr. "Orayı iyice araştır. Neyi arayacağını biliyorsun, değil mi? Tarihlere odaklan. Kimlerin rahata çıktığı tarihler cinayetlerle örtüşüyor bul. Benim tahminim katilin cinayetleri izninin son günü değil de haftanın sonlarına doğru yaptığı yönünde. Çünkü karargaha geri dönüp, birkaç gün dinlenmek ve sakinleşmek isteyecektir."

Reacher gülümsedi. "Harika bir çıkarımda bulunmuşsun Lamarr. Bunun için sana maaş mı veriyorlar?"

Kadın Reacher'a gülümsedi ve gülüşünde sanki onun bilmediği ama kendisinin çok iyi bildiği bir şey saklıyor gibiydi. "Ne oldu?" diye sordu Reacher.

"Her zaman medeni olman gerektiğini unutma," dedi Blake. "Julia'nın

söylediklerinde hoşuna gitmeyen bir şey mi oldu?”

Reacher omuz silkti. “Sadece tarihlere takılırsak, yaklaşık bin kişinin ismini çıkarabiliriz.”

“O zaman sayıyı biraz daralt. Trent’le beraber çalışıp hangilerinin bu kadınlarla birlikte çalıştığını tespit et.”

“Ya da kadınların hapse tıktırdığı adamlarla çalıştığını,” diye ekledi Poulton.

Reacher yine gülümsedi. “Bu masadaki zeka gücüne erişmek ne mümkün! İnsan kendini aşağılanmış hissediyor.” “Senin daha iyi bir fikrin var mı, akıllı çocuk?” diye sordu Blake.

“Ben ne yapacağımı bilirim.”

“Nasıl bir işin içinde olduğumuzu unutma, tamam mı? Bir sürü kadının hayatı tehlikede ve o kadınlardan biri de senin sevgilin.”

“Elimden geleni yapacağım.”

“O zaman yola koyulsanız iyi olur.”

Harper mesajı aldı ve hemen ayağa kalktı. Reacher da ağır ağır kalktı ve onu takip etti. Masadaki üçlü gözlerinde tuhaf bir bakışla Reacher’m kafeteryadan çıkışını izledi. Harper kapıda bekliyordu ve Reacher’ın kendisine doğru yürümesini gülümseyerek takip etti. Reacher kadının yanına gelince durdu ve sordu: “Neden herkes bana bakıyor?”

“Videoyu izledik,” dedi kadın. “Yani odandan elde ettiğimiz görüntülerin olduğu videoyu.”

“Eee ne olmuş?”

Kadın cevap vermedi. Reacher odada geçirdiği zamanı saat saat hatırlamaya çalıştı. İki kez duş almıştı. Biraz odada yürüdü. Perdeleri kapattı. Uyudu. Perdeleri açtı. Odada biraz daha yürüdü. Hepsi bu kadardı.

“Bir şey yapmadım ki,” dedi.

Kadın tekrar gülümsedi ama bu kez gülümsemesi bütün yüzüne yayıldı. “Hayır, bir şey yapmadın.”

“O zaman niye bu kadar olay oldu?”

“Olay olan yanında pijama getirmemiş olmandı.”

Taşıt parkında görevli bir adam arabalarını kapıya getirdi ve motoru çalışır halde teslim etti. Harper, Reacher’ın arabaya binişini izledi ve sonra direksiyonun başına geçti. Yağmurlu havada çıktıkları yolculukları, kontrol noktasını geçtikten sonra Deniz Kuvvetleri arazisinin çevresinden dolanarak 1-95 otobanına çıkmakla devam etti. Kadın yağmura rağmen kuzey yönünde hızla ilerliyordu ve yaklaşık kırk dakika sonra doğuya dönüp DC’nin güney bölgesine doğru yol aldı. On dakika daha gittikten sonra aniden sağa döndü ve Andrevvs Hava Kuvvetleri Üssü’nün kuzey kapısına çıktı.

“Şirket uçağı tahsis edildi,” dedi Harper.

İki güvenlik kontrolünün ardından üzerinde hiçbir amblem bulunmayan bir Learjet’in kabin basamaklarına adım attılar. Arabayı pistte bırakmışlar ve doğruca uçağa binmişlerdi. Daha emniyet kemerlerini takmamışlardı ki uçak pistte ilerlemeye başladı.

“Yarım saat sonra Dix’te oluruz,” dedi Harper.

“McGuire,” diye düzeltti Reacher. “Dix, Deniz Kuvvetle-ri’nin üssüdür. Biz McGuire Hava Kuvvetleri Üssü’ne ineceğiz.”

Harper endişelenmiş gibi görünüyordu. “Bizim doğruca oraya gideceğimizi söylemişlerdi.”

“Doğru söylemişler. İkisi de aynı yerde. Sadece isimleri değişik.”

Kadın yüzünü ekşitti. “Tuhaf. Askeriyeyi anlamam mümkün değil.”

“Üzülme. Biz de sizi anlamıyoruz.”

Yarım saat sonra inişe geçtiler, küçük jetin hareketleri oldukça sert ve keskindi. İniş boyunca her yer bulutla kaplıydı. Birden pisti gördüler. Jersey’de yağmur yağıyordu. Puslu ve perişan haldeydi. Hava üssü zaten gridir. Havanın da gri

olması pek de yardımcı olmuyordu. McGuire pisti oldukça geniş ve uzundu. Devasa uçaklar buradan havalanabilirdi. Lear piste inince kısa sürede durdu. Sanki bir sinekkuşu gibi konuvermişti. Döndü ve biraz daha ilerledi. Pistin uzak bir köşesine gitti. Yeşil bir Chevy araç onları karşılamak üzere yağmurda ilerliyordu. Kabin basamakları dışarı açıldığı anda, şoför onları karşılamaya hazır halde dışarıya çıkmıştı bile. Gelen bir deniz yüzbaşısıydı. Yirmi beş yaşında olabileceğini düşündü Reacher. Emin olduğu bir şey vardı, o da adamın şu anda sırılsıklam ıslandığıydı.

“Binbaşı Reacher?” diye sordu emin olamadan.

“Ve bu da Ajan Harper. FBI’dan.”

Yüzbaşı kadını tamamen görmezden geldi ve Reacher bu duruma hiç şaşırmadı.

“Albayım bekliyor efendim,” dedi.

“O zaman gidelim. Albay’ı bekletmek olmaz, değil mi?”

Reacher, yüzbaşıyla birlikte Chevy’nin önüne oturdu ve Harper arkaya geçti. McGuire’dan Dix’e geçtiler. Gittikçe daralan yolun sağında solunda depolar ve kışla binaları vardı. McGuire pistinden birkaç kilometre ötede, tuğladan ofislerin önünde durdular.

“Kapı solda efendim,” dedi yüzbaşı.

Adam, yine Reacher’m tahmin ettiği gibi, arabada bekledi. Reacher dışarı çıktı ve Harper da onu izledi. Hemen arka-sındaydı ve yağmur altında yürümek için çaba sarf ediyordu. Rüzgar yağmuru adeta ortadan ikiye bölerek esiyordu. Ofislerin olduğu binada üç personel kapısı vardı. Reacher soldaki kapıyı seçti ve Harper’ı metal masalar ve dosya dolapları ile dolu geniş bir odaya buyur etti. İçerisi aşırı temiz ve takıntı derecesinde derli topluydu. Sabah saatlerinin kasvetine inat fazlaca aydınlatılmıştı. Ayrı ayrı masalarda çalışan üç astsubay vardı. Bir tanesi kafasını kaldırdı ve telefonunda bir tuşa bastı.

“Binbaşı Reacher burada efendim,” dedi.

Bir süre sessizlik oldu ve ofislerden birinin kapısı açıldı. İçeriden uzun boylu, iri yarı, kısa siyah saçlı bir adam çıktı. İnce parmaklı elini uzattı ve tokalaşmaya hazır olduğunun mesajını verdi.

“Merhaba Reacher,” dedi John Trent.

Reacher baş selamı verdi. Trent, kariyerinin ikinci yansını Reacher’ın on yıl önce hazırladığı resmi rapordan çıkardığı tek bir paragrafa borçluydu. Trent söz konusu paragrafın çoktan yazıldığı ve üslere sunulacağı kanaatindeydi. Reacher’ı görmeye geldi. Sebebi paragrafın rapordan çıkanlması için yalvarmak, pazarlık yapmak ya da rüşvet teklif etmek değildi. Sadece bir açıklama yapmak, iki subay arasında dürüst bir sohbet kurup o hatayı nasıl yaptığını anlatmak istiyordu. Tek amacı Reacher’ın onun gerçekten ***hata*** yaptığını anlaması ve ardında herhangi bir art niyet ya da düzenbazlık olmadığının açığa çıkmasıydı. Hiçbir istekte bulunmadan Reacher’ın yanından ayrıldı ve boynum kıldan ince diyerek beklemeye koyuldu. Rapor yayınlandı ve içinde o paragraf yoktu. Trent’in bilmediği şey ise Reacher’m o paragrafı zaten yazmamış olmasıydı. Aradan on yıl geçti ve iki adam o gün bugündür bir daha konuşmadılar. Ta ki geçen sabaha kadar. Reacher’ın Jodie’nin apartmanından yaptığı acil telefon görüşmelerinden ilkiydi.

“Merhaba Albay,” dedi Reacher. “Bu Ajan Harper. FBI’dan.”

Trent, yüzbaşısına kıyasla daha nazikti. Zaten rütbesi de öyle olmasını gerektiriyordu. Ya da erkek gibi giyinen uzun ince sarışınlardan hoşlanıyordu. Her halükarda kadının elini sıktı. Hatta el sıkışma gereğinden biraz uzun sürdü. Ve hatta yüzünde ufakta olsa bir gülümseme belirdi.

“Tanıştığımıza memnun oldum Albay,” dedi Harper. “Ve şimdiden teşekkür ederim.”

“Henüz bir şey yapmadım ki,” dedi Trent.

“Biz işbirliğinin her türlüsüne minnettar olmuşuzdur efendim.”

Trent kadının elini bıraktı. “Ki burası da nadiren işbirliği kurabildiğiniz yerlerden biri olsa gerek.”

“Birlikte çalışmışlığımız arzu edilenden az tabii,” dedi kadın. “Hele iki kurum da aynı tarafta yer alıyorken.”

Trent yine gülümsedi.

“İlginç bir yaklaşım,” diye karşılık verdi. “Elimden geleni yaparım ama

işbirliğimiz sınırlı olacaktır. Siz de tahmin etmişsinizdir diye düşünüyorum. Sizinle paylaşamayacağım personel kayıtlarını inceleyeceğiz ve intikal listelerine bakacağız. O listeleri sizinle paylaşamayacağım için Reacher'la beraber çalışacağız. Ulusal ve askeri güvenliği riske atmak istemem. Siz de bu esnada beklemede kalabilirsiniz."

"Bütün gün mü?" dedi kadın.

Trent, "Ne kadar zamanımızı alırsa," dedi. "Sizin için bir sakıncası var mı?"

Kadının rahatsız olduğu her halinden belliydi. Bakışlarını yere çevirdi ve bir şey söylemedi.

"Siz olsanız bana FBI'ın gizli dokümanlarını göstermezdiniz, değil mi?" diye sordu Trent. "Sonuçta siz de bizden pek hoşlanmıyorsunuz. Yanılıyor muyum?"

Harper odaya bir göz gezdirdi. "Benim Reacher'ı izlemem lazım."

"Anlıyorum. Bay Blake sizin rolünüzü gayet iyi anlattı. Ama siz burada kalacaksınız. Ofisimin dışında. Ofisin tek bir kapısı var. Astsubaylarım size burada bir masa ayarlar." Astsubaylardan biri ayağa kalktı ve kadına ofisin içini rahatça görebileceği boş bir masayı tahsis etti. Harper yavaşça ve neler olup bittiğinden emin olamamış bir halde masaya geçti.

"Burada çok rahat edersiniz," dedi Trent. "İşimiz biraz uzun sürebilir. Karmaşık bir mesele sonuçta. Eminim siz de evrak işlerinin ne kadar zaman aldığını bilirsiniz."

Bu sözlerin ardından Reacher'ı içerideki ofise buyur etti ve kapıyı kapattı. Geniş bir odaydı. İki duvarda pencereler vardı.

Kitaplıklar, dolaplar, ahşap bir masa, rahat deri sandalyeler. Reacher masanın önündeki sandalyeye oturdu ve arkasına yaslandı.

"İki dakika sabret, tamam mı?"

"Oku şunu. Meşgulmüşsün gibi görün," dedi Trent.

Uzun bir dolaptan kalınca yeşil bir klasörü alıp Reacher'a uzattı. Reacher dosyayı açıp içini incelemeye koyuldu. Karmaşık bir tablo gördü. Gelecek altı ay

için hava yakıt gereksinimleri detaylı olarak projelendirilmişti. Trent kapıya doğru yürüdü ve sonuna kadar açtı.

“Bayan Harper?” diye seslendi. “Size bir fincan kahve ikram edebilir miyim?”

Reacher omzunun üstünden arkasına baktı ve kadının kendisine bakmakta olduğunu gördü. Sandalyeleri, masayı ve dosyaları hafızasına kazımak istiyor gibiydi.

“Şu anda iyiyim,” dedi kadın.

“Tamam,” diye karşılık verdi Trent. “Bir şey isterseniz, astsubaylarıma iletebilirsiniz.”

Kapıyı kapatan Trent hemen pencereye yöneldi. Reacher boynundaki yaka kartını çıkardı ve masaya bıraktı. Ayağa kalktı. Trent pencerenin kilidini söküp sonuna kadar açtı.

“Bize fazla zaman tanımadın,” diye fısıldadı. “Ama işe koyulduk artık.”

“Çok çabuk inandılar,” diye fısıldadı Reacher. “Düşündüğümden çok daha çabuk.”

“İyi de yanma bir eskort vereceklerini nereden bildin?”

“En iyisini umut et ama en kötüsüne hazırlan. Bu işler böy-ledir, bilirsin.”

Trent bu sözlere onay verdi ve sonra kafasını pencereden dışarı çıkarıp sağa sola baktı. Her yeri dikkatlice kontrol ediyordu.

“Tamam, gidebilirsin,” dedi. “Bol şans arkadaşım.”

“Bir silaha ihtiyacım var,” dedi Reacher.

Trent yüzüne dik dik baktı ve kafasını salladı.

“Olmaz,” dedi. “Bunu yapamam.”

“Yapmak zorundasın. Çünkü ihtiyacım var.”

Trent bir an tereddüt etti. Gerilmişti. Heyecanlanıyordu.

“Tamam, lanet olası! Bir silah,” dedi. “Ama mühimmat vermem. Başım zaten fena halde derde girecek, fazlasını istemeye gerek yok.”

Çekmecesini açıp bir Baretta M9 çıkardı. Petrosian’ın adamlarının taşıdığı silahların aynısıydı. Fakat Reacher, bu silahın seri numarasının hâlâ üzerinde olduğunu görebiliyordu. Trent silahın içindeki mermileri tek tek çıkardı ve çekmecesine koydu.

“Sessiz ol,” diye fısıldadı Reacher.

Trent içi boş silahı Reacher’a uzattı. Reacher silahı alıp paltosunun cebine koydu. Pencerenin pervazına oturup bacaklarını dışarı salladı.

“İyi günler,” diye fısıldadı.

“Sana da. Kendine dikkat et,” diye fısıldayarak karşılık verdi Trent.

Reacher ellerinden güç alıp yere atladı. Dar bir patikadaydı. Hâlâ yağmur yağıyordu. Yüzbaşı Chevy’de bekliyordu ve arabanın motoru çalışır haldeydi. Reacher koşarak arabaya gitti ve daha kapıyı kapatamadan tekerler dönmeye başladı. McGuire’a uzanan yolu bir dakikadan az sürede aştılar. Araba hızla piste çıktı ve Deniz Kuvvetleri’nin helikopterine yanaştı. Helikopterin kapısı açıktı ve pervaneleri döner haldeydi. Yağmur damlaları pervanelere kapılıp daireler çiziyordu.

“Teşekkürler evlat,” dedi Reacher.

Arabadan indi ve helikoptere binip arkaya geçti. Kapı kapandı ve motorun sesi iyice arttı. Alet havalandığında iki el onu kavrayıp koltuğa adeta yapıştırdı. Sonra da emniyet kemerini ve kulaklığım taktı. Reacher kulaklığı açınca dahili haberleşme sisteminden sesler duyuldu. Aynı anda içerideki lambalar da yandı. Adam iki denizci kabin görevlisinin arasına yerleştirilmiş kumaştan bir sandalyede oturuyordu.

Pilot, “Brooklyn’deki Sahil Güvenlik heliportuna iniş yapacağız,” diye anons etti. “Bir uçuş planı sunmadan gidebileceğimiz en yakın mesafe orası. Bugün kimse uçuş planı girişi yapmayacak, tamam mı?”

Reacher mikrofonunu aktif hale getirdi. “Bana uyar beyler,” dedi. “Ve teşekkürler.”

“Albay’ın size epey büyük bir borcu olmalı,” diye yanıtladı pilot.

“Hayır,” dedi Reacher. “Beni çok sever, o kadar.”

Adam güldü ve helikopter havalanıp gürültülü bir yolculuğa koyuldu.

BOLUM - 11

Brooklyn’deki Sahil Güvenlik heliportu Floyd Bennett Field’m doğu köşesinde, Jamaica Körfezi’nde Ruffle Bar adı verilen bir adaya bakıyordu. McGuire’ın altmış hava mili kuzey doğusundaydı. Denizci pilot hızını hiç kesmeden otuz yedi dakikada iniş noktasına vardı. Heliporttaki devasa H harfinin ortasına indi ve motoru kapattı.

“Dört saatin var,” dedi. “Gecikirsen gideriz ve tek başına kalırsın, tamam mı?”

“Tamam,” dedi Reacher. Kemerini çözdü ve kulaklığını çıkarıp aşağı indi. Üzerinde Deniz Kuvvetleri’nin amblemi olan lacivert bir sedan araba, motoru çalışır halde pistte bekliyordu. Yolcu kapısı da çıktı.

“Reacher sen misin?” diye seslendi şoför.

Reacher onay verip hemen arabaya bindi. Adam anında gaza bastı.

“Denizci yedek subayım,” dedi adam. “Albay’a yardım ediyoruz. Bir tür kurumlar arası işbirliği.”

“Çok teşekkürler,” dedi Reacher.

“Önemli değil,” dedi. “Nereye gidiyoruz?”

“Manhattan. Çin Mahallesi. Nerede olduğunu biliyor musun?”

“Biliyor muyum? Haftada üç gün orada yemek yerim.” Flatbush Bulvarı’ndan Manhattan Köprüsü’ne çıktı. Trafik yoğun değildi ama Lear ve helikopter yolculuklarının ardından karayolu epey yavaş kalmıştı. Reacher’ın gitmek istediği yere yaklaşmaları otuz dakika dakika sürdü. Kendine ayrılan

zamanın sekizde birini harcamıştı. Adam köprüyü geçince uygun bir yerde durdu.

“Burada bekliyor olacağım,” dedi. “Yolun karşı tarafında. Tam üç saat sonra buluşuyoruz. Gecikme, tamam mı?”

“Tamam,” dedi Reacher.

Arabadan indi ve kaputa iki kez vurdu. Caddeye geçip güneye yöneldi. New York’ta hava soğumuştu ama en azından yağmur yoktu. Güneş de ortalıkta görünmüyordu. Gökyüzünde, güneşin görülmesi beklenen yerde, belli belirsiz bir aydınlık vardı. Reacher yürümeyi kesti ve bir süre sabit durdu. Jodie’nin ofisine yirmi dakika uzaklıktaydı. Yeniden yürümeye başladı. Fazladan bir yirmi dakikası yoktu. ***Önceliklerine sadık kal.*** Kuralı buydu. Zaten kadının ofisini izliyor olabilirlerdi. Bugün New York’ta görünmemesi lazımdı. Yürümeye devam etti. Konsantre olmak için kendini zorluyordu. Saatine baktı. Hâlâ sabah saatlerinde sayılırdı ve çok mu erken geldim acaba diye endişelendi. Öte yandan zamanlaması fazla iyi de olabilirdi. Bilmesi mümkün değildi. Bu konuda hiç deneyimi yoktu.

Beş dakika sonra yürümeyi kesti. İşine yarayacak tek bir cadde vardı ve çoktan oraya gelmişti. Caddenin iki tarafı da Çin restoranlarıyla doluydu. Yan yana sıkışık dükkanların önünde kırmızı ve sarı süslemeler vardı. Çince el yazmaları ile dolu tabelaları gördü. Her yerde Budist tapmağı şekilleri olan pagodalar vardı. Kaldırımlar kalabalıktı. Teslimat kamyonları, arabaların yanına ikinci bir sıra açıp park etmişlerdi. Kaldırımlar sebze kasaları ve yağ tenekeleriyle doluydu. Cadde boyunca iki kez yürüdü. Ortamı dikkatle izliyor, öğrenmeye çalışıyordu. Ara ve arka sokaklara baktı. Sonra cebindeki silaha dokundu ve yeniden yürüdü. Hedefini arıyordu. Buralarda bir yerde olmaları lazımdı. Tabii çok erken gelmediyse. Duvara yaslanıp bekledi. İki kişi olmaları gerekiyordu. Uzun süre izledi. İkili halde yürüyen pek çok insan vardı. Ama hiçbir onlar değildi. Hem de hiç biri. Çok erken gelmişti.

Saatine baktı ve zaman kaybettiğini gördü. Duvardan ayrılıp yürümeye devam etti. Dükkanların önünden geçerken kapılarından içeri baktı. Hiçbir şey yoktu. Ara sokaklara baktı. Hiçbir şey bulamadı. Zaman akıp gidiyordu. Bir blok güneye ve bir blok batıya gitti. Hiçbir şey göremedi. Cılız bir ağaca yaslandı ve bekledi. Kolundaki saat tik tak çalışıyordu. Hiçbir ilerleme kaydedememişti. Başlangıç noktasına geri döndü ve öğle saati kalabalığının yaklaşmasını izledi. Sonra o kalabalığın dağılmasını bekledi. Birden, restoranlardan içeri girenlere kıyasla daha çok insan çıktığını fark etti. Giden insanlarla beraber kendisine ayrılan süre de uzaklaşıyordu. Caddenin sonuna gitti ve saatine tekrar baktı. İki

saattir bekleme halindeydi. Geriye bir saati kalmıştı.

Hiçbir şey olmadı. Öğle kalabalığı dağıldı ve cadde yeniden sessizliğe büründü. Kamyonlar geldi, durdu, yüklerini boşalttı, yeniden uzaklaştı. Hafif bir yağmur çiselemeye başladı ve durdu. Bulutlar uzaklaşıyordu. Zaman akıp gidiyordu. Doğu ve batı yönlerine yürüdü. Hiçbir şey bulamadı. Geri geldi ve caddenin bir tarafından yukarı, diğer tarafından aşağı yürüdü. Saatine defalarca baktı. Kırk dakikası kalmıştı. Sonra otuz. Sonra yirmi.

Ve nihayet aradığı adamları gördü. Onları görmesiyle neden daha erken değil de şimdi geldiklerini anlaması da bir oldu. Öğle yemeğinden kazanılan paraların kasalara itinayla yerleştirilmesini beklemişlerdi. İki adam vardı. Tabii ki Çinlilerdi. Genç, parlak siyah saçları yakalarına düşen iki adam. Üzerlerinde koyu renk pantolanlar vardı ve hafif rüzgarlıklar giymişlerdi. Yakalanndaki şallar ikisini de üniforma giymiş gibi gösteriyordu.

Gürültücü tiplerdi. Birinin elinde çanta vardı ve diğeri de spiraline kalem takılmış bir defter taşıyordu. Sırayla restoranlara girip çıkmaya başladılar. Ağırdan alıyorlardı. Bir, iki, üç, dört restoran geçti. On beş dakika da bu esnada dolmuştu. Reacher izledi. Karşıdan karşıya geçti ve adamların ilerisine gitti. Bir restoran kapısına yakın durup bekledi. İçeri girmelerini izledi. Kasadaki yaşlı adama yaklaşmalarını gözlemledi. Orada öylece dikildiler. Hiçbir şey söylemediler. Yaşlı adam kasaya uzandı ve bir tomar para çıkardı. Anlaştıkları miktarı hazır etmiş bekliyordu. Elinde defter olan adam parayı aldı ve ortağına uzattı. Deftere bir şeyler yazarken, para çantadaki yerini aldı.

Reacher öne çıktı ve iki binayı ayıran ara sokağın girişinde durdu. Kendini hafifçe gizledi ve sırtı duvara dayalı halde bekledi. Adamlar onu gördüğünde iş işten geçmiş olacaktı. Saatine baktı. Beş dakikadan az zamanı kalmıştı. İki adamın tembel hareketlerini kafasında canlandırdı. Aklında onların adımlarını saydı. Bekledi. Bekledi. Saklandığı yerden çıktı ve önlerine dikildi. Burun buruna gelmişlerdi. İki eliyle adamların rüzgârlıklarını kavradı ve onları yarım daire çizdirerek ara sokağa çekti. İkisini de duvara yaslamıştı. Sağ eliyle tuttuğu adam daha geniş bir yarım daire çizdiği için duvara daha sert çarptı ve adeta olduğu yerde sallandı. Reacher adamı dirseğinden kavradı ve yere çarptı. Adam bir daha ayağa kalkamadı. Elinde para çantası ile öylece duruyordu.

Diğer adam elindeki defteri düşürdü ve elini cebine attı. Ama Reacher, Trent’den aldığı Baretta’yı ondan önce çıkardı. Adama yakın durdu ve silahı aşağı

yönlendirdi. Adamın diz kapağını hedef almıştı.

“Akıllı ol, tamam mı?” dedi.

Sol eliyle mermileri silahın ağzına getiriyormuş gibi bir hareket yaptı ama silahı paltosunun altında tuttuğu için sanki sesi engellemiş gibi davranıyordu. Oysa silah bomboştu. Yine de Çinlilerin bundan haberi yoktu. Fazlaca sersemlemiş ve şaşırmışlardı. Adam kendini duvara öyle bir yaslamıştı ki mümkün olsa içine girecekti. Ayrıca tüm ağırlığını tek bacağına vermişti ve kurşun bir bacağını havaya uçursa bile diğeri ona yetecekmiş gibi davranıyordu.

“Büyük bir hata yapıyorsun dostum,” dedi fısıldayarak. Reacher, “Hayır, biz harekete geçiyoruz, aptal herif!” diye yanıtladı.

“Biz derken?”

“Petrosian,” dedi Reacher.

“Petrosian mı? Dalga mı geçiyorsun?”

“Hayır,” dedi Reacher. “Ciddiyim. Hem de çok. Bu cadde artık Petrosian’ın. Bugünden itibaren kurallar değişti. Hem de hepsi. Bütün cadde bizim. Anladınız mı?”

“Bu cadde bizim,” dedi adam.

“Artık değil. Artık bu cadde Petrosian’ın. Burayı ele geçirdi. Bu konuyu tartışmaya açıp bacağından mı olmak istiyorsun?” “Petrosian mı dedin?” diye teyit istedi adam.

“İster inan, ister inanma,” diye yanıtladı Reacher. Sonra da adamın kamına vurdu. Adam ikiye katlandı ve ortağının üzerine kapaklandı. Reacher silahı emniyete alıp cebine koydu. Yerdeki para çantasını da alıp kolunun altına sıkıştırdı. Ara sokaktan çıkıp kuzeye yöneldi.

Geç kalmıştı. Kolundaki saat bir dakika geri ve Denizcinin saati de bir dakika ileri ise randevularını kaçıralı epey olmuş demekti. Yine de koşmadı. Şehirde koşan insanlara şüpheyle yaklaşılırdı. Mümkün olduğunca hızlı yürüdü. Bir adım atıyor, üç adım sekiyordu. Bu şekilde kaldırımda mücadele vermeye başladı. Köşeyi döndüğünde üzerinde ***USNR*** amblemi olan lacivert arabanın yavaşça

hareket ettiğini gördü. Araba trafiğe karıştı. Reacher şimdi koşmaya başlamıştı.

Arabanın park halinde olduğu yere dört saniye geç de olsa varmıştı. Oysa binmesi gereken arabayla arasına çoktan üç araba daha girmişti. Arabalar yeşil ışığı yakalamak için hızla gidiyordu. Reacher arabanın arkasından bakakaldı. Işık da kırmızıya dönmeye başladı. Arabalar iyice hızlandı. Adam kırmızıda geçerim diye korktu ve frene bastı. Araba yaya yolunun önünde küt diye durdu. Yayalar arabanın önünden akın akın geçmeye başladı. Reacher derin bir nefes aldı ve arabaya atılıp yolcu kapısını açtı. İçeri girip oturduğunda nefes nefeseydi. Şoför başıyla selam verdi ama tek kelime etmedi. Beklemeden hareket ettiği için özür de dilemedi. Zaten Reacher'ın da böyle bir beklentisi yoktu. Denizciler üç saat diyorsa, üç saattir. Yüz seksen dakika. Bir saniye bile tolerans tanımazlar. Öte yandan bir saniye bile erken hareket etmezler. ***Zaman kimseyi beklemez.*** Denizciler böyle saçmalıklara pek meraklıdır.

Trent'in Dix'deki ofisine dönüş yolculuğu, Brooklyn yönüne yaptığı yolculuğun birebir aynısıydı. Arabayla otuz dakikada Brooklyn'e geçiş, bekleyen helikopter, McGuire'a doğru gürültülü bir uçuş, pistte Chevy'e binmiş bekleyen Yüzbaşı. Reacher uçuş süresince çantadaki parayı hesapladı. Toplamda bin iki yüz dolar vardı. Her birinde iyi yüz dolar bulunan altı tomar halinde ayrıştırılmıştı. Parayı bir sonraki birlik partilerinde kullanmaları için helikopterdeki kabin görevlilerine verdi. Çantayı dikişlerinden yırttı ve New Jersey'deki Lakevvood üzerindeyken aşağı attı.

"Vaziyet iyi mi?" diye sordu.

Trent onayladı. "Orada öylece bekliyor. Bütün gün sesini çıkarmadı. Sessiz sakin. Kendimizi işe adamış olmamızdan memnun olmalı. Ne de olsa öğle yemeğine bile çıkmadan çalıştık."

Reacher boş silahı iade etti. Paltosunu çıkardı. Sandalyesine oturdu. Kimliğini boynuna taktı ve eline bir dosya aldı. Trent de dosya dolabını masasının diğer tarafına geçirdi ve üzerinde epey çalışılmış görüntüsü verdi.

"Başarılı geçti mi?" diye sordu Trent.

"Öyle sanıyorum. Ama zaman gösterecek."

Trent pencereden dışarı baktı. Tedirgindi. Bütün gün ofisinde kapana kısılmış gibiydi.

“İstersen kadını içeri al,” dedi Reacher. “Gösteri bitti.”

“Üstün başın sırılsıklam,” dedi Trent. “Sen kuruyana kadar gösteri bitmeyecek.”

Reacher’ın üstünün kuruması yirmi dakika sürdü. Trent’in telefonu ile Jodie’nin numaralarını çevirdi. Özel ofis hattı, dairesi, cep telefonu. Cevap yok, cevap yok, hizmet dışı. Duvara baktı. Sonra Denizciler Hint Okyanusu’nda göreve giderse kendilerine nasıl posta ulaştırılacağına dair yöntemleri okudu. Trent kapıyı açtığında Harper günün ikinci oda kontrolünü yapabildi. Reacher sandalyeye gömülmüştü ve dalgın duruyordu. Bütün gün kağıt işiyle uğramış bir adam nasıl görünürse, aynen o hale bürünmüştü.

“İlerleme var mı?” diye sordu kadın.

Reacher başını kaldırdı ve sonra tavana bakıp iç geçirdi. “Belki.”

“Altı saat geçti ve nihayet bir şeyler elde etmiş olman lazım.”

“Belki.”

Bir süre sessizlik oldu.

“Tamam, o halde gidelim,” dedi.

Harper oturduğu masadan kalktı ve hafif geri çıkıp gerindi. Kollarının yukarı kaldırdı ve avuçlarını açtı. Tavana uzanıyor gibi yaptı. Yoga hareketlerinden birine benziyordu. Yüzünü yukarı kaldırıp başını yana yatırdı. Uzun saçları sırtına döküldü. Üç astsubay ve bir albay pür dikkat onu izliyordu.

“Hadi gidelim,” dedi Reacher.

Trent, “Notlarını unutma,” diye hatırlattı.

Reacher’a bir kağıt uzattı. Üzerinde otuz isim vardı. Muhtemelen Trent’in lisedeki futbol takımı tam kadro buraya yazılmıştı. Reacher listeyi cebine koydu ve paltosunu üzerine geçirip Trent’in elini sıktı. Girişteki odadan geçip dışarıya çıktı. Yağmur altında biraz durdu ve bütün gün içeride kapalı kalmış bir adam misali temiz havayı içine çekti. Sonunda Harper onu hafifçe dürttü ve Yüzbaşı’nın beklediği arabaya binip Lear’a doğru yol aldılar.

Blake, Poulton ve Lamarr, Quantico'daki kafeteryada, sabah görüştükleri masada bekliyorlardı. Hava kararmıştı. Masa bu kez akşam yemeği için hazırdı. Ortada bir sürahi su vardı. Beş su bardağı, tuzluk, biberlik, biftek sosu. Blake, Reacher'ı görmezden gelip Harper'a baktı. Kadın da onun içini rahatlamak ister gibi başıyla onay verdi. Blake durumdan memnun görünüyordu.

"Eee, aradığımız adamı buldun mu?" diye sordu.

"Belki," dedi Reacher. "Elimde otuz isim var. Onlardan biri olabilir."

"Görelim şu isimleri."

"Henüz değil. Daha çoğuna ihtiyacım var."

Blake dik dik baktı. "Saçmalama. Bir halta ihtiyacın yok. Şu adamları hemen takibe alalım."

Reacher, "Olmaz," dedi. "Bu adamlar sizin gidemeyeceğiniz yerlerde. Adamlar için tutuklama emri çıkarmak istiyorsanız önce bir hakim kararı alıp sonra Savunma Bakanlığı'na gideceksiniz. Savunma da doğruca Genel Kurmay Başkam'na gidecek. Ki kendisi, en son gördüğüm kadarıyla, Devlet Başkanımızdı. O yüzden şu an size vereceğim birkaç ihtimalden ziyade daha net isimlere ihtiyacınız var."

"Özetle? Ne demek istiyorsun?"

"Bana çalışmak için zaman verin diyorum."

"Nasıl?"

"Lamarr'ın kız kardeşini görmem lazım."

"Üvey kız kardeşimi mi?" diye sordu Lamarr.

Blake de, "Neden?" diye ekledi.

Reacher aslında ***Gitmek istiyorum çünkü vakit öldürmem lazım lanet herifler ve burada kalmaktansa yollarda olmayı tercih ederim,*** demek istiyordu. Ama bunun yerine yüzüne ciddi bir ifade takındı ve omuz silkti.

“Çünkü olaya kadınların tarafından bakmamız lazım,” dedi. “Bu adam bir kategoriye göre cinayet işliyorsa, sebebini öğrenmeliyiz. Bu kategorideki ***tüm kadınlara*** öfkeli olamaz ya. Bunlardan biri onun canını sıkmış olmalı. Sonra adam da öfkesini özelden genele taşımıştır. Peki, onu ilk kızdıran kimdi? Lamarr’m kız kardeşi soru sormaya başlamak için iyi bir çıkış noktası olabilir. Kendisi birlikten birliğe tayin edilmiş. İki farklı birlik görmüş. Profile uyan adamları bulmak açısından onun potansiyel tanıdık sayısı daha yüksek.”

Verdiği cevap oldukça profesyoneldi. Blake onayladı. “Tamam,” dedi. “Gerekli ayarlamaları yapacağız. Yarın gidersiniz.”

“Nerede yaşıyor.”

“Washington Eyaleti’nde,” dedi Lamarr. “Spokane’in dışında bir yerde sanırım.”

“Sanınm mı? Nerede yaşadığını bilmiyor musun?”

“Oraya hiç gitmedim,” dedi. “O kadar yolu gidip geri gelecek kadar tatil hakkım yok.”

Reacher, Blake’e baktı.

“Bu kadınlara koruma sağlaman lazım,” dedi.

Blake de çaresizce iç çekti. “Bir düşünsene!” dedi. “Seksen sekiz kadın var ve biz sıradakinin hangisi olduğunu bilmiyoruz. Önümüzde on yedi gün var. O da adam izlediği döngüye sadık kalırsa. Yirmi dört saatini bu işe adamış üç ajan. Toplamı yüz bin iş saatini geçer. Ayrıca hedefler ülkenin dört bir yanında. Onlara koruma sağlayamayız. Yeterince ajanımız yok.

Yerel polis departmanlarını uyardık. Ama ***onlar*** ne yapabilir ki? Örneğin Washington Eyaleti’nde, Spokane dışında bir yer. Muhtemelen orada bir tane polis vardır. Bir de Alman kurt köpeği. Arada bir kadının evinin önünden geçerler. Bundan fazlasını yapamam.”

“Kadınları ikaz ettiniz mi peki?”

Blake utanmış gibi duruyordu. “Böyle bir uyarı yapamam. Onları koruyamıyorsak, uyaramayız da. Çünkü ne diyebiliriz? Tehlikedesiniz ama üzgünüz kızlar, bu işte tek başınızasınız mı diyeceğiz? Yapamayız.”

“Bu adamı yakalamamız lazım,” dedi Poulton. “Kadınlara yardım etmenin tek yolu bu.”

Lamarr onay verdi. “Adam dışarıda bir yerde. Onu içeri tıkmalıyız.”

Reacher karşısındaki ajanlara baktı. Üç psikolog. Hepsi de doğru hamleleri yapıyordu. Böylece durumu bir meydan okuma haline getireceklerdi. Reacher gülümsedi ve “Mesajı aldım,” dedi.

“Tamam. Yarın Spokane’e gidiyorsunuz,” dedi Lamarr. “Bu arada ben de dosyaları biraz daha inceleyeceğim. Yarından sonra sen de incelersin. Elinde Trent’den aldığın bilgiler, Spokane’de edineceğin bilgiler ve bizim halihazırda elimizde bulunanlar olacak. O zaman senden gerçek bir ilerleme kaydetmeni isteyeceğim”.

Reacher yine gülümsedi. “Ne dersen o Lamarr,” dedi.

“O halde yemeğini ye ve gidip yat,” diye araya girdi Blake. “Spokane yolu uzundur. Erkenden çıkın. Tabii ki Harper da seninle gelecek.”

“Yatağa mı?”

Blake yine utandı. “Spokane’e it herif!”

“Ne dersen o Blake!”

Sorun şu ki ortadaki durum gerçekten bir ***meydan okumaydı.*** Odasına kapalı kalmış, yatağında tek başına yatıyor ve gizli olması gereken kameraya bakıyordu. Bakıyor ama kamerayı göremiyordu. Bakışları bulanıklaşmıştı. ***Yemyeşil*** bir bulanıklık. Sanki bütün Amerika ortadan kaybolmuş, yerini yeşillik ve ormana bırakmıştı. Binalar, yollar, gürültü, insanlar... Hepsi kaybolmuş, geriye tek bir adam kalmıştı. O adamın da nerede olduğu belli değildi. Reacher yüzlerce, binlerce kilometreye yayılan o yeşil bulanıklığa baktı. Bakışları kuzeye, güneye, doğuya ve batıya ulaştı. Bir gölge, ani bir hareket bekliyordu. ***Orada bir yerde. Bu adamı yakalamamız lazım.*** Şu anda bir yerlerde yürüyor olmalıydı. Ya da uyuyor, plan yapıyor, hazırlık yapıyor veya tüm kıtadaki en zeki adam olduğunu düşünüyordu.

Göreceğiz, dedi kendi kendine. Yatakta kıpırdandı. Bu işe tüm varlığıyla girmesi gerekiyordu. Ya da, öte yandan, hiç karışmamalıydı. Büyük bir karar

aşamasındaydı. Karar vermesi lazımdı ama henüz bir karar vermemişti. Yana döndü ve gözlerini kapattı. Bu konuyu daha sonra düşünecekti. Kararı yarın verebilirdi mesela. Ya da bir sonraki gün. Canı ne zaman isterse, o zaman karar verecekti.

** *

Karar verildi. Zaman aralığı konusunda. Belirlediği zaman aralığı artık tarih olmuştu. İşleri hızlandırmalıydı. Üç hafta, beklemek için uzun bir süreydi artık. Bu tür mevzularda aklına bir fikir gelir, değerlendirirsin, düşünürsün, ne kadar değerli olduğuna bakarsın ve karar aslında kendi kendiliğine ortaya çıkar, değil mi? Cin şişeden çıkınca, bir daha içeri sokamazsın. Cin artık dışarı çıktı. Tamamen serbest. Etrafta koşuşturuyor Senin de onunla birlikte koşman lazım.

BOLUM - 12

Ertesi sabah, kahvaltı toplantısı yapılmadı. Güne çok erken başladılar. Harper, Reacher daha tam giyinememişken kapıyı açtı. Pantolonunu giymişti ama yatağın üzerine serdiği gömleğinin kırışıklıklarını eliyle düzeltmeye çalışıyordu.

“Yara izlerine bayıldım,” dedi kadın.

Biraz daha yaklaştı ve gizlemeye çalışmadığı bir merakla Reacher’ın karın bölgesine baktı.

“Şu iz nereden kalma?” diye sordu ve adamın sağ tarafını işaret etti.

Reacher, kadının gösterdiği yere baktı. Kamının sağ tarafında yamuk yumuk bir dikişle tedavi edilmiş, yıldızı andıran büyükçe bir yara izi vardı. Kasların üzerinde beyaz ve korkunç duruyordu.

“Annem yaptı,” dedi.

“Annen mi?”

“Beni boz ayılar büyüttü. Alaska’da.”

Kadın gözlerini devirdi ve sonra bakışlarını Reacher’ın göğsünün sol tarafına çevirdi. 38 kalibrelik bir kurşun izi vardı. Tam göğüs kasının üzerindeydi. Etrafında tüyler yoktu. Epey büyük bir izdi. Mümkün olsa serçe parmağını, ilk boğumuna kadar o izden içeri sokabilirdi.

“Keşif ameliyatı mı?” diye sordu Reacher. “Kalbim olup olmadığını mı anlamaya çalışıyorsun?”

“Bu sabah mutlusun,” dedi Harper.

“Ben hep mutluyum.”

“Jodie’ye ulaşabildin mi?”

“Dünden beri denemedim.”

“Neden?”

“Zaman kaybı. Aradığım yerlerde olmadığı belli.” “Endişeli misin?”

“Jodie, yetişkin bir kadın.”

“Bir şey duyarsam, sana haber veririm.”

“Versen iyi olur.”

“Yara izlerin gerçekten hangi olaylardan kalma?”

Reacher gömleğini ilikledi.

“Sağ taraftaki bomba patlaması sonrası fırlayan bir şarapnel parçası,” dedi. “Göğsümdeki de biri beni vurduğunda edinilmiş bir anı.”

“Epey hareketli bir yaşam.”

Reacher askıdan paltosunu aldı.

“Hayır, pek sayılmaz. Bence yaralarım olması epey normal, ne dersin? Sonuçta askerim. Fiziksel şiddetten kaçmaya çalışmak, yeminli mali müşavirin sayılardan kaçmaya çalışması gibi bir durum.”

“O yüzden mi kadınların durumunu umursamıyorsun?” Kadının yüzüne baktı ve “Umursamadığımı kim söylüyor?” dedi.

“Bu durumun seni sinirlendireceğini düşünmüştüm.” “Sinirlenmekle elime bir şey geçmez.”

Kadın duraksadı. “Peki, ne yaparsan eline bir şey geçer?” “İpuçları üzerine çalışarak tabii ki.”

“Ortada ipucu yok. Adam iz bırakmıyor.”

Reacher gülümsedi. “Bu da kendi başına bir ipucu sayılır. Yanılıyor muyum?”

Harper anahtarını kullanarak kapıyı içeriden açtı.

“Bilmece gibi konuşuyorsun.”

Reacher omuz silkti. “Aşağıdakilerin yaptığı gibi saçmalamaktan iyidir.”

Park yerindeki adam aynı arabayı yine kapıya kadar getirmişti. Bu kez sürücü koltuğundan kalkmadı ve görev başında bir şoför gibi hazırda bekledi. Harper ve Reacher'ı, 1-95 otobanından kuzey yönüne giderek Ulusal Havaalanı'na götürdü. Henüz şafak sökmemişti. Doğu yönünde, Atlantik Okyanusu'nun üzerinde bir yerlerde gökyüzü yarım kalp şeklinde aydınlanmaya başlıyordu. Diğer aydınlatma da kuzeyden işe gitmeye çalışanı insanların arabalarının farlarıydı. Çoğu eski model arabalardı. Eski ve eski oldukları için ucuz olan bu arabalar, patronlarından bir saat önce masa başına geçip çalışkan görünmeye çalışan; dolayısıyla terfi alma çabasında olan dar gelirli insanlarındı. Terfi alsalar, daha yeni arabalar alıp işe bir saat sonra gidebileceklerdi. Reacher kıpırdamadan oturdu ve Büro'nun şoförü yanlarından geçtikçe bütün arabaların içine tek tek baktı.

Havaalanı terminali olması gerektiği üzere kalabalıktı. Yağmurluk giymiş kadınlar ve erkekler, bir yerden diğerine hızla yürüyorlardı. Harper, United şirketinden iki ekonomi sınıf bilet aldı. Sonra da Reacher'la birlikte check-in kontuanna gitti.

Kontuarın arkasındaki adama, "Ayaklarımızı uzatabileceğimiz bir yer olsa süper olurdu," dedi.

Fotoğraflı bir kimlik göstermesi gerektiğinde FBI kartını göstermeyi tercih etti. Kartı bir poker oyuncusunun floşu tamamlaması gibi kontuarın üzerine yapıştırdı. Adam klavyesinde bir iki tuşa bastı ve biletlerin statüsünü yükseltti. Harper gülümsedi ve gerçekten şaşırmış gibi yaptı.

Birinci sınıf bölmesi yarı yarıya boştu. Harper koridor tarafında bir koltuğa oturup Reacher'ı tutuklu misali pencere ile kendi arasına sıkıştırdı. Kadın iyice gerindi. Üzerinde farklı bir takım elbise vardı. Bu seferki açık griydi ve yine vücuduna tam oturuyordu. Ceketin önü açıktı ve gömleğinden göğüs ucu belli oluyordu. Omuzdan taktığı silah kılıfı bugün yerinde değildi.

"Silahını evde mi bıraktın?" diye sordu.

"Uğraşmaya gerek yok. Havaalanları izin için çok fazla evrak istiyor. Seattle'dan biri bizi karşılayacak. Standart prosedüre göre yanında yedek bir tane getirmesi gerekiyor. İhtiyaç olursa onu kullanırız. Ama ihtiyacımız olmayacak. En azından bugün."

"Öyle olmasını umuyorsun."

“Evet, umudum bu yönde.”

Tam zamanında pistte hareket etmeye başladılar ve bir dakika erken havalandılar. Reacher önündeki dergiye uzandı ve sayfaları karıştırmaya başladı. Harper’ın önündeki tepsi açıktı ve kahvaltıya hazırdı.

“Ne demek istedin?” diye sordu. “Adamın iz bırakmayışı-nın da bir kanıt olduğunu söylerken, neyi ima ettin?”

Reacher bir saat öncesine uzanıp ne dediğini hatırlamaya çalıştı.

“Sesli düşündüm herhalde.”

“Neyi sesli düşündün?”

Omuz silkti. Fazlaca boş vakti vardı. “Bilim tarihini. Bu gibi şeyleri işte.”

“Konuyla bir alakası var mı?”

“Parmak izi araştırmalarını düşündüm. Ne kadar eskiye dayanıyor acaba?”

Kadın yüzünü buruşturdu. “Oldukça eskidir herhalde.” “Yüzyılın başı olabilir mi?”

“Olabilir.”

“Tamam, diyelim ki yüz yıllık,” dedi. “Yapılan ilk büyük adli testti, değil mi? Muhtemelen mikroskoplar da aynı zamanlarda kullanılmaya başlandı. O zamandan bu yana bir sürü şey keşfedildi. DNA, kütle spektometrisi, floresan. Lamarr sizde inanamayacağım kadar çok test türü olduğunu söyledi. Eminim herhangi bir halıdan alınmış ipliği inceleyerek halının nereden ve ne zaman satın alındığını, üzerinde ne tür pireler gezindiğini ve o pirelerin ne cins bir köpekten geldiğini bulabilirsiniz. Muhtemelen köpeğin adını ve kahvaltıda yediği mamanın markasını da tespit edebilirsiniz.”

“Yani?”

“İnanılmaz testlerden söz ediyoruz, değil mi?”

Onayladı.

“Tam bir bilim kurgu alanı yani, değil mi?”

Yine onayladı.

“Tamam,” dedi. “Harika bilim kurgu işleri yapıyorsun. Ama bu adam Callan’ı öldürdü ve o testlerin hepsinden geçti, yanılıyor muyum?”

“Yanılmıyorsun.”

“Sence bu ne tür bir adam?”

“Ne demek istiyorsun?”

“Çok zeki bir adam demek istiyorum.”

Kadının yüzü asıldı. “Diğer pek çok özelliğinin yanı sıra zeki, evet.”

“Tabii ki diğer pek çok özelliği vardır ama diğerleri ne olursa olsun bu adam çok zeki. Callan’dan sonra aynısını bir daha yaptı. Cooke’u öldürdü. Bu adama ne denir?”

“Ne?”

“Çok çok zeki bir adam. İlki şans olabilirdi. Ama iki kez yaptı. Çok iyi.”

“Yani?”

“Sonra gidip Stanley’i öldürdü. Şimdi bu adama ne demek lazım?”

“Çok çok çok zeki adam olabilir mi?”

“Aynen.”

“O halde?”

“O halde ipucumuz bu. Biz çok çok çok zeki bir adam arıyoruz.”

“Bunu zaten biliyoruz.”

“Bence bilmiyorsunuz. Bunu henüz dikkate almadınız.” “Ne açıdan?”

“Sen düşün. Ben sadece ayak işlerini yapan adamım. Siz Büro personeli bütün ağır işleri üstlenebilirsiniz.”

Hostes hanım geldi ve elinde kahvaltı arabası ile koridorda dolaştı. Birinci sınıfta uçtukları için yemekler nispeten iyiydi. Reacher pastırma, yumurta ve sosis kokusu alıyordu. Bir de sade kahve. Tepsisini açtı. Kabinin yarısı boş olduğundan hostesi, kendisine iki kahvaltı servisi vermesi yönünde ikna etti. İki uçak yemeği, kamını doyurmak için yeterli sayılırdı. Hostes durumu anladı ve kahve fincanını hiç boş bırakmadı. “Dikkate almıyorsunuz da ne demek?”

“Kendin çöz,” dedi Reacher. “Bugün yardımsever bir günümde değilim.”

“Adamın asker olmadığını mı söylüyorsun?”

Reacher dönüp kadına baktı. “Harika. Adamın zeki biri olduğuna hemfikiriz ve senin ilk söylediğin ***öyleyse asker olmadığı kesin*** mi oluyor. Çok teşekkürler, Harper.”

Kadın utanarak bakışlarını kaçırdı. “Üzgünüm. Öyle demek istemedim. Nasıl oluyor da adamın zeki oluşunu dikkate almıyoruz, onu anlamaya çalışıyorum.”

Reacher cevap vermedi. Kahvesini bitirdi ve tuvalete gitmek üzere ayağa kalktı. Geri döndüğünde kadını suçluluk duyar bir halde oturur buldu.

“Söylesene,” dedi.

“Olmaz.”

“Söylemelisin, Reacher. Geri döndüğümüzde Blake senin nasıl davrandığını soracak.”

“Davranışlarımı mı sorguluyor? Ona Jodie’nin saçının bir teline zarar gelirse kendisinin bacaklarını koparıp o bacaklarla onu öldüresiye dövecekmişim gibi davrandığımı söyle.”

“Bu konuda ciddisin, değil mi?”

“Hem de nasıl.”

“İşte bunu anlamıyorum. Neden diğer kadınlar için de benzer şeyler

hissetmiyorsun? Amy Callan'ı seviyordun, değil mi? Jodie gibi sevmiyordun ama sonuçta onu seviyordun." "Ben de seni anlamıyorum. Blake seni bir fahişe gibi kullanmak istedi ve sen de ona kankaymışsınız gibi davranıyorsun." "Adam çaresizdi. Bazen böyle yapar. Büyük baskı altında. Ne zaman eline bu tür bir dava gelse, çözüme kavuşturmak için çaresizliğe düşer."

"Sen de buna hayranlıkla mı bakıyorsun?"

"Tabii ki. Onun adanmışlığına hayranım."

"Ama sen onunla aynı adanmışlığı taşımıyorsun. Yoksa ona ***hayır*** demezdin. Davanın iyiliği için beni kameraların önünde baştan çıkarırdın. Belki de bu kadınları umursamayan sensin." Kadın bir süre sessiz kaldı. "İstediği şey ahlakdışıydı. Beni sinir etti."

"Jodie'yi tehdit etmesi de benim için ahlakdışı. ***Beni*** epey sinir etti."

"Ama ben sinirlerimin adalet duygusunun önüne geçmesine engel oluyorum."

"Benim öyle bir engelim yok. Bu durum hoşuna gitmiyorsa, geçmiş olsun."

Seattle yolu boyunca bir daha hiç konuşmadılar. Tek kelime etmeden geçen beş saat. Reacher bu durumdan rahatsız değildi. Zaten pek sosyal biri değildi. ***Konuşmamak*** onu daha da mutlu etmişti. Ona göre sessiz kalmak, sinir bozacak bir durum değildi. Kimseyi zorlamaya gerek yoktu. Konuşmadan öylece oturdu ve tek başına yolculuk yapıyormuş gibi davrandı.

Harper bu durumu biraz zor kabulleniyordu. Kadının kaygılı olduğunu görebiliyordu. O da diğer insanlar gibiydi. Yanında tanıdık biri olunca sohbet etme ihtiyacı duyuyordu. Ona göre, sohbet etmemek daha tuhaftı. Reacher pes etmedi. Beş saat boyunca tek kelime etmedi.

Geçen beş saat, Batı Yakası saatine göre ikiye düşmüştü. İndiklerinde hâlâ kahvaltı zamanıydı. Sea-Tac terminali güne başlayan insanlarla dolup taşıyordu. Geliş terminalinde yolcuları bekleyen şoförler ellerinde isimliklerle kapının karşısında dikiliyorlardı. İçlerinden birinin üzerinde çizgili siyah takım elbise vardı. Saçı da kısaydı. Elinde isimlik yoktu ama onları bekleyen adamın o olduğuna emindi. Alnına ***FBI*** harfleri kazınmış gibi duruyordu.

"Lisa Harper?" diye sordu. "Ben Seattle ofisinden geliyorum."

El sıkıştılar.

Seattle ajanı, Reacher'ı görmezden geldi. Reacher içten içe gülüyordu. Ödeştik, diye düşündü. Gerçi adamla kanka olsalar da şu anda Reacher'ı görecek gözü yoktu. Zira Harper'ın gömleğinin altındakilere daha çok dikkat ediyordu.

"Spokane'e uçuyoruz," dedi. "Hava taksi şirketinin bize bir iki iyilik borcu var."

Dışarıda park halinde duran bir Büro arabası vardı. Genel Uçuşlar hattına kadar yaklaşık üç kilometre gittiler. Tel örgülerle çevirili ve bir ya da iki motorlu küçük uçakların park halinde olduğu bir pistte ilerlediler. Uçuş dersleri verildiğini anlatan reklam tabelaları asılmış bir dolu küçük baraka vardı. Barakaların birinde onları başka bir adam karşıladı. Üzerinde klasik bir pilot üniforması vardı. Onları temiz, altı kişilik beyaz bir Cessna tipi uçağa yönlendirdi. Apronda biraz yürüdüler. Kuzeybatı'da sonbahar, DC'ye göre daha aydınlıktı. Ama yine de soğuktu.

Uçağın içi, hemen hemen Lamarr'ın Buick'i kadardı. Ama temiz ve bakımlıydı. Motorlar hemen çalıştı. Pistte hareket edince, Reacher'm McGuire'a gittiği Lear kadar sarsıntı yaptı. Tokyo'ya gidecek bir 747'nin arkasındaydılar. Filin arkasında duran bir fare gibilerdi. Saniyeler içinde havalandılar. Doğu'ya yönelip gürültüyle yerden yükseldiler.

Hız paneli 120 knot'un üzerinde olduklarını gösteriyordu. Bu hızla tam iki saat uçtular. Koltuklar küçük ve rahatsızdı. Reacher vakit geçirmek için başka bir şey bulsaydım keşke diye hayıflandı. Bir günde on dört saat havada kalacaktı. Belki de kalıp Lamarr'la birlikte dosyaları incelemeliydi. Kütüphane gibi sessiz bir yerde deri sandalyeye oturup kağıtları kurcalardı. Sonra bir Lamarr'ı düşündü ve bir de Harper'a baktı. Belki de en doğru seçimi yapmıştı.

Spokane'deki havaalanı küçük ama modem bir yerdi. Hatta beklediğinden daha büyüktü. Pistte bekleyen bir Büro arabası vardı. Kaç bin feet yukarıdan bile Büro arabası olduğu anlaşılıyordu. Çünkü lacivert sedan arabanın yanı başında takım elbiseyle bekleyen bir adam vardı.

"Spokane ofisinden," dedi Seattle ajanı.

Araba uçağın yanaştığı yere geldi ve uçağın motorunun susmasının ardından yirmi saniye içinde kara yolculukları başladı. Yerel görevlinin gidecekleri adresi yazdığı kağıt, arabanın ön camına bantlanmıştı. Idaho yoluna girip on altı

kilometre doğuya gittiler. Sonra tepelere doğru uzanan dar bir yola girmek için kuzeye saptılar. Toprak örtüsü dikkat çekici değildi ama uzaklarda devasa dağlar vardı. Zirveleri karla kaplıydı. Yol üzerinde neredeyse her bir buçuk kilometrede bir, bir bina vardı ve binalar sık ormanlarla birbirinden ayrılmıştı. Nüfus yoğunluğu pek fazla değildi.

Gittikleri adres, bir sığır çiftliğinin ana binası gibiydi. Yıllar önce satılmış ve kırsalda yaşam hayali kuran ama şehrin estetik anlayışından kopamayan biri tarafından yeniden dekore edilmiş bir havası vardı. Yeni çitler otlağın etrafını sarmıştı. Çitlerin ardında inanılmaz güzel bir arazi vardı ve çimler hem çok bakımlı hem de iyi biçilmişti. Ufukta görünen ağaçlar, rüzgara eşlik ederek salınıyordu. Kapıları açık küçük bir ahır göründü ve yanındaki otoparkın yolu ön kapıya kadar uzanıyordu. Yapıların geneli yola yakındı ve her birinin kendi çitleri vardı. Komşularıyla etrafı çevrilmiş bir banliyö evi gibiydi ama hiç komşusu yoktu. En yakın insan yapımı nesne en az bir buçuk kilometre kuzeyde ya da güneydeydi. Belki de otuz kilometre doğuda ya da batıda.

Yerel görevli arabada kaldı. Harper ve Reacher dışarı çıkıp biraz gerindiler. Arabanın motoru susunca kırsalın inanılmaz sessizliğinde kalakaldılar. Sessizlik kulaklarında çınlıyordu.

“Şehirde bir apartmanda yaşasa kendimi daha iyi hissederdim,” dedi Reacher.

Harper da ona katıldı ve, “Ve bir de kapıcısı olsa,” diye ekledi.

Arazinin bir giriş kapısı yoktu. Araziyi saran tel örgüler, eve uzanan araç yolunun başlangıcında son buluyordu. Eve doğra yürüdüler. Eve uzanan araç yolu killi yapraktaşı kaplıydı. En azından birilerinin yaklaştığını haber verecek kadar ses çıkarıyordu. Hafif bir rüzgar vardı. Harper evin kapısına gelince durdu. Kapı zili yoktu. Sadece demirden kocaman bir tokmak vardı. Tokmak aslan kafası şeklindeydi ve dişinde bir zil takılıydı. Hemen üstünde de kapının diğer tarafından kimin geldiğini görmeye yarayacak bir izleme deliği bulunuyordu. Onun da yeni yapıldığı her halinden belliydi. Çünkü matkap değen yerlerin etrafında hâlâ talaş gibi ahşap kırıntıları duruyordu. Harper demir tokmağı kavradı ve iki kez çaldı. Aslan dişindeki zil çınlıyordu. Ses o kadar yüksek ve toktu ki arazide yayıldı. Sonra uzaklardan yankısı geldi.

Cevap veren olmadı. Harper kapıyı bir kez daha çaldı. Ses yine ortalığı kapladı. Beklediler. Evin içinden birinin yürüdüğünü işaret eden parke gıcırtıları duyuldu.

Ayak sesleri. Ses kapıya iyice yaklaştı.

“Kim o?” dedi biri. Tedirgin bir kadın sesiydi.

Harper elini cebine attı ve FBI kimliğini çıkardı. Kimliğin arkası deri kaplıydı ve üzerinde Lamarr’ın arabanın camına yapıştırıp gösterdiği kimlikte olduğu gibi altın rengi bir zırh vardı. Üstündeki kartalın başı sola doğru yatıktı. Harper kimliği izleme deliğinden görünecek şekilde kaldırdı.

“FBI, hanımefendi,” dedi Harper. “Dün telefon açmış ve randevu almıştık.”

Kapı gıcırdayarak açıldı ve hem kadın hem de evin girişi gözler önüne serildi. Kadının kapının kolunu tutuyor ve rahatlamış bir şekilde gülümsüyordu.

“Julia beni çok korkuttu da,” dedi.

Harper anlayışla gülümsedi ve önce kendini, sonra Reacher’ı tanıttı. Kadın ikisiyle de tokalaştı.

“Alison Lamarr,” dedi. “Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum.”

Misafirlerini içeri buyur etti. Girişteki hol kare şeklindeydi ve geniş bir oda gibiydi. Duvarlar ve zeminler eski çamdan ahşapla kaplıydı ama zımparalanmış ve verniklenmiş olduğu için oldukça iç açıcı bir renge dönüşmüş, Harper’ın FBI rozetindeki altın renginden birkaç ton koyu bir hal almıştı. Perdeler sarı çizgili pamuklu kumaştandı. Koltukların kuş tüyü yastıkları vardı. Eski gazyağı lambalar, ampul takılabilecek şekilde yeniden değerlendirilmişti.

“Kahve alır mısınız?” diye sordu Alison Lamarr.

“Ben şimdilik iyiyim,” dedi Harper.

“Ben alırım,” dedi Reacher.

Alison misafirlerini mutfağa kabul etti. Mutfak birinci katın arka kısmında, katın dörtte birini kaplayacak büyüklükteydi. Oldukça çekici bir havası vardı. Yerler verniklenmiş ve pırıl pı-nldı. Yeni dolaplar, çok da dikkat çekmeyen bir ahşaptandı. Büyük bir kasaba çiftliğinin mutfağı; çamaşır ve bulaşık makinesi, tezgahta küçük elektrikli aletler ve pencerelerde yine pamuklu kumaştan perdelerle yeniden dekore edilmişti. Reacher, bu tadilatın epey tuzluya

patladığını ama kadının tadilatı tamamen kendini tatmin etmek için yaptırdığını düşündü.

“Krema ve şeker alır mısınız?”

“Sade olsun.”

Kadın ortalama uzunluktaydı ve esmerdi. Hareketleri atletikti ve vücudu kaslıydı. Yüzünde açık ve dost canlısı bir ifade vardı. Teni sürekli açık havadaymışçasına bronzlaşmıştı. Elleri yıpranmıştı. Gören de çiftlik etrafındaki çitleri kendisinin taktığına inanacaktı. Limon aromalı bir koku sıkmıştı ve üzerindeki temiz kot kıyafetler güzelce ütülenmişti. Ayağında çekiçleme tekniğiyle süslenmiş kovboy çizmeleri vardı ve çizmenin tabanları temizdi. Görünüşe göre misafirleri için ciddi bir hazırlık yapmıştı.

Makinede hazırlanan kahveyi nazik hareketlerle fincana döktü. Sonra da gülümseyerek Reacher’a uzattı. Gülümsemesinde birden fazla mana yüklüydü. Belki de yalnız bir kadındı. Fakat açıkça görülen bir şey vardı ki o da üvey kız kardeşiyle arasında herhangi bir kan bağı olmamasıydı. Çünkü yüzündeki gülümseme içtendi, ilgi doluydu ve dost canlısıydı. Julia Lamarr’ın bu kavramların varlığından haberi dahi olduğuna inanmak güçtü. Gülümsemesi gözlerine yansımıştı. Gözleri ise koyu renkli, sanki sıvı doluymuş gibi kıpır kıpır ve ışıl ışıldı. Reacher, gözler konusunda duayen sayılırdı. Alison’ın gözleri testi geçti denebilirdi.

Reacher kahvesini aldıktan sonra, “Etrafa biraz bakabilir miyim?” diye sordu.

“Güvenlik kontrolü mü?” dedi kadın.

“Sayılır.”

“Buyurun o zaman.”

Reacher elinde kahveyle etrafa göz atmaya başladı. Kadınlar mutfakta kaldılar. Evin ilk katında dört oda vardı. Giriş, mutfak, oturma odası, salon. Bütün odalar sağlam ahşap kaplıydı. Restorasyon çalışmaları da kaliteliydi. Bütün pencereler sağlam ahşap çerçevelerle sarılmış, fırtınaya dayanıklı yeni modellerdendi. Hava o kadar soğuktu ki sineklikler pencerelerden sökülmüş ve depoya kaldırılmıştı. Her pencerenin kilidi vardı. Ön kapı orijinaldi. Beş santim kalınlığında eski çamdan yapılmaydı ve çelik gibi sağlamdı. Büyük menteşeleri bulunmasına

rağmen, kilidi şehir kapılannınki gibiydi. Arka tarafa uzanan bir koridor ve koridor sonunda da arkaya açılan bir kapı daha bulunuyordu. O kapıda da benzer klasik doku ve kalınlık dikkat çekiciydi. Kilitler de aynıydı.

Dışarıda sık dikilmiş dikenli bitkiler vardı. Reacher bu bitkilerin rüzgara dayanıklı olduğu için seçildiklerini düşündü. Aynı zamanda pencerelere yaklaşmaya çalışanları da uzak tuttuğu kesindi. Çelikten kiler kapısının üzerinde bir de asma kilit takılıydı. Garaj, derli toplu bir ahıra benziyordu. Evin içi kadar bakımlı değildi, ama yıkıldı yıkılacak bir havası da yoktu. Garajda yeni model bir Jeep Cherokee park halindeydi. Bir köşede yığılı duran kartonlar da restorasyonun yakın zamanlarda yapıldığının kanıtıydı. Hâlâ kutusunda bekleyen yeni bir çamaşır makinesi gördü. Üzerinde elektrikli testere bulunan bir marangoz tezgahı ve tezgah üzerindeki raflarda da özenle dizilmiş matkap uçları bulunuyordu.

Evin içine girip üst kata çıktı. Aynı pencereler bu kez üst katta karşısına çıktı. Dört yatak odası vardı. Alison'ın odası belli ki sol tarafta, en diptekiydi. Batı yönünde göz alabildiğince uzanan boş arazilere bakıyordu. Sabahları karanlık olurdu bu oda ama gün batımmın görmeye değer olacağı kesindi. Yenilenmiş bir ana banyo vardı ve yenileme esnasında yanı başındaki yatak odasından banyoya alan eklendiği belliydi. İçeride tuvalet, lavabo ve duş kabini vardı. Ve tabii ki bir de küvet.

Alt kata inip mutfağa gitti. Harper pencere kenarında dikilmiş manzarayı izliyordu. Alison Lamarr'da masa başında oturuyordu.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu.

"Bence bir sıkıntı yok," dedi Reacher. "Kapıları sürekli kilitli tutuyorsunuz, değil mi?"

"Artık kilitliyorum. Julia olayı epey büyüttü. Pencereleri kilitliyorum, kapıları kilitliyorum, kapıya gelen olunca gözetleme deliğinden bakıyorum ve 911'i hızlı arama tuşuna kodladım."

"O halde güvendesiniz," dedi Reacher. "Görünüşe göre aradığımız adamın evlere zorla girme gibi bir huyu yok. Kapıyı kimselere açmazsanız, hiçbir terslik yaşamazsınız."

"Ben de öyle düşünmüştüm," dedi kadın. "Şimdi bana birkaç soru soracaksınız,

değil mi?”

“Beni buraya yollamalarının asıl nedeni o, evet.”

Reacher, Alison’m karşısına oturdu. Odanın diğer köşesindeki parlak makinelere baktı ve söyleyebilecek zekice birkaç laf bulmaya çalıştı.

“Babanız nasıl?” dedi.

“Bunu mu öğrenmek istemiştiniz?”

“Julia, kendisinin hasta olduğundan bahsetti.”

Alison şaşırmıştı. “Babam iki yıldır hasta. Kanser hastası. Şimdi de ölüm döşeğinde. Hayatı pamuk ipliğine bağlı gibi. Spokane’de bir hastanede. Her öğleden sonra onu ziyarete gidiyorum.”

“Çok üzüldüm.”

“Julia da gelmeli aslında ama babamla arası biraz tuhaf.” “Julia uçağa binemiyor.”

Alison yüzünü buruşturdu. “İki yılda bir bu korkusuyla mücadele edebilir. Ama nedense şu üvey aile mevzuuna takıldı kaldı. Sanki üvey olmanın çok önemi var da. Benim gözümde Julia, benim biricik kız kardeşimdir. Bu kadar basit. Kardeşler de birbirine destek çıkar, değil mi? O da bu bilinçte olmalı. Yakında sahip olduğum tek akrabam olacak. Tanrı aşkına, ailem o benim.”

“Bu konu için de çok üzgünüm.”

Alison omuz silkti. “Şu anda bunun pek bir önemi yok. Size nasıl yardımcı olabilirim?”

“Bu adamın kim olabileceğine dair bir fikriniz var mı?” Kadın gülümsedi. “Çok temel bir soru oldu.”

“Çok temel bir sorun çünkü. İçinizden bir ses size bir şeyler fısıldamış olabilir mi?”

“Bunu yapan her kimse, kadınlara saldırmanın normal olduğunu düşünen biri. Ya

da hiç normal olmadığını düşünen biri. Ordudan kopmaların kapalı kapılar ardında kalmasını isteyen biri.”

“Böyle bir seçenek var mı?” diye sordu Harper. Gelip Reacher’m yanına oturdu.

Alison, kadına baktı. “Gerçekten bilmiyorum. Bu konuda bir orta yol varsa da benim haberim yok. Ya sessiz kalıp katlanırsın ya da durumu ortaya çıkarırsın ve büyük ses getirir.” “Siz orta yolu aradınız mı?”

“Ben orta yol olmadığının yaşayan bir kanıtıyım. Konuya bodoslama daldım da denebilir. ***Benim örneğimde*** orta yol diye bir şey yoktu. Ya da en azından ben göremedim.”

“Sizin baş belası kimdi?” diye sordu Reacher.

“Gascoigne adında bir albay,” dedi kadın. “Canınızı sıkan bir şey varsa hemen bana gelin diyen türlerdendi. Ben de tayin için yanına gittim. Kendisiyle beş kez görüştüm. Öyle feminist bir duruş da sergilemeye çalışmıyordum. Politik bir amacım da yoktu. Sadece yapacak daha ilginç bir işim olsun derdindeydim. Ve açık konuşmak gerekirse, ordunun iyi bir askeri harcadığı inancındaydım. Çünkü işimde iyiydim.” “Gascoigne’yle aranızda ne geçti?” diye sordu Reacher. Alison iç geçirdi.

“Önceleri aklımdan bile geçmedi,” dedi. “Hatta başlarda şaka yaptığını sandım.”

Bir an durdu ve bakışlarını kaçırdı.

“Bir sonraki sefere üzerimde üniformam olmadan gelip tayin istememi söyledi,” dedi. “Ben de bir tür randevu ayarlamaya çalıştığını sandım. Bilirsiniz işte, şehirde bir yerde buluşup bara gitmek filan. Görev saatleri dışında olacağı için üzerimizde üniforma yerine sıradan günlük kıyafetlerimiz olacaktı. Ama sonra niyetini açıkça belli etti. Hayır, açıkça belli etmekle kalmadı ve açıldı. Ofisinde soyundu.”

Reacher kafasını salladı ve “Pek de hoş bir teklif olmamış,” dedi.

Kadın yüzünü ekşitti. “O aşamaya yavaş yavaş geçti. Başlarda epey şakacıydı. Flört ediyor gibiydi. Başlarda cidden ***fark etmedim,*** anlatabiliyor muyum? O bir erkek, ben bir kadınım ve yakınlaşmaya çalışması çok sivil bir hareket gibi göründü. Ama benim mesajı almadığımı fark etmiş olacak ki birdenbire

müstehcen bir tavır takındı. Ona ne yapmam gerektiğini tarif etmeye başladı. Bir ayağını masanın bir köşesine, diğer ayağını da diğer köşesine koydu. Elini enseme dayadı ve otuz saniye hareketsiz kaldık. Sonra yavaş yavaş kafamı öne eğmeye başladı, anlatabildim mi? Pomo filmlerdeki gibi. O an ***aklım başıma geldi*** ve saniyeler içinde kendimi kaybettim." "Ve onu tutuklattın, değil mi?" diye sordu Reacher.

"Tabii ki tutuklattım."

"O nasıl tepki verdi?"

Kadın gülümsedi. "Çok şaşırdı. Hem de çok. Eminim bunu daha önce defalarca yapmıştı ve başına bela almadan sıyrılmıştı. Herhalde oyunun kuralları değiştiği için çok şaşırmıştır."

"Aradığımız adam o olabilir mi?"

Kadın kafasını salladı. "Hayır. Aradığınız adam ölümcül biri değil mi? Gascoigne öyle biri değildi. Yaşlı ve üzgün bir adamdı. Yorgun ve aciz. Julia, aradığınız adamın oldukça dişli olduğunu söyledi. Gascoigne'nin böyle bir ***girişimci*** yanı olduğunu sanmıyorum."

"Kardeşinizin profili doğru ise bu adamın altyapısı başka bir yerden."

"Doğru," dedi Alison. "Belki de spesifik bir olayla ilintisi yoktur. Belki uzaktan izleyip, sonradan intikam almaya heves etmiştir."

"Eğer Julia'nın profili doğruysa..." dedi Reacher.

Kısa bir sessizlik oldu.

"Ortada büyük bir ***eğer*** var," dedi Alison.

"Şüpheleriniz mi var?"

"Olduğunu biliyorsunuz," dedi kadın. "Sizin de şüpheleriniz var, ben de bunu biliyorum. Çünkü ikimiz de aynı şeyi biliyoruz."

Harper oturduğu yerde doğruldu. "Siz neden bahsediyorsunuz?"

Alison bir an duraksadı. “Ben bir askerin, böylesi bir konu için ***bunca zahmete gireceğini*** düşünmüyorum. Orada işler öyle yürümez. Ordu kuralları ***her zaman*** değiştirir. Elli yıl öncesine gidin bakın, siyahileri taciz etmek serbestti. Sonra birden yasak oluverdi. Bir ara çekik gözlü bebekleri vurmak serbestti. Birden yasaklandı. Bunun gibi milyonlarca örnek bulabiliriz. Son dakika getirilen yeni uygulamalar yüzünden içeri tıkılan yüzlerce adam var. Truman orduyu entegre hale

getirdi ve kimse şikayet davası açan siyahileri öldürmeye kalkmadı. Bu karşılaştığımız durum oldukça ***yeni*** bir reaksiyon. Anlamakta güçlük çekiyorum, hatta anlamıyorum.” “Belki erkeklere karşı kadınlar daha temel bir konudur,” dedi Harper.

“Belki öyledir,” dedi Alison. “Gerçekten bilmiyorum ama günün sonunda, Julia’nın da dediği gibi, hedef kitle oldukça spesifik. O yüzden katil bir asker ***olmalı.*** Yoksa başka kim bizim ***kimliklerimizi*** tespit edebilir? Öte yandan çok tuhaf bir asker olduğuna da şüphe yok. Benim tanıştığım türden olmadığı kesin.”

“Gerçekten mi?” dedi Harper. “Tanıdık kimseyi andırmıyor mu? Olaylar yaşanırken size yöneltilmiş bir tehdit ya da sıra dışı bir yorum da mı yok?”

“Öyle dikkat çeken bir olay yok. Sıradan saçmalıklar. Hatırladığım önemli bir yaklaşım yok. Üstelik o zamanlar Quantico’ya gidip Julia’nın beni hipnoza almasına bile izin verdim. Olur ya içime attığım bir şeyler vardır filan. Ama o zaman Julia da bir şey bulamadı.”

Yine bir sessizlik oldu. Harper masanın üzerindeki hayali ekmek kırıntılarını temizledi ve başını salladı. “Tamam. O halde buraya kadar boşuna gelmiş bulunuyoruz, değil mi?” “Üzgünüm,” dedi Alison.

“Hiçbir şey boşuna değil,” dedi Reacher. “Negatif yaklaşımlar da faydalı olabilir. Üstelik kahve de harikaydı.”

“Biraz daha ister misiniz?”

“Hayır, istemez,” dedi Harper. “Geri dönmemiz lazım.” “Tamam,” dedi Alison ve ayağa kalkıp misafirlerinin peşi sıra mutfaktan ayrıldı. Koridoru geçip ön kapıyı açtı. “Kimseyi içeri almayın,” dedi Reacher.

Alison gülümsedi. “Öyle bir niyetim yok zaten.” “Ciddiyim,” diye üsteledi

Reacher. “Görünüşe göre hiçbir

zorlama yok. Bu adam elini kolunu sallayarak içeri giriyor. O yüzden kendisini tanıma ihtimaliniz var. Ya da adam tanıdıklarınızın yerine geçebilen iyi bir taklitçi ve bir şekilde sizi ziyaret etmek için mantıklı bahaneler üretiyor. Bu numaralara kanmayın.”

“Hiç niyetim yok,” dedi Alison. “Benim için endişelenmeyin. Ayrıca bir şeye ihtiyacınız olursa beni arayın. Öğleden sonraları hastanede oluyorum ki o da ne kadar sürer bilmiyorum ama hastane dışında olduğum her an arayabilirsiniz. Ve tabii bol şanslar.”

Reacher, Harper’ın peşinden dışarı çıktı ve killi yapraktaşı kaplı yola adımını attı. Önce kapının kapandığını işittiler, sonra da kilitleri.

Yerel Büro’dan gelen ajan, onlara iki saatlik zaman kazandırdı. Spokane’den Chicago’ya; oradan da DC’ye geçmelerini sağladı. Biletlerle ilgili kısmı Haıper halletti. Böylesi bir seyahat daha pahalıydı. Muhtemelen Quantico’nun seyahat sorumlusu da sırf bu yüzden diğer seçeneği tercih etmişti. Ama Harper daha fazla harcama yapma yetkisini üstlendi ve açıklama kısmını sonraya bıraktı. Reacher kadının bu tavnna hayrandı. O da sabırsızdı ve Cessna’da iki saat daha geçirmeye niyeti yoktu. Seattle ajanını Batı’ya yalnız gönderdiler ve Chicago seferini yapan bir Boeing uçağa bindiler. Bu kez sınıf yükseltme yoktu. Çünkü uçağın tamamı ekonomi sınıfıydı. Bu da ikilinin birbirine daha yakın oturmasına; yol boyunca dirseklerinin ve baldırlarının birbirine değmesine neden oldu.

“Eee, ne düşünüyorsun?” diye sordu Harper.

“Bana düşünmem için para vermiyorlar,” dedi Reacher. “Hatta şu ana kadar hiç para almadım. Ben danışmanım. Sen soruları sorarsın, ben de cevaplarım.”

“Sana bir soru sordum. Ne düşünüyorsun?”

“Bence ortada büyük bir hedef kitlesi var ve bunlardan üçü öldü. Onları koruyamıyorsunuz ama diğer seksen sekiz tanesi de Alison Lamarr’ın yaptığını yaparsa başlarına bir iş gelmez.”

“Sence kilitli kapılar bu adamı durdurmak için yeterli mi?” “Adam kendi yöntemini seçiyor. Belli ki hiçbir şeye dokunmuyor. Kadınlar kapıyı açmazsa,

adam ne yapabilir ki?” “Belki yöntemini değiştirir.”

“O zaman siz de onu yakalarsınız. Çünkü arkasında somut kanıtlar bırakmaya başlar.”

Başını çevirip pencereden dışarı baktı.

“Bu kadar mı?” dedi Harper. “Kadınlara kapılarını kilitlemelerini mi söyleyelim?”

“Bence onları uyarmalısınız, evet.”

“Bu sayede adamı yakalayamayız.”

“Adamı zaten yakalayamazsınız.”

“Neden?”

“Çünkü bu profil çıkarma işi tam bir saçmalık. Adamın ne kadar zeki olduğunu hesaba katmıyorsunuz.”

“Hayır, hesaba katıyoruz. Profili gördüm. Orada adamın çok zeki olduğu yazıyor. Ayrıca profil çıkarma yöntemi işe yarar, Reacher. O insanlar bu sayede oldukça önemli başarılar yakaladılar.”

“Kaç hata içinden?”

“Ne demek istiyorsun?”

Reacher döndü ve kadının yüzüne baktı. “Diyelim ki ben Blake’in konumundayım. Adam ulus genelinde bir cinayet dedektifi, değil mi? Her şeyi duyuyor. Diyelim ki ben Blake’im. Amerika’da yaşanan her bir cinayetten haberim var. Her seferinde de şüphelinin beyaz, otuz buçuk yaşında erkek, bir bacağı tahta, anne babası boşanmış ve mavi Ferrari kullanan bir olduğunu söylüyorum. Hem de her seferinde. Önünde sonunda haklı çıkarım. Ortalama hesabı da benim lehime çalışır. O zaman, “Hey! Bakın ben bildim!” diye haykırırım. Tabii hata yaptığım diğer on bin vakayı sessiz sedasız dosyalayıp kaldırırsam... O zaman benden iyisi olmaz, değil mi? Nasıl tümdengelim ama!”

“Blake’in yaptığı bu değil.”

“Değil mi? Onun birliği hakkında bir şeyler okudun mu?” “Tabii ki okudum. O yüzden bu göreve talip oldum. Bir sürü kitap ve makale erişimim vardı.”

“Onları ben de okudum. Bölüm 1, başarılı dava. Bölüm 2, başarılı dava. Falan filan... Hata yaptıkları zamanları anlatan tek bir bölüm yok. O zaman ben de oturup kaç kez hata yaptıklarını düşünmeye ve merak etmeye başladım. Tahminime göre epey çok. Yazmak istemeyecekleri kadar çok hem de.”

“Ne diyorsun yani?”

“Saçma atışı yaklaşımının, spotları sadece başarılı vakalar üzerine tuttuğun sürece iyi olduğunu söylemeye çalışıyorum. Hataları da sessizce halının altına süpürüverirsin.”

“Ama onların yaptıkları bu değil.”

“Hayır, değil. Tam olarak böyle değil. Kuru kuruya tahminde bulunmuyorlar. Başarılı olmak için çabalıyorlar. Ama profil çıkarma tam olarak bilim sayılmaz. Kesin değil. Üstelik onlar çok sayıda birlikten sadece biri. Statü, fonlama ve mevki için mücadele veriyorlar. Organizasyonların nasıl işlediğini bilirsin. Şu anda bütçe görüşmeleri yapılıyor. Birinci, ikinci ve üçüncü vazifeleri hatalarını saklayıp ne kadar başarılı olduklarını göstermek ve bütçe kesintilerinden paçayı sıyırmak.”

“O halde profilin işe yaramadığını düşünüyorsun, öyle mi?” “Düşünmüyorum. Buna eminim. Çünkü kendi içinde kusurları var. Birbiri ile örtüşmeyen iki ifade barındırıyor bünyesinde.”

“Neymiş onlar?”

“Anlaşma yok, Harper,” dedi başını sallayarak. “Blake, Jodie’yi tehdit ettiği için özür dilemeden ve Julia Lamarr’ı davadan çekmeden anlaşma yok.”

“Bunu neden yapsın? Julia onun elindeki en iyi profil uzmanı.”

“İşte tam olarak bu sebepten.”

***

Taşıt parkında görevli adam yine DC’deki Ulusal Havaalanında Harper ve

Reacher’ı karşılamak üzere bekliyordu. Quantico’ya döndüklerinde saat epey geç olmuştu. Onları bekleyen tek kişi Julia Lamarr’dı. Blake bir bütçe görüşmesine girmişti. Poulton ise görevini devretmiş ve evine gitmişti.
“Nasıldı?” diye sordu Lamarr.

“Kız kardeşin mi?”

“Üvey kız kardeşim.”

“İyiydi,” dedi Reacher.

“Evi nasıl bir yer?”

“Güvenli,” diye yanıtladı. “Fort Knox misali kilit altında.” “Ama şehirden uzak ve tenhada, değil mi?”

“Hem de fazla tenha.”

Lamarr başını salladı. Reacher bekledi.

“Ama iyi, değil mi?” diye sordu Lamarr dayanamayıp. “Senin ziyarete gitmeni istiyor.”

“Gidemem. Oraya gitmem bir haftamı alır.”

“Baban ölüyor.”

“Üvey babam.”

“Neyse ne! Kardeşin senin oraya gitmen gerektiğini düşünüyor.”

“Gidemem,” dedi tekrar. “Hâlâ aynı mı?”

“Eskiden nasıl biriydi bilmiyorum ki. Onunla bugün tanıştım.”

“Kovboy gibi giyinir, bronz tenlidir. Güzeldir ve sportiftir. Doğru mu?”

“Aynen.”

“Benden çok farklı.”

Reacher, Lamarr’a baktı. Üzerindeki ucuz siyah takım elbise tozlu ve kırışıktı. Kadının yüzü solgun ve zayıflı. Ağzı da aşağı doğru bükülmüştü. Gözleri heyecandan uzak bakışlar taşıyordu.

“Evet, senden farklı.”

“Demiştim,” diye yanıtladı Lamarr. “Ben çirkin kız kardeşim.”

Başka bir şey söylemeden uzaklaştı. Harper, Reacher’ı kafeteryaya götürdü ve birlikte gece yemeği yediler. Sonra kadın onu odasına kadar götürdü. Tek kelime etmeden odaya kilitledi. Reacher kadının ayak seslerinin uzaklaşmasını dinledi. Sonra soyunup duşa girdi. Duştan çıkınca yatağına uzandı. Düşünüyor ve umut ediyordu. Ve tabii ki bekliyordu. Her şeyden öte bekliyordu. Sabah olmasını bekliyordu.

BÖLÜM - 13

Sabah oldu ama beklediği sabah bu değildi. Kafeteryaya girdiği anda beklediği sabaha uyanmadığını anlamıştı. Harper gelmeden çok önce uyanıp hazırlanmış ve kadının gelmesini yarım saat beklemişti. Harper nihayet geldi. Kapıyı açtı ve hızla içeri girdi. Son derece zarif ve dinlenmiş görünüyordu. Üzerinde, tanıştıkları gün giydiği takım elbise vardı. Belli ki kadının üç adet takımı vardı ve bu takımları şaşmayan bir sıra ile değiştirerek giyiyordu. Aldığı maaşın tutarını kabaca tahmin edebiliyordu. O yüzden de üç takım elbisesi olmasını yadırgamamıştı. Sonuçta kadının takım sayısı kendisininkinden üç fazlaydı. Çünkü maaşı da Reacher’m olmayan maaşına kıyasla bir maaş fazlaydı.

Asansöre binip birlikte aşağı indiler ve binalar arasında yürüdüler. Kampüs bir hayli sessizdi. Sanki hafta sonu gelmişti. Sonradan günlerden pazar olduğunu fark etti. Hava nispeten iyiydi. Çok ısınmamıştı ama güneş yüzünü göstermişti ve yağmur yağmıyordu. Bir an için bugünün beklediği gün olduğunu gösterir bir işaret görmeyi umut etti. Ama o gün, bugün değildi. Kafeteryaya girdiği anda anlamıştı.

Blake, pencere kenarındaki masada tek başına oturuyordu. Önünde bir demlik kahve, ters dönük üç fincan, bir sepet içinde kahve kreması ve şeker, bir sepet de Danimarka pastası ve çörek duruyordu. Adamın önünde sayfaları açılmış, okunmuş ve sağa sola atılmış pazar gazeteleri vardı. ***Washington Post*** ve ***USA Today*** tamamdı. Bir de ***Ne w York Times*** vardı. Görünüşe göre Reacher’m planı henüz işlememişti. Bu da istedikleri gerçekleşene kadar beklemek zorunda

olduğu anlamına geliyordu.

Masada beş kişi yerine üç kişi oldukları için daha rahat otu-rabilmişlerdi. Harper, Blake'in karşısına oturdu ve Reacher'm karşısı boş kaldı. Blake camdan dışarı bakıyordu. Yaşlı, yorgun ve çok gergin görünüyordu. Hatta hasta gibiydi. Bu adamın kalp krizi geçirmesine ramak kalmıştı. Ama Reacher, onun için üzülecek değildi. Blake, kuralları çiğnemişti. "Bugün dosyalar üzerinde çalış," dedi Blake.

"Olur," dedi Reacher.

"Lorraine Stanley'nin belgeleri de eklendi ve dosyalar güncellendi. O yüzden bugün dosyaları gözden geçir ve elde ettiğin sonuçlan yarın kahvaltıda bize bildir. Anlaşıldı mı?" Reacher başını salladı ve "Hem de nasıl!" dedi.

"Bilmem gereken bir öngıkarım var mı?"

"Neyin öngıkarımı?"

"Sonuçların. Şu ana kadar bir şeyler düşünmedin mi?" Reacher, Harper'a baktı. Sadık bir ajan, işte tam bu anda patronuna itirazlarını bildirmeliydi. Oysa Harper hiçbir şey söylemedi. Sadece başını önüne eğdi ve kahvesini karıştırmakla yetindi.

"Önce dosyaları okumalıyım," dedi Reacher. "Şu anda bir şey söylemek için çok erken."

"On altı günümüz var," dedi Blake. "En kısa zamanda ilerleme kaydetmeliyiz."

"Mesajı aldım. Belki yarın güzel haberlerle geliriz."

Blake ve Harper ona, tuhaf bir şey söylemiş gibi baktılar. Sonra kahve, Danimarka pastası ve çöreklerini aldılar. Sanki önlerinde çokça vakit varnıış gibi her biri gazeteleri okumaya başladı. Pazar günüydü. Soruşturma bugün için durdurulmuştu. Bu kadarını anlamak uzun sürmedi. Reacher ortadaki işaretleri okudu. Konu ne kadar acil olursa olsun, gidecek bir yer kalmadıktan sonra yapılacak da pek bir şey kalmıyordu. Ekip de tam bu noktadaydı. Konunun aciliyeti herkesin içini kemiriyordu ama burada oturmuş, hiçbir işleri yokmuş gibi bekliyorlardı.

Kahvaltıdan sonra Harper onu bir odaya götürdü. Cessna'da hayal ettiği gibiydi.

Yerden yüksek, sessiz, meşe ağacından masalarla dolu ve deri kaplı rahat sandalyelerle döşenmiş bir oda. Bir duvar tamamen camla kaplıydı ve dışarıda güneş ışıl ışıldı. Gözüne takılan tek kötü şey, masalardan birinin üzerine yığılmış yaklaşık elli santim yüksekliğinde dosyalardı. Lacivert dosyaların üzerine san renkle ***FBI*** logosu basılmıştı.

Dosya yığını, üç ayn balya halindeydi. Her biri kaim bir lastikle sağlama alınmıştı. Reacher balyaları önüne aldı. Yan yana koydu. Amy Callan, Caroline Cooke, Lorraine Stanley. Üç kurban, üç balya. Saatine baktı. 10.25. Başlamak için geç kalmışlardı. Güneş odayı ısıtıyordu. Reacher da iyiden iyiye tembelleştiğini hissediyordu.

“Jodie’yi aramadın,” dedi Harper.

Reacher başını iki yana salladı ve hiçbir şey söylemedi.

“Neden aramadın?”

“Çünkü bir anlamı yok. Belli ki orada değil.”

“Belki senin evine gitmiştir. Eskiden babasının yaşadığı eve.”

“Belki,” dedi. “Ama zannetmiyorum. O evi pek sevmez. Onun için fazla şehir dışı.”

“Orayı aradın mı?”

“Hayır.”

“Onun için endişeleniyor musun?”

“Değiştiremeyeceğim şeyler üzerine endişelenmem.”

Harper bir şey söylemedi. Sessizlik oldu. Reacher balyalardan birini çekti.

“Bunları okudun mu?” diye sordu.

“Her gece hem dosyaları hem de özetlerini okurum.”

“Bir şey buldun mu?”

Kadın dosyalara baktı. “Pek çok bilgi var.”

“Öne çıkan bir şeyler var mı?”

“Bunu bulmak senin işin.”

Reacher isteksizce Callan dosyasının üzerindeki lastik bandı çıkardı. Üstteki dosyayı açtı. Harper da ceketini çıkardı ve Reacher’ın karşısına oturdu. Gömleğinin kollarını sıvadı. Güneş kadının arkasından vuruyordu ve gömleği transparan bir hal almıştı. Reacher, kadının göğsünün şeklini alenen görebiliyordu. Tabanca kılıfı yüzünden daha da sıkışan göğüsleri dolgundu ama göğsünün yuvarlak hattının altında kamı dümdüzdü. Kadın nefes alıp verdikçe göğüsleri kabarıyordu. Harper nihayet, “İşe koyul artık, Reacher,” dedi.

Artık gergin zamanlara gelindi. Arabayı sürüyorsun, ne hızlı ne de çok yavaş. Dikkatlice etrafına bakıyorsun. Yol boyunca biraz daha gidiyorsun ve duruyorsun. Sonra geri dönüp, geldiğin yolu tekrar gidiyorsun. Yolun kenarına park ediyorsun. Araba, gideceğin yöne bakıyor. Motoru kapatıyorsun. Anahtarları çıkarıp cebine atıyorsun. Eldivenlerini takıyorsun. Dışarısı soğuk olduğu için eldivenler dikkat çekmiyor.

Arabadan inip bir süre öylece dikiliyorsun. Dikkatlice etrafı dinliyorsun. Sonra olduğun yerde tam tur dönüyorsun ve yavaşça etrafına bakıyorsun. Artık gergin zamanlar. Tam gitmek ya da başladığın işi sürdürmek gerektiğine karar vereceğin zaman. Düşün, düşün, düşün. Sakinliğini koruyorsun. Operasyonel bir karar anı. Aldığın eğitimler sakinliğini korumana yardım ediyor.

Devam etmeye karar veriyorsun. Arabanın kapısını sessizce kapatıyorsun. Bahçeden geçip, evin kapısına gidiyorsun. Kapıyı çalıyorsun ve bekliyorsun. Kapı açılıyor ve kadın seni

içeri alıyor. Seni gördüğü için mutlu. Biraz şaşkın ve biraz da aklı karışık ama yine de mutlu. Seni uzun zamandır görmedi. Önceki hayatından beri. Bir süre konuşuyorsunuz. Doğru zaman gelene dek konuşuyorsunuz. Doğru zamanı, geldiğinden anlarsın. O yüzden konuşmaya devam ediyorsun.

Doğru zaman geliyor. Birkaç saniyeliğine ayağa kalkıp ortamı deniyorsun. Harekete geçiyorsun. Ona söylediklerini harfiyen yerine getirmesi gerektiğini anlatıyorsun. O da tabii ki kabul ediyor; çünkü başka seçeneği yok. Ona tüm

bunları yaparken çok keyif alıyormuş gibi götiinmesi gerektiğini söylüyorsun. Böylesinin seni daha çok memnun edeceğini belirtiyorsun. O da seni memnun etmek için sevinçle başını sallıyor ve onay veriyor. Gülümsüyor. Gülümseme zoraki ve yapmacık. Bu da seni biraz rahatsız ediyor ama daha fazlasını bekleyemezsin. Hiç yoktan iyidir.

Sana evin ana banyosunu göstermesini istiyorsun. O da bir emlakçı edasıyla söyleneni yapıyor ve banyosunu gösteriyor. Küvet gayet iyi durumda. Daha önce gördüğün küvetler gibi. Ondan boyayı içeri getirmesini istiyorsun. Yol boyunca kendisine rehberlik ediyorsun. Eve girip çıkıyor ve merdivenlerden aşaği yukarı gidip geliyor; tam beş kez. Taşıması gereken boyanın miktarı epey fazla. Oflayıp pofluyor. Hava soğuk olmasına rağmen terliyor. Gülümsemesi gerektiğini hatırlatıyorsun. Hemen gülümsüyor. Ama aslında gülümsemesinin ardında ne kadar çok acı çektiğini gizliyor.

Boya kutularının kapaklarını açması için bir tür manivelaya ihtiyacı olduğunu söylüyorsun. Mutlu bir ifadeyle başını sallıyor ve mutfak çekmecesindeki tornavidayı bu amaçla kullanabileceğini anlatıyor. Onunla birlikte yürüyorsun. Çekmeceyi açıp tornavidayı buluyor. Onunla birlikte banyoya geri dönüyorsun. Ona kapakları teker teker açmasını söylüyorsun. Kadın sakin. İlk boya kutusunun yanına gidip dizlerinin üzerinde oturuyor Tornavidayı metal kapağın kenarına sıkıştırıp kapağı aralıyor. Sonra tornavidayı daire şeklinde tüm kapak kenarında gezdiriyor ve kapak açılıyor. Boyanın kimyasal kokusu banyoyu kaplıyor.

Diğer kutuya geçiyor. Sonra diğerine. Çok çalışıyor. Hızlı çalışıyor. Dikkatli olması gerektiği konusunda uyarıyorsun. Ortalığı kirletirse ceza alacağını biliyor. Gülümsemesi gerektiğini hatırlatıyorsun. Gülümsüyor. Çalışıyor. Son kapak da açılıyor.

Katlayıp cebine koyduğun çöp poşetini çıkartıyorsun. Kıyafetleri bu poşete koymasını söylüyorsun. Kafası karışıyor. Hangi kıyafetler? Üzerindeki kıyafetler, diyorsun. Anlıyor ve gülümsüyor. Ayakkabılarını çıkarıyor. Poşete konunca, ayakkabıların ağırlığı poşete yeni bir şekil veriyor. Ayağında çoraplar var. Onları da çıkarıyor ve poşete atıyor. Kot pantolonun düğmesini çözüyor ve önce bir bacağım sonra da diğerini pantolondan sıyırıp onu da çıkarıyor. Kot pantolon da poşetteki yerini alıyor. Gömleğinin düğmelerini açıyor. Omuzlarından aşağı kaydırıyor. Sonunda gömlek de poşete giriyor. Ellerini arkaya götürüp sutyeninin kopçalarını çözüyor. Sutyeni çıkınca

göğüsleri özgür kalıyor. Külotunu çıkarıp sutyeninin arasına koyuyor ve top haline getirdiği iç çamaşırlarını da poşete atıyor. Artık çırılçıplak. Gülümsemesini söylüyorsun.

Çöp poşetini alıp evin kapısının önüne bırakmasını söylüyorsun. Onun peşinden yürüyorsun. Poşeti kapının yanına koyuyor. Onunla birlikte banyoya geri dönüyorsun. Boyaları küvete boşaltmasını istiyorsun. Yavaşça, dikkatlice ve teker teker. Bu işe fazlasıyla odaklanıyor. Öyle ki dilini dişlerinin arasına alıyor. Boya kutuları ağır. Boya hacimli. Ağır kokuyor Yavaş yavaş küvete doluyor. Küvet doldukça yeşil ve yağlı görünüm dikkat çekiyor.

Ona çok iyi bir iş çıkardığını söylüyorsun. Memnun oldu-ğunu belirtiyorsun. Boyaların tamamı küvette ve hiçbir yerde bir damla bile iz yok. Kadın duyduğu iltifat ve övgü karşısında gülümsüyor. Ona bir sonraki aşamanın daha zor olduğunu anlatıyorsun. Boşalan boya kutularını aldığı yere geri götürmesi gerekiyor. Oysa şimdi çırılçıplak. Kimselere görünmemesi lazım. Ve tabii koşması. Anlıyor ve başını sallıyor. Ona kutular boşaldığı için daha hafif olduklarını ve bir seferde birden fazla kutuyu taşıyabileceğini söylüyorsun. Yine başını sallıyor. Kutuları parmaklarına takıyor ve her elinde beş boş kutu ile harekete geçiyor. Onları aşağı indiriyor. Beklemesini istiyorsun. Kapıyı yavaşça açıp kontrol ediyorsun. Bakıp, dinliyorsun. Sonra onu dışarı yolluyorsun. Koşarak gidiyor. Kutulan aldığı yere koyuyor. Yine koşarak geliyor ve göğüsleri zıplıyor. Dışarısı soğuk

Kıpırdamadan durmasını ve nefes almasını söylüyorsun. Ayrıca gülümsemesi gerektiğini hatırlatıyorsun. Özür diler gibi başını hafifçe öne eğiyor ve sonra acı çeker gibi gülümsüyor. Onu banyoya götürüyorsun. Tornavida hâlâ yerde. Yerden almasını istiyorsun. Sonra da tornavidayla yüzünü çizmesini. Kafası karışıyor. Açıklıyorsun. Derin çizikler atması gerektiğini anlatıyorsun. Üç ya da dört tane. Gülümsüyor ve başını sallıyor. Tornavidayı kaldırıyor. Yüzünün sol yanından aşağı indiriyor ve keskin kısmını kullandığı için tenini deliyor. Kıpkırmızı bir çizgi beliriyor. Yaklaşık on santim uzunluğunda bir çizik Bir sonrakini daha derin yap, diyorsun. Anlıyor. Bir sonraki çizik kanıyor. Aferin, diyorsun. Bir tane daha yap. Bir tane daha yapıyor. Ve bir tane daha. Aferin, diyorsun. Şimdi sonuncusu. Ama bu kez çok daha derin. Başını sallıyor ve gülümsüyor. Tornavidanın keskin tarafını yüzünden aşağı kaydırıyor. Teni yırtılıyor. Kanıyor. Aferin uslu kız, diyorsun.

Tornavida hâlâ elinde. Ona yavaşça ve dikkatlice küvete girmesini

söylüyorsun. Önce sağ ayağını sokuyor. Sonra sol. Boyanın içinde dikiliyor. Boya, baldırlarına kadar yükseliyor.

Yavaşça oturmasını söylüyorsun. Oturuyor. Boya belini sarıyor. Göğüslerinin altına kadar çıkıyor. Yavaşça ve dikkatlice uzanmasını istiyorsun. Boyanın içinde kayıp gidiyor. O uzanınca, küvetteki boya da yükseliyor ve küvetten taşmasına milimler kalıyor. Şimdi gülümseyen taraf sen oluyorsun. Tam istediğin gibi.

Ne yapması gerektiğini anlatıyorsun. Önce anlamıyor. Çünkü ondan istediğin çok tuhaf bir şey. Dikkatlice açıklıyorsun. Başını sallıyor. Saçları boyaya bulanıyor. Boyanın içine iyice kayıyor. Şu anda sadece yüzü görünüyor. Başını geri atıyor. Saçları boyanın üstünde yüzüyor. Parmaklarını kullanıyor. Kendisine anlatılanları harfiyen yerine getiriyor. İlk seferde başarılı oluyor. Gözleri panik içinde açılıyor ve sonra ölüyor.

Beş dakika bekliyorsun. Küvetin üstüne doğru eğiliyorsun ama hiçbir şeye dokunmuyorsun. Sonra da kadının kendi kendine yapamayacağı tek şeyi gerçekleştiriyorsun. Sağ elindeki eldivene boya bulaşıyor. Kadını alnından bastırıp iyice boyanın içine sokuyorsun. Sağ elindeki eldiveni içeriden dışarı olacak şekilde çıkartıyorsun. Sol eline bakıyorsun. Orada sorun yok. Sağ elini ne olur ne olmaz diyerek cebine sokuyorsun ve oradan asla çıkartmıyorsun. Çünkü harekete geçtiğin andan buyana parmak izi bırakma riski yaşadığın tek aşama bu.

Boya olan eldivenini sol elinde taşıyorsun ve merdivenlerden aşağı sessizce iniyorsun. Eldiveni de kadının giysilerinin bulunduğu çöp poşetine atıyorsun. Kapıyı açıyorsun. Etrafa bakıyor ve dinliyorsun. Çöp poşetini dışarı çıkarıyorsun. Kapıyı kapatıyorsun. Yola çıkıyorsun. Arabanın arkasında durup temiz eldivenini de çıkartıyor ve onu da poşete atıyorsun. Bagajı açıp poşeti içeri bırakıyorsun. Kapıyı açıp direksiyonun başına geçiyorsun. Anahtarı cebinden çıkarıp motoru çalıştırıyorsun. Emniyet kemerini takıyor ve aynaları kontrol ediyorsun. Ne çok hızlı ne de çok yavaş olacak şekilde arabayı sürüyorsun.

***

Callan dosyası, kadının askeri kariyerinin bir özeti ile başladı. Kariyeri toplamda dört yıl sürmüştü ve özeti de kırk sekiz satırdan ibaretti. Reacher'ın adı bir kez

geçiyordu ve kariyeri sona ermeden önceki fiyaskoya karışmıştı. Kadını çok iyi hatırlıyordu. Ufak tefek, yuvarlak hatları olan, güleryüzlü ve mutlu bir kadındı. Orduya ***neden*** katıldığını kendisinin dahi bilmediğini düşündü. Onunla aynı yola giren ve benzer türden insanlar vardı. Belki büyük bir aileden geliyordu. Paylaşmaya alışıktı. Okulda takım sporları konusunda başarılıydı. Kariyerini akademik yöne kaydırmasa da başarılı bir eğitim hayatı vardı. Bu profilden insanlar orduya eğilimli oluyordu. Ordudaki çalışmaları, zaten yaptıkları davranışların profesyonelleşmiş hali olarak görüyorlardı. Muhtemelen savaşçı olarak iyi olmadıklarını düşünüyorlardı ama eli silah tutan herkes için orduda yapılabilecek yüzlerce iş olduğunu biliyorlardı. Öğrenebilecekleri pek çok meziyet vardı.

Callan temel eğitimi geçmiş ve doğruca ordu donatım depolarına gönderilmişti. Yirmi ay sonra çavuş rütbesini almıştı. Kağıt işlerini düzenleyip dünyanın pek çok yerine mal sevki-yatı gerçekleştiriyordu. Tıpkı sevkiyat işinde çalışan pek çok akranı gibi. Tek farkı, onun gönderdiği sevkiyatın domates kasaları, ayakkabı kutuları ya da otomobiller yerine silahlar içeriyor olmasıydı. Chicago yakınlarında Fort Withe'de bir depoda çalışmıştı. Çalıştığı yerin silah yağı koktuğu ve forklift sesleri yüzünden epey gürültülü olduğu kesindi. Başlarda işinden memnundu. Sonra işler fazla ileri gitti. Yüzbaşısı ve binbaşısı çizgiyi aşıp onunla belden aşağı muhabbetlere girmeye ve hatta fiziksel temasa geçmeye başladılar. Callan da sessiz kalacak bir tip değildi. Verdiği mücadele onu Reacher'ın ofisine kadar getirdi.

Görevinden istifa ettikten sonra Florida'ya gitti. Atlantik kıyısında bir sahil kasabasına yerleşti. Orada evlendi, orada boşandı. Orada toplam bir yıl yaşadı ve yine orada öldü. Dosyada çokça not ve fotoğraf vardı. Olayın nerede geçtiği açıkça görülebiliyordu ama nasıl olduğuna dair bir şeyler yoktu. Evi modem görünümlü tek katlı bir yapıydı ve çatısı öne doğru çıkmaydı. Bina turuncu tuğladan yapılmıştı. Olay yeri fotoğraflarına göre, kapılara ya da pencerelere hiçbir şekilde zarar verilmediğini görülüyordu. İçeride de bir hasar ya da zarar durumu yoktu. Beyaz fayanslı banyoda, yeşil boya dolu bir küvet. Ve tabii ki küvet içinde yüzen belirsiz bir cisim.

Otopside hiçbir sonuç elde edilemedi. Boya kalın dokulu, su geçirmez ve üzerine sürüldüğü yüzeye yapışıp içine işleme özelliğine sahipti. Callan'ın vücudunun dış yüzeyini %100 oranında kaplamıştı. Gözlerden, burundan, ağızdan ve boğazdan içeri girmişti. Boyayı kaldırınca kadının teni de soyuluyordu. Herhangi bir yaralanma ya da travma belirtisi yoktu. Toksikoloji raporu temizdi.

Kalbe enjekte edilmiş karbolik asit örneğine de rastlanmamıştı. Hava embolisi yoktu. Bir insanı öldürmenin pek çok zekice yöntemi vardı ve Florida patologları bunları gayet iyi biliyordu. Yine de bildikleri şeylere dair hiçbir bulgu elde edemediler.

“Ee?” dedi Harper.

Reacher omzunu silkti. “Yüzünde çiller vardı. Hatırlıyorum. Florida güneşinde bir yıl geçirdikten sonra eminim çok hoş bir kadın olmuştur.”

“Ondan hoşlanıyordun.”

“İyi kızdı.”

Dosyanın geri kalanı, bugüne kadar gördüğü en kapsamlı olay yeri adli inceleme raporuydu. Analiz gerçekten de mikroskobik düzeyde yürütülmüştü. Kadının evindeki her toz ve lif parçacığı vakumlanıp analiz edilmişti. Ama eve dışarıdan gelen birine dair hiçbir kanıt yoktu. En ufak bir ipucu dahi çıkmıyordu.

“Çok zeki bir adam,” dedi Reacher.

Harper yanıt vermedi. Reacher, Callan’ın dosyasını bir kenara koydu ve Cooke’un dosyasını açtı. O da aynı formatta hazırlanmıştı. Cooke’un Callan’dan farkı, en başından beri askeriyeye dahil olmak istemesiydi. Dedesi ve babası ordu mensubuydu. Bu da ailede bir askeri aristokrasi yaratmış olmalıydı. Bazı aileler meseleyi bu şekilde yorumluyordu. Cinsiyeti ve kariyer tercihi arasındaki çatışmaları erken fark etmiş olacak ki notlar arasında gittiği lisenin yedek subay birliği eğitimine katılma talebi yer alıyordu. Mücadelesine erkenden başlamıştı.

Subay adayıydı ve teğmen olarak göreve başlamıştı. Doğrudan Savaş Planları birimine alınmıştı. Burası zeki insanların zamanı geldiğinde dostlarını dost, düşmanlarını düşman olarak ayırt edebilmek için bolca vakit geçirdiği bir birimdi. Üsteğmenliğe terfi edince Brüksel’deki NATO karargahında görevlendirildi. Orada üstü olan Albay’la bir ilişkiye başladı. Yeterince erken denilebilecek bir zamanda yüzbaşılığa atana-mayınca, Albay hakkında şikayette bulundu.

Reacher, bu konuyu da gayet iyi hatırlıyordu. Burada herhangi bir taciz ya da istismar durumu yoktu. En azından Callan vakasında olduğu gibi değildi. Cooke’u cimcikleyen veya vücudunun belli bölgelerini avuçlayan yabancılar

yoktu ya da silahlarının kabzasıyla münasebetsiz hareketler çeken adamlarla karşılaşmamıştı. Ama kurallar değişmişti ve astlarla ilişkiye girmek kesinlikle yasaklanmıştı. Bu yüzden Cooke'un Albay'ı alaşağı edildi. Kadın da görevinden istifa edip Belçika'dan ayrıldı ve Nevv Hampshire'da göl kenarında bir eve yerleşti. Sonra da bu evin boya dolu küvetinde ölü bulundu.

New Hampshire'daki patologlar ve adli tıp uzmanlan da Florida'daki meslektaştan ile aynı şeyleri söylemişlerdi. Yani ortada hiçbir şey yoktu. Notlar ve fotoğraflar farklı ama aslında aynıydı. Bu kez ev sedir ağacındandı ve etrafı ağaçlarla kaplıydı. Kapıda zorlama yoktu. İçeride hiçbir hasar ya da zarar yoktu. Geleneksel banyo dekoru, küvetin içindeki yeşil boya ile her zamanki görünümünden uzaklaşmıştı. Reacher dosyaya hızlıca göz attı ve kapağını kapattı.

"Ne düşünüyorsun?" dedi Harper.

"Bence boyada bir tuhaflık var," dedi Reacher.

"Neden?"

Omzunu silkti. "Çok ***döngüsel*** bir durum yok mu ortada? Boya, kadınların vücudu üzerindeki kanıtlan ortadan kaldırıyor ve riski azaltıyor. Ama boyayı eve taşımak ve bir yerden bir yere nakletmek de kendi içinde bir risk yaratıyor."

"Sanki kasıtlı olarak yaratılmış bir ipucu gibi," dedi Harper. "Gerçekleştirmek istediği şey her neyse onun altını çiziyor. Bunu yapanın ordudan biri olduğunu onaylamak istiyor. Sanki gerçeği yüzümüze vurup bizimle alay ediyor."

"Lamarr bunun psikolojik önem taşıdığını söylüyor. Ona göre kadınlann ordu malı olduğu ve onlan orduya geri kazandırdığı yönünde bir sahiplenme durumu söz konusu."

Harper onayladı. "Kıyafetlerini üzerlerinden çıkarmak da öyle."

"Ama kadınlan öldürecek kadar onlardan nefret ediyorsa, neden onları sahiplenmek istesin ki?"

"Bilmiyorum. Böyle bir adamın nasıl düşündüğünü kim bilebilir ki?"

"Lamarr, adamın düşünce yapısını çözdüğünü düşünüyor," dedi Reacher.

Lorraine Stanley’nin dosyası sonuncuydu. Onun geçmişi de Callan’a yakındı ama olaylar daha günceldi. Kadın diğerlerine göre daha gençti. Çavuş olarak atanmış, Utah’taki bir levazım birliğine en alt basamaktan dahil edilmişti. Ayrıca oradaki tek kadındı. Yeterliliği sorgulanıyordu. Bir gece kaldığı kışlada odasına girilmiş ve üniformasının parçası olan tüm pantolonlar çalınmıştı. Ertesi gün üniformasının eteğini giyip olanları rapor etti. Bir sonraki gece, bütün iç çamaşırları çalındı. Ertesi gün yine eteğini giydi ama bu kez içinde bir şey yoktu. Yüzbaşısı onu ofisine çağırdı. Ona, odanın ortasında yere yatırılmış aynanın üzerine denk gelecek şekilde dikilmesini emretti. Bacaklarını iki yana açmasını istedi. Kadın öylece dikilirken onu evrakların birinde yaşanan bir sorundan ötürü azarlıyordu. Bu esnada kışladaki personel birer birer odaya girip çıktı. Hepsi de aynadaki yansımaya dikkatlice bakma fırsatı bulmuştu. Yüzbaşı askeri hapishaneye atıldı ve Stanley de bir yıl daha görevini icra etti. Sonra San Diego’da yalnız yaşamaya başladı ve orada yalnız öldü. Olay yeri fotoğraflarına bakılırsa bungalov tarzı bir evde yaşıyordu. Kaliforniya patologları ve adli tıp uzmanlan bu evde hiçbir kanıt ya da ipucuna rastlamadı.

“Kaç yaşındasın?” diye sordu Reacher.

“Ben mi?” dedi Harper. “Yirmi dokuz. Bunu daha önce söylemiştim. Bu soru Sıkça Sorulan Sorular arasında.” “Colorado’dan geliyorsun, değil mi?”

“Aspen, Colorado.”

“Ailen?”

“İki kız kardeş ve bir erkek kardeş.”

“Senden büyükler mi yoksa küçükler mi?”

“Hepsi benden büyük. Ben evin bebeğiyim.”

“Annen ve baban?”

“Babam eczacı, annem de ona yardım ediyor.”

“Çocukken tatile çıkar mıydınız?”

“Tabii. Büyük Kanyon, Boyanmış Çöl ve daha bir sürü yer. Bir sene Yellowstone’da kamp yapmıştık.”

“Oraya arabayla gittiniz, değil mi?”

“Evet. İçi çocuklarla ve mutlu bir aileyle dolu kocaman bir pikap. Neden soruyorsun bunları?”

“O yolculuklarla ilgili ne hatırlıyorsun?”

Kadın yüzünü ekşitti. “Bitmek bilmediklerini.”

“Aynen.”

“Aynen, ne?”

“Burası büyük bir ülke.”

“Yani?”

“Caroline Cooke, New Hampshire’da öldürüldü ve Lorra-ine Stanley de üç hafta sonra San Diego’da. Zaten o zaman aralığında da ancak bu kadar mesafe kat edebilirsin, değil mi? Karayoluyla 5700 km civarı. Belki biraz daha fazla.”

“Sence karayoluyla mı ilerliyor?”

“Taşıması gereken tonlarca boya var.”

“Belki bir yerlerde stokları vardır.”

“Bu ise durumu daha da kötüleştirir. Tabii stokları sürekli konakladığı yer ve New Hampshire arasında bir yerdeyse ***ve*** güney Kaliforniya tarafındaysa, gidip almak için bütün yolu geri gitmesi gerekecek. Bu da mesafeyi uzatacak. Hem de çok uzatacak.”

“Yani?”

“Yani, Lorraine Stanley’nin evine gitmek için 4800 ila 6400 km arasında bir yol kat etmesi gerekecek. Tabii bir de keşif süresi var. Sence bu yolu bir haftada gidebilir mi?” Harper kaşlarını çattı. “70 km hızla gittiğini ve saatte seksen sekiz kilometre gittiğini varsayalım.”

“Ki bu ortalamayı yakalayamaz. Şehir trafiğine girmesi gerekecek. Bir yerlerde mutlaka yol çalışmasına rastlayacak. Hız limitini de aşamaz. Bu kadar titiz

çalışan bir adam, herhangi bir trafik polisinin radarına girmek istemez. Bu aralar içinde tonlarca boya bulunan araçlar epey dikkat çekecektir, değil mi?”

“O zaman yolda yüz saat geçirdiğini düşünelim.”

“En azından. Artı bir ya da iki keşif günü ekle. Oraya gittiğinde etrafı gözlemlemek isteyecektir. Bu da bir haftadan fazla zaman eder. On ya da on bir gün. Belki on iki.”

“Ve?”

“Bu kısmı da sen söyle.”

“Bu adam iki hafta çalış, bir hafta istirahat yap türünde bir mesaide çalışmıyor.”

Reacher onayladı. “Hayır, kesinlikle böyle bir işte çalışmıyor.”

Dışarı çıkıp kafeteryanın bulunduğu binanın etrafında yürüdüler. Hava tam sonbahar havasıydı. On derece kadar ısınmış olsa da hâlâ soğuktu. Çimler yeşil ve gökyüzü maviydi. Islaklık gitmiş ve civar ağaçlardaki yapraklar kurumuştu. Ve hatta renkleri de birkaç ton açılmıştı.

“Dışarıda kalmak istiyorum,” dedi Reacher.

“Çalışman lazım.”

“Kahrolası dosyaları okudum. Tekrar tekrar okumak işime yaramaz. Düşünmem lazım.”

“Dışarıda daha iyi mi düşünüyorsun?”

“Genelde.”

“Tamam. Atış sahasına gel. Tabanca yeterliliğimi almam lazım.”

“Hâlâ kalifiye olamadın mı?”

Kadın gülümsedi. “Tabii ki oldum. Ama her ay ehliyetimizi yenilememiz lazım. Düzenlemeler böyle.”

Kafeteryadan sandviç aldılar ve yürürken yediler. Açık hava atış sahası, pazar

sessizliğine gömülmüştü. Burası bir hokey sahası büyüklüğündeydi. Üç tarafı çamurdan duvarla kaplıydı. Altı ayrı atış hattı vardı ve her birinin arasına omuz yüksekliğinde beton duvarlar çekilmişti. Ve tabii altı ayrı hedef konmuştu.

Hedefler kalın kağıttandı ve çelikten çerçevelere tutturulmuştu. Her kağıdın üzerine, çömelmiş vaziyette bir adam silüeti resmedilmişti. Hedefin kalbinin olduğu yere de dairelerle işaretler konmuştu. Harper, atış sahası sorumlusunun yanına gidip kayıt yaptırdı ve adama silahını uzattı. Adam silahın içine altı mermi yerleştirdi ve silahla birlikte iki tane de kulaklık uzattı.

“Üçüncü hatta geç,” dedi.

Üçüncü hat tam ortadaydı. Beton zemine siyah bir çizgi çizilmişti.

“Yirmi üç metre,” dedi Harper.

Tam ortada durdu ve kulaklıklarını taktı. Silahı iki eliyle kavradı. Bacaklarını açtı ve dizlerden hafifçe kırdı. Kalçaları öne çıkık, omuzlan geriye eğilmişti. Art arda altı atış yaptı ve her biri arasında yanm saniyelik geçişler vardı. Reacher kadının elindeki kas-kemik bağlanna baktı. Gergindi ve tetiği her çekişinde aşağı yukan hareket ediyorlardı.

“Tamam,” dedi kadın.

Reacher kadına baktı.

“Bu, gidip hedef kağıdını getirmen lazım demek oluyor,” diye ekledi Harper.

Reacher, atışlann dikey olarak isabet etmiş olacağını ve aralarında otuz santim boşluklar bulacağını tahmin etti. Oraya gittiğinde tahminlerinde haklı olduğunu gördü. Kalbe isabet eden iki atış vardı. Diğer ikisi kalp hattının dışındaki dairede kalmıştı. Diğer ikisi de mide ve boğazı birbirine bağlayan daire içindeydi. Kağıdı çıkarıp kadının yanına gitti.

“İki tane 5 puan, iki tane 4 puan ve iki tane de 3 puan. Toplamda 24 puan. Sınavı geçtim.”

“Sol kolunu daha aktif kullanmalısın,” dedi Reacher.

“Nasıl?”

“Bütün ağırlığını sol koluna ver ve sağ elinle sadece tetiği çek.”

Kadın duraksadı.

“Hadi göster,” dedi.

Reacher, Harper’ın arkasına geçti ve sol kolunu öne uzattı. Kadın silahı sağ eliyle tutup öne uzattı ve Reacher da kadının sağ elini kavradı.

“Kolunu rahat bırak,” dedi. “Ağırlığı ben alayım.”

Reacher’ın kolları uzundu ama Harper’ınkiler de ona yakındı. Kadın geri çekilip, iyice Reacher’a yaslandı. Reacher da öne uzandı. Çenesini kadının başının yanına koydu. Saçları çok güzel kokuyordu.

“Tamam, şimdi bırak,” dedi.

Kadın boş silahın tetiğini birkaç kez çekti. Silahın ağızlığı kıpırdamamış ve sabit kalmıştı.

“Böylesi çok hoş oldu,” dedi Harper.

“Hadi git ve birkaç mermi daha al.”

Kadın kendini çekti ve atış sahası sorumlusunun yanma gidip altı mermi daha doldurttu. Reacher, yandaki atış alanına gitti. Burada yeni bir hedef vardı. Kadın, Reacher’m yanına geldi ve az evvel yaptığı gibi adama yaslandı. Silahını kaldırdı. Reacher da ona arkadan sarıldı ve silahın ağırlığını üstlendi. Kadın Reacher’a iyice yaslandı. İki kez ateş etti. Reacher, hedefte açılan delikleri görebiliyordu. Kalp dairesinin içindelerdi ve aralarında muhtemelen iki buçuk santim vardı.

“Gördün mü?” dedi. “Bırak da asıl işi sol taraf yapsın.”

“Oldukça siyasi bir ifade oldu.”

Kadın olduğu yerde kaldı. Arkaya yaslanmış haldeydi. Reacher kadının nefes alıp verişini hissedebiliyordu. Bu kez kadından uzaklaştı ve Harper kendi başına denedi. İki atış, hem de iki hızlı atış. Mermilerin boş kovanları beton zemini çınlattı. Kalp dairesinde iki delik daha açıldı. Pırlanta şeklinde birbirine yakın

dört delik. Deliklerin üzerine bir kartvizit tutsalar, kartvizit deliklerin olduğu kısmı kapatabilirdi. O derece dar bir alandaydılar.

Kadın başını salladı. “Son iki atışı sen yapmak ister misin?” Harper silahı uzattı ve Reacher silahı dipçiğinden tutarak aldı. Lamarr’ın Manhattan’a uzanan araba yolculuğu boyunca başına dayadığı silahla aynıydı. SIG-Sauer. Sırtı hedefe dönük olacak şekilde durdu ve silahın ağırlığını tarttı. Sonra birden arkasına döndü ve iki mermiyi peş peşe ateşledi. Mermiler hedefin gözlerine isabet etmişti.

“Ben olsam böyle yapardım,” dedi. “Birine gerçekten kızmış olsam, aynen böyle yapardım. Saçmasapan küvetlerle ve tonlarca boyayla vakit kaybetmezdim.”

Kütüphaneye giderken yolda Blake’i gördüler. Adam hem boş boş geziyor gibiydi, hem de çok öfkeliydi. Yüzünde endişe vardı. Yeni bir problemle karşılaştığı belliydi.

“Lamarr’ın babası öldü,” dedi.

“Üvey babası,” diye ekledi Reacher.

“Neyse ne! Adam bu sabah erken saatlerde hayatını kaybetmiş. Spokane’deki hastaneden arayıp Lamarr’a haber vermemi istediler. Şimdi onu evinden aramam lazım.”

“Baş sağlığı dileklerimizi ilet,” dedi Harper.

Blake başını sallayarak yanlarından uzaklaştı.

“Onu bu davadan alması lazım,” dedi Reacher.

“Belki almalı,” dedi Harper. “Ama almaz. Zaten Lamarr da kabul etmez. İşi onun her şeyi.”

Reacher hiçbir şey söylemedi. Harper kapıyı açtı ve adamı meşe ağacından masalarla, deri sandalyelerle ve dosyalarla dolu odaya aldı. Reacher oturdu ve saatine baktı. 15.20. İki saat hayal dünyasına dalsa, sonra da yemek yese, ardından sessiz ve sakin odasına çekilebilirdi.

Toplamda üç saat geçirdi. Hem de boş boş hayal kurmadı. Oturdu ve boşluğa

bakıp derin derin düşündü. Harper endişe içinde adamı izliyordu. Reacher dosyaları aldı ve masanın üzerinde bir düzen kurdu. Callan'ın dosyası sağ altta, Stan-ley'ninki sol altta ve Cooke'unki sağ üstteydi. Dosyalara baktı ve aralarındaki coğrafi dağılım üzerine düşündü. Arkasına yaslandı ve gözlerini kapattı.

"Bir ilerleme var mı?" diye sordu Harper.

"Doksan bir kadının tam listesini istiyorum," dedi.

"Tamam."

Gözleri kapalı bekledi ve kadının odadan çıktığını duydu. Bir süre odanın sıcaklığının ve sessizliğinin keyfini çıkardı. Sonra Harper geri döndü. Reacher da gözlerini açtı. Kadın tepesinde dikiliyordu ve elinde lacivert kalın bir dosya vardı.

"Kalem," dedi Reacher.

Kadın çekmecelerden birini açıp bir kalem buldu. Masanın üzerinden yuvarladı ve adama ulaştırdı. Reacher yeni dosyayı açtı ve okumaya başladı. Karşısına çıkan ilk belge, dört sayfa halinde çıktı alınmış doksan bir ismin alfabetik listesiydi. Savunma Departmanı çıkartmış ve dört sayfayı birbirine zım-balamıştı. İsimlerden bazılarını tanıdı. Rita Scimeca da oradaydı. Bu kadından Blake'e söz etmişti. Adı Lorraine Stanley ile yan yanaydı. Sonraki belge aynı isim listesiydi ama bu kez adresler de vardı. Bu bilgiler ya sağlık sigortası sisteminden ya da e-posta talimat belgelerinden çekilmiş olmalıydı. Scimeca, Oregon'da yaşıyordu. Ardından kalınca bir arka plan bilgisi sunulmuştu. Ordudaki görevleri, istihbarat verileri, bazı kadınlar için daha detaylı bilgiler, bazıları için karakalem çizimler ama eninde sonunda herkes için yeterli derecede bir bilgi birikimi. Reacher sayfalar arasında gidip geldi. Kalemi eline alıp bir şeyler karaladı ve yirmi dakika sonra işaretlediği yerleri saydı.

"On bir kadın," dedi. "Doksan bir değil."

"Öyle mi?"

"On bir," dedi tekrar. "Sekiz tane kaldı. Seksen sekiz tane değil."

"Neden?"

“Pek çok nedeni var. Zaten doksan bir anlamsız bir rakamdı. Kim doksan bir kadını hedef alsın ki? Neredeyse beş buçuk yıl sürecek bir yola kim girer? Mantıklı değil. Bu adam sayıyı yönetilebilir bir orana bölecek kadar zeki. Mesela on bir.”

“Ama nasıl?”

“Yapılabilirliğini ölçerek. Alt kategorilendirme ile. Callan, Cooke ve Stanley’nin başka nasıl bir ortak noktaları vardı?”

“Nasıl?”

“Hepsi yalnızdı. Tamamen yalnız. Evlenmemiş ya da ayrılmış, şehir dışında ya da kasabalarda küçük aile evlerinde yaşayan kadınlar.”

“Bu önemli mi?”

“Tabii ki önemli. Hareket yöntemini düşün. Sessiz, yalnız ve izole yerlere ihtiyacı var. İşine müdahale edilmesini istemez. Tabii görgü tanığı da istemez. Boyaları eve sokması lazım. Bu bakış açısıyla şu listeye bir bak. Evli kadınlar var, yeni doğan bebekleri olan kadınlar var, ailesiyle yaşayanlar var. Bazıları apartmanda ya da site içinde kalıyor. Çiftliklerde ve hatta komünlerde kalanlar bile var. Bazı kadınlar da üniversitede okuyor. Ama o, evlerinde yalnız yaşayan kadınları istiyor.”

Harper başını salladı. “Bu kadınların sayısı on biri geçer. Araştırdık. Sanırım otuzdan fazlalar. Toplam sayının üçte biri.”

“Sizin bunu öğrenmeniz için tek tek kontrol etmeniz gerekti. Benim bahsettiklerim ***alenen*** yalnız oldukları görünenler. İlk bakışta bu bilgiye ulaşılabilenler. Çünkü bu adamın, onun adına araştırma yapan yardımcıları olmadığını varsayıyoruz. Yalnız çalışıyor. Gizli. Elindeki tek şey, üzerinde çalışabileceği bir liste.”

“Ama bu ***bizim*** listemiz.”

“Sırf sizde yok. Bu liste onun da listesi. Siz bu bilgileri ordudan almadınız mı? Adam, bu listeye sizden önce ulaşmıştı.”

Aynı liste, kuzeydoğuya doğru seksen kilometre ötede, Pentagon içinde küçük ve

penceresiz bir ofisin masası üzerinde de açık halde duruyordu. Reacher'ın elindeki listenin iki nesil daha yeni fotokopisiydi ama geri kalan tüm özellikleri aynıydı. Aynı sayfalardı. O listede de on bir ismin karşısında on bir işaret vardı. Reacher'ın karalamaları gibi kurşun kalemle atılmış gelişigüzel işaretler değildi. Dolmakalem ve cetvel yardımıyla isimlerin altı düzgünce çizilmiş ve mürekkebin alt sayfalara geçmemesi için özen gösterilmişti.

On bir isimden üçünün üzerine de bir çizgi atılmıştı.

Masanın üstündeki listenin iki yanma, adeta çerçeve çeker gibi, ofisi kullanan personelin kolları uzanmıştı. Üniforma giyiyordu. Kollarını avuçları yukarı bakacak ve masaya değdirmeyecek şekilde uzatmıştı. Sol elinde cetvel, sağ elinde dolma kalemi vardı. Sol elindeki cetvel hafifçe kıpırdadı ve dördüncü ismin altındaki çizginin üstüne geldi. Sonra biraz daha yukarı kaydı ve dördüncü ismin üstüne kondu. Sol eldeki kalem de kıpırdadı ve ismin üstüne bir çizgi attı. Sonra kalem yavaşça sayfayla olan temasını kesti.

"Şimdi ne yapacağız?" dedi Harper.

Reacher arkasına yaslandı ve bir kez daha gözlerini kapattı.

"Bence sizin bir kumar oynamanız lazım," dedi. "Bence geri kalan sekiz ismin kapısında nöbet tutmalısınız. Aradığınız adam 16 gün içinde kollarınıza düşecektir."

Kadın bundan pek emin değildi.

"Epey iddialı bir kumar," dedi. "Sağlam temellere dayanmıyor. Adam listeye bakınca ne düşünür üzerine bir tahminde bulundun, o kadar."

"Benim görevim, kendimi onun yerine koyup nasıl düşündüğünü ortaya koymak. Bir bakıma adamı temsil ediyorum. O halde benim tahminlerim, aynı zamanda adamın da tahminleri olmuyor mu?"

"Diyelim ki yanıldın, o zaman ne olacak?"

"Bu fikri kıyaslayacak alternatif bir planın var mı? Yaptığınız ilerlemeye ket mi vuracak?"

Kadın hâlâ emin olamıyordu. "Tamam. Mantıklı bir teori olabilir. Peşinden

gitmeye değer. Ama belki bizimkiler bu ihtimali çoktan göz önünde bulundurmuşlardır.”

“Risk olmazsa, kazanç da olmaz. Yanılıyor muyum?” Harper bir süre sessiz kaldı. “Tamam. Yarın ilk iş Lamarr ’la konuşurum.”

Reacher gözlerini açtı. “Sence burada olur mu?” “Kesinlikle burada olacaktır.”

“Babasının cenaze töreni yok mu?”

“Bir cenaze töreni yapılacaktır elbette ama Lamarr gitmeyecektir. Elinde böyle bir vaka olduğu sürece, Lamarr’ı ***kendi*** cenazesine bile götüremezsin.”

“Tamam ama konuşmayı sen yaparsın. Bir de Lamarr’la değil de Blake’le konuşursun. Konuyu Lamarr’dan uzak tutmalısın.”

“Neden?”

“Çünkü onun kız kardeşi de yalnız yaşıyor, hatırladın mı? Kardeşinin ihtimali sekizde bire yükseldi. Blake’in onu bu davadan alması gerekiyor.”

“Seninle aynı fikirde olursa tabii.”

“Olması gerekir.”

“Belki seni dinler. Ama Lamarr’ı davadan almayacaktır.”

“Almalı.”

“Belki ama almayacaktır.”

Reacher omuz silkti. “O zaman Blake’e hiçbir açıklama yapma zahmetine girme. Burada boşuna zaman harcıyorum. Adam aptalın teki.”

“Öyle deme. Senin işbirliği içinde olman lazım. Jodie’yi düşün.”

Reacher yine gözlerini kapadı ve Jodie’yi düşündü. Kadın çok uzaklarda gibiydi. Uzun süredir onu düşünüyordu.

“Gidip bir şeyler yiyelim,” dedi Harper. “Sonra gidip Blake’le konuşacağım.”

Kuzeydoğuya doğru seksen kilometre ötede, üniformalı adam önündeki kağıda uzun uzun baktı. Kıpırdamıyordu. Yüzündeki ifadeden oldukça karmaşık bir işi yavaş yavaş sindirmeye çalışan biri olduğu anlaşılıyordu. Birden ofisinin kapısı çaldı.

“Bekle,” dedi.

Cetveli masaya bıraktı ve kaleminin kapağını kapattı. Sonra da kalemi cebine koydu. Listeyi katlayıp, çalışma masasının çekmecesini açtı. Sonra da listeyi çekmeceye kaldırıp üzerine bir kitap koydu. Aslında sıradan bir kitap değildi. King James versiyonu bir Incil’di ve siyah dana derisi kaplıydı. Cebinden çıkardığı anahtarla çekmeceyi kilitledi. Anahtarı yeniden cebine koydu ve sandalyesinde kıpırdanıp iyice yerleştikten sonra ceketini düzeltti.

“Gel,” diye seslendi.

Kapı açıldı ve içeri bir onbaşı girip selam verdi.

“Arabanız geldi, Albayım,” dedi.

“Pekala, Onbaşı,” dedi albay.

***

Quantico üzerinde gökyüzü hâlâ açıktı ama serin hava, akşamın çökmesiyle buza kesti. Doğudan, binaların arkasından karanlık süzülüp geliyordu. Reacher ve Harper hızlı hızlı yürüyorlardı ve yol kenarındaki aydınlatmalar onlar yanlarından geçtikçe titrek lambalara dönüyordu. Sanki ikili, geçtikleri yerdeki tüm enerjiyi üstlerine çekiyordu. Kafeteryanın farklı bir köşesinde iki kişilik bir masada baş başa yemeklerini yediler. Ana binaya dönerlerken ortalık karanlıktı. Asansörle yukarı çıktılar ve Harper elindeki anahtarla Reacher’ın odasının kapısını açtı.

“Bugün yaptığın katkı için teşekkür ederim,” dedi.

Reacher cevap vermedi.

“Ve atış eğitimi için de teşekkürler.”

“Benim için bir zevkti.”

“İyi bir tekniğin var.”

“Yaşlı bir kıdemli başçavuştan öğrenmiştim.”

Kadın gülümsedi. “Hayır, hayır. Atış tekniğini kastetmedim. Benim kastettiğim öğretim tekniğindi.”

Reacher kadının bedeninin göğsüne nasıl da yaslandığını anımsadı. Kalçaları birbirine yapışmıştı. Kadının saçları yü-zündeydi. Kollan arasında bir kadının varlığı, kokusu... “Göstermek her zaman için anlatmaktan iyidir,” dedi. “Katılıyorum.”

Kadın kapıyı kapattı ve Reacher bir süre onun koridorda uzaklaşmasını dinledi.

BOLUM - 14

Daha gün doğmadan uyandı. Üzerinde sadece bir duş havlusu ile pencerenin kenarında dikildi ve dışarıdaki karanlığa bakarak karşısına bir sihir çıkmasını bekledi. Hava yine çok soğuktu. Tıraş olmuş ve duş almıştı. Büro’nun temin ettiği şampuanı yarılamıştı. Yatağın yanında durarak giyindi. Dolaptan montunu aldı ve üzerine giydi. Banyoya girdi ve diş fırçasını katlayarak iç cebine kaldırdı. Belki de o gün bugündü ve hazırlıklı olmalıydı.

Soğuğa karşı sarındığı montu ile yatağa oturdu ve Harper’ın gelmesini bekledi. Ama anahtar çevrilip kapı açıldığında gelen Harper değildi. Poulton gelmişti. Yüzünde hiç ifade yoktu. Reacher, bir an için zafer kazanmış gibi heyecanlandı. “Harper nerede?”

“Davadan çekildi.”

“Blake’le konuştu mu?”

“Dün gece.”

“Ve?”

Poulton omuz silkti. “Ve... Hiçbir şey olmadı.”

“Benim katkılarımı görmezden mi geliyorsunuz?”

“Buraya ***katkı*** sağlamak için gelmedin.”

“Pekala. Kahvaltıya hazır mısın?”

“Tabii.”

Doğuda güneş yükseliyor ve gökyüzüne renk geliyordu. Hiç bulut yoktu. Nem de. Rüzgar da. Sabahın erken saatlerinde keyifli bir yürüyüş oldu. Ortalık yine meşgul ve kalabalık bir hal almıştı. Blake, kafeteryada her zamanki yerinde oturuyordu. Pencere kenarındaki masada. Lamarr da onunla birlikteydi. Her zamanki krem rengi bluzu yerine siyah bir bluz giymişti. Fakat bu bluzu, daha önce defalarca yıkanmış olmalıydı ki rengi biraz solmuş görünüyordu. Masanın üzerinde kahve, fincanlar, süt, şeker ve çörekler vardı. Ama gazete yoktu.

“Spokane’den gelen haberleri duydum ve çok üzüldüm,” dedi Reacher.

Lamarr sessizce başını sallamakla yetindi.

“Ona biraz uzaklaşmasını söyledim,” dedi Blake. “Mazeret izni var.”

Reacher adama baktı. “Bana bir açıklama yapmak zorunda değilsin.”

“Ölüm, yaşamın tam ortasındadır aslında,” dedi Lamarr. “Buralarda bu gerçeği öğrenmen daha kolay ve hızlı oluyor.”

“Cenazeye gitmeyecek misin?”

Lamarr bir çay kaşığını alıp işaret parmağı üzerinde dengede tutmaya çalıştı ve dikkatle kaşığa baktı.

“Alison aramadı,” dedi. “Nasıl bir cenaze planlaması yapıldığını bilmiyorum.”

“Peki, sen onu aramadın mı?”

Kadın omzunu silkti ve “İşlerine burnumu sokuyormuşum gibi hissettim,” dedi.

“Alison’ın seninle aynı fikirde olduğunu sanmam.”

Lamarr, Reacher’a sert bir bakış attı. “Ama bundan emin olamam.”

Bir sessizlik oldu. Reacher ters duran kahve fincanlarından birini düzeltti ve

kendine kahve aldı.

“İşe koyulmamız lazım,” dedi Blake.

“Geliştirdiğim teori hoşunuza gitmedi mi?” diye sordu Reacher.

“O bir teori değil tahmindi,” dedi Blake. “Hepimiz istediğimiz kadar tahminde bulunabiliriz. Ama tahminde bulunmayı

seviyoruz diye geri kalan seksen kadına sırtımızı dönemeyiz.”

“Sence şu anki durumları ile teoriyi test ettiğiniz an yaşanacak durum arasındaki fark dikkatlerini çeker mi? Ne dersin?”

Kahvesinden bir yudum aldı ve çöreklere baktı. Bayatlamış gibilerdi. Muhtemelen cumartesi gününden kalmalardı.

“Demek teorimi dikkate almayacaksın, öyle mi?” diye sordu.

Blake omuz silkerek, “Üzerine biraz kafa yordum,” dedi.

“O zaman biraz daha yor. Çünkü sıradaki kadın, benim işaretlediğim on bir kadından biri olacak ve bunun sorumlusu sen olacaksın.”

Blake hiçbir şey söylemedi ve Reacher sandalyesini geri itti.

“Ben gidip krep alacağım,” dedi. “Çöreklerin görüntüsü hoşuma gitmedi.”

Masadakilerin itirazlarını beklemeden ayağa kalktı ve kafeteryanın ortasına doğru gitti. Üzerinde ***New York Times*** gazetesi bulunan ilk masanın yanında durdu. Yalnız oturan bir adamın gazetesiydi. Spor sayfasını okuyordu. Manşet sayfasını ayırıp sol tarafına denk gelecek şekilde bir kenara bırakmıştı. Reacher sayfayı eline aldı. Beklediği hikaye tam karşısındaydı. Ön sayfada ve manşette.

“Bunu ödünç alabilir miyim?” dedi.

Spor sayfasına kendini kaptıran adam başını bile kaldırmadan olur dedi. Reacher, gazeteyi kolunun altına aldı ve servis tezgahına gitti. Kahvaltı açık büfe misali hazırdı. Birkaç krep ve sekiz parça sucuk alıp tabağını doldurdu. Kreplerin üzerine o kadar çok şurup döktü ki tabak küçük bir gölete döndü. Ne de olsa iyi

beslenmesi lazımdı. Önünde uzun bir yolculuk vardı ve muhtemelen yolculuğun ilk kısmını yürüyerek gidecekti.

Masaya geri döndü ve tabağındaki şurubu dökmemek için tuhaf hareketlerle yerine oturdu. Sonra gazeteyi masaya bı-rakip yemeğini yemeye başladı. Gazetedeki haberi görmemiş gibi davranıyordu.

Bir süre sonra ağzı doluyken, “Şu habere bak sen!” dedi.

Manşette ***Manhattan ’da Mafya Savaşı Patlak Verdi, 6 Ölü Var*** yazıyordu. Altındaki haber kısmında da iki haraç mafyasının ezeli rekabeti ve iddiaya göre birinin Çinli, diğerinin Suriyeli olduğu belirtiliyordu. Çatışmada otomatik silahlar ve palalar kullanılmıştı. Ölenlerin dördü Suriyeli, ikisi de Çinliler tarafındandı. Suriyelilerin kaybettiği dört kişiden biri iddialara göre mafya çetesinin lideriydi ve adı daha önce birkaç kez şüpheliler arasında geçmiş Almar Petrosian’dı. New York Polis Departmanı ve **FBrın** açıklamalarından alıntılar yapılmış, New York şehrindeki haraç çetelerinin geçmişinin yüzyıl öncesine dayandığı ifade edilmişti. Çinlilerin yaygın olduğu bu mafya gruplarında liderlik, farklı etnik gruplar arasında değişkenlik gösterebiliyordu ve bu çetelerin yönettiği işletmeler ulus genelinde milyarlarca dolara ulaşabiliyordu.

“Şuna bak ya!” dedi Reacher bir kez daha.

Hepsi haberi çoktan görmüştü. Bunu anlamak hiç zor olmadı. Çünkü hiçbiri onun tarafına bakmıyordu. Blake pencereden dışarıya, aydınlanan gökyüzüne bakıyordu. Poulton gözlerini duvara dikmişti. Lamarr da hâlâ çay kaşığına bakmakla meşguldü.

“Cozo seni arayıp haberi tasdik etti mi?” diye sordu Reacher.

Kimse cevap vermedi. Bu da bir bakıma ***evet*** anlamına geliyordu. Reacher gülümsedi.

“Hayat sürprizlerle dolu, değil mi?” dedi. “Tam beni oltaya takıyorsun ki birden oltanın ucundaki kanca kopuveriyor. Kader dediğin ne tuhaf bir şey.”

“Kader,” diye tekrarladı Blake.

“O zaman şu konuya açıklık getirelim,” dedi Reacher. “Harper’ın ***baştan çıkaran kadın*** oyunu işe yaramadı. Şimdi de yaşlı dostumuz Petrosian öldü.

Demek ki elinde başka koz kalmadı. Zaten verdiğim öğütleri de dikkate almıyorsun. O halde benim buradan çıkıp gitmemi engelleyen hiçbir şey kalmadı, değil mi?”

“Aslında kalman için pek çok neden var.”

Sessizlik oldu.

“Hiçbiri yeterince iyi değil,” dedi Reacher.

Ayağa kalkıp masadan bir kez daha uzaklaştı. Kimse onu durdurmaya çalışmadı. Kafeteryadan çıktı ve camlı kapıdan geçip soğuk havayı teneffüs etti. Sonra da yürümeye başladı.

Muhafız binasına kadar yürüdü. Sonra eğilerek bariyerin altından geçti ve ziyaretçi kartını yere attı. Kartın üzerine basıp yürüdü, köşeyi döndü ve Deniz Kuvvetleri’nin alanına girdi. Kaldırımın ortasından ilerleyerek sekiz yüz metre sonra açıklığa çıktı. Bir sürü araç ve bir sürü de sessiz ama dikkatle etrafı gözleyen adam vardı. Hepsi de Reacher’ın yürüyüp gitmesine izin verdi. Buralarda yürüyen insanlar görmek pek alışılmış bir şey değildi ama yasadışı olmadığı kesindi. Kafeteryadan çıktıktan yarım saat sonra ikinci düzlüğe ulaşmıştı. Yürümeye devam etti.

Beş dakika sonra arkasından gelen arabanın ona doğru yaklaştığını duydu. Durdu, arkasını dönüp bekledi. Yeterince yakına gelince farların ötesini gördü. Arabadaki Harper’dı. O da zaten bunu bekliyordu. Kadın yalnızdı. Reacher’ın yanma gelince pencereyi açtı.

“Merhaba Reacher,” dedi.

Adam başını salladı ama bir şey söylemedi.

“Seni bırakayım mı?”

“İçeri mi dışarı mı?”

“Sen nereye gitmeye karar verdiysen oraya.”

“1-95 otobanı işimi görür. Kuzeye gidiyorum.”

“Otostop mu çekeceksin?”

“Uçak bileti için param yok.”

Kadının yanma oturdu ve Harper arabayı çalıştırıp hızla yola koyuldu. Bugün üzerinde ikinci takım elbisesi vardı ve saçları açıktı. Omuzlarının üzerine dökülüyordu.

“Sana beni geri getirmeni mi söylediler?”

“Senin işe yaramadığına karar verdiler. Hiçbir katkın olmadığını da eklediler.”

Reacher gülümsedi. “Ne yani? Şimdi öfkelenip bir hışımla geri dönmemi ve onlara yanıldıklarını göstermemi mi bekliyorlar?”

Harper da gülümsedi. “Buna benzer bir şeyler. En iyi yaklaşım şeklini bulmak için on dakika tartıştılar. Lamarr, senin egonu okşamaları gerektiğini söyledi.”

“Peyzaj mimarlığı mezunu bir kadını psikolog yaparsan olacağı bu işte!”

“Haklı olabilirsin.”

Ağaçlık alanları da geçtikten sonra denizcilerin sahasından tamamen çıktılar.

“Ama haklılık payı var,” dedi Reacher. “Benim herhangi bir katkım yok. Bu adamı kimse yakalayamayacak. Çok zeki. En azından benim için fazla zeki olduğuna şüphe yok.”

Kadın yine gülümsedi. “Kendine psikolojik telkinlerde mi bulunuyorsun? Buradan ayrılırken vicdanını mı rahatlatıyorsun?”

“Benim vicdanım hep rahat.”

“Petrosian’ın durumu kesin mi?”

“Neden olmasın?”

“Sence de fazla tesadüfi bir durum değil mi? Seni Petrosian’ı kullanarak tehdit ediyorlar ve adam üç gün içinde ölüyor.” “Şans.”

“Evet şans. Biliyor musun Trent’in ofisine gittiğimiz gün, zamanımın tamamını

ofis ***dışında*** geçirdiğimi söylemedim kimseye.”

“Neden?”

“Kendi kıçımı kurtarmaya çalışıyordum.”

Reacher kadının yüzüne baktı. “Trent’in ofisinin konumuzla ne alakası var?”

Kadın omzunu silkti. “Bilmiyorum. Ama tesadüfleri hiç sevmem.”

“Ara ara tesadüf yaşanması normaldir.”

“Büro’da kimse tesadüfleri sevmez.”

“Yani?”

Kadın bir kez daha omuz silkti. “Yani bu konunun arkasını ararlar. Sonrası senin için can sıkıcı olabilir.”

Reacher gülümsedi. “Bu da yaklaşımın ikinci aşaması değil mi?”

Harper da güldü ve sonra gülümsemesi kahkahaya dönüştü. “Evet, ikinci aşama. Daha bir düzine aşamamız var. Bazıları cidden çok iyi. Onları da duymak ister misin?”

“Zannetmiyorum. Benim için geri dönüş yok. Zaten söylediklerimi de dinlemiyorlar.”

Kadın yola devam etti. Eyaletler arası yola girmeden önceki dönemeçte durdu ve kuzeye döndü.

“Seni bir sonraki çıkışta bırakırım,” dedi. “Bu yolu Büro personeli dışında kimse kullanmaz. Onlar da seni arabasına almaz. O yüzden burada indirmenin bir anlamı yok.” “Teşekkürler Harper.”

“Jodie evde,” dedi kadın. “Cozo’nun ofisini aradım. Belli ki Jodie’yi izliyorlarmış. Bir süredir uzaklardaymış. Bu sabah geri dönmüş. Taksiyle. Havaalanından gelir gibi bir hali varmış. Bugün de evden çalışacakmış.”

Reacher güldü. “Tamam o halde, artık geri dönmeme hiç mi hiç imkan yok.”

“Senin yapacağın katkıya çok ihtiyacımız var.” “Dinlemiyorlar ki.”

“Onlara kendini dinletmelisin.”

“Bu da üçüncü aşama mı?”

“Hayır, bu benim içimden gelenler. Ciddiyim.”

Reacher bir süre sessiz kaldı. Sonra başını salladı.

“O halde ***neden*** dinlemiyorlar?”

“Gururları yüzünden olabilir mi?”

“Birinin onlara destek vermesi lazım,” dedi Reacher. “Bunda hemfikiriz. Ama o kişi ben değilim. Benim kaynaklarım yok. Ayrıca yetkim de yok.”

“Ne için yetki lazım ki?”

“Davayı ellerinden almak için. Bu profil saçmalıklarıyla vakit kaybediyorlar. Bu şekilde sonuç elde edemezler. İpuçları üzerinde çalışmaları gerekiyor.”

“İyi de ipucu yok.”

“Hayır, var. Adamın ne kadar zeki olduğu bir ipucudur. Boya, coğrafya ve olay mahallerinin sessizliği. Bunların hepsi ipucudur. Üzerlerinde çalışılması lazım. Hepsinin bir anlamı olmalı. Amacını bulmaya çalışmak, yanlış bir çıkış noktası.”

“Bunları ekibe ileteceğim.”

Otobandan çıktı ve kesişme noktasında durdu.

“Başın benim yüzünden belaya girecek mi?”

“Seni geri götüremediğim için mi?” diye sordu Harper. “Muhtemelen.”

Reacher sessiz kaldı. Harper ise gülümsedi.

“Bu da onuncu aşamaydı,” dedi. “Benim için sorun olmayacaktır.”

Reacher, “Umarım,” dedi ve arabadan indi. Caddenin karşısına geçti ve kuzeye

doğru döndü. Durdu ve kadının arabasının köprünün altından geçip güneye doğru gidişini izledi.

***

1,95 m boyunda ve 104 kilo ağırlığında bir erkek otostopçunun kolayca bir araba bulup kendini kabul ettirmesi pek de olasılık dahilinde değildi. Genelde kadın sürücüler yanından hızla geçiyor, onu bir tehdit olarak gördükleri için arabalarını durdurmaya yanaşmıyorlardı. Erkekler de aynı oranda tedirgindi. Ama Reacher duş almış, tıraş olmuş ve güzelce temizlenerek abartılı kıyafetlerden uzak durmuştu. Bu da ihtimali az da olsa arttırmıştı ve yollarda kendine güvenen iri yan şoförleri olan çok sayıda kamyon vardı. Reacher bu sayede yola çıktıktan yedi saat sonra New York'a ulaşabilmişti.

Yedi saatlik yolcuğun büyük kısmında sessiz kalmıştı. Bunun iki sebebi vardı. Birincisi kamyonların sohbet etmek için fazla gürültülü olması, İkincisi de kendisinin pek sohbet mo-dunda olmamasıydı. İçindeki gezgin serseri durmadan konuşuyordu. ***Nereye gidiyorsun?*** Tabii ki Jodie'ye. ***Pekala, zeki çocuk. Başka ne var ne yok? Başka ne halt edeceksin? Evinin arka bahçesini mi düzenleyeceksin? Duvarları mı boyayacaksın?*** Nazik şoförlerin yanında oturmuş, özgürlüğe kavuştuğu bu anların tadının yavaş yavaş kaçtığını hissetmeye başlamıştı. Bu konuyu fazla kafaya takmamaya çalıştı ve hatta bir ara başarılı olduğunu sandı. Yolculuğun son ayağında bindiği kamyon, New Jersey'den Greenwich Village'a sebze taşıyordu. Holland Tüneli'nden geçti. Reacher, Canal'ın son birkaç kilometresinde kamyondan indi ve Canal ile Broadvvay arasındaki yolu yürüyerek kat etti. Broadway'den geçip Jodie'nin dairesine ilerledi. Bütün dikkatini, Jodie'yi görme isteği ve arzusunda topladı.

Apartman girişinin anahtarı yanındaydı. Apartmana girip asansöre bindi. Kadının dairesinin kapısını çaldı. Kapıdaki gözetleme deliği karardı ve ardından kapı açıldı. Jodie tam karşısındaydı. Üzerinde kot pantolon ve sade bir tişört vardı. Her zamanki gibi uzun, ince ve hayat doluydu. Reacher'ın bugüne dek gördüğü en güzel şeydi. Ama yüzünde gülümseme yoktu.

"Merhaba Jodie," dedi.

"Evimin mutfağında bir FBI ajanı var," dedi kadın.

"Neden?"

“Neden mi? Bunun cevabını verecek olan sensin.”

Jodie’nin peşinden daireye girdi ve mutfağa geçti. Büro’dan gelen adam kısa boylu, genç biriydi. Ensesinin kalınlığı dikkat çekiyordu. Üzerinde mavi bir takım elbise, beyaz gömlek ve çizgili bir kravat vardı. Cep telefonunu adeta yüzüne yapıştırmış, hattın öteki tarafında her kim varsa ona Reacher’ın geldiğini haber veriyordu.

“Ne istiyorsun?” diye sordu Reacher.

“Burada beklemenizi istiyorum efendim,” dedi. “On dakika kadar bekleyin lütfen.”

“Konu nedir?”

“Birazdan anlarsınız efendim. On dakika bekleyin.”

Reacher, sırf adamın dediğini yapmamak için evden çıkmak istedi ama Jodie oturdu. Kadının yüzünde tuhaf bir ifade vardı. Endişe ve öfke arası bir bakış. ***New York Times*** gazetesi mutfak tezgahı üzerinde duruyordu. Reacher gazeteye baktı.

“Pekala,” dedi. “On dakika.”

O da oturdu. Sessizce beklediler. On dakikayı geçmiş, on beş dakika eşiğine gelmişlerdi. Sonra apartman girişinden biri zile bastı ve Büro’dan gelen adam kapıyı açmak için harekete geçti. Kapıyı açıp koridora çıktı. Jodie kıpırdamadan oturuyordu. Sanki kendi dairesinde misafir gibiydi. Reacher asansörün çalıştığını duydu. Sonra da kata gelip durduğunu. Apartman kapısının açıldığını ve parke zeminde atılan adımları duydu.

Alan Deerfield mutfağa girdi. Üzerinde yakalan havaya kaldırılmış, koyu renk bir yağmurluk vardı. Oldukça eneıjikti ve yolda yürürken ayakkabılarının tabanına sıkışan minik taşlar, adam evde yürüdükçe parkeden gıcır gıcır sesler gelmesine neden oluyordu.

“Benim şehrimde altı adam öldürüldü,” dedi. Tezgah üzerindeki ***Times*** gazetesini fark etti ve uzanıp manşet öne çıkacak şekilde düzeltti. “Ve doğal olarak sormak istediğim birkaç soru var.”

Reacher adama baktı. “Ne gibi sorular?”

Deerfield da aynı kararlılıkla ona baktı. “Hassas sorular.” “Sor o zaman.”

“İlk sorum Bayan Jacob’a.”

“Nedir sorunuz?”

“Geçtiğimiz birkaç gün nerede olduğunuzu söyler misiniz?”

“Şehir dışındaydım. İş için.”

“Şehir dışında, nerede?”

“Londra’da. Müvekkilimle görüşmede.”

“İngiltere, Londra mı?”

“Başka nerede Londra var ki?”

Deerfield omzunu silkti. “Kentucky’de. Ohio’da. Kana-da’da bir yerlerde. Ontario galiba.”

“İngiltere, Londra’daydım,” dedi Jodie.

“İngiltere, Londra’da müvekkilleriniz mi var?”

Jodie başını kaldırmamıştı ve yere bakmaya devam ediyordu. “Bizim her yerde müvekkillerimiz var. Özellikle de İngiltere, Londra’da.”

“Concorde uçakla mı seyahat ediyorsunuz?”

“Evet.”

“Çok hızlı gidiyor, değil mi?”

“Yeterince hızlı.”

“Ama pahalı.”

“Sanırım.”

“Ama şirket ortağının önemli bir görüşmesi için değer.” Jodie adama baktı. “Ben ortak değilim.”

Deerfield gülümsedi. “Bu işleri daha da güzel yapmıyor mu? Şirket çalışanının Concorde ile seyahat etmelerini sağlamaları oldukça manalı. Sizi çok seviyor olmalılar. Demek ki ortaklık yakında. Tabii araya birtakım işler karışıp da buna engel olmazsa.”

Jodie yanıt vermedi.

“Demek Londra,” dedi Deerfield. “Reacher, nerede olduğunuzu biliyordu, değil mi?”

Kadın başını salladı. “Hayır, ona söylemedim.”

Bir sessizlik oldu.

“Planlı bir seyahat miydi?” diye sordu Deerfield.

Jodie yine başını salladı. “Son dakika.”

“Ve Reacher bilmiyordu, öyle mi?”

“Bu konuda zaten açıklama yapmıştım.”

“Tamam. Ben her zaman bilginin altın değerinde olduğuna inanmışımdır.”

“Ona nereye gittiğimi söylemek zorunda değilim.” Deerfield gülümsedi. “Ben Reacher’a verdiğiniz bilgiden söz etmiyorum. Ben, böyle bir durumda benim sizden alabileceğim bilginin kıymetine bakıyorum. Şu anda anladığım kadarıyla Reacher sizin nerede olduğunuzu bilmiyordu.” “Yani?”

“Bu durum onu endişelendirmiş olmalı. Ve gerçekten endişelendirdi. Quantico’ya gittiği an telefonla size ulaşmaya çalıştı. Ofis, ev, cep telefonu. Gece olunca aynısı yaşandı. Aradı, aradı, aradı. Size ulaşamadı. Endişeli bir adam yarattınız.” Jodie, Reacher’a baktı. Yüzünde biraz endişe, biraz da özür diler bir ifade vardı.

“Sanırım ona söylemem gerekirdi.”

“Orası size kalmış. Ben insanların ilişkilerine müdahale etmem. Ama ilginç olan şu ki Reacher birden sizi aramayı kesti. Birden size ulaşma isteği son buldu. Buna ne sebep olmuş olabilir? İngiltere, Londra’da güvende olduğunuzu öğrenmiş olabilir mi?”

Kadın cevap verecek gibi oldu ama sustu.

“Bu sessizliğinizi ***hayır*** yanıtı vermişsiniz gibi düşünüyorum,” dedi Deerfield. “Petrosian yüzünden kaygılandınız ve ofisinizdeki insanlara nerede olduğunuzu kimselere söyleme**melerini tembihlediniz. O** yüzden **Reacher sizin hâlâ şehirde** olduğunuzu sanıyordu. Fakat ne olduysa birden size yönelik endişeleri son buldu. Sizin İngiltere, Londra’da iyi ve güvende olduğunuzu bilmiyordu ama yine de sizin emniyette olduğunuzu biliyordu. Çünkü başka sebepleri vardı. Sanki Petrosian’ın artık ortalarda olmayacağını biliyor gibiydi.”

Jodie yine bakışlarını yere çevirdi.

“Zeki bir adam,” dedi Deerfield. “Benim tahminim, arkadaşlarından bazılarına Çin Mahallesine gidip fısıltı gazetesini baskıya sokmasını söyledi. Sonra da arkasına yaslanıp çekik gözlü dostlarımızın her zaman olduğu gibi kendilerine bulaşan rakiplerini ortadan kaldırmasını bekledi. Ve tabii bu işin arkasında kendisinin olduğunun anlaşılmayacağını sandı. Bizim o işbilir arkadaşlarını bulamayacağımızı ve Çinli çocukların dünya yansa oturup bizimle dedikodu yapmayacaklarından emindi. Ve tabii Petrosian aramızdan ayrıldığında kendisi Quantico’da bir odada kilit altında olacaktı. Çok zeki bir adam.”

Jodie yine bir şey söylemedi.

“Ama kendine çok da güvenen bir adam,” dedi Deerfield. “Sizi aramayı, Petrosian’ın ölümünden iki gün önce kesti.” Mutfakta sessizlik oldu. Deerfield, Reacher’a döndü.

“Bu bir bahis olsa, parayı kazanır mıydım? Ne dersin?” diye sordu.

Reacher omuz silkti. “Bir insan neden Petrosian için endişelensin ki?”

Deerfield gülümsedi. “Tabii ya, bu konu hakkında konuşamayız. Blake’in sana bu konu hakkında tek kelime ettiğini dahi itiraf edemeyiz. Ama Bayan Jacob’a söylediğim gibi, bütün bilgiler altın değerindedir. Burada nasıl bir işe bulaştığımızı tam olarak anlamak istiyorum. Eğer heyecanlandıysan söyle, gelip

sırtını sıvazlayım da ne kadar güzel bir iş çıkardığın için seni tebrik edeyim. Ancak ortada böyle bir durum varsa, bunu tüm açıklığıyla bilmemiz gerekiyor.”

“Ne hakkında konuştuğunu bilmiyorum,” dedi Reacher.

“O zaman neden Bayan Jacob’ı aramayı kestin?”

“Orası beni ilgilendirir.”

“Hayır, herkesi ilgilendirir,” dedi Deerfield. “Bir kere Bayan Jacob’ı kesin ilgilendirir, değil mi? Beni de ilgilendirir. O yüzden söyle. Ayrıca bu işten paçayı kurtardığını da düşünme, Reacher. Petrosian pisliğin tekiydi ama ortada bir cinayet söz konusu. Senin bu cinayeti işlemek için çok iyi nedenlerin olduğunu iddia edebiliriz. Hem de geçen gece restoranın arka sokağında yaşananlara tanık olmuş iki güvenilir şahidimiz varken. Dikkatli hazırlanmış bir iddianameyle dava açılır ve sen sırf mahkeme gününü beklerken ömrünün iki yılını içeride geçirirsin. Jüri seni dava sonunda serbest bırakabilir ama yine de kimse jüriden çıkacak kararları kesin olarak bilemez. Yanılıyor muyum?”

Reacher yanıt vermedi. Jodie ayağa kalktı.

“Bence artık gitmelisiniz Bay Deerfield,” dedi. “Ben hâlâ kendisinin avukatıyım ve burası bu tür bir tartışma için çok uygunsuz.”

Deerfield yavaşça başını salladı ve mutfağa göz gezdirdi. Sanki burayı ilk kez görüyordu.

“Tabii Bayan Jacob,” dedi. “Belki bu konuşmayı ileri bir tarihte, daha uygun bir yerde sürdürürüz. Belki yarın, belki gelecek hafta, belki de gelecek yıl. Bay Blake’in de vurguladığı gibi ikinizin de nerede yaşadığını biliyor olacağız.”

Deerfield, ayakkabılarının tabanındaki taşları eze eze mutfaktan çıktı ve salondan geçerek kapıya ilerledi. Sonra evin kapısının sertçe çekilerek kapandığı duyuldu.

“Demek Petrosian’ı sen ortadan kaldırdın,” dedi Jodie.

“Onun yanma bile yaklaşmadım,” diye yanıtladı Reacher.

Kadın başını iki yana salladı. “Bu saçmalıkları FBI’ya sakla, tamam mı? Bu işi

ya tezgahladın, ya planladın ya da burada söylenmesi gereken uygun ifade her ne ise onu yaptın. Adamı ortadan kaldırdın ve bunu yaparken sanki onun yandaşındaymışsın gibi kendinden emindin.”

Reacher bir şey söylemedi.

“Sana bunu yapmamanı söylemiştim.”

Reacher yine bir şey söylemedi.

“Deerfield senin yaptığını biliyor,” dedi.

“Kanıtlayamaz.”

“Fark etmez,” dedi kadın. “Görmüyor musun? Bunu kanıtlamaya çalışabilir! Hapiste geçireceğin iki yıldan bahsederken şaka yapmıyordu. Bir mafya savaşı şüphesi... Böyle bir konuda bütün mahkemeler ondan yana olur. Kefaletle salıverilme hakkı tanınmaz, erteleme kararı çıkmaz ve savcılar Deerfıeld’ın yanında olur. Adamın tehditleri boş değildi. Şu anda seni avcunun içine almış durumda. Tıpkı sana söylediğim gibi.”

Reacher yanıtsız kaldı.

“Neden yaptın?”

“Bir sürü nedeni var. Yapılması gerekiyordu.”

Uzun bir sessizlik oldu.

“Babam olsa seninle aynı fikirde olur muydu?” diye sordu Jodie.

“Leon mu?” dedi Reacher. Aklı, Cozo’nun paketindeki fotoğraflara gitti. Petrosian’ın elleriyle yaptıklarının belgelerine. Kapak kızı gibi afişe edilmiş cansız kadın bedenlerini hatırladı. Kayıp uzuvlar ve yerlerine saplanmış nesneler. “Dalga mı geçiyorsun? Leon hiç düşünmeden benimle hemfikir olurdu.” “Ve bu kadar ileri gidip senin yaptığını yapar mıydı?” “Muhtemelen.”

Kadın kafasını salladı. “Evet, muhtemelen yapardı. Ama etrafına bir bak olur mu?”

“Neye bakayım?”

“Her şeye. Ne görüyorsun?”

Reacher etrafına baktı. “Bir daire.”

“Benim dairem.”

“Yani?”

“Ben burada mı büyüdüm?”

“Tabii ki hayır.”

“Peki, nerede büyüdüm?”

“Çeşitli illerde, ordu üslerinde, tıpkı benim gibi.” “Benimle ilk nerede karşılaştın?”

“Nerede olduğunu biliyorsun. Manila’da. Askeri üste.” “Oradaki bungalovu hatırlıyor musun?”

“Evet.”

“Ben de hatırlıyorum. Küçük, pis kokan ve içinde elimden büyük böceklerin gezindiği bir yerdi. Peki, orasının ne özelliği vardı, biliyor musun? Orası benim çocukken yaşadığım en iyi yerdi.”

“Ee?”

Kadın kendi valizini işaret etti. Deri, kabin boyu bir valizdi ve içinde yasal dokümanlar vardı. Mutfak kapısının yanındaki duvara dayalı duruyordu. “Bu nedir?”

“Valizin.”

“Aynen. Tüfek, karabina ya da lav silahı değil.”

“Yani?”

“Yani, ben üs karargahlarında değil Manhattan’da bir dairede yaşıyorum.

Yanımda da mühimmat değil, evrak taşıyorum.”

Reacher durumu anlamış gibi başını salladı. “Öyle olduğunu biliyorum.”

“Ama nedenini biliyor musun?”

“İstediğin için olabilir mi?”

“Aynen. Çünkü bunu istiyorum. Bu, bilinçli bir karar. ***Benim*** kararım. Ben ordu içinde büyüdüm. Tıpkı senin gibi. İstesem orduya katılabilirdim, senin katıldığın gibi. Ama istemedim. Ben üniversiteye gitmek, hukuk eğitimi almak istedim. Büyük bir firmada çalışmak ve ortak olmak istedim. Peki, neden?”

“Neden?”

“Çünkü kuralları olan bir dünyada yaşamak istedim.” “Orduda da pek çok kural var.”

“Yanlış kurallar, Reacher. Ben medeni ve sivil kurallar istedim. ***Medenileştirilmiş*** kurallar.”

“Ne demeye çalışıyorsun?”

“Askeri düzeni yıllar önce terk ettiğimi ve şimdi oraya geri dönmek istemediğimi söylüyorum.”

“Geri dönmüyorsun ki.”

“Ama senin yaptıkların bana kendimi orada hissettiriyor. Hatta askeriyeden ***daha da kötü*** bir yerdeymişim gibi geliyor. Petrosian’la bu yaşananlar... Ben, böyle kuralların hüküm sürdüğü bir dünyada olmak istemiyorum. İstemediğimi biliyorsun.”

“Peki ne yapsaydım?”

“Bu işe en baştan bulaşmayacaktın. Restoranda yaptıklarını kast ediyorum. Uzaklaşıp polisi aramalıydın. Biz burada işleri böyle yürütüyoruz.”

“Burada derken?”

“Medeni dünyada.”

Reacher mutfak taburesine oturdu ve kollarım tezgaha dayadı. Parmaklarını iyice açtı ve avcunu tezgaha bastırdı. Tezgah soğuktu. Gri ve parlak granittendi. Yüzeyinde minik minik pırıltılar vardı. Köşeleri özenle yuvarlanmıştı. Biraz kalındı ve muhtemelen çok pahalıydı. Medeni bir üründü. İnsanların kırk saat, yüz saat ya da iki yüz saat çalışmaya razı olduğu ve karşılığında Broadvvay'in hemen üstünde çok katlı binalardan aldıkları pahalı dairelerinin mutfaklarını güzel göstermek için harcayabilecekleri kadar çok para kazanma umudu içinde oldukları bu dünyaya aitti.

"Beni aramayı neden kestin?" diye sordu Jodie.

Reacher ellerine baktı. Parlak granit üzerinde, kökleri dışarı fırlamış eski ağaçların gövdeleri gibi kuru ve sert duruyordu.

"Emniyette olduğun kanaatine vardım," dedi. "Bir yerlerde saklandığını düşündüm."

"Düşündün," dedi Jodie. "Ama bilmiyordun."

"Çıkarımda bulundum," dedi Reacher. "Petrosian işini hallediyordum ve senin de kendi başının çaresine bakabileceğin çıkarımında bulundum. Birbirimize bu tür çıkarımlarda bulunacak kadar güvendiğimize inanıyordum."

"İki asker arkadaşı gibi," dedi Jodie yavaşça. "Aynı birlikte olsak, binbaşı ve yüzbaşı gibi olurduk. Tehlikeli bir görevin içine düşerdik ve birbirimize, üzerimize düşen görevi layıkıy-la yerine getireceğimize dair güvenimiz tam olurdu."

"Aynen öyle."

"Ama ben yüzbaşı değilim. Birlikte de değilim. Ben bir avukatım. New York'ta, yalnız ve korkmuş bir avukat. Hem de hiç istemediği birtakım koşullar içine sürüklenmiş bir avukat." "Üzgünüm."

"Sen de binbaşı değilsin," dedi Jodie. "Artık değilsin. Sen sivil bir vatandaşsın. Bunu aklına sok."

Reacher başını sallayarak onay verdi ama konuşmadı. "Asıl sorun bu, değil mi?" diye sordu Jodie. "ikimizin de sorunu aynı. Sen beni, istemediğim bir duruma sürüklüyor-sun; ben de seni. Medeni dünya. Ev, araba, bir yerde sabitlenip

yerleşik düzene geçme, sıradan şeyler yapma.”

Reacher bir şey söylemedi.

“Muhtemelen benim hatam,” dedi. “Bunları ben ***istedim.*** Tanrı biliyor ya istedim. Ama senin bunları ***istemiyor*** olmanı kabullenmem çok zor.”

“Ben seni istiyorum,” dedi Reacher.

“Biliyorum. Ben de ***seni*** istiyorum. Sen de bunu biliyorsun. Ama ikimiz de birbirimizin hayatlarını istiyor muyuz?”

İçindeki gezgin serseri, tribünlerden takımının maçı kazanmasına sevinen fanatik bir taraftar gibi sevinç çığlıkları atmaya başladı. ***O söyledi! İlk o söyledi! Artık her şey ortalığa döküldü, apaçık ortada! Hadi devamım getir! Konuya atla! Atla ve son vuruşu yap!***

“Bilmiyorum,” dedi.

“Bu konu üzerine konuşmalıyız,” diye yanıtladı Jodie. Ama artık konuşacak bir şey kalmamıştı. Özellikle de o anda. Çünkü biri kapının zilini çalmıştı ve zil öyle bir çalıyordu ki aşağıdaki her kimse parmağını düğmeye basılı halde unutmuş olmalıydı. Jodie ayağa kalktı ve kapıyı açıp salona geçti. Gelen kişiyi bekliyordu. Reacher tezgahın yanındaki taburesinde kıpırdamadan oturdu ve parmakları arasından görünen pırıltıları inceledi. Asansörün kata çıktığını ve dairenin kapısının açıldığını duydu. Telaşlı konuşmaları ve salondan hızla ilerleyen adımları işitti. Jodie mutfağa geri dönmüştü ve yanında Lisa Harper duruyordu.

BOLUM - 15

Harper’ın üzerinde hâlâ iki numaralı takımı vardı ve saçlan omuzlarına dökülmüş haldeydi. Fakat onu son gördüğü haliyle arasında sadece bu iki benzerlik vardı. Ağırkanlı hareketlerinin yerini ateşli bir gerginlik almıştı ve gözleri kan çanağına dönmüştü. Kadını görebileceği en yıpranmış anın bu olduğunu düşündü.

“Ne oldu?” diye sordu.

“Neler olmadı ki?” dedi. “Her şey çığırından çıktı.” “Nerede?”

“Spokane.”

“Hayır, olamaz.”

“Evet, oldu,” dedi Harper. “Alison Lamarr.”

Sessizlik oldu.

“Lanet olsun,” dedi.

“Evet, lanet olsun.”

“Ne zaman?”

“Dün ama saati henüz belli değil. Adam hızlanıyor. Rutin aralıklarına sadık kalmadı. Bir sonraki iki hafta sonra gerçekleşebilir.”

“Nasıl?”

“Diğerleriyle aynı. Hastane, babasının ölüm haberini vermek için sürekli aramış ama kimse cevap vermemiş. Onlar da sonunda polise haber vermiş ve polisler evine gittiğinde cesedini bulmuşlar. Küvette ve diğerleri gibi boya içinde.” Sessizlik biraz uzadı.

“Peki, içeri nasıl girmiş?”

Harper bilmiyorum der gibi salladı başını. “Kapıdan elini kolunu sallayarak girmiş.”

“Lanet olsun! Buna inanamıyorum!”

“Evi mühürlediler. Olay yeri inceleme ekibi Quantico’dan gidiyor.”

“Bir şey bulamazlar ki.”

Yine sessizlik oldu. Harper, gergin ifadelerle Jodie’nin mutfağına göz gezdirdi.

“Blake seni geri çağırıyor,” dedi. “Senin teorini benimsedi. Artık sana inanıyor, doksan bir değil, on bir kadın.”

Reacher, kadına dik dik baktı. “Ne söylememi bekliyorsun? Geç olsun da güç olmasın mı diyeyim?”

“Seni geri istiyor,” dedi Harper, kendini yineleyerek. “Bu iş kontrolden çıkıyor. Orduyla işleri kısa yoldan çözmek istiyor. Senin de işleri kısa yoldan hallettiğini düşünüyor.”

Bunu söylemek için yanlış bir zamandı. Bu sözler mutfağa bomba gibi düştü. Jodie bakışlarını Harper’dan kaçırıp buzdolabına yöneltti.

“Gitmelisin Reacher,” dedi.

Adam cevap vermedi.

“Git ve işleri kısa yoldan hallet,” dedi. “Git ve iyi olduğun işi yap.”

Reacher gitti. Harper’ın arabası Broadway’de, yol kenarında bekliyordu. Büroya ait bir arabaydı ve New York ofisinden ödünç alınmıştı. Şoför, Reacher’ın başına silah dayanarak Garrison’dan alındığı gün arabayı kullanan adamdı. Adam, Reacher’ın statüsünde yaşanan bu değişikliğe şaşırdıysa da belli etmedi. Arabanın kırmızı alarm ışıklarını yaktı ve Newark’a doğru yola koyuldu.

Havaalanı tam bir curcunaydı. Kalabalıkların arasından geçip Continental şubesine gittiler. Rezervasyon, Quantico’dan yapılıyordu ve onlar beklerken halledilmişti. İki ekonomi sınıfı koltuk. Uçuş kapısına koşarak gittiler ve uçağa en son onlar bindiler. Kabin amiri, onları kapıda bekliyordu. Gelir gelmez ikisini de birinci sınıf koltuklara aldı. Yanlarında durup mikrofonla tüm yolculara Seattle-Tacoma arası uçuşa hoş geldiniz mesajını iletti.

“Seattle mı?” dedi Reacher. “Quantico’ya gittiğimizi sanıyordum.”

Harper elini arkaya uzatıp kemerini aradı ve başını iki yana salladı. “Önce olay yerine gideceğiz. Blake bunun daha faydalı olacağını düşündü. Orayı iki gün önce görmüştük. Olay öncesi ve sonrası kıyaslamasını daha iyi yapabileceğimize inanıyor. Ve de bunun denemeye değer olduğuna. Şu anda oldukça çaresiz durumda.”

“Lamarr nasıl?”

“Kendini dağıtmadı. Ama çok gergin. Olayları tamamen kendi kontrolüne almak istiyor. Fakat onu olay yerine yollamadılar. Hâlâ uçağa binemiyor.”

Uçak pistte ilerlemeye başladı ve havalanmadan önce yarım tur attı. Motorlar uçuşa hazırdı ve kabinde titreşim oldu. “Uçmakta sorun yok,” dedi Reacher.

“Biliyorum. Sorun olan çakılmak.”

“İstatistiksel olarak düşük bir ihtimal.”

“Piyangoda kazanmak gibi. Ama gün geliyor, birileri kazanan talihli oluveriyor.”

“Uçamamak da ne tuhaf bir şey. Böyle büyük bir ülkede, insanı epey kısıtlayan bir şey, değil mi? Özellikle de Federal bir ajan için. Onun bu fobisine göz yumduklarına inanamıyorum.” “Bu durumda olanlar sayıca az. O yüzden telafi edilebiliyor.”

Uçak kalkışa hazırdı ve motorların sesi arttı. Yavaşça ilerlediler ama sonra hız kazanarak yerden yükseldiler. Tekerler içeri girdi ve pist aşağılarında kaldı.

“Seattle’a beş saat var,” dedi Harper. “Yolculuk yine başladı.”

“Coğrafi dağılımı düşündün mü?” diye sordu Reacher. “Spokane dördüncü durak, değil mi?”

“Şimdi on bir potansiyel durak var. Hepsi de rasgele seçilmiş. İlk dört denemesinde biribirine en uzak dört bölgeyi seçmiş. Bu da içinde bulunduğumuz saçmalığı daha da uç noktalara taşıyor.”

“Ama neden?”

Kadın yüzünü buruşturdu. “Etki alanının ne kadar geniş olduğunu göstermek istiyor olabilir mi?”

“Bir de hızını tabii. Belki zaman aralıklarına da bu yüzden son verdi. Bu işin ehli olduğunu göstermek istedi. San Die-go’daydı. Birkaç gün sonra Spokane’e geçti. Yeni bir hedefe ulaştı.”

“Oldukça kontrollü desene.”

“Ona ne şüphe. San Diego’da kusursuz bir olay yerini bırakıyor ve kuzeye doğru hızla ilerleyip, şüphesiz ki Spokane’de de yeni bir kusursuz olay yerine imzasını atıyor. Çok ama çok kontrollü. Kim olduğunu çok merak ediyorum.”

Harper kederli de olsa gülümsedi. “***Hepimiz*** kim olduğunu çok merak ediyoruz, Reacher. Mesele, onu bulup açığa çıkarmakta.”

***

Sen bir dâhisin. İnsanüstü yetenekleri olan bir dâhi. Dört tanesi gitti! Bir, iki, üç ve dört. En iyisi de dördüncüsüydü. Alison Lamarr! Olanların üstünden sürekli geçiyor ve zihninde aynı videoyu oynatıp incelemeler yapıyorsun. Aynı zamanda keyfini de çıkarıyorsun. Çünkü en iyisi bu oldu. En eğlencelisi ve en çok tatmin edeni. En büyük etki yaratanı da. Kapıyı açtığı anda yüzünde beliren o ifade! Seni tanıma anı, yaşadığı şaşkınlık ve içten karşılama!

Hiç hata yok Tek bir hata bile. Kusursuz bir performans. Baştan sona. Yaptıklarını dakika dakika gözden geçiriyorsun. Hiçbir şeye dokunmadın ve geride hiçbir şey bırakmadın. Eve kendinden ve kısık ses tonundan başka bir şey götürmedin. Evin konumu da işini kolaylaştırdı elbette. Şehirden uzak, izole ve yalnız bir yer. Operasyonun güvenli bir yerde yapılmasını sağladı. Onunla daha çok eğlenebilirdin belki de. Şarkı söylemesini isteyebilirdin. Ya da dans etmesini! Onunla daha uzun zaman geçirebilirdin. Kimse bir şey duymazdı.

Ama yapmadın. Çünkü rutin olay örgüsünü izlemek önemliydi. Seni koruyacak olan bu davranış biçimiydi. Sen alıştırma yaparsın, aklında provasını alırsın ve aşina olduğun yolu izlersin. Bu olay örgüsünü en kötü senaryoyu düşünerek kurguladın ki bu da muhtemelen San Diego ’daki o korkunç parsel arazide yaşayan Stanley kaltağının vakasıydı. Her yerde komşular vardı! Olay örgüsüne sadık kal, bütün mesele bu! Düşünmeye

devam et. Düşün, düşün, düşün. Önceden planla. Dört tanesini tamamladın. Bunu elbette ki birkaç kez daha yapacaksın. Bir süre eğlen, keyfini çıkar ama sonra geçmişi unut ve beş numara için hazırlığa başla.

***

Uçakta yapılan yemek servisi, öğle yemeği ve akşam yemeği arasında gerçekleşen bir uçuş için uygun denilebilecek nitelikteydi. Özellikle bu uçuşun kıta üzerindeki bütün zaman dilimlerini geçerek bir uçtan diğer uca planladığı düşünüldüğünde. Kahvaltı olmadığı kesindi. Aslına bakılırsa içine pastırma ve peynir koyulmuş bir tür tatlı hamur gibiydi. Harper aç değildi. O yüzden Reacher, kendisininkinin yanı sıra onunkini de yedi. Sonra da üst üste kahve içerek düşünmeye başladı. Düşüncelerinin büyük bir kısmı Jodie üzerine odaklanmıştı. ***Ama ikimiz de birbirimizin hayatlarını istiyor muyuz?*** Öncelikle kendi hayatını tanımlaman lazım. ***Onunkini*** tanımlamak epey kolay, diye düşündü. Avukat, ev sahibi, şehirli, sevgili, 50'lerin Jazz müziğine aşık, modern sanat sevdalısı. İnsanın köklerinin olmaması ne demek gayet iyi bildiğinden yerleşik bir düzen istiyor. Eğer bu dünya üzerinde civarında müzeler, galeriler ve şarap tadım klüpleri bulunan bir Broadway apartmanının 4. katında oturması gereken tek bir kişi olacaksa, o kişi Jodie olmalıydı.

Peki, Reacher'm durumu neydi? Onu mutlu eden şeyler nelerdi? Tabii ki Jodie ile birlikte olmaktan mutluydu. Bu konuda en ufak bir şüphesi bile yoktu. Hem de hiç. Bir haziran gününde Jodie'nin hayatına yeniden girişini anbean hatırlıyordu. Onu görür görmez kim olduğunu anlamıştı. Tüm bedeni güçlü bir elektrik akımının etkisine kapılmışçasına sarsıldı. Bu sarsılma en küçük zerresine kadar ulaştı. Şu anda bunu düşünürken bile aynı etkiyi üzerinde hissedebiliyordu. Böylesi bir şeyi daha önce çok nadir yaşamıştı.

Hiç yaşamadım da diyemezdi. Çünkü aynı duyguyu ordudan ayrıldıktan sonra rastgele günlerde de hissettiği olmuştu. Daha önce hiç gitmediği eyaletlerin, adını daha önce hiç duymadığı şehirlerinde farklı farklı otobüslere bindiği anları anımsıyordu. Sırtına vuran gün ışığının sıcaklığını ve ayaklarının altındaki tozlu yolları, önünde hiç bitmeyecekmiş gibi uzanan göz alabildiğince geniş arazileri hatırlıyordu. Terk edilmiş gibi sessiz motel lobilerinde cebindeki para tomarından kırış kırış dolarları seçip aldığını, pirinç otel odası anahtarlarının elinde yarattığı serinliği, ucuz odaların küflü kokularını, sayılarını bile hatırlamadığı kadar çok yatağa kendini ilk bıraktığı an yaylardan çıkan gıcırtı seslerini unutamıyordu. Eski restoranların meraklı ama bir o kadar da neşeli

garson kızları. Otostop yaparken durup onu arabalarına alan şoförlerle yaptığı on dakikalık sohbetleri. Gündüz ve gece arasında tesadüfi ama kısa insan iletişimlerini. Bir serseri yaşantısı. Bu yaşantının büyüsü, Reacher'ın oldukça büyük bir kısmını kaplıyordu. Garrison'da takılıp kaldığında ya da şehirde Jodie ile kaldığı günlerde özlediği şey tam olarak da bu serseri ya-şantısıydı. Hem de ne özlemek... Fena derecede. Tıpkı şu an Jodie'yi özlemesi kadar yoğun ve ağır.

"Bir ilerleme var mı?" diye sordu Harper.

"Ne?"

"Derin derin düşünüyordun. Gizemli adam hallerine girdin." "Öyle mi?"

"Ne düşünüyordun?"

"İki arada bir derede kalma mevzusunu."

Harper yüzüne tuhaf tuhaf baktı. "Bu düşüncelerle bir yere varamayız. O yüzden başka şeyler düşün, tamam mı?" "Tamam."

Reacher bakışlarını başka yöne çevirdi ve Jodie'yi aklından uzaklaştırmaya çalıştı. Başka bir şey düşünmek için çabaladı. "Keşif," dedi birden.

"Ne keşfi?"

"Adamın öncelikle evleri izlediğini varsayıyoruz, değil mi? En azından bir tam gününü bu işe ayırdığını düşünüyoruz. Belki biz oradayken, o da bir yerlerde gizlenmiş izliyordu." Kadının tüyleri diken diken oldu. "Korkunç. Ama öyle olsa bile ne değişir ki?"

"Yani civan iyice arayıp bütün otel girişlerini incelemek gerekir. Takip edeceğiz. Yapılması gereken bu, çok çalışarak takip etmek. Virginia'da yerin altına beş kat inip mucizelerin bizi bulmasını beklemeyeceğiz."

"O evin ***civan*** yoktu ki. Sen de gördün. Issız bir yerdi. Üzerinde çalışacağımız bir şey yok. Sana bunu daha kaç kez söyleyeceğim ki?"

"Ben de sana her zaman üzerinde çalışılacak bir şeyler olduğunu kaç kez söyleyeceğim acaba?"

“Tamam, tamam. Adam çok zeki, boya, coğrafya, sessiz yerleşim yerleri.”

“Aynen. Bak, ben şaka yapmıyorum. Bu dört unsur seni ona götürecek. Adım kadar eminim. Blake, Spokane’e gitti mi?” Kadının başını onaylarca salladı. “Onunla olay yerinde buluşacağız.”

“Ona dediklerimi yapması gerektiğini yoksa çekip gideceğimi biliyor demek ki.”

“Şansını zorlama, Reacher. Sen ordu ile irtibatı sağlayan adamsın, müfettiş değilsin. Ayrıca Blake epey çaresiz durumda. Seni yanında tutmak için elinden geleni yapacaktır.” “Savuracağı tehditleri tükettiğini düşünüyorum.”

Kadın yüzünü ekşitti. “Buna pek güvenme derim. Deerfield ve Cozo, Çinli çocukları senin eşkalini çıkartmak için zorluyor. Göçmenlik ve Vatandaşlık Bürosu’ndan yasadışı girişler üzerinde kontrol yapmalarını isteyecekler ve sırf restoran mutfaklarında binlercesini bulacaklar. Sonra sınır dışı etme tehditleri savuracak ve tam o anda ufak bir işbirliği ile bu konunun üstesinden gelebileceklerini söyleyecekler. O zaman da senin Çinli koca adamlar, onların duymak isteyeceği her şeyi bülbül gibi şakıyacak. Herkes için en iyi olan neyse, o konuda üzerlerine düşeni yapmaları lazım, değil mi?”

Reacher cevap vermedi.

“Büro, her zaman istediğini alır,” dedi Harper.

Öylece oturup olanları bir video gibi defalarca başa sarıp gözünde canlandırmak, küçük şüphelerin doğmasına sebep oluyor ki bu da ciddi bir problem aslında. Her şeyi baştan adım adım yaşıyorsun ve yapman gereken bazı şeyleri gerçekten yapıp yapmadığını hatırlayamıyorsun. Tek başına otump düşünüyor, düşünüyor, düşünüyorsun. Ve her şey bulanıklaşıyor. Ne kadar çok sorgularsan, o kadar çok kuşkulanıyorsun. Minicik, ufacık bir detay. Yaptın mı? Söyledin mi? Aynısını Callan ’ın evinde yaptığını biliyorsun. Bundan eminsin. Sonra Caroline Cooke'un evinde de yaptın. Evet, kesin. Buraya kadar sorun yok. Lorraine Stanley’nin San Diego 'daki evinde de yaptın. Ama ya Alison Lamarr'ın evi? Orada da yaptın mı? Yoksa onun yapmasını mı istedin? Söyledin mi? Hı, söyledin mi?

Yaptığına eminsin ama belki de gözünde canlandırdığın resim seni yanıltıyor. Belki de rutin olay örgüsü otomatik olarak devreye giriyor ve daha önce hep yaptığın şeyi, burada da yaptığını düşünmeni sağlıyor. Belki bu kez unuttun.

Bu durum seni epey korkutuyor Unuttuğundan iyice emin oluyorsun. Daha derin düşünüyorsun. Düşündükçe onu senin yapmadığına daha da emin oluyorsun. Bu kez değil. Kadına onu senin için yapmasını söyledikten sonra bir sorun yok aslında. Ama yaptın mı? Söyledin mi? O kelimeleri sarf ettin mi? Belki de etmedin. O zaman ne olacak?

Kendini silkeliyor ve toparlanmanı telkin ediyorsun. Senin gibi insanüstü yetenekleri olan biri nasıl olur da emin olamaz ve kafası karışır? Saçma. Gülünç! Bu konuyu aklından uzaklaştırıyorsun. Ama gitmiyor. Seni rahatsız ediyor. Daha da büyüyor ve gürültülü bir hal alıyor. Tek başına oturup üşümeye ve terlemeye başlıyorsun. Artık ilk küçük hatanı yaptığından eminsin.

Büro'nun Learjet uçağı Blake ve ekibini Andrevvs'tan doğruca Spokane'e getirmişti ve Blake, aracı Harper'la Reacher'ı karşılamak üzere Sea-Tac'a yönlendirdi. Continental kapılarının hemen yanında, pistte hazır halde bekliyordu. Seattle Ofısi'nden daha önce onları karşılayan kişi bir kez daha oradaydı. îkiliyi uçağa yönlendirdi. Yağmur hafif hafif çiseliyordu ve hava soğuktu. O yüzden Lear'ın basamaklarını koşarak çıktılar ve hızla içeri girdileri. Dört dakika sonra havalanmışlardı.

Sea-Tac ve Spokane arası uçuş Leaıjet'le Cessna'ya kıyasla daha hızlıydı. Aynı yerel görevli, aynı araba ile karşılamaya gelmişti. Arabanın ön camında Alison Lamarr'ın adresi öylece duruyordu. Doğuda Idaho'ya doğru on altı kilometre ilerlediler ve kuzeye sapıp tepeye çıkan dar bir yola girdiler. Elli metre ileride park halinde iki arabanın yolu kapattığını gördüler. Ağaçlar arasına san bir şerit çekilmişti. Ağaçların ardında dağlar görünüyordu. Hava yağışlıydı ve batıdaki tepelerin üzeri sisliydi. Doğuda ise güneş ışıklan bulutlann arasından süzülüyor ve yüksekteki vadilerde biriken karları görünür kılıyordu.

Park halindeki arabaların yanında duran adam sarı şeridi kaldırdı ve araba ilerleyerek şeridi geçti. Adeta izole edilmiş evleri birer birer geçip Lamarr'ın evine uzanan kıvrıma geldiler. Araba tam bu noktada durdu.

"Buradan sonrasını yürümeniz lazım," dedi şoför.

Kendisi arabada kaldı ve Harper'la Reacher inip yürümeye başladılar. Hava nemliydi ve yağmur adeta spreyle üzerlerine sıkılmış su gibi dört bir yandan İkiliyi ıslatıyordu. Dönemeci geçip yolun solunda kalan evi gördüler. Çitlerin

arkasında kalan evin önünde rüzgardan sarsılmış ağaçlar vardı ve evin sağından bir yol gidiyordu. Buradaki yolu da arabalar kaplamıştı. Siyah beyaz renkleriyle bir yerel polis merkezinin aracı gelmişti ve üzerindeki ışıklar durmadan yanıp sönüyordu. İki tane siyah sedan araba vardı ve bir de camları siyah filmle kaplanmış siyah Suburban araç duruyordu. Adli tabibin steyşın arabası, tüm kapıları açık halde beklemedeydi. Araçların hepsi yağmurdan ıslanmıştı.

Eve doğru yaklaştıklarında Suburban aracın ön yolcu kapısı açıldı ve Nelson Blake İkiliyi karşılamak için araçtan indi. Üzerinde koyu renkli bir takım elbise vardı ve yakalarını yağmurdan sakınmak istercesine kaldırmıştı. Yüzü alışılageldik kırmızılığını kaybetmiş, griye yakın bir renk almıştı. Yaşadığı şok, kan basıncını düşürmüş olmalıydı. Tamamen işine odaklandığı belliydi. Selam vermedi ya da karşılama adına nazik bir iki söz etmedi. Özür de dilemedi. Sen haklıydın, ben yanıldım türünden bir diyaloğa da girmedi.

“Bir saat daha gün ışığından faydalanabiliriz,” dedi. “Önceki gün burada yaptıklarınızı adım adım yinelemenizi istiyorum. O günle bugün arasında ne tür farklılıklar gördüğünüzü söyleyeceksiniz.”

Reacher başıyla onay verdi. Aniden içeride bir şeyler bulma isteği ile yanıp tutuşmaya başladı. Önemli bir şey. Hayati değer taşıyan bir bulgu. Blake için değil. Alison için. Durdu ve çitlere, ağaçlara ve çimlere baktı. Hepsi de bakımlıydı. İçinde bulunduğumuz gezegenin oldukça önemsiz bir kısmını işgal eden bu düzenlemeler, genel olarak pek bir anlam taşımıyordu ama her biri artık ölü olan bir kadının en içten zevklerini ve yaşam enerjisini taşıyordu. Her birini kendi el emeğiyle bu hale getirmişti. “İçeriye kimler girdi?” diye sordu.

“Sadece yerel polis,” dedi Blake. “Kadını bulan polis.” “Başka kimse yok mu?”

“Hiç kimse.”

“Senin adamların ya da adli tıptan birileri?”

Blake başını iki yana salladı. “Önce sizin görüşlerinizi almak istedim.”

“Demek ki ***o*** hâlâ içeride.”

“Evet, korkarım ki öyle.”

Yol sessizdi. Elektrik kablolarının sallantısından çıkan hışırtılar vardı. Polis

arabasından gelen kırmızı-mavi ışıklar, Blake'in koyu renk takımının üzerine ritmik hareketlerle yansıyordu.

"Pekala," dedi Reacher. "Üniformalı adam bir şeyleri ellemiş mi?"

Blake yine başını salladı. "Kapıyı açıp içeri girmiş. Aşağı inmiş, sonra yukarı çıkmış. Banyoya bakıp dışarı çıkmış ve durumu merkeze haber vermiş. Merkezdeki hareket memuru ona tekrar içeri girmemesi konusunda emir verecek kadar akıllı biriymiş."

"Ön kapı kilitli miymiş?"

"Kapalıymış ama kilitli değilmiş."

"Kapıyı çalmış mı?"

"Sanırım."

"O zaman kapı tokmağında onun da parmak izleri var. Ve tabii içerideki kapı kollarında."

Blake omuzlarını silkti. "Fark etmez. Bizim adamımızın parmak izlerini bozmuş olamaz, çünkü bizimki parmak izi bırakmıyor."

Reacher başını salladı ve "Tamam o halde," dedi.

Park halindeki araçları geçip evin garajına giden yola girmeden devam etti. Yirmi metre kadar yürüdü.

"Bu yol nereye gidiyor?" dedi.

Blake on metre gerisindeydi. "Arka tarafa sanırım," dedi.

"Çok dar, değil mi?"

Blake, "Daha geniş yollar görmüşlüğüm var," diye yanıtladı.

Reacher geri gidip adamın yanında durdu. "Bu durumda yoldaki çamuru ve arkaya kıvrılan kısımdaki çamuru iyice kontrol etmeniz gerekecek."

"Neden?"

“Adamımız Spokane yolundan gelmiş olmalı. Arabasını eve doğru sürdü, devam etti, arkadan dolaştı ve geri geldi. Arabanın yönünün, evden çıkınca gideceği yöne bakmasını istemiş olmalı. Onun gibi bir adam, çıkış rotasını da mutlaka

düşünmüştür.”

Blake, “Tamam, birilerinin konuyla ilgilenmesini sağlarım,” dedi. “Bu arada, siz de benimle birlikte eve gelip, son ziyaretinizde neler yaptığınızı anlatın.”

“Burada bir süre durakladık,” dedi Harper. “Ortalık çok sessizdi. Sonra kapıya gittik ve kapı tokmağını kullanarak kapıyı çaldık.”

“Hava yağışlı mıydı?” diye sordu Blake.

Kadın, Reacher’a baktı. “Yağışlı değildi. Az da olsa güneşliydi ama sıcak değildi. Yağışlı değildi diyebiliriz.”

“Garaj kapısına giden yol kuruydu,” dedi Reacher. “Tozlar uçacak kadar kuru değildi ama yerdeki killi yapraktaşı kaplama ıslak değildi.”

“O zaman ayakkabılarınızın tabanına çakıl taşı girmesi gibi bir durum söz konusu olmadı, öyle mi?”

“Sanmıyorum.”

“Tamam.”

Birlikte kapıya geldiler.

“Bunları ayaklarınıza geçirin,” dedi Blake. Cebinden birkaç büyük boy galoş çıkardı. Galoşları ayaklarına geçirdiler ve bilek kısmını ayakkabılarının içine kıvırdılar.

“İkinci çalışımızda kapıyı açtı,” dedi Harper. “Kapıdaki gözetleme deliğinden rozetimi göstermiştim.”

“Oldukça gergindi,” dedi Reacher. “Julia’nın kendisini uyardığından bahsetti.”

Blake yüzünü iyiden iyiye astı ve galoşlu ayağıyla kapıyı itip açtı. Kapı, Reacher’ın bir önceki ziyaretinden hatırladığı aynı menteşe gıcırdıtısı ile açıldı.

“Hepimiz girişte, tam burada durduk,” dedi Harper. “Sonra bize kahve ikram etmek istedi ve kahve almak üzere birlikte mutfağa geçtik.”

“Burada bir değişiklik çarpıyor mu gözünüze?” diye sordu

Blake.

Reacher etrafına bakındı. Ahşap duvarlar, ahşap zemin, sarı perdeler, eski kanepeler, dönüştürülmüş gaz lambaları.

“Bir değişiklik yok,” dedi.

“Tamam, o halde mutfağa geçelim,” diye yanıtladı Blake.

Birlikte mutfağa geçtiler. Yerler vernik yüzünden ışıldıyordu. Dolaplar aynıydı. Soğuk ve boş. Tezgahın altındaki makineler de aynıydı. Dışarıda kalan küçük ev aletleri ellenmemiş-ti. Lavaboda bulaşıklar vardı ve çatal-bıçak çekmecelerinden biri birkaç santimetre kadar açıktı.

“Manzara farklı,” dedi Harper. Pencerenin önünde dikiliyordu. “Bugün çok daha gri.”

“Lavabodaki bulaşıklar,” dedi Reacher. “Ayrıca şu çekmece de kapalıydı.”

Lavabonun başına geldiler. Tek bir tabak, bir su bardağı, bir fincan, bir bıçak ve bir çatal. Yumurta ve tost kırıntıları, tabağın üzerinde kurumuş haldeydi. Fincanın dibinde de kurumuş kahve vardı.

“Kahvaltı yapmış olabilir mi?” dedi Blake.

“Ya da akşam yemeği,” dedi Harper. “Yumurta ve tost, bekar bir kadın için akşam yemeği menüsü de olabilir.”

Blake parmağının ucuyla çekmeceyi kendine doğru çekti. İçinde birkaç ucuz çatal bıçak seti vardı. Ve birkaç tane de ev gereci, tornavida, kablo sıyırıcı, izolasyon bandı, sigorta teli.

“Tamam, şimdi ne yapıyoruz?” diye sordu Blake.

“Ben burada onunla kaldım,” dedi Harper. “Reacher etrafa bakındı.”

Blake, “Ne yaptığını göster bana,” diye devam etti.

Reacher’ın peşinden koridora çıktı.

“Salon ve oturma odasını kontrol ettim,” dedi Reacher. “Pencerelere baktım. Güvenli oldukları kanaatine vardım.”

Blake kafasını sallayarak, “Adam pencereden girmedi,” dedi.

“Sonra dışarı çıktım. Etrafı ve ahırı kontrol ettim.”

“Tamam.”

Reacher önden gidip yolu gösteriyordu. Nereye gittiği konusunda son derece bilinçliydi. Belki otuz saat önce aradıkları adamın da bu yollardan geçmiş olabileceğinin farkındaydı.

“Yatak odalarını kontrol ettim. Ana yatak odasını en sona bıraktım.”

“Hadi o zaman,” dedi Blake.

Ana yatak odasına gittiler ve banyo kapısında durdular.

“Hadi o zaman,” dedi Blake bir kez daha.

Birlikte içeri baktılar. İçeride her şey yerli yerindeydi. Burada bir olay yaşandığına dair en ufak bir gösterge yoktu. Küvet hariç tabii. İçi yeşil boya dolu küvette ufak tefek bir kadın, yüzeyin hemen altında batmadan su yüzeyinde süzülüyordu. Boyanın üst tabakası ince bir deri gibi kurumuştu ve plastik üst yüzey kadının bedeninin iyice yukarı çıkmasına engel oluyor, onu içeri hapsediyordu. Kadının vücudunun her hattı belirgindi. Kalçaları, kamı, göğüsleri. Başı hafif geriye düşmüştü. Çenesi ve alnı belirgindi. Ağzı biraz aralıktı ve dudakları biraz acı çekmiş gibi yanlara doğru gerilmişti.

“Kahretsin,” dedi Reacher.

“Evet, kahretsin,” diye ekledi Blake.

Reacher orada durdu ve işaretleri okumaya çalıştı. İşaretleri ***bulmaya*** çalıştı. Ama ortada işaret yoktu. Banyo, son geldiğinde gördüğü ile birebir aynıydı.

“Var mı bir şey?” diye sordu Blake.

“Hayır,” dedi başım sallayarak.

“Tamam, o zaman dışarı çıkıyoruz”

Sessizce merdivenden aşağı indiler. Harper koridorda bekliyordu. Başını kaldırıp Blake’e baktı. Umutla bir yanıt bekliyor gibiydi. Blake, ***hiçbir şey bulamadık*** der gibi başını iki yana salladı. Belki de ***sakın yukarı çıkma*** diyordu. Reacher,

Blake’i arka kapıdan bahçeye çıkardı.

“Pencereleri dışarıdan da kontrol ettim,” dedi.

“Adam şu lanet olası pencerelerden girmedi, anladık,” dedi Blake. “Kapıdan girdi.”

“Ama nasıl?” dedi Reacher. “Biz buraya geldiğimizde, sen önceden aradığın için geleceğimizden haberdardı. Harper rozetini gösterdi ve ***FBI, FBI*** diye bağırdı. Ona rağmen kadın ***hâlâ*** içeride saklanıyordu. Kapıyı açtığında da tir tir titriyordu. Bu adam nasıl oldu da ona kapıyı açtırdı?”

Blake omuzlarını silkti. “En başta da söylediğim gibi, kadınlar bu karakteri ***tanıyor.*** Ona güveniyor. Eski bir arkadaş ya da öyle bir şeyler işte. Kapıyı çalıyor, kadın delikten kimin geldiğine bakıyor, yüzlerine bir gülümseme kondurup kapıyı açıyor.”

Kilerin kapısı ellenmemişti. Kapının kollarına takılı büyük asma kilide dokunulmamıştı. Ahırın yanındaki garajın kapısı kapalıydı ama kilitli değildi. Reacher, Blake’i içeri yönlendirdi ve loş ortamda öylece dikildiler. Yeni Jeep buradaydı. Bir sürü de karton yığını vardı. Büyük çamaşır makinesinin karton kutusu da oradaydı. Kapakları hafif açılmıştı ve kutuyu kapatan bandın sıyrıldığı yerler belliydi. Çalışma tezgahı da oradaydı. Elektrikli aletler derli toplu bir şekilde üzerine bırakılmıştı. Raflara dokunulmadığı belliydi.

“Değişik bir şeyler var,” dedi Reacher.

“Ne mesela?”

“Biraz düşünmem lazım.”

Orada öylece durdu ve gözlerini açıp kapattı. Önündeki manzara ile aklına kazman görüntüyü kıyaslıyordu. İki fotoğrafı yan yana koymuş inceliyor gibiydi.

“Arabanın yeri değişmiş,” dedi.

Blake hayal kırıklığına uğramış gibi iç geçirdi. “Olabilir. Kadın, senden sonra hastaneye gitti.”

Reacher başıyla onayladı ama ekledi, “Başka bir şey var.” “Ne?”

“Düşünmeliyim.”

Sonra değişen şeyin ne olduğunu gördü.

“Kahretsin,” dedi.

“Ne oldu?”

“Kaçırmışım. Üzgünüm Blake ama gözden kaçırmışım.” “Neyi?”

“Çamaşır makinesinin karton kutusu. Evde zaten bir çamaşır makinesi vardı. Oldukça da yeni görünüyordu. Mutfakta, tezgahın altında.”

“Yani? Bu kutudan çıkmıştır işte. Kurulum yapılırken.” Reacher başını hayır dercesine salladı. “Hayır. İki gün önce bu kutu yeniydi ve kapalıydı. Şimdi açılmış.”

“Emin misin?”

“Eminim. Aynı karton, aynı yer. Ama kapalıydı ve şimdi açık.”

Blake karton kutunun yanma doğru gitti. Cebinden bir kalem çıkarıp kalemin plastik ucuyla kutunun kapağını hafifçe itti. Kutunun içinde gördüklerine dikkatle baktı.

“Bu karton zaten burada duruyor muydu?”

“Hem de kapalı bir şekilde.”

“Teslimatı doğrudan buraya yapılmış gibi mi?”

“Aynen.”

“Tamam,” dedi Blake. “Şimdi boyanın buraya nasıl geldiğini anladık. Önceden, çamaşır makinesi kutulan içinde adrese teslim gönderiyor.”

***

Bir saat boyunca oturup soğuk terler döktükten sonra karton kutunun ağzını yeniden bantlamadığından emin oluyorsun. Ne sen yaptın ne de ondan yapmasını istedin. Bu konu artık gerçekliğe kavuştu ve inkarı mümkün değil. Üstelik bir de bununla başa çıkmak gerekiyor.

Karton kutuları yeniden bantlayıp hiç açılmamış gibi göstermek belirli bir süre gecikme yaşanmasına neden oluyordu. Müfettişlerin nasıl çalıştığını bilirsin. Evin garajında ya da kilerinde duran, teslimatı yeni yapılmış gibi görünen bir beyaz eşya kutusu kimsenin ilgisini çekmez. Öncelikler listesinin son sıralarında yer alır. Ortalıkta görmeye alışık oldukları sıradan ev dağınıklığı olarak değerlendirilir. Neredeyse görünmez olur. Sen zekisin. Bu insanların nasıl çalıştığını biliyorsun. En iyi ihtimalle davayla ilgilenen asli müfettişlerin o kutuyu hiç açmayacaklarının farkındasın. Tahminlerin bu yöndeydi ve üst üste üç kez haklılığını kanıtladın. Florida 'da, New Hampshire ’da ve Kaliforniya 'da. O kutular binlerinin envanterine girdi ama hiç açılmadı. Belki çok sonraları evin mirasçıları gelip de evi temizlemeye başladıklarında o kutuları açacak ve boş kutulan bulacaklar. O zamana kadar iş işten geçmiş olacak ve bir faydası olmayacak. Haftalar ya da aylar sürecek garantili bir geciktirme yöntemi.

Ama bu kez işler değişti. Garaja girecek ve kutunun ağzını açık bulacaklar. Karton kutulann kapaklan, özellikle orada olduğu gibi nemli bir ortamdaysa kıvrılıp açılıverir. Onlar da şöyle bir bakacak ve çamaşır makinesinin köpükten ambalajları yerine parıldayan beyaz emaye kutulan görecekler, değil mi?

Arazi arabasından ark lambalarını getirdiler ve Mars’tan düşmüş bir meteoru incelercesine çamaşır makinesinin karton kutusunun etrafına dizdiler. Kutuyu radyoaktif bir nesne gibi görüp başında dikildiler, bellerinden öne doğru bükülerek yakından izlemeye koyuldular. Uzun uzun bakıp sırlarını çözmeye çalıştılar.

Normal boyutlarda bir beyaz eşya kartonuydu. Diğer tüm beyaz eşya kartonları

gibi kalındı, önceden belirlenmiş katlama yerleri vardı ve zımbalarla tutturulmuştu. Kahverengi karton kutunun üzerinde siyah mürekkepten baskılar bulunuyordu. Üreticinin markası kutunun dört yanında da ön plana çıkacak şekilde yer alıyordu. Meşhur bir markaydı ve baskılar, ürüne damgasını vurmak ister gibi güçlüydü. Kutunun altında ürünün model numarası yer alıyordu. Ayrıca ürünün kendisini gösteren taslak bir çizime de yer verilmişti.

Karton kutuyu kapatmak için kullanılan bant da kahverengiydi. Kutunun üst kapaklarını çevreleyen bant açılmıştı. Kutunun içinde on adet on iki kiloluk boya kutusu dışında bir şey yoktu. Beş kutu altta, beş kuttu üstte olacak şekilde iki sıra halinde dizilmişlerdi. Kutuların kapakları, kullanıldıktan sonra yeniden yerlerine konmuş ve kutuların ağzı kapanmıştı. Kapakları açmak için bir manivela kullanılmış olacak ki sağında solunda hafif ezilmeler vardı. Boyanın döküldüğü noktalarda ise dil şeklinde kurumuş boya görünüyordu.

Kutular düz metal silindir şeklindeydi. Üreticinin ismi görünmüyordu. Markası da. Kalitesi, dayanıklılığı ya da kimyasal özelliklerine ilişkin reklam içerikli ifadelere de yer verilmemişti. Kutuların üzerinde sadece küçük puntolarla yazılmış ***Camo/Yeşil*** ifadesi bulunuyordu.

“Bunlar normal mi?” diye sordu Blake.

Reacher başıyla onayladı. “Standart sahra ikmali.”

“Kim kullanır?”

“Bünyesinde araç bulunduran tüm birlikler. Ufak tefek tamir işlerinde kullanırlar. Aracın boyasına küçük dokunuşlar yapılır. Araç bakım ünitelerinde daha büyükleri kullanılır ve püskürtme tabancası ile uygulama yapılır.”

“Yani çok da nadir bulunan ürünler değil, öyle mi?” Reacher başını iki yana salladı ve “Nadir kelimesi bunların

yanından geçmez,” dedi.

Garajda bir sessizlik oldu.

“Tamam, alın bunları dışarı,” dedi Blake.

Elinde lateks eldivenler olan bir olay yeri inceleme teknisyeni eğildi ve kutulan

teker teker kartondan çıkardı. Sonra çıkardığı kutuları Alison Lamarr'ın atölye tezgahı üzerine dizdi. İşlem tamamlandığında karton kutunun kapaklarını açtı. Elindeki lamba ile kutunun içini inceledi. Kutunun zemininde beş yuvarlak iz oluştuğunu gördü.

Teknisyen, "Kutular kartona konduklarında doluymuş," dedi.

Blake birkaç adım geri çekildi. Işıkların aydınlattığı alandan çıkıp gölgeye kaçtı. Sırtını kutuya dönüp, yüzünü duvara çevirdi.

"Peki, buraya nasıl geldi?" dedi.

"Dediğin gibi, önceden buraya sevk edilmiş," dedi Reacher omzunu silkerek.

"Aradığımız adam tarafından değil ama."

"Hayır. Buraya iki kere gelmez."

"O halde kim getirdi?"

"Bir nakliye firması. Adam önceden yollatmış. FedEx, UPS ya da başka herhangi biri."

"Ama beyaz eşyalar, satın aldığın mağaza tarafından teslim edilir. Ya da yerel bir nakliye firması getirir."

"Bu öyle değil," dedi Reacher. "Bu kutu bir beyaz eşya mağazasından gelmedi."

Blake derin bir iç çekti. Sanki bütün dünya rayından çıkmıştı. Tekrar döndü ve ışıklı alana girdi. Kutuya baktı. Etrafında dolaştı. Bir tarafında hafif zedelenme vardı. Kare şeklinde bir alan kartonun yüzünden sökülüp alınmıştı. Altındaki yüzey incelmiş ve açıkta kalmıştı. Kutuya yöneltilen ışıklar, bu alanı daha belirgin kılıyordu.

"Kargo etiketi," dedi Blake.

"Belki de şu plastik zarflardandır," diye ekledi Reacher. ***"Sevkiyata ilişkin belgeler ektedir*** diyen cinsten."

"Nerede peki? Kim söktü buradan? Kargo şirketi almamıştır. Onlar bu tür

belgeleri almaz.”

“Adamımız söktü,” dedi Reacher. “Teslimattan sonra. Bu sayede bizim onun peşine düşmemizi engelledi.”

Bir an duraksadı. ***Biz*** demişti. ***Siz*** değil. ***Bu sayede bizim onun peşine düşmemizi engelledi.*** Blake de bu ifadeyi fark etti ve bakışlarını Reacher’a yöneltti.

“Peki, teslimat nasıl yapıldı?” diye sordu. “Buraya ilk olarak nasıl geldi? Diyelim ki sen Alison Lamarr’sm. Evinde oturuyorsun. UPS, FedEx ya da başka bir firmadan biri geldi ve yanında da senin sipariş etmediğin bir çamaşır makinesi var. Sen olsan teslimatı kabul etmezsin, değil mi?”

“Belki o evde değilken gelmiştir,” dedi Reacher. “Belki hastanede, babasının yanındaydı. Belki şoför geldi ve doğruca garaja bırakıp gitti.”

“Teslimatta imza alması gerekmez mi?”

Reacher yine omzunu silkti. “Bilmem. Daha önce kargoyla gelen bir çamaşır makinem olmadı. Tahminimce her durumda imza almaları gerekmiyor olabilir. Gönderen adam, imza gerekmediğine dair not bırakmış olabilir.”

“Ama kadın sonrasında garaja girdiği anda kutuyu görmüştür. Hastaneden dönüp arabasını park ederken kutuyu görmüş olması gerekir.”

“Evet, görmüş olması gerekir. Oldukça büyük,” dedi Reacher. “Ne yapar o halde?”

“UPS, FedEx ya da her kimse onu arar. Belki kutunun üzerindeki zarfı o söküp almıştır. Zarfı eve götürüp firmaya telefon açmıştır. Teslimata ilişkin detayları vermek için belgelerin

yanında olması gerekir.”

“Kutuyu neden açmamış peki?”

Reacher yüzünü buruşturdu. “Kendisine ait olmadığını öğrenince neden açsın ki? Sonunda tekrar paketlemek zorunda kalacaktı.”

“Sana ya da Harper’a bu konuyla ilgili bir şey söyledi mi? Beklenmedik bir teslimatın konusu açıldı mı?”

“Hayır ama o zamanlarda bu teslimatla olayları birbiriy-le ilişkilendirmemiş olabilir. Hata yapılmış olabilir, değil mi? Hayatın normalliklerinden biri daha demiştir.”

“Eğer detaylı belgeler evdeyse buluruz. Olay yeri inceleme ekibi burada epey zaman harcayacak. Adli tabibin işi bitince tabii.”

“Tabip bir şey bulamayacak,” dedi Reacher.

Blake’in yüzü düştü. “Bu kez bulmak zorunda.”

“Bunu başarmak için her şeyi farklı bir yöntemle incelemeniz gerekir,” dedi Reacher. Cümle içine gizlediği ***siz*** ifadesine vurgu yapmayı ihmal etmedi. “Küveti bir bütün olarak çıkartmalısınız. Alıp Seattle’da büyük bir laboratuvara götürün. Hatta belki alıp öylece uçakla Quantico’ya taşıyın.”

“Küveti nasıl sökeriz?”

“Duvarla birlikte. Çatıyı da biraz yıkarak.”

Blake duraksadı ve biraz düşündü. “Yapabiliriz sanırım. Tabii izin almamız gerekir. Bu koşullar altında ev, Julia’nın evi olmuştur. Değil mi? Herhalde en yakın akrabası Julia’dır.” Reacher kafasını salladı. “Ara o zaman. İznini al. Sonra da diğer üç yerin saha raporlarını kontrol etmesini iste. Bu teslimat işi sadece bir uygulama olabilir. Ama değilse, işler değişir.” “Nasıl değişir?”

“Çünkü her yere teslimat usulü yolluyorsa boya dolu bir kamyonla ülkenin dört bir yanma gitmesine gerek kalmaz. Sıradaki hedef herhangi biri olabilir. Adam uçağa biner gider.

İşini hızlıca halledebilir.”

Blake, gerekli aramaları yapmak için Suburban araca geri döndü. Harper da Reacher’ı yanına aldı ve birlikte Spokane ofisinden gelen ekibin yolda gördüğü teker izlerini incelemek için dışarı çıktı. Hava kararmıştı ve el feneri kullanıyorlardı. Çamurlu yolda dört farklı iz bulunuyordu. Neler yaşandığı açıkça anlaşılıyordu. Birisi yolun solundan gelmiş, direksiyonu tam kırıp geri

geri gitmiş ve arka tekerleri yolun sağma isabet edecek şekilde durup tekrar geldiği yönden dönmüş. Ön tekerlerin izleri direksiyonla yapılan yönlendirmeler nedeniyle biraz dağılmış olsa da arka tekerlerin izleri oldukça anlaşılır durumdaydı. Tekerlerin izleri ne çok geniş ne de çok dar bir alana yayılıyordu.

“Muhtemelen orta büyüklükte bir sedan,” dedi Spokane ofisinden gelen bir uzman. “Oldukça yeni radyal lastiklere ait izler. 195/70 ölçülerinde ya da 35 santim jantları var. Bu izlere sahip tekeri bulabiliriz. Sonra genişliğini ölçüp, belki arabanın modeline bile ulaşabiliriz.”

“Sence adamımızın arabası mı bu?” diye sordu Harper. Reacher başını öne arkaya salladı ve “Öyle olması gerekir, değil mi? Bir düşünsene,” dedi. “Adres arayan başka biri olsa biraz daha ilerler ve posta kutusunun önünde durup adrese bakar. Durmasa bile devam eder ve ileriden geri döner. Biraz gidip, geri dönüş için uygun manevra alanını hesaplamaz. Bu adam evin etrafını kolaçan etmiş, beklemiş ve tedbiri elden bırakmamış. Aradığımız adam olduğuna şüphe yok.”

Spokane ekibini teker izlerinin olduğu bölgeye su geçirmez tenteler kurar halde bırakıp eve doğru ilerlediler. Blake, Suburban aracın yanında durmuş bekliyordu. Arabanın içinden gelen ışık arkasından yansıyordu.

“Diğer üç olay yerinde de karton kutular olduğu belirtilmiş,” dedi. “Fakat içinde ne olduğuna dair bilgi yok. Kimse

içine bakmayı akıl etmemiş. Yerel yetkilileri kontrol için yönlendiriyoruz. Bir saat kadar sürer. Julia, küveti söküp çıkarmamıza izin verdi. Sanırım birkaç mühendis bulmam gerekecek.” Reacher bir an duraksadı ve aklına gelen yeni bir fikirle adeta olduğu yere çakıldı kaldı.

“Bir şeyi daha kontrol etmeniz gerekecek,” dedi. “Diğer on bir kadının adının geçtiği listeden hayatta kalan yedi kişiyi arayın. Onlara da sorun.”

Blake, Reacher’a baktı ve “Ne soralım? ‘***Merhaba, hâlâ hayatta mısınız?*** 'mı diyelim,” dedi.

“Hayır, onlara beklemedikleri bir teslimat alıp almadıklarını soracaksınız,” dedi. “Sipariş etmedikleri bir ürün gelmiş mi? Çünkü adamımız işleri hızlandırırsa sıradaki kurbanın beklenmedik teslimatı çoktan eline ulaşmış olabilir.”

Blake, Reacher’a uzun uzun baktı. Sonra hemen araca bindi ve araç telefonunu

alıp birilerini aradı.

“Poulton yapsın,” dedi Reacher. “Lamarr için fazla hassas bir konu.”

Blake, Reacher’a tuhaf tuhaf baktı ama yine de görevi Poulton’a verdi. Tam olarak ne istediğini anlattı ve bir dakika içinde görüşmeyi sonlandırıp telefonu kapattı.

“Şimdi beklemede kalmak zorundayız,” dedi.

“Efendim,” dedi nöbetçi.

Liste çekmecedeydi ve çekmece kilitliydi. Albay masasının başında hareket etmeden oturuyordu ve penceresiz ofisinin karanlığına daldırdığı gözlerle hiçbir şeye odaklanmadan öylece bakıyordu. Düşünüyor ve kendini toplamaya çalışıyordu. Toparlanmak için en iyi yol birileri ile konuşmaktır. Bunun farkındaydı. ***Sorunlar paylaştıkça azalır.*** Ordu gibi devasa bir kurumda işler hep böyle yürürdü. Ama ***bu konuda*** kimseyle konuşamazdı. Yüzünde acı bir gülümseme belirdi.

Duvara bakıp düşünmeye devam etti. ***Kendine olan inancını yitirme.*** Yapması gereken tam olarak buydu. Olayları tekrar tekrar gözünde canlandırırken o kadar dalmıştı ki kapının çaldığını duymamış olmalıydı. Sonra fark etti ki kapıyı çalan her kimse birkaç kez yinelemek zorunda kalmıştı. Listeyi çekmeceye koyduğu için mutluydu. Aksi halde nöbetçi asker geldiğinde listeyi saklamasına imkan olmayacaktı. Kıpırdamadan duruyor ve belli ki boş boş bakıyordu. Çünkü asker, albayın duruşu karşısında endişelenmişti.

“Efendim,” dedi tekrar.

Cevap alamadı. Albay, gözlerini duvardan ayırmıyordu.

“Albayım,” dedi asker.

Albay, başını sanki tonlarca kilo ağırlığındaymış gibi ağır ağır çevirdi. Fakat tek kelime etmedi.

“Arabanız geldi efendim,” dedi asker.

Bir buçuk saat boyunca aracın içinde beklediler. Gece iyiden iyiye çöktü ve hava

soğudu. Gecenin soğuğunda yağan çiy, pencereleri sardı. Nefes alıp vermeler de pencerelerin arabanın içine bakan yüzlerinde buğulanmaya yol açtı. Kimse konuşmuyordu. İçinde bulundukları ortam sessizliğe gömülmüştü. Arada bir uzaklardan hayvan sesleri geliyor, dağ havasında uluma sesleri yankılanıyordu. Bunun dışında çıt çıkmıyordu.

“Burası da cehennemde yaşamak gibi,” dedi Blake.

“Ya da ölmek,” dedi Harper.

***

Eninde sonunda toparlayacaksın ve sonra rahatlayacaksın. Çok yeteneklisin. Her şey yedekli, emniyette ve ekstra emniyet tedbirlerine tabi. Gizliliğini korumak için kat kat tedbir alıyorsun. Müfettişlerin nasıl çalıştığını biliyorsun. Gözlerinin önünde apaçık duran şeyler dışında bir şey görmezler. Boyanın nereden geldiğini bulamazlar. Ya da kimin tedarik ettiğini. Hatta kimin teslim ettiğini. Bulamayacaklarını biliyorsun. Bu insanların nasıl çalıştığını biliyorsun. Sen onlara kıyasla kat-bekat zekisin. Fazla zekisin. O yüzden rahatlamaksın.

Fakat hayal kırıklığına uğradığını kabul etmelisin. Bir hata yaptın. Üstelik boya işi çok zevkliydi. Artık onu kullanman mümkün görünmüyor. Belki daha iyi bir şey bulursun. Çünkü emin olduğun bir tek şey var. O da artık durmana imkan olmadığı.

Telefon çaldı. Sessizliği delip geçen yüksek bir sesi vardı. Blake araç telefonunu yuvasından çıkardı. Reacher karşı tarafın sesini belli belirsiz duyabiliyordu. Konuşan bir kadın değil, erkekti. Yani Lamarr değil, Poulton’du. Blake gözlerini bir noktaya sa-bitleyip dikkatle dinledi. Sonra telefonu kapatıp ön cama baktı.

“Ne oldu?” dedi Harper.

“Yerel görevliler gidip kartonları incelemişler,” dedi Blake. “Hepsi hiç açılmamış gibi yeniden bantlanmış. Ama bu kez açmışlar. Her birinin içinde on tane boya kutusu varmış. On boş kutu. Bizim bulduklarımız gibi kullanılmış kutular.”

“Ama karton kutular tekrar kapatılmış, değil mi?” dedi Reacher.

“Evet,” dedi Blake. “Yakından baktıklarında bir kez açılıp kapandığını fark etmişler. Adam işi bitince karton kutuları yeniden bantlamış.”

“Zeki adam,” dedi Harper. “Kapalı kutuların dikkat çekmeyeceğini biliyormuş.”

“Çok zeki adam,” dedi Blake. “Bizim nasıl düşündüğümüzü biliyor.”

“Ama artık tam manasıyla zeki olduğunu söyleyemeyiz,” dedi Reacher. “Yoksa bu kutuyu da kapatması gerektiğini

unutmazdı, değil mi? İlk hatasını yaptı işte.”

“Yine de çıta çok yükseklerde,” dedi Blake. “Bu da adamı benim gözümde yeterince zeki kılar.”

“Teslimat belgeleri hakkında bir gelişme var mı?” diye sordu Harper.

“Hepsi sökülmüş,” dedi Blake başını iki yana sallayarak. “Böyle olacağı belliydi,” dedi Harper.

“Öyle mi?” diye sordu Reacher. “O halde neden belgelerin olduğu kısmı söküp alıyor da kutuyu tekrar kapatmayı unutuyor?”

“Belki burada onun dikkatini dağıtan bir şey olmuştur,” diye yanıtladı Harper.

“Nasıl bir şey? Times Meydanı’nda olmadığımız kesin.” “Ne demek istiyorsun? Adamın zekasını mı küçük görüyorsun? Önceden adamın zekasının ne kadar önemli bir unsur olduğunu söyleyip duruyordun. Hatta onun zekasından yola çıkıp bizim ne kadar yanlış düşündüğümüzü ispatlayacaktın.” Reacher kadına baktı ve “Evet, hepiniz yanlış düşünüyorsunuz,” dedi. Sonra da Blake’e baktı ve “Bu adamın ne niyetle bu işe kalkıştığını tartışmamız lazım,” diye ekledi.

“Sonra,” dedi Blake.

“Hayır, şimdi. Bu konu önemli.”

“Sonra,” dedi Blake yeniden. “Henüz güzel haberi duymadınız.”

“Neymiş?”

“Senin aklına gelen diğer konu.”

Aracın içi sessizliğe büründü.

“Hadi be!” dedi Reacher. “Kadınlardan birine daha teslimat yapılmış, değil mi?”

Blake hayır der gibi başını salladı.

“Yanılıyorsun,” dedi. ***“Yedi kadına*** birden teslimat yapılmış.”

BOLUM - 16

“Sen Portland, Oregon’a gidiyorsun,” dedi Blake. “Sen ve Harper.”

“Neden?” dedi Reacher.

“Eski dostun Rita Scimeca’yı ziyaret edin diye. Bize bahsettiğin kadın teğmen o değil miydi? Georgia’da mı tecavüze uğramıştı? Portland’a yakın bir yerde yaşıyor. Şehrin doğusunda küçük bir kasabada. Listendeki on bir kadından biri. Oraya gidip evin bodrum katını kontrol edersiniz. Bodruma kaldırdığı yepyeni bir çamaşır makinesi olduğunu söyledi. Karton kutulu hem de.”

“Açmış mı?” diye sordu Reacher.

“Hayır. Portland’daki ajanlar telefonda teyit almış. Kadına kutuya dokunmamasını tembih etmişler. Şu anda biri eve doğru gidiyor.”

“Adam hâlâ bu bölgedeyse, sıradaki hedefi Portland olabilir. Yakın sayılır.”

“Doğru,” dedi Blake. “O yüzden şu anda biri eve gidiyor.” “Yani kadınlara koruma yollamaya başladın, öyle mi? Ahır kapıları ve koşturan atlılara ne oldu?”

Blake omuzlarını silkti. “Sadece yedi kadın kaldı ve bu sayıya yetecek kadar iş gücüne sahibiz.”

Güvenlik alanında çalışan insanların oturduğu aracın içinde espri yapmaya çalışmak yersiz olacaktı. O yüzden Blake söylediklerinin şaka olarak algılanmadığını fark etti ve bakışlarını kaçırdı.

“Alison’ı kaybetmek beni herkes kadar çok etkiledi,” dedi. “Aileden biri gibiydi.”

“Özellikle de kız kardeşi için ağır olmuştur,” dedi Reacher.

“Ne demezsin,” dedi Blake. “Haberi duyunca perişan oldu. Nefes alamadı. Onu hiç bu kadar üzgün görmemiştim.”

“Onu davadan çekmelisin.”

Blake başını salladı ve “Ona ihtiyacım var,” dedi.

“Bir şeylere ihtiyacın olduğu kesin,” dedi Reacher.

“Ne demezsin.”

Blake’in gösterdiği haritada Spokane ve gidecekleri kasaba arasındaki mesafe beş yüz seksen kilometreydi. Kendilerini havaalanından karşılayan araca bindiler ve adrese doğru yola koyuldular. Ön camda hâlâ Alison Lamarr’ın adresinin yazılı olduğu kağıt duruyordu. Reacher bir süre nota baktı. Sonra not defterinin ilk sayfası olan kağıdı alıp buruşturdu ve arka koltuğun ayak boşluğuna fırlattı. Toıpido gözünde bir kalem buldu ve not defterine bu kez gidecekleri yere ulaşmak için izlemeleri gereken yolu not etti. 90 Batı - 395 Güney - 84 Batı - 35 Güney - 26 Batı. Hava karardığında ve yorulduklarında da rahatça görebilecekleri kadar büyük yazdı. Büyük rakamların altında hâlâ, Alison Lamarr’ın adresini yazarken bir sonraki sayfaya çıkan izleri görmek mümkündü.

“Altı saat kadar sürer,” dedi Harper. “Üç saat sen kullan, üç saat ben.”

Reacher evet dercesine salladı başını. Motoru çalıştırdığında hava zifiri karanlıktı. Yolun virajlarını dönerken, aradıkları adamın da aynı manevraları yaptığını düşündü. Fakat iki gün geç kalmışlardı ve iki yüz metre daha güneydeydiler. Yokuş aşağı iner gibi geçtikleri virajların ardından Route 90’a çıktılar. Şehrin ışıkları geride kaldığında trafik yoğunluğu da azaldı ve Reacher hızını arttırıp batıya doğru ilerledi. Araba yeni model bir Buick’ti. Lamarr’ın arabasına kıyasla daha küçük ve sadeydi. Belki de bu yüzden daha hızlıydı. Bu yıl Büro için

GM yılı olmuştu belli ki. Ordu da aynı şeyi yapmıştı. Personel arabaları alınırken GM, Ford ve Chrysler arasında rotasyonlu seçimler yapılıyordu. Böylece yerli üreticilerin hiçbiri hükümete karşı öfkelenmiyordu.

Yol güneybatıya doğru, küçük tepelerle çevrili bir arazinin içinden geçiyordu. Uzun farlarını yakıp hızını biraz daha arttırdı. Harper sağ tarafındaki yolcu koltuğuna iyice yerleşmiş, koltuğunu hafif geri yatırmış ve yüzünü Reacher’a

dönmüştü. Saçları yanlarına dökülmüştü ve arabanın kontrol panelinden yansıyan ışık nedeniyle kırmızı ve sarı ışıltılar saçlarına vuruyordu. Reacher bir elini direksiyona, diğer elini kucağına koydu. Aynadan bakınca arkalarındaki aracın farlarını görebiliyordu. Aradaki mesafeyi kapatmak üzerelerdi. O yüzden hızını biraz daha arttırdı.

“Bu kadar hızlı araba kullanmayı Ordu’da mı öğrendin?” diye sordu Harper.

Cevap vermedi. Sprague adında bir kasaban geçtiler ve yol düzleşti. Blake’in haritasına göre buradan sonra Ritzville’den geçmeleri gerekiyordu. Reacher hızını sabitledi ama arkadaki araç daha da yaklaşıyordu. Uzunca bir süreden sonra araba onları solladı. Uzun ve yere yakın bir sedandı. Önlerine geçip yola devam etti.

“Epey hızlı,''' dedi Reacher.

“Belki de adamımızın arabasıdır,” dedi Harper uykulu uykulu. “Belki o da Portland’a gidiyordur. Belki onu bu akşam yakalarız.”

“Fikrimi değiştirdim,” dedi Reacher. “Bence adamımız araba ile gitmiyor. Uçağı tercih ediyor.”

Hızını az daha arttırdı ve diğer arabayı görüş açısından çıkarmadı.

“Sonra ne yapıyor peki?” diye sordu Harper. “Havaalanından araba mı kiralıyor?”

“Tahminim bu yönde. Yoldaki teker izlerini hatırlıyor musun? Oldukça standart ölçülerdeydi. Muhtemelen araba kiralayan filoların elinde milyonlarcası bulunan orta büyüklükte sıradan bir sedan arabaydı.”

“Çok riskli,” dedi Harper. “Araba kiralamak, geride evrak bırakmak demek.”

“Uçak bileti almak da öyle. Ama bu adam organize çalışıyor. Eminim sahte kimliği vardır. Evrak takibi yapmak kimseyi sonuca ulaştırmaz.”

“Yine de bakmak lazım. Bu durum ayrıca adamın araba kiralayan firmalarda insanlarla yüz yüze gelmiş olması anlamına da geliyor.”

“Gelmeyebilir de. Belki önceden kiralıyordur ve uçaktan inince ekspres teslime

gidiyordur.”

“O zaman iade ettiği yerdeki kişilerle yüz yüze geliyordur.” “Kısa süreliğine.”

Yol o kadar düzdü ki öndeki arabayı hâlâ görebiliyordu. Reacher arabanın hızını ayak uyduran bir performansla seyre devam ediyordu.

“Bir insanı öldürmek ne kadar sürer?” diye sordu Harper. “Nasıl yaptığına bağlı.”

“Ve biz de adamın bu işi nasıl yaptığını bilmiyoruz.” “Hayır, bilmiyoruz. Çözmemiz gereken şeylerden biri de bu. Ama hangi yöntemi kullanıyor olursa olsun çok sakin ve dikkatli olduğu kesin. Ortalıkta hiçbir dağınıklık yok. Bir damla bile boya sıçramamış. Benim tahminim minimum yirmi ila otuz dakika sürdüğü yönünde.”

Harper gerindi. Kadın kıpırdanınca Reacher kadının parfüm kokusunu daha net aldı.

“Spokane’i düşün,” dedi kadın. “Uçaktan iniyor, arabasını alıyor, yarım saat yol yapıp Alison’ın evine geliyor, orada ya-nm saat geçirip yarım saatte geri dönüyor ve oradan uzaklaşıyor. Etrafta takılmıyordur, değil mi?”

“Sanırım olay mahalline yakın yerlerde takılmıyordun”

“O zaman araba kiraladığı yere iki saatten kısa bir sürede geri dönüyor. Hava alanlarına yakın yerlerdeki araba kiralayan firmaların kısa süreli kiralama işlemlerini kontrol edebiliriz. Bakalım bir benzerlik var mı?”

“Evet, yapsanız iyi olur,” dedi Reacher. “Bu işler böyledir zaten. Sıradan ama zorlu araştırmalar yapmanız gerekir.” Harper yine kıpırdandı. Koltuğa yan oturdu. “Bazen ***biz*** diyorsun, bazen ***siz.*** Henüz karar veremedin ama gittikçe yumu-şuyorsun. Fark ettin mi?”

“Alison’dan hoşlanmıştım. En azından tanıdığım kadarıyla.” “Ve?”

“Ve Rita Scimeca’dan da hoşlanıyorum. Hatırladığım kadarıyla. Ona bir şey olmasını istemem.”

Harper başını hafifçe yan çevirdi ve önlerindeki arabanın farlarına baktı.

“Bu arabayı gözden kaçırmayalım,” dedi.

“Araba adeta uçuyor,” dedi Reacher. “Adamımız bu değil.”

Aradıkları adam o değildi. Ritzville çıkışına kadar Route 90 yolunda ilerledi ve sonra batı yönüne gidip Seattle yoluna saptı. Reacher ise güney yönüne gidip doğruca Oregon’a çıkan 395 otobanına girdi. Yol hâlâ boştu ama daha da daralmış ve virajlı bir hal almıştı. Reacher da aceleci tavrından vazgeçip hızını azalttı ve normal hızda seyre devam etti.

“Rita Scimeca’dan bahsetsene,” dedi Harper.

Reacher, direksiyonu sıkıca kavrayan ellerini biraz olsun rahatlattı. “Yanılmıyorsam Alison Lamarr gibi ufak tefekti. Görünüşleri aynı olmasa da tavırları benzerdi. Dirayetli, sportif, becerikli. Hatırladığım kadarıyla öyle kolay etkilenmezdi.

Üsteğmen rütbesindeydi. Harika bir sicili vardı. Subaylık eğitiminde üstün performans sergilemişti.”

Bir süre sessiz kaldı. Rita Scimeca’yı zihninde canlandırıyor ve onun Alison Lamarr’la omuz omuza durduğunu hayal ediyordu. Ordu’nun görüp görebileceği en iyi kadın subaylar ve aynı zamanda güzel kadınlar.

“İşte sana bir bilmece daha,” dedi Reacher. “Bu adam onları nasıl kontrol ediyor?”

“Kontrol mü?”

“Düşünsene. Evlerine giriyor ve otuz dakika sonra kadınlar bir küvetin içinde, üzerlerinde tek çizik olmadan çırılçıplak halde ölüyor. Ortalıkta en ufak bir dağınıklık yok. Bunu nasıl başarıyor?”

“Başlarına silah dayıyor herhalde.”

Reacher başını salladı. “Bu teoride iki büyük hata var. Birincisi adam uçakla seyahat ediyorsa, yanına silah alamaz. Uçağa silahla binmesine izin verilmez. Bu kuralı biliyor olmalısın. Sen de kendi silahını almamıştın.”

“Uçakla geliyorsa tabii. Şimdilik bu da bir tahminden ibaret.” “Tamam ama az

evvel Rita Scimeca'yı düşünüyordum. Çetin cevizdir. Tecavüze uğradı ve sanınm bu yüzden de aradığımız adamın listesinde yerini aldı. Çünkü onun yüzünden üç adam hapse girdi ve görevden atıldı. Ama o gece ona saldıran ***beş adam*** vardı. Sadece üç tanesi tecavüz edebildi. Çünkü adamlardan birinin kalçası kırılmıştı ve diğerinin de iki kolu birden kırıktı. Başka bir deyişle, Rita canı pahasına mücadele etmişti."

"Yani?"

"Yani Alison Lamarr da aynısını yapmaz mıydı? Adamın silahı olsa, Alison Lamarr otuz dakika boyunca kuzu kuzu oturup öylece bekler miydi?"

"Bilmiyorum," dedi Harper.

"Kadım sen de gördün. Öyle narin saf bir kız değildi. Ordu mensubuydu. Piyade eğitimi almıştı. Ya iyice sinirlenip kavga çıkarırdı ya da doğru zamanı kollayıp adamı bir yerde etkisiz hale getirirdi. Ama görünen o ki ikisini de yapmamış. Neden?"

"Bilmiyorum," dedi Harper.

"Ben de," diye karşılık verdi Reacher.

"Bu adamı bulmamız lazım."

Reacher yine başını salladı. "Bulamazsınız."

"Neden?"

"Çünkü profil çıkarma saçmalığına o kadar takılmışsınız ki adamın asıl niyeti konusunda yanılgıya düşüyorsunuz. İşte bu yüzden bulamazsınız."

Harper bakışlarını çevirdi ve pencereden dışarıya, karanlık geceye baktı.

"Bu konuya biraz açıklık getirmek ister misin?" diye sordu kadın.

"Blake ve Lamarr'ı karşıma oturtup beni dinlemelerini sağlamadıkça olmaz. Çünkü söyleyeceklerim ağzımdan yalnızca bir kez çıkacak."

Richland'dan sonra Columbia Nehri'ni geçince benzin almak üzere durdular.

Reacher depoyu doldurdu ve Harper da tuvalete gitmek için benzinliğe girdi. Sonra geri döndü ve şoför koltuğuna geçti. Üç saat boyunca direksiyon başında olacaktı. Saçını arkaya attı ve aynaları düzeltti. Anahtarı çevirip motoru çalıştırdı. Yeniden yola koyuldular ve normal hızda seyre devam ettiler.

Nehrin kıvrımları nedeniyle bir kez daha Columbia Nehri'nin üzerinden geçip Oregon'a girdiler. 1-84 otobanı nehir boyunca ilerliyor, eyalet sınırında uzayıp gidiyordu. Hızlı ve boş bir otobandı. Ufukta uzanan Cascade Dağları, gecenin karanlığında görünmez olmuştu. Yıldızlar da adeta buz kesmiş ve koca gökyüzünde minicik kalmışlardı. Reacher arkasına yaslandı ve penceresinden yıldızlara baktı. Gece yarısı olmak üzereydi.

"Benimle konuşman lazım," dedi Harper. "Yoksa direksiyon başında uyuyup kalacağım."

"Sen de en az Lamarr kadar kötüsün."

Harper sırıttı. "Pek sayılmaz."

"Hayır, o kadar değilsin sanırım," dedi Reacher.

"Ama yine de benimle konuşmalısın. Ordudan neden ayrıldın?"

"Konuşmak istediğin konu bu mu cidden?"

"Hiç yoktan iyidir."

"Neden herkes bu sorunun yanıtını duymak istiyor?" "İnsanlar meraklı yaratıklardır."

"Neden? Ordudan neden ayrılmamalıydım peki?"

"Çünkü bana kalırsa sen Ordu'daki işini seviyordun. Tıpkı benim FBI'da olmayı sevdiğim gibi."

"Yaptığım işin büyük bir kısmı sinir bozucuydu." "Anlıyorum. Çünkü Büro da sinir bozucu. İşim, kocammış gibi geliyor. İyi yanları da var, kötü yanları da ama her yanıyla ***benim.*** Ne demek istediğimi anlıyor musun? İnsan sinir bozucu diye kocasından boşanmaz."

“Beni işten çıkardılar,” dedi Reacher.

“Hayır, çıkarmadılar. Sicilini okuduk. Çok sayıda insanın görevine son verdiler ama sen hiçbir zaman akıllarının ucundan bile geçmedin. Sen gitmek için gönüllü oldun.”

Sonraki birkaç yüz metre boyunca sessizliğini koruyan Reacher sonunda başını sallayıp bu sözleri kabullendiğini gösterdi. “Korktum,” dedi.

“Neden?”

“Ben Ordu’yu olduğu gibi sevdim. Değişmesini istemedim.” “Değişip ne olacaktı ki?”

“Daha küçük bir organizasyon olacaktı. Ben görevdeyken devasaydı. Hayal bile edemezsin. Dünyanın her yerindeydik. Fakat zamanla küçülteceklerdi. Ben de terfi alacaktım ve küçük bir organizasyonun üst rütbelilerinden olacaktım.”

“Bunda yanlış olan ne? Küçük havuzda büyük balık olmak mı istemedin?”

“Ben büyük balık olmak istemedim,” dedi Reacher. “Ben küçük balık olmaktan memnundum.”

“Sen hiçbir zaman küçük balık olmamışsın,” dedi Harper. “Binbaşı dediğin küçük değildir.”

“Tamam. Orta boy bir balık olmaktan memnundum. Rahattım. Kim olduğum belli değil gibiydi.”

“Bu kadarı ayrılmak için yeterli değil.”

Reacher yıldızlara baktı. Ondan milyarlarca kilometre ötede, gökyüzünde asılı kalmışlardı.

“Küçük havuzdaki büyük balığın yüzecek alanı kalmaz,” dedi. “Yıllarca bir yere çakılıp kalacaktım. Rastgele bir yerde büyükçe bir masa vereceklerdi. Aradan beş yıl geçince başka bir yerde çok daha büyük bir masa tahsis edilecekti. Benim gibi politik marifetleri ve sosyal becerileri olmayan bir adam en fazla albay olabilirdi. Ötesini görmeme imkan yoktu. Görev süremi tamamladıktan sonra bile işine hapsol-muş biri olacaktım. Oradan çıkmam on beş ya da yirmi yılımı

alırdı.”

“Ama?”

“Ama ben hareket etmek istiyordum. Hayatım boyunca hep hareket halindeydim. Gerçekten. Durmaya korkuyordum. Bir yerde kalmak zorunda olma hissini tatmadım, bilmiyorum. Ama muhtemelen nefret edeceğim bir his olurdu.”

“Ve?”

“Ve şimdi bir yerde kalmak zorundayım.”

“Ve?”

Reacher omuz silkti ve yanıt vermedi. Arabanın içi sıcaktı. Sıcak ve rahat.

“Söyle hadi Reacher!” dedi Harper. “Çıkar ağzından şu sözleri. Bir yerde kalmak zorundasın ve?”

“Ve hiçbir şey.”

“Hiçbir şey... Saçmalık. Ve?”

Reacher derin bir nefes aldı. “Ve bu durum beni rahatsız ediyor.”

Arabada sessizlik oldu. Kadın, yanında oturan adamı anlamış gibi başını yavaşça salladı. “Sanırım Jodie hareket halinde olmak istemiyor.”

“Sen olsan ister miydin?”

“Bilmem.”

“Sorun şu ki Jodie içinde bulunduğum durumu çok iyi ***biliyor.*** İkimiz de benzer koşullarda büyüdük. Sürekli bir üsten diğerine taşındık. Dünyanın dört bir yanına gittik. Bir ay orada, altı ay burada. O şu anda yaşadığı hayatı kendi kurdu. Sıfırdan kendisi için yarattı. Çünkü istediği buydu. Ne istediğini çok iyi biliyor; çünkü alternatifinin ne olduğunu da gayet iyi biliyor.”

“Az da olsa hareket halinde kalabilir. Avukat değil mi? Belli periyotlarda iş değiştirebilir.”

Reacher başını iki yana salladı ve “Bu şekilde çalışmak istemiyor,” dedi. “Kariyer yapma derdinde. Yakında şirketin ortağı olacak. Gidişat o yönde. Sonra da aynı şirkette ömür boyu çalışacak. Yine de benim bahsettiğim hareketlilik senin düşündüğün gibi iki yıl orada, üç yıl burada yaşa; ev al, ev sat türü bir hareketlilik değil. Benim bahsettiğim hareketlilikte yarın Oregon’da uyanıp canım Oklahoma’ya ya da Teksas’a gitmek isterse kalkıp gitmek türü bir hareketlilik. Ertesi gün nerede olacağımı bilmeden gitmek gibi.”

“Bir gezgin gibi.”

“Bu konu benim için önemli.”

“Ne kadar önemli?”

“Tam olarak bilmiyorum.”

“Nasıl öğreneceksin?”

“Sorun şu ki ***artık*** bu sorunun yanıtını öğrenme aşamasın-dayım.”

“Ne yapacaksın o zaman?”

Reacher birkaç yüz metre daha sessiz kaldı.

“Bilmiyorum,” dedi.

“Belki alışırsın.”

“Olabilir,” dedi. “Ama alışamayabilirim de. Bahsettiğim bu duyguyu kanımda hissediyorum. Mesela şu anda, gecenin bir vakti, neresi olduğunu bilmediğim bir yerlerden geçip gidiyorum. Ve kendimi çok iyi hissediyorum. Ne kadar iyi olduğumu anlatamam.”

Kadın gülümsedi. “Belki de yolculuk arkadaşın sayesindedir.”

Reacher da kadının gülümsemesine gülümsemeyle karşılık verdi. “Belki de.”

“Peki, bir soruma daha cevap verir misin?”

“Nedir?”

“Bu adamın niyeti konusunda neden yanılıyoruz?” “Portland’da neler bulacağımızı görene dek bekle.” “Portland’da ne bulacağız?”

“Tahminimce içi boya tenekeleriyle dolu bir karton kutu bulacağız ve onların oraya nasıl geldiği ya da kimin getirdiği hakkında hiçbir ipucu olmayacak.”

“Yani?”

“Yani 2 ile 2’yi toplayıp 4 ettiğini göreceğiz. Sizin yöntemlerinize göre sonuç 4 etmiyor. Siz 4’ten çok çok ileride, açıklanamaz bir sayıya ulaşıyorsunuz.”

***

Reacher koltuğunu biraz daha geri yatırdı ve Harper’m direksiyon başında geçirdiği son bir saatin büyük çoğunluğunda uyukladı. Yolculuğun ikinci ve son periyodunda Mount Hood’un kuzey eteklerinden geçip Route 35 boyunca ilerlediler. Buick, üçüncü viteste yokuş çıkarken şanzımandan kaynaklanan sarsılma Reacher’ı uykusundan kaldırdı. Ön camdan dağın arkasına uzanan yolu izledi. Harper, Route 26’yı gördüğü anda batı yönüne sapıp Portland’a giden yola girdi.

Gece vakti manzara inanılmazdı. Gökyüzü yer yer bulutluydu ve Ay oldukça parlaktı. Dağ eteklerindeki vadilerde kar birikmişti. Dünya, girintili çıkıntılı bir heykel gibi karşılarında ışıldıyordu.

“Gezgin olmanın çekiciliğini anlar gibiyim şu an,” dedi Harper. “Şu manzaraya baksana.”

“Dünya çok ama çok büyük bir gezegen.”

Rhododendron adında, adeta uyuyan bir kasabadan geçtiler ve Rita Scimeca’nın yaşadığı kasabanın sekiz kilometre ileride olduğunu gösteren bir tabela gördüler. Kasabaya geldiklerinde saat sabahın üçü olmuştu. Yol üstünde bir benzin istasyonu ve bir market vardı ama ikisi de kapalıydı. Yolun ilerisinde, dağın kuzey yamacına doğru uzanan bir çapraz yanyol vardı. Harper arabanın burnunu yavaşça bu yola soktu ve yol üstünde pek çok yanyol olduğunu gördü. Scimeca, bu cadde üzerindeki üçüncü ara yolda ikamet ediyordu. Ev, dağ yamacının doğusundaydı.

Evi fark etmek çok kolay oldu. Çünkü o yol üzerinde ışıkları yanan tek binaydı.

Ayrıca önünde Büro'ya ait bir sedan aracın park halinde olduğu tek ev olma özelliğini de taşıyordu. Harper, sedan aracın arkasına yanaştı ve arabanın motoru yavaş yavaş sessizliğe gömüldü. Büro'nun aracının arka camı içeriden buğulanmıştı. Aracın içinde bililerinin nefes alıp verdiği açıkça anlaşılıyordu. Ayrıca içeride bir kişinin silüeti görülebiliyordu. İçerideki kişi başını kıpırdattı ve sonra aracın kapısı açıldı. Koyu renk takım elbiseli genç bir adam indi. Reacher ve Harper biraz gerinip, emniyet kemerlerini çözdüler ve kapılarını açıp dışarı çıkarak soğuk havanın dört bir yanlarını sarmalarına izin verdiler.

"İçeride, emniyette ve iyi durumda," dedi yerel ajan. "Burada kalıp sizi beklemem söylendi."

"Sonra ne yapacaksın?" dedi Harper.

"Burada kalmaya devam edeceğim," dedi adam. "Siz uzun uzun konuşacaksınız. Bölge polisi gelip nöbeti devralana kadar ben bekleyeceğim. Ki onlar da sabah 8'de gelecekler." "Polisler yirmi dört saat boyunca nöbette kalacaklar mı?" diye sordu Reacher.

Adam perişan halde başını iki yana salladı.

"On iki saat nöbetteler," dedi. "Geceleri ben kalacağım." Reacher başını yavaşça salladı ve içinden ***Hiç yoktan iyidir,*** dedi. Ev büyük ve kare yapıda, ahşap kaplı bir binaydı. Yol kenarındaydı ve batı yönüne bakıyordu. Evin önünde oldukça geniş bir veranda vardı ve kenarlarındaki korkuluklar epey süslüydü. Garaj kapısı yan tarafa bakıyordu. Bahçeden, garaja uzanan kısa bir araç yolu geçiyordu. Sonrasında bahçe biraz tümsek halini alıyordu. Bu da evin bodrum katının tepenin yamaçlarının altına oyulduğunu gösteriyordu. Arazi çok büyük sayılmazdı ve etrafı tel örgülerle çevriliydi. Bahçede bir şeyler ekilmişti. Her yerde çiçekler vardı ama ay ışığında renkleri belli olmuyordu.

"Uyanık mı?" diye sordu Harper.

Nöbetçi ajan, "İçeride sizi bekliyor," dedi başını sallayarak.

BOLUM - 17

Araç yoluna birleşen bir de yürüyüş yolu vardı ve bu yol verandanın geniş ahşap merdivenlerine bağlanıyordu. Fakat yolun zemininde birkaç büyük taş vardı ve Harper taşların üzerinden atlayıp geçerken Reacher üzerlerine bastı. Adamın

ağırlığı altında ezilen taşların çıkardığı ses, gecenin sessizliğini bozdu. Çıkan sesin yankısı tepelere çarpıp geri dönmeden evin kapısı açıldı ve Rita Scimeca kapıda dikilip misafirlerini izlemeye koyuldu. Bir eli kapıyı açarken kavradığı kapı kolunda bekliyor, yüzündeki ifade hiçbir şeyi açık etmiyordu. “Merhaba Reacher,” dedi.

“Scimeca,” dedi Reacher. “Nasılsın?”

Kadın diğer eliyle kaşlarının üzerine düşen saçlarını geri itti. “Fena sayılmam,” dedi. “Özellikle de saat sabahın 3’üy-ken, FBI diğer on kız kardeşimle birlikte bir ölüm listesine adımın yazıldığını henüz açıklamışken ve bu kadınların dört tanesi çoktan öldürülmüşken.”

“Ödediğin vergilerle dönen Büro nihayet iş başında,” dedi Reacher.

“İyi de sen neden onlarla takılıyorsun?”

“İçine düştüğüm durumlar, bana fazla seçenek bırakmadı.” Kadın manalı bakışlarla Reacher’ı süzdü. Dışarıda hava iyice soğumuştu. Gecenin çiyi, boyalı zeminlerin üzerinde daha belirgindi. Havada ince bir sis vardı. Scimeca’nın omzunun üzerinden evin sıcak ve sarı ışıkları görünüyordu. Kadın, eski meslektaşına bir süre daha baktı.

“Durumlar mı?”

“Bana fazla seçenek bırakmadı.”

Kadın başını hafifçe eğdi ve “Neyse ne! Seni yeniden görmek güzel desem yeridir,” dedi.

“Seni görmek de öyle.”

Uzun boylu bir kadındı. Harper’dan kısaydı ama kadın nüfusunun çoğu onun yanında kısa kalırdı. Kaslıydı ama Alison Lamarr kadar sert kaslı değildi. Daha çok ince, uzun bir maraton koşucusu gibiydi. Güzel bir kot pantolon ve kalıpsız bir svetşört giymişti. Ayakkabıları epey sağlam görünüyordu. Orta uzunluktaki saçları kahverengiydi ve kaşlarının üzerine düşen perçemleri vardı. Ağzının kenarlarında derin çizgiler belirmişti. Son görüşmelerinin üzerinden yaklaşık dört yıl geçmişti ve kadın tam da dört yıl yaşlanmış gibi duruyordu.

“Özel Ajan Lisa Harper’ı tanıştırayım,” dedi Reacher.

Temkinli bir duruş sergileyen Scimeca, kadına baş selamı verdi. Reacher, kadının gözlerini izledi. Erkek bir ajan gelseydi, onu çoktan verandadan aşağı fırlatmıştı.

“Merhaba,” dedi Harper.

“İçeri gelin hadi, yapacak bir şey yok,” dedi Scimeca.

Kapının kolunu hâlâ sıkıca tutuyordu. Eşikte durmuş, öne doğru hafifçe eğilmiş ve çekilmeye de pek niyetli değilmiş gibiydi. Harper eve girdi ve Reacher da onu izledi. Kapının kapandığını duydular. Derli toplu ama küçük bir evin koridorundalardı. Ev yeni boyanmıştı ve mobilyaları hoştu. Çok temiz ve takıntı derecesinde düzenliydi. Tam bir ev havası vardı. Sıcak ve samimi. Fazlaca kişisel bir alan. Yerde yün halılar seriliydi. Verniklenmiş antika mobilyalar maun rengiydi. Duvarlardaki tablolar ve evin her yerinde vazolara konmuş çiçekler dikkat çekiyordu.

“Krizantem,” dedi Scimeca. “Kendim yetiştiriyorum. Beğendin mi?”

Reacher başını evet dercesine salladı.

“Beğendim,” dedi. “Ama adlarını aklımda tutamam.”

“Yeni hobim bahçecilik,” dedi Scimeca. “Kendimi fena kaptırdım.”

Sonra da eliyle ön taraftaki odayı işaret etti.

“Ve tabii müzik,” dedi. “Gelip baksana.”

Oda, çok dikkat çekmeyen bir duvar kağıdı ile kaplıydı ve zemindeki parkeler vernikliydi. Odanın arka köşesinde büyük bir piyano duruyordu. Parklak siyah lake. Pirinç plaka üzerine basılmış bir Alman ismi iliştirilmişti piyanoya. Önünde büyük bir tabure vardı ve siyah deri kaplı taburenin üzerinde, düğme baskılarıyla yapılmış hoş bir tasarım işliydi. Tuş kapağı açıktı ve tuş takımının üst kısmına monteli ayaklıkta nota kağıtları duruyordu. Gramajı ağır krem rengi kağıtlar üzerine yazılmış bir dizi siyah renkli nota.

“Bir şeyler dinlemek ister misin?” diye sordu Scimeca.

“Olur.”

Kadın tuş takımı ve taburenin arasına süzülerek girdi ve oturdu. Ellerini tuşların üzerine koydu ve bir süre bekleyip çalmaya başlayınca odayı yas havasında minör tonda bir müzik sardı. İnsanı ısıtan ama bir o kadar da modunu düşüren bir sesti ve yavaşça bir cenaze marşının giriş notalarını andırmaya başladı.

“Daha neşeli bir şeyler yok mu?” dedi Reacher.

“Pek neşeli değilim şu an,” diye yanıtladı kadın.

Yine de parçayı değiştirdi ve Moonlight Sonata’nın giriş notaları duyuldu.

Scimeca, “Beethoven,” dedi.

Gümüş gibi berrak bir arpej kapladı havayı. Kadının ayağı pedalın üzerindeydi ve ses oldukça kontrollü ve kısık geliyordu. Reacher pencereden dışarıya baktı. Bahçeye ekilen her şey, ay ışığı altında gri renkte görünüyordu. Bulundukları yerin yüz kırk beş kilometre batısında okyanus olmasına rağmen ortalık uçsuz bucaksız bir sessizlik içindeydi.

“Bu daha iyi oldu,” dedi Reacher.

Kadın, parçanın ilk bölümünün sonuna kadar çaldı. Belli ki ezberden çalıyordu. Çünkü ayaklık üzerindeki notaların üstünde Chopin yazıyordu. Son notanın yankısı dinip ortalık sessizliğe bürünene kadar çekmedi ellerini tuşlardan.

“Güzel,” dedi Reacher. “Ee, iyi misin bakalım?”

Kadın gözlerini tuşlardan aldı ve Reacher’ın gözlerinin içine baktı. “Hayatımı emanet etmem gereken üç adam tarafından tecavüze uğradıktan sonra iyileşip iyileşemediğimi mi soruyorsun?”

“Öyle de denebilir.”

“İyileştim sanmıştım,” dedi. “Ne kadar iyileşilebilirse. Ama şimdi manyağın birinin şikayette bulundum diye beni öldürmeye niyetlendiğini öğreniyorum. Bu da iyileşme sürecimde biraz gerilemeye neden olmadı desem yalan olur.”
“Adamı yakalayacağız,” dedi Harper.

Scimeca sadece bakmakla yetindi.

Reacher söze girip, “Bodrum katındaki yeni çamaşır makinene bakalım mı?” diye sordu.

“Gelen şey aslında çamaşır makinesi değil, yanılıyor muyum?” diye sordu Scimeca. “Kimse ***bana*** bir açıklama yapmıyor da.”

“Kutunun içinde muhtemelen boya var,” diye yanıtladı Reacher. “Teneke kutularda. Kamuflaj yeşili. Ordu malzemesi gibi.” “Ne amaçla geldi?”

“Adam seni öldürüyor, bir küvete koyuyor ve boyayı üzerine döküyor.”

“Neden?”

Reacher omuzlarını silkti ve “Güzel soru,” dedi. “Şu anda bu sorunun yanıtını arayan bir grup çokbilmiş var.”

Scimeca, Harper’a döndü ve “Sen de mi o çokbilmişlerdensin?” diye sordu.

“Hayır, hanımefendi. Ben sadece bir ajanım.”

“Hiç tecavüze uğradın mı?”

“Hayır, hanımefendi. Hiç uğramadım.”

Scimeca başını salladı.

“İyi, uğrama,” dedi. “Sana tavsiyem bu.”

Sessizlik oldu.

“İnsanın hayatı değişiyor,” dedi. “Benimkini değiştirdiği kesin. Bahçecilik ve müzik. Şu anda bana kalan tek şey bunlar.” “Güzel hobiler,” diye yanıtladı Harper.

“Evde oturmanı sağlayan hobiler,” dedi Scimeca. “Ya bu odadayım ya da bahçede ama evin kapısını görebilecek bir yerlerdeyim. Pek dışarı çıkmıyorum ve insanlarla karşılaşmaktan hoşlanmıyorum. O yüzden tavsiyeme uy, kimsenin sana tecavüz etmesine müsaade etme.”

Harper başını sallayak, “Elimden geleni yaparım,” dedi. “Bodruma inelim,” dedi Scimeca.

Önden gidip odadan çıktı, merdiven altındaki bir kapının önüne geldi. Eski bir kapıydı ve çam ağacından yapılmaydı. Defalarca boyanmış gibiydi. Kapının ardında dar bir merdiven vardı. Benzin ve araba lastiği kokusu, soğuk havayı sarmıştı. “Önce garajdan geçmemiz gerekiyor,” dedi Scimeca. Garajda yeni bir araba duruyordu. Uzun ve yere yakın bir Chrysler sedandı. Altın rengine boyanmıştı. Arabanın yanından tek sıra halinde geçtiler ve Scimeca, garajın içindeki bir başka kapıyı açtı. Kapı açılır açılmaz, burunlarına bodrum katının küflü kokusu geldi. Scimeca, tavandan sallanan bir kabloyu çekti ve sarı bir ışık ortalığı aydınlattı.

“İşte burası,” dedi.

Kalorifer ocağı burada olduğu için içerisi sıcaktı. Oldukça geniş, kare bir alandı ve her duvarında depolama amacıyla yapılmış raflar duruyordu. Tavan kirişleri cam elyafı yalıtım malzemesi ile kaplanmıştı. Zeminden ısıtma boruları geçiyordu. Odanın orta yerinde de tek başına duran bir karton kutu vardı. Duvarlardan uzaktı ve etrafını saran derli toplu rafların ortasında, rastgele konmuş bir dağınıklık gibi görünüyordu. Aynı karton kutuydu. Aynı büyüklük, aynı renk, aynı koyu renk baskılar, aynı resim ve aynı üretici ismi. Parlak bir kahverengi bantla kapatılmıştı ve yepyeni görünüyordu.

“Bıçak var mı?” diye sordu Reacher.

Scimeca hemen çalışma alanının olduğu yere gitti. Duvara monteli delikli tahta vardı. Üzerinde, düzgün bir sırayla yerleştirilmiş çalışma aletleri asılıydı. Reacher, yer döşeme malzemelerini kesmek için tasarlanmış bir bıçak bulup aldı. Dikkatli davranmaya özen gösterdi. Çünkü deneyimlerine göre, aletle beraber tahta da monteli olduğu yerden çıkıp gelebilirdi. Oysa bu kez öyle olmadı. Delikli ahşap o kadar iyi monte edilmişti ki yerinden kıpırdamadı.

Kutunun yanma gelip, bandı keserek açtı. Bıçağın keskin olmayan tarafı ile de kutunun kapaklarını yukarı kaldırdı. Kutunun içinde, bodrum katını aydınlatan sarı lambanın altında parlayan beş metal kutu vardı. Beş boya kutusunun kapağı, ışık altında ışıl ışıldı. Bıçağı kutulardan birinin altına koyup, spatula misali kullanarak kutuyu göz hizasına kaldırdı. Işık altında daha iyi görebileceği bir konuma getirdi. Sıradan bir teneke kutuydu. ***Camo/Yeşil*** yazan kısım hariç

üzerinde tek bir detay bulunmayan beyaz bir kutuydu.

“Ordudayken bunlardan birkaç tane görmüşüzdür,” dedi Scimeca. “Değil mi Reacher?”

“Birkaç tane,” diye yanıtladı adam.

Kutuyu diğerlerinin yanına bıraktı. Karton kutunun kapaklarını indirdi ve bıçağı aldığı yere koydu. Sonra da Scimeca’ya baktı.

“Bu kutu ne zaman geldi?” diye sordu.

“Hatırlamıyorum.”

“Aşağı yukarı?”

“Bilmiyorum,” dedi kadın. “Birkaç ay olmuştur.”

“Birkaç ***ay*** mı?” dedi Harper.

“Sanırım. Tam olarak hatırlayamıyorum,” diye yanıtladı Scimeca.

“Böyle bir şey sipariş etmedin ama, değil mi?” diye araya girdi Reacher.

Kadın başını iki yana sallayarak, “Zaten evde bir makinem var. İşte şurada,” dedi.

Gösterdiği yer, evin çamaşır köşesiydi. Çamaşır makinesi, kurutma makinesi ve bir de lavabo vardı. Hemen önüne tertemiz bir halı serilmişti. Tezgahın üzerindeki beyaz plastik sepetler ve deterjan şişeleri tek sıra halinde diziliydi.

“Böyle bir şey sipariş etsen hatırlardın,” dedi Reacher. “Değil mi?”

“Ev arkadaşım için geldi sanmışımdır,” dedi Scimeca.

“Ev arkadaşın mı var?”

“Vardı. Birkaç hafta önce taşındı.”

“Bu teslimatın da onun için yapıldığını sandın, öyle mi?” “O zaman için mantıklı gelmişti,” dedi. “Kendi başına bir bakım ve temizlik ortamı yaratmaya

çalışıyordu. Bu durumda çamaşır makinesine ihtiyaç duyması normal, değil mi?”

“Ama ona böyle bir siparişi olup olmadığını sormadın, doğru mu?”

“Neden soracakmışım? Benim için gelmediğine göre başka kimin için gelmiş olabilir?”

“Peki, neden makinesini burada bırakıp gitti?”

“Çünkü çok ağırdı. Belki yardım etmesi için birilerini arıyordur. Geleli birkaç hafta oldu.”

“Evde başka eşyalarını bıraktı mı?”

Scimeca başını salladı. “Son eşyası bu.”

Reacher kutunun etrafında daire çizerek yürüdü. Teslimat bilgilerinin sökülüp alındığı kare alanı gördü.

“Evrakları da almış,” dedi.

Scimeca yine başıyla yanıtladı, sonra da “Almıştır herhalde,” dedi. “İşlemlerini kayıt altında tutması gerekir.”

Sessizce dikildiler. Parlak sarı ışık altında, gölgeleri etrafa düşen üç insan, bir karton kutu etrafında öylece dikildiler.

“Yoruldum,” dedi Scimeca. “İşimiz bitti mi? Evimden çıkmanızı istiyorum artık.”

“Son bir şey,” dedi Reacher.

“Nedir?”

“Ajan Harper’a ordudaki görevini anlat.”

“Neden? Bunun konuyla ne alakası var?”

“Sadece bilmesini istiyorum, o kadar.”

Scimeca şaşırmıştı ve omzunu silkerek, “Ben silah test üni-tesindeydim,” dedi.

“Bunun ne demek olduğunu da söyle.”

“Üreticiden gelen yeni silahları test ediyorduk.”

“Ve?”

“Eğer denetimden geçerlerse, onları karargahlara gönderiyorduk.”

Sessizlik oldu. Harper da en az Scimeca kadar şaşkın bir ifadeyle Reacher’a baktı.

“Pekala,” dedi Reacher. “Artık gidebiliriz.”

Scimeca, bodrumdan çıkıp garaja geçmeden kabloyu çekti ve lambayı kapattı. Konuklarını arabasının yanından geçirip dar merdivene yönlendirdi. Hep birlikte tekrar evin giriş holüne gelmişlerdi. Kapıya gidip gözetleme deliğinden dışarı baktı. Sonra kapıyı açtı ve dışarıdaki nemli, soğuk hava hemen kendini hissettirdi.

“Hoşça kal Reacher,” dedi. “Seni görmek güzeldi.”

Sonra Harper’a döndü.

“Ona güvenmelisin,” dedi. “Ben hâlâ güveniyorum. İnan bana, bu sözleri benden duyuyor olman yeter. Başka referans aramana gerek yok.”

îkili evden çıkınca kapı arkalarından kapandı. Birlikte bahçeden geçerlerken kapının kilitlendiğini duydular. Yerel ajan, ikilinin arabalarına binmelerini izledi. Harper motoru çalıştırdı ve klimayı son seviyeye ayarlayıp açtı.

“Ev arkadaşı varmış,” dedi.

Reacher başını sallamakla yetindi.

“O zaman teorin hatalı çıkıyor. Kadın yalnız yaşıyor gibi görünüyor ama yalnız değilmiş. îşte yine başladığımız yere döndük.”

“Belki de ikinci bir başlangıç noktası bulduk. Bunu bir alt kategori olarak görebilirsin. Kimse aynı anda doksan bir kadını hedef almaz. Bunu denemek bile delilik olur.”

“Delilik seviyesini ne ile kıyaslıyorsun?” dedi Harper. “Ölmüş kadınları boya dolu küvete sokmakla mı?”

Reacher yine sadece başını salladı.

“Şimdi ne olacak?” diye sordu.

“Quantico’ya dönüyoruz,” diye yanıtladı Harper.

Yolculuk yaklaşık dokuz saat sürdü. Portland’a gittiler ve oradan turboprop motorlarla donanmış uçakla Sea-Tac’e geçtiler. Continental ile Newark’a uçup, United ile DC’ye geldiler. Büro’nun adamı onları karşıladı ve arabayla Virginia’nın güneyine götürdü. Reacher, yolun büyük bir kısmında uyudu ve uyanık olduğu anları da hayal meyal hatırlıyordu. Deniz Kuvvetleri’nin bölgesine girdiklerinde kendini ayıltmaya çalışıyordu. Kapıdaki FBI görevlisi, Reacher için yeni bir ziyaretçi kartı bastı. Harper, ekibi içeri soktu ve asansörle yerin dört kat altındaki seminer salonuna geçtiler. Parlak duvarları ve sahte pencereleri olan ve içerideki panoda Lorraine Stanley’nin fotoğraflarının asılı olduğu seminer salonuna. Televizyon sessizde çalışıyordu ve Hill programının gündüz tekrarları başlamıştı. Blake, Poulton ve Lamarr masada oturuyorlardı ve önlerinde bir sürü kâğıt vardı. Blake ve Poulton meşgul ve yıpranmış görünüyorlardı. Lamarr ise önündeki kağıt kadar beyazdı. Yorgun gözleri başının içine iyice gömülmüş gibiydi.

“Durun tahmin edeyim,” dedi Blake. “Scimeca’nın teslimatı birkaç ay önce gelmiş ve neden geldiği hakkında bir bilgisi yok. Kutunun üzerinden de evrak filan çıkmadı.”

“Kutunun ev arkadaşı için geldiğini düşünmüş,” dedi Harper. “Yalnız yaşamıyormuş. O yüzden on bir kadından oluşan liste anlamını yitiriyor.”

Blake başını iki yana salladı.

“Hayır, her zamanki gibi oldukça anlamlı,” dedi. “Kağıt üzerinde inceleme yapan biri için bu on bir kadın yalnız yaşıyormuş gibi ***görünüyor.*** Diğerlerini telefonla aradık. Seksen telefon görüşmesi yaptık. Bir kargo şirketinin müşteri temsilcileri olduğumuzu söyledik. Aramalar saatler sürdü ama kimseye beklenmedik bir teslimat yapılmamıştı. O yüzden seksen kadın liste dışı ve on bir tanesi hedef. Bu da Reacher’ın teorisinin geçerli olduğu anlamına gelir. Ev arkadaşı Reacher’ı şaşırttıysa adamımızı da şaşırtacaktır.”

Reacher, Blake’e hem şaşkınlıkla hem de takdir edildiği için şükranla baktı.

Blake de bu bakış üzerine, “Doğruya doğru!” dedi.

Lamarr da başını salladı ve önündeki uzun listenin sonuna bir not ekledi.

“Kaybın için çok üzgünüm,” dedi Reacher.

“Belki bunlar yaşanmayabilirdi,” dedi kadın. “Başından beri şimdiki gibi işbirliği içinde olsaydın, bu durumun önüne geçilebilirdi.”

Salonda bir sessizlik oldu.

“On bir kişiden yedisi hayatta,” dedi Blake. “Teslimat evrakları yok, teslimatı alan kadınlarda da fazla bir açıklama yok.” “Ev arkadaşı olan biri daha varmış,” dedi Poulton. “Bu durumda geriye kalan beş kadından üçü sık sık yanlış teslimat alıyor, diğer ikisi de tamamen umursamaz bir tavır takınıyor demektir.”

“Scimeca’nın fazla bilgi vermediği kesin,” dedi Harper.

“Kadın travma geçirmişti,” diye ekledi Reacher. “Şu halde hareket ediyor olması bile yeterince iyi bir çaba.”

Lamarr yavaş ve anlayışlı bir tavırla başını salladı.

“Ne olursa olsun, kadının verdiği bilgiler bizi bir yere götürmüyor, değil mi?” dedi.

“Teslimat şirketlerinden ses var mı?” diye sordu Reacher. “Onların da peşine düştünüz mü?”

“Kim olduklarını bilmiyoruz,” dedi Poulton. “Yedi kutunun yedisinde de evraklar kayıp.”

“Fazla seçenek yok”, dedi Reacher.

“Öyle mi dersin?” diye yanıtladı Poulton. “UPS, FedEx, DHL, Airbome, Express, ABD Posta Hizmetleri, artı bir dolu yerel kargo şirketi.”

“Hepsini deneyin,” dedi Reacher.

Poulton omuz silkti. “Ne soralım? Son iki ayda dağıttığınız milyarlarca paket içinden bizim aradığımızı bulabilir misiniz mi diyelim?”

“Denemek zorundasınız,” dedi Reacher. “Spokane’den başlayın. Uzak yerlere, kuş uçmaz kervan geçmez bölgelere yapılan teslimatları sorunca şoförler hatırlayabilir.”

Blake hafifçe öne eğildi ve başını salladı. “Tamam, buradakileri deneriz. Sadece buradakileri. Aksi halde imkansız bir hal alır.”

“Kadınlar neden net bilgi vermiyor?” diye sordu Harper.

“Karmaşık nedenlerden ötürü,” diye yanıtladı Lamarr. “Reacher’m dediği gibi hepsi travma yaşamış. En azından belli bir ölçüye kadar. Özel yaşam alanlarına istemeden gelen büyük bir teslimat ve özel hayatlarına müdahale. İnsanın aklı bu gibi durumlarda bir blokaj uygular. Böyle durumlarda karşılaşılması olağan bir durum.”

Sesi kısık ve gergindi. Kemikli ellerini masanın üzerine uzatmıştı.

“Bence çok tuhaf,” diye yanıtladı Harper.

Lamarr bir öğretmen gibi sabırla başını salladı.

“Hayır, ben tam olarak böyle bir reaksiyon göstermelerini beklerim,” dedi. “Olaylara kendi bakış açınla bakma. Bu kadınlar hem mecazi hem de gerçek anlamda saldırıya uğramış kadınlar. Bu durum onlar üzerinde iz bırakır.”

“Üstelik şimdi hepsi tedirgin,” dedi Reacher. “Onları korumak demek, olan biteni anlatmak demek. Scimeca’nın sarsıldığı kesin. Öyle de olmalı. Oldukça izole bir yaşam sürüyor. Aradığımız adamın yerinde olsam, sıradaki hedefim o olur. Eminim Scimeca da böyle bir sonuca varmıştır.”

“Bu adamı yakalamamız lazım,” dedi Lamarr.

Blake, “Artık kolay olmayacaktır,” dedi. “Teslimat alan yedi kadının evinin önünde 7/24 koruma bıraktık. Korumaları uzaktan fark edecek ve biz de onu yakalayamayacağız.”

“Bir süre ortadan kaybolacaktır,” dedi Lamarr. “En azından biz korumaları geri

çağırana dek.”

“Korumalar ne kadar orada kalacak?” diye sordu Harper. Sessizlik oldu.

“Üç hafta,” dedi Blake. “Daha da uzun kalmaları delilik olur.”

Harper adama baktı.

“Bir limit konmalı,” dedi. “Ne istiyorsunuz ki? Hayatlarının geri kalanı boyunca 7/24 koruma ile mi yaşasınlar?”

Yine sessizlik oldu. Poulton önündeki kağıtları bir deste halinde topladı.

“Adamı bulmak için üç haftamız var demektir,” dedi. Blake ellerini masanın üzerine uzattı. “Planımız şu: Her

gün yirmi dört saat boyunca birbirimizle iletişim halinde kalıyoruz. Üç hafta sürecek plan, şimdi başlıyor. Diğerlerimiz çalışırken birimiz uyuyor. İlk dinlenme sırası sende Julia. Şu andan itibaren on iki saat istirahattesin.”

“İstemiyorum.”

Blake bakışlarını kaçırdı. “İste ya da isteme, istirahattesin.” Kadın ısrarla başını salladı. “Hayır, işin başında olmalıyım. İlk sırayı Poulton alsın.”

“İtiraz istemiyorum, Julia. Organize olmamız lazım.” “Ama ben iyiyim. Çalışmam lazım. Üstelik istesem de uyuyamam.”

“On iki saatin var,” dedi Blake. “Zaten izinlisin. Mazeret iznin var. Hem de iki farklı olay üzerinden.” “Gitmeyeceğim,” dedi kadın.

“Gideceksin.”

“Gidemem,” dedi Lamarr. “Şu anda işin içinde olmam lazım.” Kadın kıpırdamadan duruyordu. Yüzünden kararlık okunuyor olmasına rağmen Blake derin bir iç çekti ve bakışlarını kaçırdı.

“Şu anda sürece dahil olamazsın,” dedi.

“Neden?”

Blake doğruca kadının gözlerine baktı. “Çünkü az evvel kardeşinin bedeni otopsiye gitti. Bu sürece dahil olamazsın. Buna izin veremem.”

Kadın cevap vermeye çalıştı. İki kez ağzını açtı ama tek kelime çıkmadı. Gözlerini kırpıştırdı ve bakışlarını kaçırdı. “O yüzden on iki saatin başlıyor,” dedi Blake.

Kadın masaya baktı.

“Verileri benimle paylaşacak mısınız?” diye sordu kısık sesle.

Blake, “Evet, maalesef seninle paylaşacağız,” dedi.

BOLUM - 18

Spokane'de Büro ekibi gece boyunca yoğun çalıştı. Bir inşaat firması, vinç kiralayan bir işletme, kamyon şoförlerinden oluşan bir ekip ve bir hava kargo işletmesi ile iyi işbirlikleri kuruldu. İnşaat firmasından gelen ekip Alison Lamarr'm banyosunu adeta parçalara ayırdı ve tesisat bağlantılarını kesti. Büro'nun Olay Yeri İnceleme ekibi, küveti plastik koruyucularla kapladı ve ardından inşaat ekibi küvetin dayalı olduğu duvarı zemine kadar yıktı. Vinç ekibi plastik koruyucularla sarılan küveti keten bezinden askılarla tutturdu, duvarın açılması sayesinde kancalarını içeri soktu ve küveti kavrayıp gecenin karanlığına çekti. Havada süzülen küvet, yola konan tahta platforma yavaşça bırakıldı. Kamyon şoförleri, plastikle sarılı küveti köpük muhafazalarla çevirdi ve kargoyu sıkıca koruma altına aldı. Böylece küveti karayoluyla Spokane Havaalam'na götürebileceklerdi. Köpüklerle kasalanan küvet, bekleme halindeki uçağa yüklendi ve doğruca Andrevvs Hava Kuvvetleri Üssü'ne getirildi. Buradan da helikoptere taşındı ve Quantico'ya getirildi. Forklift yardımıyla indirildi ve nazikçe laboratuvann yükleme alanına bırakıldı. Burada bir saat kadar Büro'nun adli tıp uzmanlarının plan yapıp, inceleme sürecini nasıl yürüteceklerine karar vermesi beklendi.

"Şu aşamada sadece ölüm nedenini öğrenmem yeterli," dedi Blake.

Patoloji konferans salonundaki masanın başında oturuyordu. Bina, Davranış Bilimleri ünitesinden üç bina ve beş kat ötedeydi. Hemen yanında Harper, onun yanında Poulton, sıranın en sonunda da Reacher oturuyordu. Tam karşılarında Quantico'nun kıdemli patologu, Doktor Stavely oturuyordu ve Reacher bu ismi bir yerlerden hatırladığını düşündü. Belli ki adam ünlü biriydi. Herkes ona hürmet gösteriyordu. İri yan, kırmızı yüzlü bir adamdı ve tuhaf bir şekilde neşeli görünüyordu. Elleri de büyük ve kırmızıydı. Fakat biraz sakarlığa meyilli gibiydi. Oysa bu ellerin sakar olmasına ihtimal yoktu. Adamın yanında üst düzey bir teknisyen vardı. O da oldukça meşgul görünen sessiz biriydi.

"Diğer vakalara ait dokümanlarınızı okuduk," dedi Stavely ve durdu.

"Yani?" dedi Blake.

"Yani, şu anda duruma çok da umutlu yaklaşmıyorum," dedi Stavely. "New Hampsire fazla vaka görmüyor ama Flo-rida ve Kaliforniya yeterince deneyime sahip. Bulunması muhtemel bir şeyler olsaydı, onlar bulurdu. Oradaki adamlar

işinde iyidir.”

“Burada daha iyileri var,” dedi Blake.

Stavely gülümsedi. “Aşırı övgü ile her yere vanlır diyorsunuz yani, öyle mi?”

“Söylediklerim kuru övgüler değil.”

Stavely hâlâ gülümsüyordu. “Bulunacak bir şey yoksa biz ne yapabiliriz ki?”

“Mutlaka bir şey olmalı,” dedi Blake. “Adamımız bir karton kutu bırakarak ilk hatasını yaptı.”

“Ve?”

“Ve belki bir hatadan fazlasını yapmıştır. Size de bulunacak bir iz bırakmış olabilir.”

Stavely biraz düşündü. “Tek söylediğim fazla ümitlenmemeniz.”

Sonra birden ayağa kalktı ve parmaklarını birbirine kenetleyip ellerini esnetti. Teknisyenine döndü. “Hazır mıyız?” diye sordu.

Zayıf adam evet der gibi salladı başını. “Yüzeydeki boyanın kurumuş olabileceğini düşünüyoruz. İki buçuk ila üç buçuk santim kalınlığında bir alan kurumuş olabilir. Bu kısmı kesip alırsak, kadını çıkarmak için ceset torbası kullanabiliriz.”

“Güzel,” dedi Stavely. “Kadının üzerinde mümkün olduğunca fazla boya bırakın. Cesedin bozulmaya uğramasını istemiyorum.”

Teknisyen hızla salondan ayrıldı ve Stavely de onu izledi. Diğer dört kişinin de peşinden gideceği aşikardı. Ki öyle de oldu. Reacher, yine sıranın en sonundaydı.

Patoloji laboratuvan, Reacher’m daha önce gördüklerinden farksızdı. Geniş bir alana kurulmuştu ve ışıklandırmalı tavan sayesinde oldukça aydınlıktı. Duvarlar ve zemin beyaz fayansla kaplıydı. Odanın ortasında büyük bir inceleme masası vardı ve parlak çeliktendi. Masanın ortasında bir su gider kanalı bulunuyordu. Buradan akacak sıvılar, zemin boyunca uzayıp giden çelik borulardan geçecekti.

Masanın etrafında tekerlekli taşıyıcılardan oluşan bir kalabalık dikkat çekiyordu. Her birinin üzeri farklı aletlerle doluydu. Tavandan inip gelen hortumlar hazırdı. Farklı yer ve açılarda kameralar kuruluydu. Havalandırmanın sesi belli belirsiz duyuluyordu ve dezenfektan kokusu ağırdı. Hava durgun ve soğuktu.

“Laboratuvar önlükleri ve eldivenler,” dedi Stavely.

Eliyle tek kullanımlık naylon önlüklerin ve lateks eldiven kutularının bulunduğu çelik dolapları işaret etti. Harper gidip ekip için birer tane getirdi.

“Muhtemelen maskelere ihtiyaç olmayacak,” dedi Stavely. “Tahminimce burnumuza gelecek en kötü koku boya kokusu olur.”

Sedye içeri girdiği anda boya kokusu herkese ulaştı. Sedyeyi toplantıdaki teknisyen itiyordu ve ceset torbası yeşile

boyalı halde üzerindeydi. Torbadan süzülen boya akıyor ve sedyenin çelik ayaklarından inip tekerleklere bulaşıyordu. Bu da beyaz fayans zemin üzerinde izler bırakıyordu. Sedye biraz sarsılınca ceset torbası boya dolu devasa bir balon gibi kıpırdandı. Teknisyenin kolları omzuna kadar boya kaplıydı.

“Önce röntgeni çekilsin,” dedi Stavely.

Adam sedyeyi yeni bir yöne döndürdü ve laboratuvarın yanındaki kapalı bir odaya yöneldi. Reacher önden gitti ve odanın kapısını açtı. Kapı, tonlarca ağırlıkta gibi geldi Reacher’a.

“Kurşunla kaplıdır,” dedi Stavely. “Kapıyı kapatınca içeride büyük dozlar kullanılır. Bu sayede görmek istediğimiz her şeyi görürüz. Nasıl olsa incelediğimiz bedenlerin sağlıkları konusunda endişelenmemize gerek yok, değil mi?”

Teknisyen kısa bir süre sonra döndü ve laboratuvara geçip kapıyı arkasından kapattı. Bir iki saniye süren güçlü bir ses duyuldu. Homurdanma sesi gibiydi. Sonra ses kesildi. Adam içeri geri döndü ve sedyeyi dışarı çıkardı. Yeşil boya hâlâ yerde iz bırakıyordu. Teknisyen, sedyeyi inceleme masasının yanma getirip durdurdu.

“Masaya yuvarlayın,” dedi Stavely. “Yüzüstü dursun istiyorum.”

Teknisyen, Stavely'nin yanında durdu ve masanın üzerinden uzanıp ceset torbasının kenarlarını iki eliyle kavradı. Bedenin yarısı sedyede, yarısı masada kalacak şekilde kıpırdattı. Sonra diğer tarafa geçti ve yuvarladı. Ceset torbasının fermuarlı kısmı altta kalacak şekilde masaya yerleştirilmesi gerçekleşti. Parlak çelik üzerinden yeşil boya akıyordu. Stavely boyaya ve zig zag şeklinde yeşil izler taşıyan zemine baktı.

"Galoş giyelim," dedi. "Yoksa her yere bulaşacak."

Masadan uzaklaştılar. Harper, galoşları dolabın birinde buldu ve herkese dağıttı. Reacher, galoş giydikten sonra hafifçe geri çekildi ve boyayı izledi. Torbanın fermuarından kalın ve yavaş bir dalga gibi taşıyordu.

"Filmi getirin," dedi Stavely.

Teknisyen röntgen odasına gitti ve büyük, gri kare filmlerle döndü. Alison Lamarr'ın bedeni harita misali görünüyordu. Adam filmleri Stavely'ye uzattı. Stavely filmleri hafifçe salladı ve tavandaki ışığa doğrultup baktı.

"Hızlı baskı," dedi. "Polaroid gibi. Bilimsel ilerlemenin faydaları."

Filmleri iskambil kağıdı dağıtır gibi karıştırdı ve birini yukarı kaldırdı. Biraz uzaklaştı ve filmi duvardaki ışıklı panoya takıp çalıştırma düğmesine dokundu. Büyük parmaklarını filmin üzerine dayadı ve incelemeye koyuldu.

"Şuna bakın," dedi.

Ekranda, karın bölgesinin hemen altı ve kasık bölgesine denk düşen bölge görünüyordu. Reacher gri renkte hayalet gibi görünen kemikleri, kaburgaları, omurgayı, kasıkları ve üzerlerine düşen bir kolu ve eli görebiliyordu. Başka bir şekil daha vardı. Yoğun ve parlak beyaz bir şekil. Metal. İnce ve sivri uçlu, el büyüklüğünde bir metal.

"Bir tür alet," dedi Stavely.

"Diğerlerinde böyle bir şey yoktu," diye ekledi Poulton.

"Doktor, bunun ne olduğunu bir an önce görmemiz lazım," dedi Blake. "Çok önemli."

Stavely başını iki yana salladı. “Şu anda bedenin alt kısmında. Çünkü kadın yüzüstü yatıyor. Oraya ulaşacağız elbette ama hemen olmaz.”

“Ne kadar sürer?”

“Ne kadar sürerse,” dedi Stavely. “Bu işlem epey karmaşık olacak.”

Gri fotoğrafları sırayla panoya taktı ve inceledi. Sonra biraz geri çekildi ve uzaktan baktı.

“İskelet yapısı neredeyse hiç zarar görmemiş,” dedi. İkinci bir panele işaret etti. “Sol bileği çatlamış ama iyileşmiş. Muhtemelen on yıl kadar önce.”

“Spora meraklı biriydi,” dedi Reacher. “Kız kardeşi söylemişti.”

Stavely kafasını salladı ve “Şimdi de köprücük kemiğine bakalım,” dedi.

Sol tarafa geçti ve ilk panele baktı. Kafatasını, boynunu ve omuzlarını gösteriyordu. Köprücük kemiği parlaktı ve göğüs kemiğine doğru biraz baskı yapar görünüyordu.

“Küçük bir çatlak var,” dedi Stavely eliyle işaret ederek. “Bunun olması şaşırtıcı değil, beklediğimiz bir şey aslında. Bileğinde çatlak olan bir sporcunun köprücük kemiğinde de çatlak olması beklenir. Bisikletten ya da patenden düşerler ya da artık her ne ile spor yapıyorlarsa. Kollarını öne koyup düşüşlerini yumuşatmak isterler. Fakat sonunda kemikleri kırılır.”

“Ama yeni bir incinme vakası yok, değil mi?” diye sordu Blake.

“Bunlar on yıllık ve belki daha eski yaralanmalar. Merak ettiğin soru buysa, doğrudan bir travmaya maruz kaldığı için hayatını kaybetmediğini söyleyebilirim.”

Panelin düğmesini kapattı ve ışıklar söndü. İnceleme masasına geri döndü ve bir kez daha parmaklarını kenetleyip eklem yerlerini kütletti.

“Tamam,” dedi. “İşe koyulabiliriz.”

Tavandan inen hortumlardan birini çekti ve hortumun ağzına iliştirilen vanayı çevirdi. Bir tıslama sesinin ardından berrak bir sıvı akmaya başladı. Ağır ve

yavaş akan sıvının kokusu çok keskindi.

“Aseton,” dedi Stavely. “Boyayı temizlemek lazım.” Asetonla torbanın üzerini ve çelik masayı yıkadı. Teknisyen çok sayıda mutfak havlusu kullanarak torbayı temizledi

ve üzerindeki kalın boya birikintisini su giderine doğru itti. Kimyasal koku dayanılmaz bir hal almıştı.

“Havalandırma,” dedi Stavely.

Teknisyen arkasında duran bir düğmeye bastı ve tavandaki havalandırma panelleri sessiz sessiz çalışırken birden gürlemeye başladı. Stavely hortumu daha yakın tuttu ve torba ıslak yeşilden, ıslak siyah renge büründü. Sonra hortumu masaya yakın tuttu ve torbanın altından akan sıvı su giderine yöneldi.

“Pekala, makas,” dedi adam.

Teknisyen, tekerlekli araçlardan birinden makas aldı ve torbanın kenarını kesti. Yeşil boya hızla akmaya başladı. Akmaya devam eden aseton da ona katıldı ve su giderine dahil oldu. Boya akmaya devam etti. İki dakika, üç dakika, beş dakika... Torbanın içi boşaldıkça hacmi de küçüldü. Odadan, havalandırmanın sesi ve hortumdan gelen tıslama sesi dışında çıt çıkmıyordu.

“Tamam, şimdi eğlenceli kısma geçtik,” dedi Stavely.

Hortumu teknisyene uzattı ve tekerlekli araçtan aldığı neşterle torbayı boylu boyunca kesti. Sonra enine kesikler attı ve kauçuk torbayı yavaşça açtı. Kauçuk havaya kalktı ve bedenden yavaşça ayrıldı. Stavely, torbayı yanlardan ikiye katladı. Alison Lamarr’ın cansız bedeni yüzüstü ve boya kaplı halde açığa çıktı.

Stavely neşteri kullanarak torbanın ayak kısımlarını kesti ve kalçaya kadar açıp kenarlardan dirseklere, omuzlara ve baş hizasına çıktı. Torba ortadan kalkana kadar kenarlardan çekti. Artık torbanın sadece Alison’ın bedeni ve çelik masa arasında sıkışan ön yüzeyi kalmıştı.

Kurumaya başlayan boya yukarıdan aşağı indi, çünkü kadın yüzüstü duruyordu. Yanlara biriken boya baloncuklanmış ve jöle kıvamına gelmişti. Uzak bir gezegenin tuhaf yüzeyi gibiydi. Stavely, kenarda biriken boyalan ve kadının bedenine yapışan kısımlan temizledi.

“Bu müdahale, bedene zarar vermiyor mu?” diye sordu Blake.

“Asetonla aynı malzemeyi kullanıyoruz,” dedi Stavely başını hayır anlamında sallayarak.

Boyanın çıktığı kısımlarda kadının teni hafif yeşillenmiş beyaz rengine büründü. Stavely eldivenli parmaklan ile kırın-tılan temizledi. Elinin kuvveti, kadının bedenini hareket ettirdi. Hafifçe havaya kalktı ve sonra tekrar düştü. Adam hortumu kadının altına doğru tuttu ve inatçı boyalan çıkarmaya çalıştı. Teknisyen de yanında duruyor ve kadının bacaklannı kaldın-yordu. Stavely bacakların altına uzandı ve kuruyan boya ile ceset torbasını kesip kalçasına kadar olan kısmı çıkardı. Aseton durmadan akıyor ve yeşil boyayı gider kanalına gönderiyordu.

Stavely baş kısmına gitti. Hortumu kadının boynuna doğru tuttu ve kimyasalın saçlara nüfuz etmesini izledi. Kadının saçları kabus gibiydi. Matlaşmış ve kurumuş boya yüzünden sertleşmişti. Tuhaf bir kafes gibi yüzünün üzerine kapanmıştı.

“Saçlarını kesmek zorundayım,” dedi.

Blake çaresizce başını salladı. Olur der gibiydi.

“Gereken buysa...” dedi.

“Kadının saçları çok güzeldi,” dedi Harper. Sesi, havalandırmanın gürültüsü yanında epey güç işitilmişti. Hafifçe yana döndü ve geri çekildi. Omzu, Reacher’ın göğsüne değdi. Olması gerekenden uzun süre öylece bekledi.

Stavely yeni bir neşter aldı ve kadının saçlarını kazıdı. Tabii kuruyan boyanın izin verdiği ölçüde. Kolunu kadının omuzlarının altına koyarak kolunu ve başını biraz kaldırdı. Başı hafif boşluğa çıkınca saçları sıyırmak daha kolay oldu. Adam boyalardan ve saçtan yavaş yavaş kurtuluyordu.

“Umanm bu adam her kimse yakalarsınız,” dedi.

“Planımız bu yönde,” dedi Blake. Hâlâ çok hüzünlü duruyordu.

“Kadını döndürün,” dedi Stavely.

Kadını hareket ettirmek kolay oldu. Boya ile karışan aseton, çelik masanın üzerinde bir yağ tabakası gibi duruyordu. Kadın sırt üstü yatırılınca parlak ışıklar altında yüzü belirginleşti. Cildi yeşile bulanmış beyaz renkteydi ve boya yüzünden yıpranmıştı. Göğüsleri ile kalçası arasında ceset torbasının kalan kısmı örtülüydü. Sanki kadının mahremiyetini korumak için eski moda mayolardan biri giydirilmiş gibiydi.

Stavely eliyle torbanın üstünden kadının bedenini yokladı ve metal cismin olduğu bölgeyi tespit etti. Torbayla beraber deriyi de kesti ve parmaklarını içeri sokup metal cismi çıkardı. Tuhaf bir ameliyat parodisi gibi görünüyordu her şey.

“Tornavida,” dedi.

Teknisyen, tornavidayı asetonla yıkayıp temizledi ve herkesin göreceği şekilde kaldırdı. Ağır bir plastik tutacağı olan, kaliteli malzemeden yapılma bir tornavidaydı. Keskin bir bıçağı vardı ve çelikten gövdesi kalındı.

“Diğerleri ile aynı,” dedi Reacher. “Mutfak çekmecesindeki diğer aletlerle takım, hatırladınız mı?”

“Yüzünde de çizikler var,” dedi Stavely aniden.

Elindeki hortumla kadının yüzünü yıkıyordu. Gerçekten de sol yanağında göz torbasından çeneye kadar uzanan dört paralel çizgi vardı.

“Daha önce yüzünde bu izler var mıydı?” diye sordu Blake.

“Hayır,” dedi Harper ve Reacher aynı anda.

Blake bu kez, “Bunun anlamı ne şimdi?” diye sordu.

Stavely de, “Kadın sağ elini mi kullanıyordu?” diye ekledi.

“Bilmiyorum,” dedi Poulton.

“Sanırım,” diye yanıtladı Harper da.

Reacher gözlerini kapattı ve kadının mutfakta kahve hazırlayıp fincanlara doldurduğu ana gitti.

“Evet, sağ elini kullanıyordu,” dedi.

“Katılıyorum,” diye karşılık verdi Stavely. Kadının ellerini ve kollarını inceliyordu. “Sağ eli daha büyük ve kolu da daha ağır.”

Blake öne doğru eğilmiş, yüzündeki çizikleri inceliyordu. “Yani?”

“Bana kalırsa bu izleri kendisi yapmış,” dedi Stavely.

“Emin misin?”

Stavely baş kısmında sağa sola hareket ediyor, ışığın yansıdığı en iyi açıyı bulmaya çalışıyordu. Yaralar boya yüzünden şişmiş ve açılmıştı. Kırmızı olması gereken yerler, yemyeşildi.

“Emin olamam,” dedi. “Sen de biliyorsun. Ama muhtame-len öyle. Bunları adam yapmış olsa, kadının erişebileceği bölge ile kısıtlı kalma ihtimali nedir?”

“Kadının kendisine zarar vermesini sağlamış,” dedi Reacher.

“Nasıl?” diye sordu Blake.

“Nasıl bilmiyorum ama bunu sıkça yapıyor. Bence onların boyayı küvete kendilerinin doldurmasını sağlıyor.”

“Neden?”

“Tornavida. Boya kutularının kapaklan tornavida ile açılıyor. Yüzündeki çizikleri sonradan düşünmüş olmalı. Çünkü asıl niyeti yüzünü zedelemek olsaydı mutfaktan tornavida yerine bıçak getirmesini isterdi. Ya da hem tornavida hem de bıçak isterdi.”

Blake duvara baktı. “Boya kutuları nerede şimdi?” diye sordu.

“Malzeme Analiz Birimi’nde,” dedi Poulton. “Bu binada. Şu anda kutular inceleniyor.”

“Tornavidayı oraya götürün. Kutu üzerindeki izlerle örtü-şüp örtüşmediğine bakın.”

Teknisyen tornavidayı plastik bir kanıt torbasına koydu. Poulton da üzerindeki

önlüğü çıkarıp ayaklarındaki galoşlan attı. Sonra da kanıtı alıp hızla uzaklaştı.

“Ama neden?” dedi Blake. “Neden kadının kendisinde böyle izler bırakmasını istesin?”

“Öfke olabilir mi?” dedi Reacher. “Cezalandırma belki. Küçük düşürme. Önceki vakalarda neden daha çok şiddet uygulamadığını merak etmiştim zaten.”

“Bu yaralar çok yüzeysel,” dedi Stavely. “Sanırım biraz kanamıştır ama fazla canını yakmamıştır. Derinlikleri birbir-leriyle tutarlı. Hepsinin yönü de aynı. Kadın acı çekip elini titretmemiş.”

“Belki bir ritüeldir,” dedi Blake. “Semboliktir. Dört paralel çizginin bir anlamı var mıdır?”

Reacher başını salladı ve “Benim için bir anlamı yok,” dedi.

“Kadını nasıl öldürmüş?” dedi Blake. “Bilmemiz gereken şey bu.”

“Belki kadına tornavida saplamıştır,” dedi Harper.

Stavely de buna karşılık, “Kadının bedeninde buna dair bir iz yok,” dedi. “Bir insanın ölmesine yol açacak herhangi bir delik ya da yara yok.”

Torbadan kalan son parçayı da kaldırdı ve karın bölgesindeki boyayı da yıkadı. Kuruyan kısımları da aseton ve parmakları ile kazıdı. Teknisyen torbayı çekip alınca kadının cansız bedeni ışık altında çırılçıplak ortaya çıktı. Reacher kadına baktı ve o neşe dolu canlı kadını gözünde canlandırdı. Gözlerinin içi gülen ve yeryüzüne inmiş bir güneş misali her yerinden eneıji fışkıran bir insandı.

“Bir insanı, patologların bulamayacağı bir yöntemle öldürmek mümkün müdür?” diye sordu.

Stavely başını iki yana salladı.

“Bu patologun bulamayacağı yöntem yoktur,” dedi.

Aseton akışını durdurdu ve hortumu bırakarak havada asılmasını sağladı. Geri çekildi ve havalandırma düğmesini kapattı. Oda yeniden sessizleşti. Kadının bedeni, inceleme masası üzerinde mümkün olan en temiz haliyle yatıyordu.

Cansız beden üzerindeki tüm delikler ve kıvrımlar yeşil boya ile dolmuştu ve tüm bedeni bembeyaz kesilmiş ve biraz şişmişti. Sanki sürekli deniz altında yaşayan bir canlının bedeniydi. Saçları elektriklenmiş gibi dik dikti ve boya kalıntıları vardı. Kafatasından hafifçe kazınmış ve yüzünün etrafında bir çerçeve gibi kalmıştı.

“Bir insanı öldürmenin iki yolu vardır,” dedi Stavely. “Ya kalbini durdurursun ya da beyne giden oksijeni kesersin. Fakat her ikisini de iz bırakmadan yapmak çok zordur.”

“Kalbi nasıl durdurursun?” diye sordu Blake.

“Doğrudan kurşun sıkmanın yanı sıra mı?” diye sordu Stavely. “Hava embolizması en iyi yoldur. Bir hava baloncuğu doğrudan kan akışına enjekte edilir. Etrafına hızla kan dokusu sarmalanır ve hava baloncuğu kalbin içine bir taş misali vurur. İçeriden atılmış bir kurşun gibidir. Yarattığı şok ölümcüldür. Bu yüzden hemşireler şırıngayı havaya tutup içindeki sıvının bir kısmını dışarı fışkırtır ve parmaklarıyla şırıngaya birkaç kez vurur. İçeride hava kalmadığından emin olmaya çalışırlar.” “Şırınga iğnesinin izini görebilirsiniz, değil mi?”

“Belki görülür, belki görülmez. Bunun gibi bir cesette imkanı yok göremezsiniz. Deri, boya yüzünden zarar görmüş durumda. Ama kalbin içindeki zedelenmeyi görürsünüz. İç organları incelemeye geçtiğimde bu duruma da bakacağım tabii. Ama çok umutlu değilim. Diğer üçünde böyle bir sonuca varmamışlar. Sonuçta tutarlı bir yöntem kullanıldığını düşünüyoruz, değil mi?”

“Beyne giden oksijen için ne dersiniz?”

“En basit haliyle boğulma,” dedi Stavely. “Fazla iz bırakmadan yapılabilir. En klasik yöntemi yaşlı ve artık yıpranmış, yorulmuş bir insanın yüzüne yastık bastırmaktır. Kanıtlamak neredeyse imkansızdır. Ama burada yatan kadın yaşlı değil. Genç ve güçlü.”

Reacher başını salladı onaylarcasına. Bir keresinde, uzun ve karışık kariyeri esnasında bir adamı boğarak öldürmek zorunda kalmıştı. Adamın kafasını yatağa bastırmak için var gücünü kullanması gerekmişti. Çünkü adam bir taraftan deli gibi çırpınıyordu. Onca çırpınma ve mücadele sonunda ölmüştü. “Öyle bir durumda deli gibi mücadele ederdi,” dedi. “Bence de öyle olurdu,” diye katıldı Stavely. “Kadına baksanıza. Kas sistemine bir bakın. Onu etkisiz hale getirmek pek de çocuk oyuncağı değildir.”

Reacher kadını incelemek yerine bakışlarını kaçırdı. Oda çok sessiz ve soğuktu. Korkunç yeşil boya her yere bulaşmıştı. “Bence hayattaydı,” dedi. “Küvete girdiğinde hayattaydı.” “Nasıl vardın bu sonuca?” diye sordu Stavely.

“Ortalık hiç dağılmamıştı,” dedi Reacher. “Hem de hiç. Banyo tertemizdi. Kadının ağırlığı ne kadar? 54 kilo mu, 56 mı? Ortalığı dağıtmadan küvete kaldırıp yatırmak için epey ağır.”

“Belki boyayı sonra koymuştur,” dedi Blake. “Kadının üstüne dökmüştür.”

Reacher hayır der gibi salladı başını. “O zaman kadını suyun yüzeyine çıkarır ve yüzdürürdü. Görünüşe göre kadın, banyo yapar gibi küvete girmiş. Bilirsin işte önce baş parmağını sokar, sonra yavaşça suyun altına süzülürsün.”

“Bu konuda deney yapmak lazım,” dedi Stavely. “Ama sanırım ben de kadının küvet içine girdikten sonra öldüğüne katılıyorum. İlk üçünde kadınların bedenine dokunulduğuna dair bir iz bile yoktu. Ne yaralanma, ne aşınma ne de başka bir şey. Öldükten sonra verilmiş bir zarar da yoktu. Bir cesedi taşırken genellikle eklemlerdeki bağ dokulara zarar verilir. Çünkü onları koruyacak kas gerginliği kalmamıştır. Bu aşamada benim tahminim, ölüm nedeni her ne ise kadınların bunu kendi kendilerine yapmış oldukları yönündedir.”

“Kendilerini bilerek öldürmeleri haricinde,” dedi Harper.

Evet dercesine başıyla onayladı Stavely. “Küvette intihar çoğunlukla sarhoş ya da uyuşturucu madde etkisi altındayken boğulma ya da sıcak su altında damarları açığa çıkararak kesikler yoluyla gerçekleşir. Açıkça görülüyor ki bu vaka bir intihar değil.”

“Ve boğulma da yok,” dedi Blake.

Stavely yine başını salladı. “İlk üçü öyle değildi. Ciğerde sıvıya rastlanmadı. Buradaki resmi de iç organları incelerken göreceğiz ama ben öyle bir tablo ile karşılaşacağımızı sanmıyorum.”

“O zaman nasıl yaptı bu işi?” diye sordu Blake.

Stavely kadının bedenine baktı ve hırslandığı yüzünden belli oluyordu.

“Şu anda hiçbir fikrim yok,” dedi. “Bana bir iki saat verin, hatta üç saat. Bir

şeyler bulabilirim.”

“Hiç mi fikrin yok?”

“Bir teorim var aslında,” dedi Stavely. “Diğer üçünün dosyalarından okuduklarıma dayanan bir teori. Sorun şu ki şimdi bu teorinin absürd olduğunu düşünüyorum.”

“Nedir teorin?”

Stavely başım salladı ve “Sonra söyleyeyim, olur mu?” dedi. “Şimdi buradan çıkmanız lazım. Kadını keseceğim ve sizin bunu görmenizi istemem. Böyle bir zamanda, onun mahremiyetine saygı göstermeniz lazım.”

BOLUM - 19

Önlüklerini ve galoşlarını kapının dışında bırakıp sola döndüler ve koridorlardan geçip patoloji binasının çıkışına geldiler. Otoparktan geçen uzun yolu seçtiler ve pek çok binanın önünden dolaşıp soğuk havanın, üzerlerine sinen boya ve ölüm kokusunu temizlemesini ister gibi yürüdüler. Asansörle yerin dört kat altına sessizce indiler. Dar koridordan geçip seminer salonuna girdiklerinde Julia Lamarr’m sessizce masada oturduğunu ve sessiz televizyon ekranına baktığını gördüler. “Buradan çıkmış olman lazımdı,” dedi Blake.

“Bir sonuca vardınız mı?” diye sordu kısık sesle. “Stavely bir şey dedi mi?”

Blake olumsuzca başını salladı. “Sonra. Eve gitmiş olman gerekirdi.”

Kadın omzunu silkti. “Söyledim ya. Eve gidemem. İşin başında olmam lazım.”

“Ama yorgunsun.”

“İşe yaramadığımı mı söylüyorsun?”

Blake derin bir iç çekti. “Julia, bana biraz nefes aldır. İşleri organize etmem gerekiyor. Yorgunluktan bayılıp kalırsan, bana bir faydan dokunmaz.”

“Bayılmam.”

“Bunun bir emir olduğunun farkındasın, değil mi?”

Lamarr itiraz ettiğini gösteren bir el hareketi yaparken, Harper dikkatlice kadını izledi.

“Bu bir emirdir,” dedi Blake.

“Ben de görmezden geliyorum,” dedi Lamarr. “Ne yapa-çaksın? Çalışmamız lazım. Bu adamı yakalamak için üç haftamız var. Fazla zamanımız olduğu söylenemez.”

Reacher başını salladı. “Yeterince zamanımız var.”

Harper döndü ve adama baktı.

“Şu anda adamın niyetinin ne olduğunu konuşmalıyız,” dedi.

Salonda sessizlik oldu. Lamarr epey gerildi.

“Bence niyeti açık,” dedi.

Sesi buz kesmişti. Reacher döndü ve kadına baktı. Yüzündeki ifadeyi yumuşattı ve ailesinin iki gün içinde yok olup gittiği gerçeğini hatırladı.

“Bence açık değil,” dedi.

Lamarr, Blake’e döndü. Şaşırmıştı.

“Bu konuyu yeniden tartışmaya açmamalıyız,” dedi. “Şimdi değil.”

“Ama tartışmalıyız,” dedi Reacher.

“Bu çalışmayı daha önce yapmıştık,” dedi Lamarr terslenerek.

“Sakinleşin,” dedi Blake. “Sakin olun. Üç haftamız var ve bunu tartışarak geçiremeyiz.”

“Böyle giderse kalan zamanınızı boşa harcarsınız,” dedi Reacher.

Oda iyice gerildi. Lamarr bakışlarını masaya çevirdi. Blake sessizdi. Sonra başını salladı.

“Üç dakikan var, Reacher,” dedi. “Bize aklmdakileri söyle.”

“Adamın niyeti konusunda yanılıyorsunuz,” dedi Reacher. “Aklımda olan bu. Sizi, bakmanız gereken gerçeklerden uzaklaştırıyor.”

“Bu çalışmayı daha önce yaptık,” dedi Lamarr yeniden.

“O zaman yeniden yapmamız lazım,” dedi Reacher nazikçe. “Çünkü onu yanlış yerlerde arayarak bulmamız imkansız. Mantıklı, değil mi?”

“Bunu yapmak zorunda mıyız?” diye sordu Lamarr.

“İki dakika otuz saniye,” dedi Blake. “Söyle hadi, Reacher.” Reacher derin bir nefes aldı. “Bu çok zeki bir adam, değil mi? Çok, çok zeki. Özel bir alanda uzman. Karmaşık ama bir o kadar detaylı senaryolarla dört cinayet işledi. En ufak bir iz dahi bırakmadı. Sadece tek bir hata yaptı. O da kutuyu açık bırakmaktı. Bu da küçük bir hata ve bizi bir sonuca götürmez. Bu da aradığımız adamın binlerce karar alan, binlerce detayla uğraşan ve hepsini de acil ve stresli koşullar altında yapan biri olduğunu gösterir. Dört kadın öldürdü ve şu ana kadar bunu nasıl yaptığını bile bilmiyoruz.”

“Yani?” dedi Blake. “Ne demek istiyorsun?”

“Zekası,” dedi Reacher. “Özel bir tür zeka. Pratik, etkili ve gerçek dünyadan. Ayakları yere basıyor. İyi bir plancı ve pragmatik. Problem çözücü. Fazlasıyla mantıklı. ***Gerçeklikle*** uğraşan biri.”

“Yani?” dedi Blake yeniden.

“Size bir soru sorayım. Siyahilerle bir sorununuz var mı?” “Ne?”

“Cevaplayın hadi.”

“Hayır, yok.”

“Diğer herkes gibi iyi ya da kötü insanlar, değil mi?” “Tabii. İyisi de var kötüsü de.”

“Kadınlar hakkında? Onlar da herkes kadar iyi ya da kötü değil mi?”

“Tabii ki.”

“O zaman biri çıkıp siyahilerin iyi olmadığını ya da kadınların iyi olmadığını söylerse ne olur?”

“Yanıldığını söylerim.”

“Yanıldığını ***söylersin*** ve yanıldığını ***bilirsin.*** Çünkü içten içe gerçekte neyin ne olduğunun farkındasındır.”

“Tabii ki. Ne demeye çalışıyorsun Reacher?”

“Benim deneyimlerim de bu yönde. Irkçıların tamamen yanıldıklarını düşünüyorum. Cinsiyet ayrımı yapanların da. Bu konuda tartışılacak bir yan yok. Tamamen mantıksız yaklaşımlar. O yüzden bir düşün. Bu taciz konusunda büyük bir öfke nöbeti geçiren adam da ***yanılan*** bir adamdır. Kurbanlardan intikam almaya giden adam çok yanlış yapar. Birkaç tahtası eksik demektir. Beyin işlevlerinde sıkıntı vardır. Mantıklı değildir. Gerçeklikten uzaklaşmıştır. O olamaz. Aslında böyle bir adam içten içe aptaldır.”

“Yani?”

“Ama bizim aradığımız adam aptal değil. Onun ne kadar zeki olduğu konusunda hemfikiriz. Rastgele bir zeka ya da delilerin sahip olduğu türden bir zeka değil bu. Gerçek dünyadan, mantıklı, pragmatik ve pratik bir zeka. Adam gerçekliğin içinde. Bu konuda da hemfikiriz.”

“Yani?”

“Yani asıl niyeti bu kadınlara olan öfkesini kusmak değil. Olamaz. Mümkün değil. Hem gerçekçi bir zeki hem de gerçekçi bir aptal olamazsınız. Aynı anda iki yaklaşımı izleyemezsiniz. Mantıklı ***ve*** mantıksız olamazsınız. Gerçeklikle uğraşıp, aynı anda gerçeklikten ***kopamazsınız.''’***

Salonda bir sessizlik oldu.

“Adamın niyetinin ne olduğunu ***biliyoruz,"*** dedi Lamarr. “Başka ne olabilir ki? Hedef kitle başka bir niyete imkan tanımayacak kadar spesifik.”

“Hoşuna gitsin ya da gitmesin, adamın niyetini tanımlayış şekline bakılırsa bu adam dengesizin biri. Ama dengesiz biri bu cinayetleri işleyemez.”

Lamarr dişlerini sıktı. Reacher dişlerinden gelen gıcırtıları duyabiliyordu. Kadını izliyordu. Kadın başını iki yana salladıkça ince telli saçları briyantinle kaplı gibi kalıp halinde kıpırdanıyordu.

“O zaman asıl niyeti neymiş, zeki çocuk?” diye sordu kısık sesle.

“Bilmiyorum,” dedi Reacher.

“Bilmiyor musun? Şaka yapıyor olmalısın. Benim uzmanlığımı sorguluyorsun ve sen de mi ***bilmiyorsun!***"

“Basit bir nedeni olmalı. Hep öyle değil midir? Yüz vakadan doksan dokuzunda en basit olan, en doğru olandır. Belki sizin için işler öyle değildir ama gerçek dünyada hep böyledir.”

Kimse tek kelime etmedi. Kapı açıldı ve Poulton içeri girdi. Bıyığının altında ince bir gülümseme belirdi. Salondaki atmosferi algılayınca gülümsemesi kayboldu. Sessizce Lamarr’ın yanma oturdu ve önüne bir dizi kağıt çekti. Kendini savunmak ister gibi bir hale büründü.

“Neler oluyor?” diye sordu.

Blake başıyla Reacher’ı işaret etti. “Bu gördüğün zeki adam, Julia’mn adamın cinayetleri işleme amacıyla ilgili çıkarımlarını sorguluyor.”

“Tespit edilen amaçta yanlış olan ne ki?”

“Zeki çocuk şimdi söyleyecek. Bir uzmanlık semineri dinlemek için tam zamanında geldin.”

“Tornavidadan ne haber?” diye sordu Reacher. “Bir sonuç çıktı mı?”

Poulton’un gülümsemesi geri geldi. “Kapakları kaldırmak için ya o tornavida ya da bir benzeri kullanılmış. îzler birebir örtüştü. Peki, şu amaç mevzusu nedir?”

Reacher derin bir nefes aldı ve karşısındaki yüzlere baktı. Blake düşmanca bakıyor; Lamarr ise bembeyaz kesilmiş ve gergin bir tavırla izliyordu. Harper meraklı; Poulton ise boş bakıyordu.

“Tamam zeki çocuk, seni dinliyoruz,” dedi Blake.

“Basit bir amacı olmalı,” dedi Reacher yeniden. “Basit ve aşikar. Ve de genel. Korumaya değecek kadar kazançlı bir şey uğruna yapılmalı.”

“Bir şeyi mi koruduğunu söylüyorsun?”

“Benim tahminim bu yönde. Bence tanıkları ortadan kaldırıyor ya da benzer bir niyeti var.”

“Neyin tanıklarını ortadan kaldırıyor?”

“Bir tür hırsızlık mevzusu olabilir.”

“Nasıl bir hırsızlık mevzusu?”

Reacher omuz silkti. “Büyük, sistematik bir şey herhalde.” Sessizlik oldu.

“Ordu içinden mi?” diye sordu Lamarr.

“Belli ki,” dedi Reacher.

“Tamam,” dedi Blake. “Büyük sistematik bir hırsızlık çetesi var ordu içinde. Ne için?”

“Bilmiyorum,” dedi Reacher.

Yine bir sessizlik oldu. Lamarr yüzünü ellerinin arasına gömdü. Omuzları sarsılmaya başladı. Sandalyesinde öne arkaya sallanıyordu. Reacher kadına uzun uzun baktı. Kalbi herkesin gözleri önünde paramparça olmuş gibi hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Birkaç dakika sonra, kadının kalbini kırmış olabileceğini düşündü. Çünkü kadın çok sessiz kalmıştı.

“Julia,” diye seslendi Blake. “İyi misin?”

Kadın ellerini yüzünden çekti. Elleriyle çaresiz hareketler yaptı ve ***evet, hayır, belki*** anlamlarına gelebilecek jestlerde bulundu. Yüzü bembeyazdı ve acı içindeydi. Gözlerini kapattı. Oda sessizdi. Sadece kadının yoğun nefes alıp verişi duyuluyordu. “Üzgünüm,” dedi nefes nefese.

“Üzülme,” dedi Blake. “Çok streslisin.”

Kadın delirmiş gibi kafasını sallıyordu. “Hayır, çok büyük bir hata yaptım.

Çünkü bana kalırsa Reacher haklı. Haklı olması lazım. O yüzden hatalı olan taraf bendim. En başından beri. Her şeyi yüzüme gözüme bulaştırdım. Bunu gözden kaçırdım. Bu durumu daha önceden görmem ve fark etmem gerekirdi." "Endişelenme," dedi Blake.

Kadın başını kaldırdı ve Blake'e baktı. ***"Endişelenme*** mi? Görmüyor musun? Bunca zaman boşuna harcandı gitti." "Önemli değil," dedi Blake.

Kadın, Blake'e ters ters baktı. "Tabii ki önemli. Görmüyor musun? Kız kardeşim öldü, çünkü ben bunca zamanı boşa harcadım. Benim hatam. ***Onu ben öldürdüm.*** Çünkü hatalıydım." Yine sessizlik oldu. Blake çaresizce Lamarr'a baktı.

"Biraz uzaklaşman lazım," dedi.

Kadın başını salladı ve gözlerini sildi. "Hayır, hayır. Çalışmam gerek. Zaten yeterince zaman harcadım. Şimdi düşünmem lazım. Boşa geçirdiğim zamanı telafi edip arayı kapatmam lazım."

"Eve gitmelisin. Birkaç gün izin kullan."

Reacher kadını izledi. Sanki güzel bir dayak yemiş gibi sandalyesine yığılıp kalmıştı. Yüzü ağlayan kısımlarda kızarsa da büyük oranda kireç gibi bembeyaz kesilmişti. Kısa ve sık nefes alıp veriyor, gözleri boş bakıyordu.

"Dinlenmelisin," dedi Blake.

Kadın oturduğu yerde kıpırdanıp kafasını salladı.

"Belki sonra," dedi.

Yine bir sessizlik oldu. Birden ayağa kalktı ve nefes almaya çalıştı.

"Belki sonra dinlenirim," dedi. "Ama önce çalışmam gerek. Öncelikle hepimiz çalışacağız. Düşünmemiz gerek. Ordu üzerine düşünmeliyiz. Nasıl bir hırsızlık çetesi?" "Bilmiyorum," dedi Reacher bir kez daha.

"Tanrı aşkına düşün biraz!" diye terslendi Lamarr. "Nasıl bir dolandırıcılık ve hırsızlık konusunu örtmeye çalışıyor olabilir?" "Aklındakileri dök ortaya, Reacher," dedi Blake. "Sen bunca zaman bir sonuca varmadan duramazsın."

Reacher omuz silkti.

“Aslında aklımda yarı şekillenmiş bir fikir var.”

“Söyle şu fikri,” dedi Blake.

“Pekala, Amy Callan’ın işi neydi?”

Blake boş baktı ve hemen Poulton’a döndü.

“Ordu donatım malzemelerinde katipti,” dedi Poulton. “Lorraine Stanley’nin işi?” diye sordu Reacher.

“Levazım subayı.”

Reacher durdu.

“Alison’ın işi?” diye sordu.

“Piyade yakın destek,” dedi Lamarr sakin bir tavırla. “Hayır, ondan önce.”

“Ulaştırma taburu,” dedi.

Reacher bu kez, “Rita Scimeca’nın işi ne?” diye sordu. Harper söze girdi ve “Silahların testi. Şimdi neden bana işinden bahsetmesini istediğini anlıyorum,” dedi.

“Neden?” diye sordu Blake.

“Çünkü aradaki potansiyel bağ ne olabilir?” diye sordu Reacher. “Bir donatım malzemeleri katibi, levazım subayı, ulaştırma şoförü ve silah test uzmanı arasında nasıl bir bağ var?” “Sen söyle.”

“Ben restorandaki adamlardan ne aldım?”

Blake omuzlarını silkti. “Bilmiyorum. New York’taki işi James Cozo’nun işiydi. Ben adamların parasını çaldığını biliyorum, o kadar.”

“Adamların elinde silahlar vardı,” dedi Reacher. “M9 Ba-rettalar. Üzerlerindeki seri numaraları sökülmüştü. Bu ne anlama gelir?”

“Yasadışı yollarla elde edildiği anlamına gelir.”

“Hem de ordudan. Çünkü M9 Barettalar, ordu malıdır.” Blake boş gözlerle baktı. “Yani, ne demek istiyorsun?” “Eğer ordudan biri, herhangi bir hırsızlık mevzusunu kapatmak istiyorsa var olduğunu düşündüğümüz çete de muhtemelen hırsızlık içinde. Hırsızlık söz konusuysa muhtemelen

silah çalınmıştır. Çünkü asıl para oradan gelir. Bu kadınların hepsi silah hırsızlığına tanıklık etmiş olabilecekleri yerlerde görev yapmışlar. Bütün gün ulaştırma, test, depolama kanallarında yer alarak zincirin bir parçası haline gelmişler.”

Salonda yine bir sessizlik oldu. Blake başını salladı.

“Sen delisin,” dedi. “Bunlar çok tesadüfi şeyler. Bu görgü tanıklarının hepsinin taciz kurbanı olmasına ne diyeceksin?” “Benimki sadece bir fikir,” dedi Reacher. “Ama benim bakış açıma göre gerçek olma şansı epey yüksek. Burada tek ***gerçek*** taciz kurbanı Julia’nın kız kardeşiydi. Caroline Cook’un durumu taciz sayılmaz; çünkü orada teknik pek çok konu var.” “Callan ve Stanley’e ne diyorsun?” diye sordu Poulton. “Onlarınki taciz değil mi?”

Reacher başını salladı ama Lamarr hemen söze girdi ve Reacher’a fırsat vermedi. Öne eğilmişti ve parmaklarını masaya vuruyordu. Gözlerine can gelmiş, yeniden oyuna dahil olmuştu.

“Hayır, bir düşünün,” dedi. “Olayları ***tersten*** düşünün. Onlar taciz kurbanı ***ve*** görgü tanıkları değillerdi. Onlar taciz kurbanı oldular çünkü görgü tanıklarıydılar. Sen orduda bir dolandırıcı olsan ve biriminde bir kadın senin gizlemek istediklerini görmezden gelmiyorsa ne yaparsın? Ondan kurtulursun, değil mi? Bunu yapmanın en kolay yolu ne? Onu cinsel olarak rahatsız etmek.”

Sessizlik oldu. Blake yine başını salladı.

“Hayır, Julia,” dedi. “Reacher hayal kuruyor, hepsi bu. Bu ihtimal fazlasıyla tesadüfi. Çünkü bir gece restoranın arka sokağında yaşananlarla, bizim kadınlarımızı öldüren dolandırıcılık çetesinin ilişkili olma ihtimali ne olabilir? Milyonda bir, hatta daha az.”

“Milyarda bir,” dedi Poulton.

Lamarr adamlara baktı.

“Bir ***düşünün,*** Tanrı aşkına!” dedi. “Reacher, kadınları öldüren çete ile sokaktakilerin ***aynı*** olduğunu söylemiyor zaten. Muhtemelen onun bulaştığı çete başkaydı. Çünkü orduda bunun gibi yüzlerce yapılanma olmalı. Değil mi, Reacher?” “Doğru,” dedi Reacher. “Restoran mevzusu beni bu yolda düşünmeye sevk etti o kadar.”

Yine bir sessizlik oldu. Blake’in yüzü kızardı.

“Yüzlerce dolandırıcı çetesi mi var?” dedi. “Bu bilgi bize nasıl bir fayda sağlar? Yüzlerce çete, dahil olan yüzlerce ordu mensubu. Doğru adamı nasıl bulacağız? Samanlıkta iğne aramak gibi. Rahat üç yılımızı alır. Oysa bizim üç haftamız var.” “Boya ne olacak peki?” diye sordu Poulton. “Görgü tanıklarını ortadan kaldınyorsa, gider ve kafalarına sıkıp susturur. Diğer ayrıntılarla uğraşmaz. Bu yaşananlar, klasik seri katil cinayetleri.”

Reacher, Poulton’a baktı.

“Aynen,” dedi. “Senin cinayet amacını algılama şeklin, cinayetlerin ***nasıl*** işlendiği ile ilişkili. Bir düşünsene. Kadınların ***hepsi*** kafalarından vurularak öldürülseydi, ne derdin?”

Poulton yanıt vermedi. Ama gözlerinde şüphe vardı. Blake öne eğildi ve ellerini masaya uzattı.

“İnfaz derdik,” dedi. “Ama altında yatan niyeti değerlendirme şeklimizi değiştirmezdi.

“Hayır, bana karşı dürüst olun,” dedi Reacher. “Bence o zaman daha geniş düşünürdünüz. Ağınızı biraz daha geniş tutardınız. Tabii ki taciz kısmını da göz önünde bulundururdunuz ama diğer mevzuları da düşünürdünüz. Daha sıradan nedenler arardınız. Kafaya sıkılmış kurşunlar olunca daha rutin nedenlere yönelirdiniz.”

Blake tereddütte kaldı ve sessizliğini korudu. Bu da bir tür kabullenme sayılırdı.

“Kafaya sıkılan kurşunlar ***normal,*** değil mi?” diye sordu

Reacher. “Sizin işlerde normal karşılanabilir. O zaman siz de ***normal*** nedenlere

bakarsınız. Bir suçun görgü tanıklarını ortadan kaldırmak gibi. Kafaya sıkılan kurşun olsa şimdi çoktan ordudaki dolandırıcılık dosyalarına el atmış, başlarındaki ismi arıyor olurdunuz. Ama adamımız ortaya bir sürü saçmalık sokarak sizi şaşırttı. Asıl amacına ulaştı. Olayları buzlu camla gösterdi size. Kamufle etti. Sizi tuhaf bir psikolojik alana çekti. Manipüle etti. Çünkü çok zeki."

Blake hâlâ sessizdi.

"Zaten manipülasyona da çok ihtiyacınız yoktu," dedi Reacher.

"Bunlar spekülasyondan ibaret," dedi Blake.

"Tabii ki öyle. Dedim ya sadece yarı düşünülmüş fikir bu. Ama sizin de burada yaptığınız bu değil mi? Bütün gün oturup üstünüzü başınızı batırmadan öylece yarım fikirler üzerinden spekülasyon yapıp duruyorsunuz."

Salonda sessizlik oldu.

"Saçmalık," dedi Blake.

"Evet, olabilir. Ama belki de değildir. Belki ordudan birileri büyük paralar kazanırken bu kadınlar olaydan haberdardı. O da taciz konusunun arkasına saklandı ve olayı bir psikodramaya çevirdi. Sizin böyle işlere balıklama atlayacağınızı biliyordu. Sizi yanlış yerlere götüreceğinin bilincindeydi. Çünkü çok zeki."

Sessizlik sürdü.

"Sıra sizde," dedi Reacher.

Sessizlik devam etti.

"Julia?" diye seslendi Blake.

Sessizlik bozulmadı. Lamarr başım yavaşça salladı. "Uygulanabilir bir senaryo. Hatta fazlaca gerçekçi. Haklı olabilir. Üzerinde araştırma yapmamızı gerektirecek kadar yüksek olasılığa sahip. Bence bir an evvel, maksimum çaba ile bu konunun üzerine gidelim."

Sessizlik geri geldi.

“Bence daha fazla zaman kaybetmeyelim,” dedi Lamarr fısıldayarak.

“Bence yanılıyor,” diye araya girdi Poulton.

Elindeki kağıtları karıştırıyordu. Sesi yüksek tondan çıkmıştı ve hatta neşeliydi.

“Onu yanıltan Caroline Cooke,” dedi. “Kadın NATO’da Savaş Planları birimindeymiş. Üst düzey ofis işlerinde. Silahlara, depolara ya da karargahlara yaklaşmamış.”

Reacher cevap vermedi. Kapının açılması ile sessizlik bozuldu. Stavely hızla içeri girdi. Telaşlıydı. Üzerinde beyaz labo-ratuvar önlüğü vardı ve eldivenlerden yukarı çıkan yeşil boya bileklerini boyamıştı. Lamarr adamın kolundaki izlere baktı ve yüzü laboratuvar önlüğünden daha beyaz bir hal aldı. Boyalı kısma uzunca bir süre baktıktan sonra gözlerini kapattı ve bayılacakmış gibi sağa solla sallandı. Önündeki masayı sıkıca kavradı ve uyguladığı baskıdan bembeyaz kesilen parmaklarındaki sinirler, titreyen kablolar gibi alenen görünür olmuştu.

“Eve gitmek istiyorum,” dedi kısık sesle.

Eğildi ve çantasını aldı. Çantanın sapını omzuna astı ve sandalyesini geri itip ayağa kalktı. Yavaşça ve sallanarak kapıya doğru yürüdü. Gözleri, Stavely’nin bileklerine bulaşan ve kız kardeşinin bu hayattaki son dakikalarına tanıklık eden yeşil boyada kalmıştı. Kapıya giderken gözlerini boyadan ayırmamak için başını geri çevirmişti. Sonra hızla bakışlarını kaçırdı ve kapıyı açtı. Dışarı çıkınca kapıyı arkasından yavaşça kapattı.

“Ne oldu?” diye sordu Blake.

“Onları nasıl öldürdüğünü buldum,” dedi Stavely. “Fakat bir sorun var.”

“Nedir?” diye sordu Blake.

“Bunu yapması mümkün olamaz.”

BOLUM-20

“Birkaç yerde inceleme yaptım,” dedi Stavely. “Durumu çok iyi anlamanız

lazım, tamam mı? Sizin aceleniz var ve biliyoruz ki cinayetler hep aynı yöntemle işleniyor. O yüzden şimdilik ilk üç vakadan arda kalan sorular üzerine odaklandım. Demek istediğim şu ki cinayetlerin nasıl ***işlenmediğini*** biliyoruz, değil mi?"

"Bildiğimiz tek şey bu değil," dedi Blake.

"Doğru. Fakat ortada doğrudan bir darbe, kurşunlama, bıçaklama, zehirleme ya da boğma durumu yok."

"Nedir peki?"

Stavely masanın etrafında daire çizerek dolaştı ve boş bir sandalyeye oturdu. Poulton'la arasında üç, Reacher'la iki sandalye vardı.

"Boğulmuş mu?" diye sordu Poulton.

"Hayır, diğer üçü gibi bunda da boğulma yok. Ciğerlerine baktım ve tertemiz."

"Nedir o halde?" diye sordu Blake.

"Dediğim gibi," dedi Stavely. "Ya kalbi durdurursun ya da beyne giden oksijeni kesersin. O yüzden ilk olarak kalbine baktım. Kalbi kusursuz. Tamamen hasarsız. Diğer üçü gibi. Bu kadınlar oldukça fit kadınlarmış. Kalpleri sağlıklıymış. Sağlıklı bir kalbe verilen hasar çabuk tespit edilir. Yaşlı bir insanın kalbinde hasar olabilir. Geçmişte yaşadıkları kalp sorunları, yenilerinin fark edilmesine engel olabilir. Ama bu kadınların kalplerinde hiçbir sorun yok. Tıpkı sporcular gibi. En ufak bir travma, alenen kendini gösterirdi. Ama hiçbir ize rastlamadım. Bu yüzden adamın kadınların kalbini durdurmadığını biliyoruz."

"Yani?" dedi Blake.

"Yani beyne giden oksijen kanalını engellemiş," dedi Stavely. "Geriye kalan tek olasılık bu."

"Nasıl?"

"Asıl soru da bu değil mi zaten? Teorik olarak bakıldığında banyonun dört bir yanını bir güzel kapatıp içerideki oksijeni tüketebilir ve oksijen yerine birtakım gaz salınımı yapabilir." Blake, "Bu çok saçma," dedi.

“Tabii ki öyle,” dedi Stavely. “Bir sürü ekipmana, pompaya ve gaz tankına ihtiyaç duyması gerekir. Ayrıca bedeni incelerken gazların kalıntısını buluruz. Özellikle de ciğerlerde. Tespit edemeyeceğimiz hiçbir gaz yok.”

“O zaman?”

“O zaman oksijen kanalını tıkaması gerekir. Tek olasılık bu.” “Kadınların boğulduğuna dair bir iz olmadığını söylemiştin.”

“Yok. Benim de dikkatimi çeken bu oldu. Boğularak öldürülen insanların boyun bölgelerinde büyük çapta travma yaşanır. Morarma, iç kanama. Hemen fark edilir. Boğarak idam edilmelerde de durum böyledir.”

“Ama?”

“Yumuşak boğma diye bir şey var.”

“Yumuşak mı?” diye sordu Harper. “Ne kötü bir tabir.”

“O nedir peki?” diye sordu Poulton.

“İri yarı kollan olan bir adam,” dedi Stavely. “Ya da pamukla takviye edilmiş bir ceket kolu. Hafifçe baskı uygularsa, boğma işlemini gerçekleştirebilir.”

“Ölüm sebebi bu mu?” diye sordu Blake.

“Hayır, değil. Bu yöntemde dışarıdan bakıldığında hiçbir iz olmaz ama içeride hasar bırakır. Örneğin; dil kemiği kırılır. Ya da çatlar. Diğer bağ dokularında hasar olur. Orası çok hassas bir bölge. Ses telleri de o bölgededir.”

“Sanırım o bölgede hiç hasar olmadığını tespit ettiniz,” dedi Blake.

“Ciddi bir hasar yok,” dedi Stavely. “Kadınla tanışmaya gittiğinizde bir rahatsızlığı olduğunu gördünüz mü? Grip filan mıydı?”

Doktor bakışlarını Harper’a çevirdi ama yanıt veren Reacher oldu.

“Hayır,” dedi.

“Boğaz ağrısı?”

“Hayır.”

“Boğuk ya da kısık ses?”

“Oldukça sağlıklı görünüyordu.”

Doktor başını yavaşça salladı. Aldığı cevaptan memnun olmuş gibiydi. “Boğazda çok çok hafif bir şişme gördüm. Gribal enfeksiyon atlatan insanlarda görülen cinsten. O bölgeye akan mukus, bu tür şişmelere yol açabilir. Yüz vakadan doksan dokuzunda bu durumu tamamen göz ardı ederim. Ama diğer üçünde de aynı durum tespit edilmiş. Bu da bana fazla tesadüfi geldi.”

“Bu ne anlama geliyor?” diye sordu Blake.

“Kadınların boğazlarından içeri bir şey soktuğu anlamına geliyor,” dedi Stavely.

Salonda sessizlik oldu.

“Boğazlarından içeri mi?” diye yineledi Blake.

“Tahminim bu yönde,” dedi Stavely. “Yumuşak, boğazdan kolayca kayıp gidecek ve bir süre sonra genişleyecek bir şey. Belki bir sünger. Banyolarda sünger bulunmuş mu?”

“Spokane’de görmedim,” dedi Reacher.

Poulton hemen önündeki kağıt destesini karıştırdı. “Kayıtlara geçmemiş,” dedi.

“Belki giderken yanında götürmüştür,” dedi Harper. “Kıyafetlerini götürdüğünü biliyoruz.”

“Süngersiz banyolar,” dedi Blake. “Havlamayan köpek gibi.”

“Hayır,” dedi Reacher. “Ben ***olaydan önce*** gittiğimizde sünger görmediğimi belirtmek istemiştim.”

Blake, “Emin misin?” diye sordu.

“Kesinlikle.”

“Belki yanında getiriyordur,” dedi Harper. “İstediği türden bir sünger alıp

getiriyordur.”

Stavley, masanın üzerine uzattığı büyük, kırmızı ellerini inceliyordu.

“Böyle bir yol izliyor olabilir,” dedi. “Sünger ya da benzer bir nesne. Sherlock Holmes hikayesi gibi, değil mi? Önce imkansız olanı eliyorsun, sonra ne kadar saçma görünse de elinde kalanlarla çözüme ulaşmaya çalışıyorsun. Adam, kadınların boğazından aşağı yumuşak bir nesne iterek ölümlerine sebep oluyor. Bu nesne o kadar yumuşak ki içeride travmaya yol açmayacak ama yeterince de kalın olacak ki hava akımını kesecek.”

“Tamam, demek ki artık ölüm sebebini biliyoruz.”

Stavely başını salladı ve “Hayır, bilmiyoruz. Çünkü bunu yapmak imkansız.”

“Neden?”

Stavely çaresizce omuz silkti.

“Buraya gel, Harper,” dedi Reacher.

Kadın, Reacher’a şaşkın gözlerle baktı. Sonra gülümsedi ve ayağa kalkıp sandalyesini geri itip adama doğru yürüdü.

“Anlatmaya çalışmaktansa göstereyim dedin, öyle mi?” diye sordu.

“Masaya uzanır mısın?” diye sordu Reacher.

Kadın yine gülümsedi ve masanın kenarına oturup yavaş yavaş pozisyon aldı. Reacher, Poulton’un kağıt destesini aldı ve kadının başının altına koydu.

“Rahat mısın?” diye sordu.

Kadın başıyla onay verdi ve diş hekimi koltuğundaymış gibi saçlarını geri itip başını arkaya yatırdı. Ceketini de iki yandan çekiştirip gömleğini örtmeye çalıştı.

“Tamam,” dedi Reacher. “Şu anda Alison Lamarr’ın küvette yatışını temsili olarak canlandırıyoruz.”

Kadının başının altındaki kağıt destesinden bir yaprak çekti ve üzerinde yazanlara şöyle bir göz gezdirdi. Caroline Cooke’un banyosunda bulunan

eşyaların envanteriydi. Kağıdı buruşturup top haline getirdi.

“Bunun sünger olduğunu düşünelim,” dedi. Sonra Blake’e baktı. “Banyoda başka süngerler olup olmamasının bir anlamı yok.”

“Adam gelirken yanında getirmiş,” dedi Blake.

“Öyle yaptıysa boşuna vakit kaybetmiştir,” dedi Reacher. “Çünkü... İzleyin.”

Buruşturduğu kağıdı Harper’ın dudaklanna dayadı. Kadın hemen dudaklarını kenetledi.

“Ağzını açmasını nasıl sağlarım?” diye sordu. “Yapacağım hareket her ne ise onu öldürecek ve bunu bile bile kadının ağzını açmasını nasıl sağlarım?”

Öne eğildi ve sol elini kadının çenesinin altına dayadı. Başparmağı ve diğer parmaklarını da yanaklarına bastırdı. “Bu şekilde yüzünü sıkıştırabilirim. Ya da ağzından nefes almak zorunda bırakana kadar burnunu sıkabilirim. Peki, ***kadın*** ne yapar?”

“Bunu,” dedi Harper ve eliyle bir takım savunma hareketleri sergileyerek Reacher’m şakaklarını hedef aldı.

“Aynen,” dedi. “Şimdilik iki saniye geçti ve kavgaya tutuştuk. Her yere boya taşırdık. Üstüm başım da boya oldu. Bu şekilde başarıya ulaşmak için benim de küvete girmem lazım. Kadının altına ya da üstüne geçip baskı uygulamalıyım.”

“Haklı,” dedi Stavely. “Bu şekilde olması imkansız. Ortalık ölüm kalım savaşına döner. Birinin boğazını, onun rızasını alıp tıkayamazsınız. Yanaklarında, çenesinde, vücudunun yer yerinde morarmalara sebep olması gerekir. Dişlerinde adamın elinden dokular kalır. Dudakları kesilmiş olabilir ya da zedelenir. Belki dişleri bile gevşer ya da hasar görür. Isırma, tırnaklama ve tekmeleme olabileceğinden tırnak altlarında dokular kalabilir. Parmak boğumları morarabilir. Savunmadan kaynaklı yaralanmalar görülür. Ne de olsa ölüm kalım mücadelesi, değil mi? Fakat ortada kavga olduğuna dair bir iz yok. Hem de hiç.”

“Belki kadınlara ilaç vermiştir,” dedi Blake. “Onları etkisiz hale getirmek için şu dost tecavüzü ilacı denilen türden uyuşturuculardan kullanmış olabilir.”

Stavely başını salladı hayır der gibi.

“Kimse ilaçla etkisiz hale getirilmedi,” dedi. “Toksikoloji raporu tertemiz. Dört vakanın tamamında.”

Salonda yine sessizlik oldu. Reacher, Harper’ı ellerinden tutup kaldırdı. Kadın masadan indi ve üstünü başını silkeledi. Sonra da gidip sandalyesine oturdu.

“O halde bir sonuca varamadınız, öyle mi?” diye sordu Blake.

“Dediğim gibi harika bir sonuca vardım. Ama cinayetleri bu şekilde gerçekleştirmiş olması imkansız.”

Sessizlik uzadı.

“Bunun çok zeki bir adam olduğunu söylemiştim,” dedi Reacher. “Sizin için fazla zeki kalıyor. Hem de çok fazla. Dört cinayet yaşandı ve ***hâlâ*** adamın bu işi nasıl yaptığını bilmiyorsunuz.”

“Cevap nedir o zaman, zeki çocuk?” diye sordu Blake.

“Ulusumuzun en iyi patologlarının bulamadığı cevabı senden mi duyacağız?”

Reacher bir şey söylemedi.

“Cevap nedir?” diye yineledi Blake.

“Bilmiyorum,” dedi Reacher.

“Harika. Sen de bilmiyorsun.”

“Ama bulacağım.”

“Öyle mi, nasıl?”

“Kolay. Adamı bulacağım ve ona soracağım.”

Altmış altı kilometre uzakta, hafif kuzeydoğu yönünde, on altı kilometrelik bir yolculuktan sonra albay, ofisinden yaklaşık üç kilometre uzaktaydı. Pentagon’un otoparkından ring servisine bindi. Sonra Capitol’e yakın bir yerde indi. Buradan taksi çağırdı ve Ulusal Havaalanı’nm ana terminaline gitti. Üniforması deri giysi kılıfı içinde omzuna asılıydı. Günün en kalabalık saatinde bilet kontuarlannı dolaşıyordu. Kalabalıklar arasında kimliğini gizlemeyi başarmıştı.

“Portland, Oregon yönüne bir bilet lütfen,” dedi. “Gidiş-dönüş olsun ama dönüş biletini açık yapalım.”

Görevli, Portland kodunu girdi ve bilgisayar ekranından bu yöne giden uçaklarda yeterince yer olduğunu gördü.

“İki saat sonra hareket edecek,” dedi.

“Pekala,” dedi albay.

“Adamı bulacağını mı düşünüyorsun?” diye sordu Blake.

“Bulmak zorundayım, değil mi?” diye sordu Reacher. “Tek yolu bu.”

Konferans salonunda bir süre sessizlik oldu. Sonra Stavely ayağa kalktı.

“Size bol şanslar, efendim,” dedi.

Salondan çıktı ve kapıyı yavaşça kapattı.

“Adamı ***bulamayacaksın***,” dedi Poulton. “Çünkü Caroline Cooke konusunda yanılıyorsun. Ordu depolarında ya da silah test birimlerinde çalışmamış. Bu, teorini boşa çıkartır.”

Reacher gülümsedi. “Ben FBI prosedürleri hakkında her şeyi biliyor olabilir miyim?”

“Hayır, bilemezsin.”

“O zaman bana orduyu anlatmaya kalkma. Cooke bir subay adayıydı. Hızlı takipçilerdendi. Öyle olmak zorundaydı. Aksi halde Savaş Planları birimine gönderilmezdi. Onun gibi insanları önce, etrafta neler olup bittiğini öğrenmeleri için her yerde görevlendirirler. Dosyandaki özet bilgi yetersiz.”

“Öyle mi?”

“Öyle olmak zorunda. Kadının görev yaptığı her yeri lis-teleseler, teğmen olana kadar yaptığı görevler tek başına on sayfayı doldurur. Savunma ile yeniden iletişime geç ve detayları al. Onu da bu sürece dahil edecek bir yerlerde çalıştığını görürsün.”

Sessizlik geri geldi. Havalandırma ve floresandan, vızıltı şeklinde sesler çıkıyordu. Sessize alınan televizyondan ıslık benzeri sesler geliyordu. Hepsi bu. Bunlar dışında çıt çıkmıyordu. Poulton, Blake'e baktı. Harper da Reacher'a. Blake, masaya yavaş yavaş vurduğu parmaklarına bakıyordu.

"Onu ***bulabilir misin?"*** diye sordu.

"Biri bulmak zorunda," dedi Reacher. "Sizin bir sonuca vardığınız yok."

"Kaynağa ihtiyacın olacak."

"Biraz yardım almak fena olmaz."

"O halde ben bir kumar oyunu oynamaya razıyım."

"Bütün parayı, kaybedecek kupona yatırmaktan iyidir." "Büyük hisselerle giriyorum yalnız. Kaybedecek çok şeyim var."

"Kariyerin gibi mi?"

"Kariyerim değil, geriye kalan yedi kadın."

"Yedi kadın ***ve*** senin kariyerin."

"Şansımız nedir?" diye sordu Blake.

Reacher omuzlarını silkti. "Üç hafta içinde mi? Kesinlikle buluruz."

"Ukala pisliğin teki olduğunu biliyor musun?"

"Hayır, gerçekçiyim o kadar."

"Neye ihtiyacın var?"

"Ödüllendirme."

"Para mı almak istiyorsun?"

"Tabii ki istiyorum. Siz para almıyor musunuz? Bütün işi ben yaptığıma göre karşılığında bir şeyler almak istemem de çok normal."

“Adamı bul, New York’tan Deerfield ile görüşeceğim ve Petrosian işini unutmasını isteyeceğim.”

“Ayrıca bir de ödeme yapılacak.”

“Ne kadar?”

“Ne kadar uygun görürseniz.”

“Bu konuyu düşünmem lazım. Harper da seninle gelecek. Çünkü şu anda Petrosian işi hâlâ gündemde.”

“Tamam, bana uyar. Tabii ona da uyarsa.”

“Başka seçeneği yok,” dedi Blake. “Var mı eklemek istediklerin?”

“Beni Cozo ile görüştür. New York’tan başlayacağım. Ondan bazı bilgiler almam gerek.”

“Telefon ederim. Bu akşam görüşürsünüz.”

“Yarın sabah,” dedi Reacher. “Çünkü bu akşam Jodie’yi göreceğim.”

BÖLÜM-21

Toplantı, bir enerji patlaması ile son buldu. Blake asansörle bir kat aşağı indi ve New York’tan James Cozo’yu aramak için ofisine geçti. Poulton’un da Spokane’deki Büro’yu araması gerekiyordu. Oradaki ofiste çalışan personel, kargo şirketleri ve kiralık araba işlemlerini araştırıyordu. Harper, uçak biletlerini ayarlamak için seyahat departmanına gitti. Reacher seminer salonunda yalnız kalmıştı. Büyük masada tek başına oturuyor, televizyonu görmezden gelip sahte pencereye bakıyordu. Sanki karşısında gerçek bir manzara varmış gibi davranıyordu.

Yaklaşık yirmi dakika boyunca böyle oturdu ve bekledi. Sonra Harper geldi. Elinde kalın bir deste yeni evrak vardı.

“Bürokrasi artarak devam ediyor,” dedi. “Yolculuk paranı ödemek için sigortanı yapmamız lazım. Seyahat departmanının kuralları bu yönde.”

Adamın karşısına oturdu ve iç cebinden bir kalem çıkardı.

“Hazır mısın?” diye sordu.

Reacher, olur der gibi başını salladı.

“Tam adın nedir?”

“Jack Reacher.”

“Hepsi bu mu?”

“Evet, bu.”

“Pek uzun bir isim değil.”

Reacher omuz silkti. Kadın da bir şey söylemedi. İsmi kağıda not etti. İki kelime, on bir harf. Formda fazla yer kapladığı söylenemezdi.

“Doğum tarihin nedir?”

Reacher doğum tarihini söyleyince, Harper’ın içinden yaş hesabı yapmaya başladığını gördü. Kadının yüzünden, şaşırdığı anlaşılıyordu.

“Daha mı yaşlı, yoksa daha mı gencim?” diye sordu. “Neye göre?”

“Senin tahminlerine göre.”

Kadın gülümsedi. “Ah, tahmin ettiğimden daha yaşlısın. Ama göstermiyorsun.”

“Saçmalık,” dedi Reacher. “Yüz yaşında gösteriyorum. Kendimi yüz yaşında hissettiğim kesin.”

Kadın yine gülümsedi. “Üstüne başına dikkat etsen eminim çok daha iyi görünürsün. Sosyal Güvenlik numaran nedir?” Meslektaşlarının kıyak geçmesi sayesinde askeri kimlik numarası ile Sosyal Güvenlik numarası aynıydı. Asker gibi, monoton ses tonuyla bütün rakamları tek tek söyledi.

“Açık adresin nedir?”

“Sabit bir ikamet adresim yok.”

“Emin misin?”

“Neden olmayacakmışım?”

“Garrison’daki yerin ne olacak?”

“Ne olmuş oraya?”

“Senin evin değil mi?” diye sordu Harper. “Adresinin de orası olması gerekir.”

“Sanırım haklısın. Hiç böyle düşünmemiştim.”

Kadın, Reacher’a tuhaf bir bakış attı. “Bir evin varsa, bir adresin de vardır. Yanılıyor muyum?”

“Tamam, Garrison adresini yazabilirsin.”

“Cadde adı ve kapı numarası lazım.”

Reacher aklında kaldığı kadarıyla söyledi.

“Posta kodu?”

“Bilmiyorum,” dedi omuz silkerek.

“Evinin posta kodunu bilmiyor musun?”

Reacher bir süre sessiz kaldı. Harper başını kaldırıp adama baktı.

“Fena haldesin, değil mi?” diye sordu.

“Neden?”

“Her neyse. İnkara yatmayı tercih ediyorsan, öyle olsun.” “Evet,” dedi Reacher. “Fena haldeyim.”

“Peki, ne yapacaksın?”

“Bilmiyorum. Belki alışırım.”

“Belki de alışamazsın.”

“Sen olsan ne yapardın?”

“İnsan ne yapmak istiyorsa, onu yapmalı,” dedi Harper. “Önemli olan da bu.”

“Sen öyle mi yaptın?”

“Ailem Aspen’de kalmamı istedi. Öğretmen falan olmamı istiyorlardı. Ben de emniyet görevlisi olmak istiyordum. Büyük bir mücadele verdim.”

“İyi de beni zorlayan ailem değil. Onlar öleli çok oldu.” “Biliyorum. Mesele Jodie.”

“Hayır, Jodie de değil. Mesele benim. Kendi kendime eziyet ediyorum.”

“Pekala.”

Salon sessizliğe büründü.

“Ne yapmalıyım?” diye sordu Reacher.

Kadın yavaşça omuz silkti. “Bunu sorman gereken kişi ben değilim.”

“Neden?”

“İstediğin cevaplan veremeyebilirim.”

“Neymiş o cevaplar?”

“Sana Jodie ile kalmanı söylememi istiyorsun. Yerleşik düzene geçip mutlu ol dememi.”

“Öyle mi?”

“Ben öyle olduğunu düşünüyorum.”

“Ama bu cevabı açıkça veremiyorsun, değil mi?”

Kadın başını salladı iki yana.

“Hayır, veremiyorum,” dedi. “Bir erkek arkadaşım vardı. İlişkimiz de epey ciddiydi. Aspen’de polis memuruydu. Hep bir gerginlik vardır bilirsin. Polisler

ve FBI arasındaki gerginlikten bahsediyorum. Rekabet. Saçma, gerçekten çok anlamsız ve gereksiz. Ama ortada böyle bir durum vardı. Kişisel ilişkilere de yansıdı. İşten ayrılmamı istedi. Yalvardı. Resmen ikiye bölündüm ama kabul etmedim. Hayır dedim."

"Doğru karan vermiş mi oldun?"

"Benim için evet, doğru olan buydu. Kendin için gerçekten ne yapmak istiyorsan, onu seçmelisin."

"Kendi başımın dikine gitmek benim için en iyisi olacak mı dersin?"

"Bilemem. Ama muhtemelen en iyisi budur."

"Öncelikle kendim için ne istediğimi çözmem lazım." "Aslında ne istediğini gayet iyi biliyorsun," dedi Harper. "Herkes içgüdüsel olarak bu sorunun yanıtını bilir. Hissettiğin kuşku her ne ise sadece gerçekleri gizlemek için yarattığın kuru gürültüden ibaret. Çünkü gerçeklerle yüzleşmek istemiyorsun."

Reacher bakışlarını kaçırdı ve sahte pencereye baktı. "Mesleğin nedir?" diye sordu Harper.

"Saçma bir soru."

"Danışman yazıyorum."

"Bir bakıma mantıklı sayılır," dedi Reacher.

Koridorda ayak sesleri duyuldu ve kapı açıldı. Blake ve Poulton hızla içeri girdi. Ellerinde yeni bir düzine kağıt, yüzlerinde de bazı gelişmeler kaydetmenin verdiği heyecan vardı.

"Bir sonuca varma yolunda işi yanladık diyebilirim," dedi Blake. "Spokane'den haberler var."

"Yerel UPS dağıtıcısı üç hafta önce işten ayrılmış," dedi Poulton. "Missoula, Montana'ya taşınmış. Orada bir depoda çalışıyormuş. Adamla telefonda konuşmuşlar ve adam böyle bir teslimat yapmış olabileceğini söylemiş."

"UPS ofisinde kayıt tutulmuyor mu?" diye sordu Harper. Blake hayır der gibi

salladı başını. “Teslimattan on bir gün sonra evrakları arşive kaldınyorlarmış. Şu anda iki aylık mev-zudan bahsediyoruz. Şoför günü tam olarak hatırlayabilirse, yakalayabiliriz.”

“Beyzbola meraklı olan var mı?” diye sordu Poulton. Reacher omuz silkti. “Birileri gelmiş geçmiş en iyi on oyuncuyu listeledi ve sadece iki oyuncunun adında U harfi geçiyordu,” dedi.

“Beyzbolla ne alakası var?” diye sordu Harper.

“Söz konusu teslimat gününde Seattle’dan bir adam bahisten büyük para kazanmış,” dedi Blake. “Şoför radyoda dinlemiş ve o güne dair hatırladığı şeylerden biri de bu.”

“Seattle olunca hatırlar tabii,” dedi Reacher. “Nadir görülen bir kazanç.”

“Babe Ruth,” dedi Poulton. “Diğeri ne olabilir?”

“Honus Wagner,” dedi Reacher.

Poulton boş gözlerle baktı. “Hiç duymamışım,” dedi. “Sonra Hertz araya girdi,” dedi Blake. “Spokane Havaalanı’ndan kısa süreli bir araba kiralama işlemi gerçekleşmiş. Alison’ın öldüğü gün. Arabanın alınıp teslim edilmesi toplam iki saat sürmüş.”

“Ellerinde isim var mı?” diye sordu Harper.

“Bilgisayarları çökmüş. Şu anda onun üzerinde çalışıyorlarmış.”

“Gişe görevlisi hatırlamıyor mu?”

“Dalga mı geçiyorsun? Bu insanların ***kendi isimlerini*** hatırlamaları bile büyük mucize.”

“Ne zaman öğreniriz?”

“Yarın, herhalde. Şansımız yaver giderse sabahtan. Yoksa öğleden sonra.”

“Arada üç saat fark olduğunu düşünürsek, bize haber gelmesi öğleden sonrayı bulur.”

“Muhtemelen.”

“Reacher hâlâ gidecek mi?”

Blake duraksadı ama Reacher yanıt verdi.

“Gideceğim,” dedi. “Bize verecekleri isim muhtemelen sahte olacak. UPS işinden de bir sonuç çıkmaz. Adam sıradan kağıt işleri ile yakalanmayacak kadar zeki.”

Herkes bekledi. Blake onay verdi.

“Sanırım bu görüşe katılıyorum,” dedi. “O yüzden Reacher gidecek.”

Büro’ya ait dikkat çekmeyen bir Chevrolet araba ile yola çıktılar ve DC Havaalam’na geldiklerinde hava henüz kararma-mıştı. United uçağı için sıraya girdiler ve sırada çok sayıda avukat ve lobi faaliyetleri ile ilgilenen takım elbiseli insan vardı. Kadın ve erkeklerin tamamı arasında takım elbise giymeyen tek kişi Reacher’dı. Kabin memurları yolcuların çoğunu tanıyor gibiydi ve hepsini eski dostlarını karşılıyor gibi karşıladılar. Harper uçağın en arka sırasına kadar yürüdü.

“İnmek için acelemiz yok nasıl olsa,” dedi. “Cozo ile yarın görüşeceksin.”

Reacher cevap vermedi.

“Jodie de henüz eve dönmemiş olacak,” dedi. “Avukatlar çok çalışır, değil mi? Özellikle de ortak olmanın eşiğine gelenler.” Reacher başıyla onayladı. Çünkü o da benzer çıkarımlarda bulunmuştu.

“O yüzden burada oturacağız,” dedi. “Hem çok daha sessiz.” “Uçağın motorları hemen arkamızda,” dedi Reacher.

“Ama takım elbiseli adamlar yok.”

Reacher gülümsedi ve pencere kenarına oturup kemerini taktı.

“Üstelik burada otururken konuşabiliriz,” dedi. “İnsanların bizi dinlemesini istemem.”

“Uyusak iyi olur,” dedi Reacher. “İnince çok meşgul olacağız.”

“Biliyorum ama önce konuşalım. Beş dakikacık, tamam mı?” “Ne hakkında konuşacağız?”

“Kadının yüzündeki çizikler,” dedi. “Bunların anlamını çözmem lazım.”

“Neden?” dedi Reacher kadına bakarak. “Bütün sim kendi başına mı çözeceksin?”

“Tutuklamayı gerçekleştirme fırsatını geri çevirmezdim.” “Çok mu hırslısındır?”

Kadın yüzünü ekşitti. “Rekabetçi desek daha iyi.”

Reacher gülümsedi. “Lisa Harper, sivri zekalara karşı!” “Aynen öyle,” dedi kadın. “Dünyadan bihaber ajanlar... Bizi küçük görmeleri canıma tak etti.”

Uçağın motorları çığlık atarcasına çalıştı ve uçak harekete geçti. Burnunu piste yönlendirip ilerlemeye başladı.

“Kadının yüzündeki çizgiler ne anlama geliyor?” diye sordu Harper.

“Benim teorimi kanıtlıyor,” dedi Reacher. “Bence şu ana kadar elde ettiğimiz tek değerli kanıt bu.”

“Neden?”

“Çok yarım gönüllü bir iş çıkarmamış mı sence de? Yüzeysel değil mi? Bu da adamımızın sahte bir imaj arkasına saklandığını kanıtlar. Adamın -mış gibi yaptığı anlamına gelir. Ben dosyalara bakarken bu işin şiddet kısmı nerede diye sorgulamıyor muyum? Öfke nerede? Aynı anda adamımız da katettiği ilerlemeyi gözden geçiriyor ve birden, ***Aman Tanrım!***

Ben öfkemi hiç yansıtmıyorum, diyor. Sonra sıradaki ilk kurbanda biraz şiddet uygulamaya çalışıyor ama asıl amacı bu olmadığı için pek de anlamlı bir sonuç elde edemiyor.”

“Stavely’e göre kadının elini titretecek kadar bile acıya sebep olamamış,” dedi Harper.

“Kan da yok,” dedi Reacher. “Gerçekten neredeyse hiç kan akmamış. Teknik bir antrenman yapar gibi. Ki bence gerçekten öyle. Çok gerçekçi bir adam, bu cinayetleri işlerken psikopat maskesi arkasına saklanıyor.”

“Kadının kendi yüzünü çizmesini sağlamış.”

“Bence de.”

“Ama neden?”

“Parmak izi kalmasından korkmuş olabilir mi? Sağ elini mi yoksa sol elini mi kullandığını açık etmekten çekinmiş olamaz mı? Kontrol hakimiyetini ortaya koymak istemiştir belki, değil mi?”

“Fazlaca kontrollü değil mi zaten? Ama neden yüzeysel izler bıraktığını açıklıyor. Kadın kendine gerçekten zarar veremez.”

“Bence de,” dedi Reacher uykulu uykulu.

“Peki, neden Alison? Dördüncü kurbana kadar neden bekledi?”

“Durmadan araştırma yapmak, mükemmeli getirir. Bunun gibi adamlar sürekli düşünür ve planda iyileştirme yapar.” “Bu durum Alison’ı bir bakıma özel kılar mı? Ayrı bir anlam yüklemiş olabilir mi?”

Reacher omuz silkti. “Bu kısım sivri zekalıların işi. Böyle olduğunu düşünselerdi, şimdiye dek söylemiş olurlardı.” “Belki Alison’ı daha yakından tanıyordu. Onunla daha yakın çalışmıştı.”

“Belki. Ama onların çalışma alanlarına fazla girme. Ayakların yere bassın. Sen sıradan bir ajansın, unuttun mu?”

“Ve sıradan gerekçemiz de para.”

“Öyle olması gerekir,” dedi Reacher. “Her zaman sebep ya aşk ya da paradır. Bu durumda aşk olamaz; çünkü aşk adamı deli eder. Bu adam da deli değil.”

Uçak pist başında aniden firen yaptı. Birkaç saniye bekledikten sonra taksiye devam etti ve hızlandı. Sonra da yavaşça havalandı. DC’nin ışıklan pencereden bakınca minik aydınlatmalar gibi görünüyordu.

“Zaman aralıklarını neden değiştirdi?” diye sordu Harper. Reacher omzunu silkerek, “Belki canı böyle istemiştir,” dedi.

“Canı mı istemiştir?”

“Belki eğlence olsun diye yapmıştır,” dedi. “Sizin için olay döngüsünün değişmesi kadar büyük bir dikkat dağıtıcı unsur olamaz.”

“Yeniden değişiklik yapar mı?”

Uçak biraz sarsıldı ama sonra yeniden hizaya geldi. Sonra motorun sesi daha az gürültü çıkanr oldu.

“Artık bitti,” dedi Reacher. “Kadınlar koruma altında ve siz de yakında tutuklama işini gerçekleştirirsiniz.” “Kendinden bu kadar emin misin?”

Reacher yine omuz silkti. “Kaybetmeyi düşünmenin bir anlamı yok.”

Esnedi ve başını geriye yatırdı. Gözlerini kapattı.

“Vannca beni kaldır,” dedi.

Tekerler açılırken çıkan sesten rahatsız olup uyandı. New York La Guardia Havaalam’nın yaklaşık beş kilometre doğusunda ve üç bin fit üstündeydi. Saatine baktı ve elli dakika boyunca uyuduğunu fark etti. Ağzı kurumuştu.

“Akşam yemeği yemek ister misin?” diye sordu Harper. Adam gözlerini kırpıştırdı ve tekrar saatine baktı. Jodie’nin

eve gelcbileccği cn erken saati düşündüğünde bir saat kadar boşluğu olduğunu **hesapladı. Hatta iki saat. Belki de üç.** “Aklında **belli** bir yer **var** mı?” diye sordu.

“New York’u çok iyi bilmem,” dedi. “Ben Aspen kızıyım.” “Bildiğim iyi bir İtalyan restoranı var.”

“Otelim Park ve 36. caddenin köşesinde. Senin Jodie’de kalacağını varsayıyorum.

“Ben de öyle olacağını varsayıyorum.”

“Restoran otelime yakın mı?” diye sordu Harper.

Reacher hayır der gibi başını salladı. “Taksiye bineriz. Burası koca bir şehir.”

Bu kez başını sallayan Harper oldu. “Taksi olmaz. Bize bir araç yollayacaklar. Burada kaldığımız sürece bizimle olacak.” Şoför hazırda bekliyordu. Daha önce onları karşılayan adamdı. Dış Hatlar Geliş’in iki sıra ilerisinde park halindeydi. Arabanın sileceklerinin arkasına iliştirilmiş bir Büro arması vardı. Trafik Manhattan’a kadar berbattı. İş çıkış saatinin yoğunluğuna yakalanmışlardı. Ama şoför trafik polislerinden korkmadan ilerliyordu. Uçaktan indikten kırk dakika sonra Mostro’s’un önüne varmışlardı.

Cadde karanlıktı ve restoran umut vaat eder gibi ışıl ışıl-dı. Dört masa doluydu ve Puccini çalıyordu. Restoran sahibi Reacher’ı kaldırımda gördü ve hemen kapıya koştu. Yüzü gülüyordu. İkiliyi hemen bir masaya yönlendirdi ve menüyü kendi elleriyle getirdi.

“Petrosian’ın hedef aldığı yer mi burası?” diye sordu Harper. Reacher başıyla restoran sahibini işaret etti. “Şu adama bir baksana. Sence böyle bir muameleyi hak ediyor mu?”

“Yine de işi polislere devretmeliydin.”

“Jodie de böyle söyledi.”

“Belli ki zeki bir kadınmış.”

İçerisi sıcaktı ve Harper ceketini çıkarıp sandalyesine astı.

Gömleği biraz **dönmüş ve** kimi yerlerde bollaşırken kimi yerlerde daralmıştı. Reacher, kadını tanıdığı günden beri onun ilk kez sutyen taktığını fark etti. Harper, Reacher’ın neye baktığını anlayınca yüzü kızardı.

“Kiminle toplantı yapacağımızı bilemedim,” dedi.

“Birileri ile toplantı yapacağımız kesin,” dedi Reacher. “Er ya da geç.”

Söyleyiş tarzı, Harper’ın başını kaldırıp adama dikkatle bakmasına yol açtı.

“Bu adamı yakalamayı çok istiyorsun, değil mi?”

“Evet, artık istiyorum.”

“Amy Callan için mi? Ondan hoşlanıyordun, değil mi?”

“İyi bir kızdı. Ama Alison Lamarr’ı daha çok sevdim. Tanıdığım kadarıyla tabii. Fakat bu adamı Rita Scimeca için yakalamak istiyorum.”

“Rita senden hoşlanıyor,” dedi. “Anlamam zor olmadı.”

Reacher cevap vermedi ama başını onaylar gibi salladı.

“Onunla bir ilişkin oldu mu?”

Reacher omzunu silkti ve “Belirsiz bir tanım bu,” dedi.

“Cinsellik içeren bir ilişkiniz oldu mu?”

“Onunla tecavüze uğradıktan sonra tanıştım,” dedi hayır dercesine başını sallayarak. “Çünkü tecavüze uğramıştı. İlişkiye girecek halde değildi. Görünüşe göre hâlâ da değil. Ondan yaşça biraz büyüğüm. Belki beş ya da altı yaş. Arkadaş olduk ama daha çok aile ilişkisi gibi bir durum gelişti. O zamanlar böyle bir yakınlığa ihtiyacı vardı. Fakat aynı zamanda, yakınlığın her türlüsünden nefret ediyordu. Bir ağabey gibi görünmek ve hissettirmek için çok çaba sarf ettim. Birkaç kez dışarı çıktık. Ama ağabey kardeş gibi. Hep platonik kaldık. Yara almış ve sağlığını geri kazanmaya çalışan bir asker gibiydi.”

“O da durumu bu şekilde mi yorumlardı?”

“Aynen öyle,” dedi. “Bacağı kopan bir adam gibi. Görmezden gelinemez ama tedavi edilebilir. Rita da içinde bulunduğu durumla başa çıkmaya çalışıyordu.”

“Şimdi bu adam yüzünden iyileşme süreci kötüye gidiyor.” “Sorun tam olarak da bu. Taciz olayının arkasına sığınarak açık yaraları kanatıyor. Niyetini açıkça belli etse sorun olmayacak. Rita, bu durumu ikinci bir sorun olarak tanımlayabilir. Bacağı kopan bir adamın grip olması misali. Fakat geçmişini yüzüne çarpıp duruyor.”

“Bu da seni sinir ediyor.”

“Kendimi Rita’ya karşı sorumlu hissediyorum. Ona bulaşan, bana da bulaşmış

demektir.”

“Ve kimse sana bulaşmasa iyi olur.”

“Aynen öyle.”

“Bulaşsa ne olur?”

“Kendilerini bok çukurunun içinde buluverirler.”

Kadın yavaşça başını salladı.

“Beni ikna ettin,” dedi.

Reacher cevap vermedi.

“Petrosian’ı da ikıia etmiş gibisin,” dedi.

“Petrosian’la hiç tanışmadım,” dedi Reacher. “Görmedim bile.”

“Fakat biraz ukalasın, ***bunu*** biliyor musun?” dedi Harper. “Savcı, hakim, jüri ve infaz memuru rollerini aynı anda üstleniyorsun. Kurallar ne olacak?”

Reacher gülümsedi.

“Kurallar böyle,” dedi. “Bana bulaşan, bunun farkına anında varır.”

“Bu adamı tutuklamamız gerek, biliyorsun değil mi? Onu bulup tutuklayacağız. Oyunu kurallara göre oynayacağız. ***Benim*** kurallarıma göre, tamam mı?”

“Bu kısımda çoktan anlaşmaya vardık zaten.”

Garson geldi ve siparişleri almak için hazır ettiği kalemi ile beklemeye başladı. İkisi de kendileri için ayrı ayrı siparişler verdi ve yemek gelene kadar sessizce oturdular. Yemeği de sessizce yediler. Çok büyük bir porsiyon değildi ama her zamanki gibi tadı çok güzeldi. Hatta biraz daha iyiydi. Ve işletmenin ikramıydı.

Kahvelerini içtikten sonra FBI’ın şoförü Harper’ı oteline götürdü ve Reacher, Jodie’nin evine yürüyerek gitti. Yalnız başına yürümek hoşuna gitmişti. Kadının binasına geldiğinde lobiden geçip asansöre bindi. Sonra da anahtarı ile eve girdi. Ortalık sessiz ve sakindi. Odalar karanlıktı. Evde kimse yoktu. Lambaları yaktı

ve perdeleri kapadı. Sonra da salondaki kanepeye oturup beklemeye başladı.

BOLUM -22

Bu kez korumalar olacak. Bu konuda kesin bilgin var. O yüzden bu kez işin zor olacak. Kendi kendine gülümsüyorsun ve seçtiğin sözcükleri düzeltiyorsun. Aslında bu kez işin çok zor olacak. Çok çok zor. Ama imkansız değil. Senin için değil. Sadece biraz mücadele edeceksin o kadar. Korumaları işin içine sokunca süreç biraz daha hızlanacak ve daha ilginç bir hal alacak. Öyle ki yeteneklerini biraz daha esnetip, biraz daha genişletmen gerekecek. Tıpkı olması gerektiği gibi. Mücadele sonunda büyük zevk alacaksın. Bu mücadeleyi aşman gerek.

Ama düşünmeden hiçbir şey yapmazsın. Dikkatli gözlem ve planlama yapmadan hiçbir işe kalkışmazsın. Korumalar yeni bir faktör. O yüzden analiz edilmesi gerekiyor. Fakat senin güçlü yanın da bu değil mi zaten? Doğru ve tarafsız analiz. Bu işi senden iyi yapan yok. Bu gerçeği defalarca kanıtladın, değil mi? Tam tamına dört kez.

Korumalar senin için ne ifade ediyor? İlk sorumuz ise şu: Bu korumalar kim? İlk akla gelen budala yerel polis oldukları. Sorun çıkaracak tipler değil. Şu an için büyük bir tehdit de değiller. Ama o kuş uçmaz kervan geçmez yerlerdeki budala polis sayısı bu işi kaldıracak kadarfazla değil. Portland şehrinin açıklarında küçük bir Oregon kasabasında 7/24 nöbet tutacak kadar çok polis yok. O nedenle bir yerlerden yardım almaları gerekecek. Sen de bu yardımın FBI'dan geleceğini biliyorsun. Hatta buna eminsin. Tahminlerine göre polisler gündüz, Büro da gece nöbet tutacak.

Seçme şansın olursa, Büro ile karşı karşıya gelmek istemezsin. O yüzden gece hareket etmekten kaçınacaksın. Gündüz gideceksin ve seninle onun arasındaki tek engel, Crown Vic model arabasını cheeseburger ambalajları ve soğuk kahve ile doldurmuş şişko bir yerel polis olacak Gündüzü tercih edeceksin; çünkü bu çok daha iyi bir çözüm. Gündüz vakti. Bu tabiri çok seversin. Bunu sık sık söylerler, değil mi?

"Cinayet gündüz vakti işlenmiş, " diye fısıldadın kendi kendine.

Gündüz vakti yerel polisi aşıp geçmek hiç de zor olmayacak. Öyle olsa bile bu işi hafife almayacaksın. Acele etmeyeceksin. Uzaktan dikkatle izleyecek ve işlerin nasıl gittiğini gözlemleyeceksin. Dikkatli ve sabırlı bir gözlem için vakit

ayıracaksın. Şanslısın ki hâlâ biraz vaktin var. Üstelik zor da olmayacak Mekan dağlar arasında. Dağlar, karakter sahibi yerlerdir. İki avantajı vardır. Birincisi gözlüklerini boyunlarına asan ve sürekli kazak giyen aptallar dağ başında ikamet eder. İkincisi de dağlık arazilerde A noktası ile B noktası arasını görmek daha kolay olur. Bir tepe, tümsek ya da adı her ne ise bir yüksekliğe saklanıp kamufle olabilirsin. Sonra yerleşip aşağıyı gözler ve izlersin. Ve beklersin.

***

Reacher uzun bir süre Jodie'nin salonunda kıpırdamadan bekledi. Kanepenin üzerinde oturur pozisyondan yatar moda geçti. Bir saat sonra ayağa kalktı ve tekrar uzandı. Gözlerini kapattı. Tekrar açtı ve uyanık kalmaya çalıştı. Bir kez daha kapattı gözlerini. Kapalı tuttu bir süre. On dakika kestirmenin uygun olacağını düşündü. Asansörün sesine uyanırım diye düşündü. Ya da kapının. Ama zamanı geldiğinde ikisini de duymadı. Uyandığında, Jodie'nin üzerine doğru eğildiğini ve yanağına bir öpücük kondurduğunu gördü.

"Merhaba Reacher," dedi.

Reacher kadını kendine çekti ve sessizce sarıldı. Kadın da tek eliyle ona sarılıyordu; çünkü diğer elinde evrak çantası vardı ve sıkıca tutuyordu.

"Günün nasıl geçti?" diye sordu Reacher.

"Sonra konuşalım," dedi Jodie fısıldayarak.

Evrak çantasını yere bıraktı ve Reacher'ın üzerine doğru uzandı. Ceketini çıkardı ve yere attı. Üzerinde yün bir elbise vardı ve elbisenin sırtındaki fermuar boyundan beline kadar uzanıyordu. Reacher fermuarı yavaşça açtı. Kadının teninin ısısı elbisenin altından açığa çıkmaya başlamıştı. Dirseklerini kullanarak doğruldu Jodie ve bu esnasında Reacher'ın kamına bastırdı. Elleriyle adamın gömleğini okşadı. Reacher da kadının elbisesini omuzlarından sıyırdı. Jodie ise Reacher'm gömleğini pantolonunun belinden çekerek dışarı çıkardı. Sonra da kemerini çözdü.

Jodie ayağa kalktığında elbisesi de üzerinden sıyrılıp yere düştü. Kadın elini uzatınca Reacher hiç düşünmeden, uzatılan eli tuttu ve onun peşinden yatak odasına geçti. Bir yandan yürüyor, bir yandan üzerlerindeki kıyafetleri çıkarıyorlardı. Tabii bu da yürürken sendelemeleri anlamına geliyordu. Nihayet

yatağa uzandılar. Yatak örtüleri bembeyazdı ve soğuktu. Şehrin sokaklarından neon ışıklar yansıyordu.

Jodie ellerini omuzlarına bastırarak Reacher'ı yatağa yatırdı. Güçlü bir kadındı. Jimnastik sporcusu gibi. Aceleci, enerjik ve kıvrak hareketler yapıp kolayca bükülebilen. Reacher kendini kaybetmişti. Birbirlerine öyle bir kaptırmışlardı ki nihayet kendilerine geldiklerinde ter içindelerdi ve yatak örtüleri etraflarına dolanmıştı. Jodie bedenini Reacher'a dayamıştı ve Reacher, kadının kalp atışlarını hissedebiliyordu. Saçları Reacher'm ağzına giriyordu. Reacher ise ağır ağır nefes alıp veriyordu. Jodie'nin yüzünde kocaman bir gülümseme vardı. Yüzünü Reacher'm omzuna dayamıştı ve Reacher kadının gülümsediğini teninde hissedebiliyordu. Dudaklarının şekli, dişinin soğukluğu. Yanaklarının aldığı kıvrım.

Jodie o kadar güzeldi ki Reacher bu güzelliği tarif edemiyordu. Uzun boylu, ince ve zarifti. Sarışındı, hafif bronzlaşmıştı ve saçları ile gözlerinin kendine has bir çekiciliği vardı. Fakat Jodie bunlardan çok daha fazlasıydı. Eneıjisi, arzusu ve tutkusu sınır tanımıyordu. O kadar zekiydi ki zekası elektrik gibi yayılıyordu. Elini kadının sırtında gezdirdi. Jodie de ayağını uzatıp Reacher'ın bacağında gezdirdi ve ayak parmaklarını adamın ayak parmaklarına kenetlemeye çalıştı. Yüzündeki o gizli gülümseme, yine Reacher'm omzunda can buluyordu.

"Şimdi günümün nasıl geçtiğini sorabilirsin," dedi.

Kelimeler, Reacher'm omzunda uğultu haline dönüşüyordu.

"Günün nasıldı?" diye sordu.

Kadın elini Reacher'ın göğsüne koydu ve dirseği üzerinde hafifçe doğruldu. Dudaklarını tuhaf bir şekilde büzdü ve sonra yüzüne düşen saçlarını üfleyerek itti. O güzel gülümseme yeniden gelip dudaklarına kondu.

"Harika bir gündü," dedi.

Reacher da dayanamadı ve gülümsedi.

"Nesi harikaydı?" diye sordu.

"Sekreter dedikoduları duydum," dedi Jodie. "Benim sekreterim öğle arasında üst katın sekreteri ile görüşmüş."

“Ve?”

“Birkaç gün sonra ortaklar toplantısı olacağını öğrenmiş.”

“Ve?”

“Üst kat sekreteri toplantının gündemini hazırlamış ve toplantıda bir ortaklık teklifi yapılacağını kaleme almış.”

Reacher yine gülümsedi. “Kime teklif yapılacakmış?”

Jodie de gülümsedi. “Çalışanlardan birine.”

“Hangisine?”

“Tahmin et!”

Reacher kim olabileceğini düşünür gibi yaptı. “Özel bir insan olması gerekir değil mi? Ellerindeki en iyi avukat olmalı, yanılıyor muyum? En zeki, en çalışkan, en çekici ve en’lerle dolu biri mi?”

“Genelde böyle olur.”

“Tebrik ederim bebeğim. Bunu hak ediyorsun. Gerçekten hak ediyorsun.”

Jodie mutlu bir şekilde gülümsedi ve kollarını Reacher’ın boynuna doladı. Bütün vücudu ile sarılıyordu ona. Baştan ayağa.

“Ortaklık,” dedi. “Hep istediğim bir şeydi.”

“Ortak olmayı hak ediyorsun,” dedi Reacher. “Gerçekten de.” “Otuz yaşımda ortak olacağım,” dedi Jodie. “İnanabiliyor musun?”

Reacher tavana baktı ve gülümsedi. “Evet, inanabiliyorum. Siyasete girmiş olsaydın şimdi Başkan olmuştun.”

“İnanamıyorum,” dedi kadın. “İstediğim bir şey gerçek olduğunda inanmakta güçlük çekerim.”

Bir süre sessizliğe büründü.

“Ya henüz kesinleşmediyse,” dedi. “Belki de bana teklif edilene kadar beklemeliyim.”

“Teklif edecekler,” dedi Reacher.

“Altı üstü bir gündem maddesi. Ya herkes veto ederse?” “Etmezler.”

“Sonrasında parti verecekler. Gelir misin?”

“İstersen gelirim. Ve tabii senin imajını zedelemeyeceksem.” “Bir takım elbise alırsın. Madalyalarını da takarsın. Herkesin aklını başından alırsın o zaman.”

Reacher biraz sessiz kalıp takım elbise alma işini düşündü. Eğer alırsa bu, hayatında sahip olacağı ilk takım elbise olacaktı.

“Sen istediğine ***ulaştın mıT***’ diye sordu Jodie.

Reacher kollarını kadının bedenine doladı. “Şu anda mı?” diye sordu.

“Genel olarak.”

“Evi satmak istiyorum,” dedi Reacher.

Kadın bir süre kıpırdamadan kaldı.

“Tamam,” dedi. “Benden izin almana gerek yok.” “Üzerimde bir yük gibi,” dedi. “Onunla baş edemiyorum.” “Bana açıklama yapmak zorunda değilsin.”

“Evden gelecek para ile hayatımın geri kalanını idame ettirebilirim.”

“Vergi ödemen gerekir.”

“Neyse ne. Geri kalan para ile sayısız motel odasında kalabilirim.”

“Dikkatli düşünmelisin. Sahip olduğun tek mülk o ev.” “Benim için evin bir değeri yok. Motelde kalmamı sağlayacak para da bir mülktür. Ev, kendi başına bir yük.”

Kadın sessizliğini korudu.

“Arabamı da satacağım.”

“Arabanı sevdiğini sanıyordum.”

“Güzel bir araba. Ama ben bir şeylere sahip olma hissini sevmiyorum.”

“Araba sahibi olmak dünyanın sonu değil ki.”

“Benim için öyle. Çok derdi var. Sigorta filan yapmak lazım.”

“Sigorta yaptırmadın mı?”

“Düşündüm,” dedi. “Ama çok evrak işi vardı.”

Kadın duraksadı.

“Nasıl hareket edeceksin?”

“Her zaman yaptığım gibi. Otostop çekerek ya da otobüse binerek.”

Kadın yine duraksadı.

“Tamam, istersen arabayı sat,” dedi. “Ama ev sende kalsın. Faydası olur.”

Reacher başını iki yana salladı ve “Ev beni deli ediyor,” dedi.

Jodie’nin gülümsediğini hissedebiliyordu.

“Tanıdığım insanlar arasında evsiz olmak ***isteyen*** bir tek sen varsın,” dedi. “Çoğunluk evsiz kalmaktan kaçınır.”

“Hayatta bundan daha çok istediğim bir şey yok,” dedi. “Senin ortak olmayı istemen gibi, ben de özgür olmak istiyorum.” “Benden de mi kopup özgürleşmek istiyorsun?”

“Evden kopmak istiyorum,” dedi. “Ev tam bir yük. Demir atmak gibi. Sen öyle değilsin.”

Kadın kollarını Reacher’ın boynundan çekti ve dirseği üzerinde doğruldu.

“Sana inanmıyorum,” dedi. “Ev sana demir attırıyor ve bundan hoşlanmıyorsun. Ben de sana demir attırmıyor muyum?”

“Ev, bana kendimi kötü hissettiriyor,” dedi. “Sen ise kendimi iyi hissettiriyorsun. Hislerimin farkındayım.”

“O halde evi satacaksın ama New York’ta takılacaksın, öyle mi?”

Reacher bir süre sessiz kaldı.

“Biraz seyahat ederim,” dedi. “Sen de seyahate çıkıyorsun. Zamanının çoğunda meşgulsün. Birlikte bu ilişkiyi yürütebiliriz.”

“Zamanla uzaklaşırız.”

“Sanmam.”

“Gittikçe daha da uzağa gidersin.”

“Bütün bir yıl ne olduysa aynısı olacak. Sadece endişelenmem gereken bir ev olmayacak.”

“Kararını verdin, değil mi?”

Evet der gibi salladı başını. “Bir evim olması fikri beni delirtiyor. Posta kodunu bile bilmiyorum. Tahminen içten içe o posta kodunu bilmek ***istemiyorum***.”

“Benden izin almana gerek yok,” dedi yeniden.

Bir sessizlik daha oldu.

“Üzüldün mü?” diye sordu Reacher.

“Endişelendim.”

“Değişen bir şey olmayacak.”

“O zaman neden yapıyorsun?”

“Çünkü yapmak zorundayım.”

Jodie yanıt vermedi.

Birbirlerine sarılmış halde uykuya daldılar. Birlikteliklerinden sonra doğan

neşeli havanın yerini bir melankoli aldı. Sabah olduğunda konuşacak zamanları yoktu. Jodie duş aldıktan sonra kahvaltı yapmadan, Reacher'm ne yapacağını ya da ne zaman döneceğini sormadan evden çıktı. Reacher da duş aldı ve giyindi. Kapıyı kilitleyip cadde boyunca yürüdü ve Lisa Harper'ın kendisini beklediği yere geldi. Üzerinde üçüncü takım elbisesi vardı ve Büro'nun arabasına yaslanmış halde duruyordu. Hava soğuktu ama kış güneşi sayesinde aydınlık bir gündü. Kadının saçlarındaki renk tonlan açığa çıkmıştı. Araba cebe yanaşmıştı ama arkasındaki trafik durmaksızın akıp gidiyordu. Büro'nun şoförü direksiyon başında kıpırdamadan oturuyor, doğruca karşıya bakıyordu. Ortalık çok gürültülüydü. "İyi misin?" diye sordu Harper.

"Sanırım."

"Gidelim hadi!"

Şoför trafikle baş ederek şehrin üst kısmına doğru yirmi blok kadar ilerledi. Sonra daha önce Lamarr'ın getirdiği o kalabalık yeraltı otoparkına yanaştı. Yine köşedeki asansörü kullandılar. 21. kata çıktılar. Aynı sessiz gri koridora geldiler. Şoför ev sahibi gibi önden gidiyordu. Sol tarafı işaret etti.

"Üçüncü kapı," dedi.

James Cozo masasında oturmuş, yaklaşık bir saattir yerinden kıpırdamamış gibi duruyordu. Üzerinde kısa kollu bir gömlek vardı. Ceketini dilsiz uşağa asmıştı. Televizyon izliyordu. Siyaset haberleri yapan bir kanal açıktı. Muhabir, Hoover Binasını görecek şekilde Capitol'ün önünde durmuştu. Bütçe görüşmeleri gündemdeydi.

"Yasadışı kanun infazcısınm dönüşü," dedi.

Harper'a baş selamı vererek önündeki dosyayı kapattı. Televizyonu sessize aldı ve sandalyesini biraz geri iterek yüzünü ovuşturdu. Sanki su olmadan yüzünü yıkıyor gibiydi.

"Ne istiyorsun?" diye sordu.

"Adresler," dedi Reacher. "Petrosian'ın adamlarının adresleri."

"Hastanelik ettiğin adamların mı? Seni gördüklerine pek sevinmeyecekler."

“Yanlarından ayrılırken sevinecekleri kesin.”

“Adamlara yine zarar verecek misin?”

“Muhtemelen.”

Cozo, “Benim için dert değil,” dedi.

Raftan bir dosya aldı ve içini karıştırdı. Adreslerden birini ufak bir kağıt parçasına yazdı.

“Birlikte yaşıyorlar,” dedi. “Kardeşler.”

Sonra bir daha düşündü ve elindeki kağıdı parçalara ayırdı. Masanın üzerindeki dosyayı Reacher’a doğru döndürdü. Bir de kalem ve boş bir kağıt uzattı.

“Adresi kendin yaz,” dedi. “El yazımı bu işe bulaştırmak istemiyorum. Ne şekilde olursa olsun.”

Adres 5. ve 6. Cadde arasında bir yeri işaret ediyordu.

“Güzel semt,” dedi Reacher. “Pahalı bir yer.”

“Kazançlı bir işleri var,” dedi Cozo.

Sonra da gülümsedi.

“En azından öyleydi,” dedi. “Ta ki sen Çin Mahallesine gidip işleri baltalayana kadar.”

Reacher tek kelime etmedi.

Cozo, Harper’a dönüp, “Taksiyle gidin,” dedi. “Ve sen bu işe karışma. Büro’nun bu konuyla bir bağlantısı olmasını istemiyorum, tamam mı?”

Kadın istemese de tamam dedi.

Cozo İkiliyi, “İyi eğlenceler,” deyip gönderdi.

Harper turist gibi etrafı incelerken Madison’a kadar yürüdüler. Sonra taksiye bindiler ve 6. Cadde’nin köşesinde indiler. “Bundan sonrasını yürüyeceğiz,” dedi

Reacher.

“Biz mi?” diye sordu Harper. “Güzel, ben de dahil olmak istiyorum.”

“Dahil olmak zorundasın,” dedi Reacher. “Çünkü sen olmadan içeri girmeyeceğim.”

Adresi takip ederek altı blok kuzeyde, sıradan gri bir binaya geldiler. Pencerelerinde metal çerçeveler olan balkonsuz bir binaydı. Klimalar, pencerelerin hemen altına yerleştirilmişti. Yol kenarına uzanan bir kapı girişi ya da kapıcı yoktu. Fakat temiz ve bakımlı bir yerdi.

“Pahalı bir yer mi?” diye sordu Harper.

“Bilmem. Çok pahalı olmasa gerek. Fakat bedavaya dağıtmadıkları da kesin.”

Caddeye açılan kapı kilitli değildi. Lobi dar bir alandı ve duvarlardaki boya, duvarın mermer kaplı olduğu izlenimini veriyordu. Lobinin arka tarafında tek bir asansör vardı ve asansörün kapısı kahverengiydi.

Aradıkları daire sekizinci kattaydı. Reacher asansörün düğmesine bastı ve sürgülü kapı açıldı. Asansör kabininin dört bir yanı bronz ayna ile kaplıydı. Harper içeri girdi ve Reacher da kadının peşi sıra içeri sıkıştı. Sekizinci katın düğmesine bastılar. Çıktıkları her katın düğmesi sırayla yanıp söndü.

“Kapıyı sen çal,” dedi Reacher. “Kapıyı açmalarını sağla. Gözetleme deliğinden baktıklarında beni görmesinler.”

Kadın anladığını gösteren bir jestte bulundu ve asansör sekizinci kata gelince durdu. Sürgülü kapı açıldı. Lobiye benzer yapıda bir koridora çıktılar. Aradıkları daire sağ taraftaki en dip daireydi.

Reacher sırtını duvara yasladı ve Harper kapının önüne dikildi. Kadın yavaşça öne eğilip saçını geri itti. Derin bir nefes aldı ve elini kaldırıp kapıyı çaldı. Bir süre hiçbir kıpırdanma olmadı. Harper birden izlendiğini hissetmiş gibi gerildi. İçeriden birileri kapının zincirini takıp kapıyı hafifçe araladı.

“Bina yönetimi,” deid Harper. “Klimaları kontrol etmem lazım.”

Yanlış mevsim, dedi Reacher içinden. Ama Harper uzun boyu, sarı uzun saçları

ve ellerini cebine sokarak ön plana çıkardığı göğüsleri ile ikna edici olmayı başarmıştı. Kapı kapandı ve saniyeler içinde zincir yuvasından çıkarılıp kapı ardına kadar açıldı. Harper gösterişli bir davete katılıyormuş gibi içeri girdi.

Reacher da sırtını duvardan çekip kapı kapanmadan içeri daldı. Küçük ve karanlık bir daireydi. Fakat gün ışığını iyi alıyordu. Her şey kahverengiydi. Halılar, mobilyalar, perdeler... Küçük oturma odasına açılan küçük bir giriş holü vardı. Oturma odasında bir kanepe ve iki koltuk vardı. Ve tabii Harper. Reacher'ın en son Mostro's'un arka sokağından ayrılırken gördüğü iki adam da oradaydı.

"Selam çocuklar," dedi.

Adamlardan ilki alakasız bir şekilde, "Biz kardeşiz," dedi.

İkisinin de alınlannda hastanede bantlanmış gazlı bezler vardı. Reacher'ın alınlarına çaktığı etiketlere göre biraz daha büyük ve beyaz bezlerdi. Birinin elinde de bandaj vardı. îkisi de benzer kıyafetler içindeydi. Golf pantolonu ve kazak. Kocaman paltoları olmadan iri yarı cüsselerinden eser kalmamıştı. Adamlardan birinin ayağında yelken ayakkabısı vardı. Diğerinde ise mokasen terlik. Sanki el işi kitlerinden birini kullanıp terliği kendi elleriyle yapmıştı. Reacher terliklere bakınca sinirinin yatıştığını hissetti.

"Kahretsin," dedi.

Adamların ikisi de Reacher'a bakakaldı.

"Oturun," dedi.

İkili kanepeye geçip yan yana oturdu. Korkulu gözlerle olan biteni izliyorlardı.

"Aradığımız adamlar bunlar mı?" diye sordu Harper.

Reacher onayladı.

"Ama işler değişti sanınm," dedi.

"Petrosian öldü," dedi ilk adam.

"Biliyoruz," diye yanıtladı Reacher.

“Başka bir bilgimiz yok,” dedi ikinci adam.

Reacher başını salladı ve “Öyle deme. Bildiğiniz çok şey var,” dedi.

“Ne mesela?”

“Mesela Bellevue neresi?”

İlk adam gerildi ve “Bellevue mu?” dedi.

“Sizi götürdükleri hastane,” diye ekledi Reacher.

İki kardeş bakışlarını duvara çevirdi.

“Orası hoşunuza gitti mi?” diye sordu Reacher.

Cevap veren olmadı.

“Acil üniteleri çok büyük, değil mi?” dedi Reacher. “Her türlü tedaviyi yapabiliyorlar. Kırık kollar, kırık bacaklar ve diğer pek çok yaralanma vakası.”

Eli bandajlı olan yaşça daha büyüktü. O yüzden sözcü de oydu.

“Ne istiyorsun?” dedi.

“Takas.”

“Neyle neyi takas edeceğiz?”

“Bilgi karşılığında sizi Bellevue’a göndermeyeceğim,” dedi Reacher.

“Tamam,” dedi adam.

Harper gülümsedi. “Çok kolay oldu,” dedi. “Düşündüğümden daha kolay oldu,” dedi Reacher da. “İşler değişir,” dedi adam. “Petrosian öldü.”

“Sizin elinizdeki şu silahlar,” dedi Reacher. “Onları nereden aldınız?”

Adam temkinliydi.

“Petrosian verdi,” dedi.

“Peki, Petrosian nereden almış?”

“Bilmiyoruz.”

Reacher gülümsedi ve başını salladı. “Böyle söyleyemezsiniz. Biz ***bilmiyoruz*** diyemezsiniz. Çünkü inandırıcı değil. ***Ben*** bilmiyorum, diyebilirsin. Ama kardeşin adına konuşamazsın. Onun ne bildiğini bilemezsin, değil mi?”

“Biz bilmiyoruz,” dedi adam yeniden.

“O silahlar ordudan temin edildi,” dedi Reacher. “Petrosian aldı,” dedi adam.

“Onlar için ***para ödedi,"*** diye ekledi Reacher.

“O aldı.”

“Satın almayı o ayarladı yani. Bu bilgi kabul edilebilir.” “Bize silahları o verdi,” dedi küçük kardeş.

“Kargoyla mı geldi?”

Abi hemen, “Evet, kargoyla geldi,” dedi.

“Hayır, kargoyla gelmedi,” dedi Reacher. “Petrosian sizi silahları teslim almak için bir yerlere gönderdi. Muhtemelen büyük parti teslim aldınız.”

“Kendisi aldı silahları.”

“Hayır, almadı. Sizi yolladı. Petrosian kendisi gitmezdi. Sizi yolladı. Hem de Mercedes ile.”

Kardeşler karar vermeye çalışır gibi duvara baktılar.

“Sen kimsin?” dedi yaşça büyük olan.

“Hiç kimseyim.”

“Hiç kimse mi?”

“Polis değilim, FBI değilim; Alkol, Tütün ve Ateşli Silahlar Bürosu’ndan da gelmiyorum. O yüzden hiç kimseyim.” Cevap gelmedi.

“Burada işin artıları ve eksileri var,” dedi Reacher. “Bana bir şeyler anlatırsanız, o bilgi bende kalır. Başka birilerinin kulağına gitmesine gerek olmaz. Benim derdim orduyla, sizinle değil. Eksi olan taraf şu ki bana bir şey ***anlatmazsanız*** o zaman sizi mahkemeye göndermeye içim elvermez. Mecburen kollarınız ve bacaklarınız kırık halde Bellevue’a yollarım.”

“Göçmenlik ve Vatandaşlık Bürosu’ndan mısın?”

Reacher gülümsedi. “Ne o? Yeşil kartlarınızı mı kaybettiniz?” dedi.

Kardeşlerden cevap gelmedi.

“Göçmen Bürosu’ndan değilim,” dedi. “Dedim ya, hiç kimseyim. Ben hiç kimseyim. Cevap arayan bir adamım. Cevap verirseniz burada istediğiniz kadar kalırsınız ve Amerikan medeniyetinin keyfini çıkarırsınız. Fakat sabrım tükeniyor. Bu ayakkabılar sonsuza dek böyle kalamaz.”

“Ayakkabılar mı?”

“Terlik giyen bir adamı tekmelemek istemem.”

Sessizlik oldu.

“New Jersey,” dedi yaşçabüyük olan. “Lincoln Tüneli’nden geçince Route 3 ile kesişen bir yol daha var. Paralı otoyol ile birleşen yer.”

“Adı ne?”

“Bilmiyorum,” dedi adam. “Birinin Barı. Tek bildiğim bu. Mac gibi bir adı var, îrlandalı barı gibi.”

“Orada kiminle görüştünüz?”

“Bob adında bir adamla.”

“Bob ne?”

“Bob işte bilmiyorum. Kart alıp vermedik ya. Petrosian bize Bob dedi.”

“Asker mi?”

“Sanırım. Üniforması falan yoktu üzerinde. Ama saçları çok kısaydı.”

“Süreç nasıl ilerledi?”

“Bara gidip adamı buluyorsun. Nakit parayı verince seni otoparka götürüyor ve arabasının bagajından malları teslim ediyor.”

“Cadillac arabası var,” dedi diğer adam. “Koyu renkli, eski bir DeVille.”

“Kaç kez gittiniz?”

“Üç.”

“Ne tür mallar var?”

“Barettalar. Her seferinde on ikişer tane verdi.”

“Günün hangi saati?”

“Akşam saatleri. 8 gibi.”

“Önden arıyor musunuz adamı?”

Genç olan başını salladı.

“Saat 8 gibi orada oluyor hep,” dedi. “Petrosian bize öyle söyledi.”

“Bob’un dış görünüşü nasıl peki?”

“Senin gibi,” dedi yaşça büyük olan. “İri yarı ve kötü bir adam.”

BÖLÜM-23

Kanunlara göre, narkotik suçlardan ötürü alıkonan suçluların mal varlığı kamulaştırdın Bu da, New York'un Uyuşturucuyla Mücadele Dairesi ihtiyaç duyduğundan çok ama çok daha fazla otomobili envanterine kaydetmiş demektir. Kendi kullanacakları otomobillerin dışında kalanları da, aralarında FBI'ın da bulunduğu diğer güvenlik birimlerine ödünç verebilirler. FBI, hükümetin aracı gibi görünmesini istemedikleri ve dikkat çekmeyecek bir araca ihtiyaç duyduğunda bunlardan birini kullanmayı tercih eder. Aynı şekilde Büro, bazı tanımlanamayan faaliyetlerle arasında bağ kurulmasını istemediği işlerde de araya mesafe koymak için bu araçları kullanır. Bu yüzden James Cozo, Büro'nun sedan arabasını geri aldı ve bir yıllık Nissan Maxima model siyah bir arabanın anahtarlarını Harper'a attı. Araba, kapalı otoparkın arka sıralarından birinde park halindeydi.

"İyi eğlenceler," dedi.

Haıper direksiyona geçti ve arabayı kullanmaya başladı. New York'ta ilk kez araba kullanıyordu ve tedirgindi. Birkaç blok arasında git gel yaptı ve güney yönüne dönüp 5. Cadde'ye çıktı. Yanından geçen taksilerden bolca koma yedi.

"Pekala, şimdi ne yapacağız?" diye sordu.

Şimdi biraz vakit öldüreceğiz, diye düşündü Reacher. "Bob, saat 8'e kadar gelmezmiş," dedi. "Bütün bir öğleden sonramız boş."

"Sanki bir şeyler yapmamız gerekiyor gibi geldi." "Aceleye gerek yok," dedi Reacher. "Üç haftamız var."

"O zaman ne yapacağız?"

"Önce yemek yiyeceğiz," dedi Reacher. "Bugün kahvaltı yapmadım."

Kahvaltı yapmadığın için mutlusun. Çünkü formda olmalısın. Tahminlerin doğru çıkarsa günün yarısını yerel polis departmanı ve diğer yarısını da Büro 'nun adamlarını gözleyerek geçireceksin. Akşam 8 ve sabah 8 'de nöbet değişimleri gerçekleşecek. Dün akşam 8 'deki nöbet değişimini gördün. Şimdi erkenden geldin ki sabah 8 'deki değişimi görebilesin. Köhne ve lobide kendi kendine takıl türü motelin kahvaltısını kaçırmak, nöbet değişim saatlerinden

emin olmanın yanında hiç önemli değil. Uzun süren yolculuk da dert değil. Çünkü olay mahalline yakın bir yerde konaklayacak kadar aptal değilsin.

Ayrıca kasabaya doğrudan giden yolu izleyecek kadar da aptal değilsin. Dağ yollarından geçiyorsun ve arabanı olay yerinden beş yüz metre geride, çakıl taşlı bir yol ayrımına park ediyorsun. Araban orada güvende. Oraya bir yol ayrımı koymalarının sebebi de burada yaşayan aptalların arabalarını bırakıp kartalları izlemek ya da yürüyüş yapmak için tırmanış yapmalarıdır. Çakıl taşlı yolda park halinde duran kiralık araba, havaalanında bagajların döndüğü hareketli bantta duran kayak takımı çantası kadar görünmez. Çünkü ikisi de içinde bulundukları çevrenin doğal birer parçası gibi. Dikkat çekmiyor.

Yoldan yokuş yukarı gidiyor ve yaklaşık otuz metre yüksekliğinde bir tepeye çıkıyorsun. Etrafta cılız ve seyrek ağaçlar var. Omuz hizasından biraz yüksekler. Yaprakları da yok ama arazi senin kamufle olmanı sağlıyor. Bir tür hendek içine girmiş gibisin. İri yarı kayalar arasından geçiyorsun. Tepenin en üst noktasına geldiğinde soldaki bayırdan çıkıyorsun. Tepenin diğer tarafına geçtiğinde eğilip kendini gizlemen gerekiyor. Dizlerinin üzerine oturuyor ve diz üstü ilerleyerek birbirine yaslanmış halde duran iki dev kayalığın yanına gidiyorsun.

Sonra iki kaya arasında oluşan üçgen boşluktan vadi manzarasına bakıyorsun. Sağ taraftaki kayaya, sağ omzunla yaslanıyorsun ve Teğmen Rita Scimeca ’nın evi tam görüş açına giriyor. Çok yakınında, yaklaşık iki yüz metre ileride.

Ev, senin konumuna göre biraz kuzeybatıda kalıyor. Evin caddeye bakan yüzünü tam manasıyla görebiliyorsun. Dağdan iki yüz elli metre kadar aşağıda ve bu yüzden evin planı olduğu gibi açığa çıkıyor. Büro ’nun arabası tam orada, evin dışında park halinde. Koyu mavi bir Buick. İçinde bir ajan var. Arazi gözlüklerini takıyorsun. Adamın hâlâ uyanık olduğunu görüyorsun. Başı dik. Etrafa pek bakmıyor. Dosdoğru karşıya bakıyor. Onu suçlayamazsın. Görüp görebilecekleri en büyük eğlence, birinin Noel ’de bedava pasta dağıtması olan bu küçücük yerde gece boyu on iki saat nöbet tutmak zor iş.

Tepede hava soğuk. Dayandığın kaya, bütün vücut ısını çekiyor. Güneşten iz yok. Dev tepelerin üstünde kasvetli bulutlar var. Bir an için geri çekiliyor ve eldivenlerini takıyorsun. Atkını, yüzünün alt yarısını kapatacak şekilde yukarı çekiyorsun. Kısmen ısınmak, kısmen de nefes alıp verdikçe ağzından çıkan

buhar bulutlarını kesmek için. Tekrar eski konumuna dönüyorsun. Bacaklarını kıpırdatıyor, iyice yerleşiyorsun. Rahat ettiğini hissedip gözlüklerini tekrar takıyorsun.

Evin etrafında tel örgüler var. Fakat araba giriş kısmında kesintiye uğruyor. Araba yolu ile garaj arasındaki mesafe kısa. Yolun sonunda garaja açılan tek bir kapı var. Tam da ön verandanın altında. Araba yolunun yanı sıra birde ön kapıya uzanan ve zemininde küçük taşlar olan bir yol var. Büro ’nun arabası, garaja giden yolun tam karşısında ve kaldırım kenarında park halinde. Konumu itibarıyla arabanın şojorü doğruca eve giren yolu izliyor. Eğer yokuş yukarı çıkıp eve yürürsen seni anında tespit eder. Arabanın arkasından gelirsen, aynasından tespit eder. Yanından geçip gidersen seni görmemesi imkansız. Evin etrafından dolaşan bir yol izlersen de seni arkadan görür ama her açıdan attığın her adımı bilir. Oldukça akıllıca bir yer seçtiği kesin ama Büro ’nun da aksini yapması beklenemez.

Beş yüz metre batı yönünde ve dağdan aşağı iki yüz metre mesafede bir hareketlilik olduğunu görüyorsun. Siyah-beyaz renklerde bir Crown Victoria model araba sağ açı yaparak sokağa giriyor. Ağır ağır geliyor ve etrafı kolaçan ediyor. Köşeyi dönüyor ve kadının evinin önüne geliyor. Egzoz borusundan beyaz buhar çıkıyor. Motor soğuk demek ki. Araba bütün gece bir polis merkezinin arkasında park halinde kalmış olmalı. Yavaş yavaş gelip Buick’in yanında duruyor. Arabalar arasında çok az mesafe var. Tam olarak görmüyorsun ama iki tarafın da pencerelerini açtığını biliyorsun. Selâmlaşıyorlar. Bilgi alışverişinde bulunuyorlar. Büro ’nun adamı ortalık sakin diyor. Sonra da iyi günler demeyi ihmal etmiyor. Yerel polis homurdanıyor. Sıkılmış gibi yapıyor ama kendisine önemli bir misyon verildiği için içten içe heyecanlanıyor. Belki de aldığı ilk ciddi iş. Büro ’nun adamı sonra görüşürüz diyor.

Siyah-beyaz araba yokuş yukarı çıkıyor ve dönüp tekrar yola giriyor. Buick 'in motoru çalışıyor ve ajan arabayı hareket ettirince birkaç kez öne doğru sarsılıyor. Siyah-beyaz araba biraz daha ilerliyor ve duruyor. Az evvel Buick 'in park halinde olduğu yere yanaşıyor. Hem de milimi milimine aynı yere park ediyor. O da birkaç kez sarsılıyor ve sonunda motoru susuyor. Egzoz borusundan çıkan beyaz buhar kesiliyor. Polis başını çevirdiğinde Büro ajanı ile aynı açıları görebilecek konuma geliyor. Belki de düşündüğün kadar aptal biri değildir.

Harper, Maxima model araba ile 9. Cadde'nin batı yakasında paralı bir otoparka girdi. Tam da Reacher'ın yolun buradan sonraki kısmında trafiğin çekilmez bir hal alacağını söylediği noktada. Güneydoğu yönünde biraz yürüyüp Washington Square Park manzaralı bir bistroya oturdular. Garson kız, elindeki cep boyu felsefe dergisinin üzerine koyduğu sipariş tabletiyle yanlarına geldi. Yaşamını sürdürmek için çalışmak zorunda olan bir NYU öğrencisiydi. Hava soğuktu ama güneş yüzünü göstermişti. Gökyüzü masmaviydi.

"Burayı sevdim," dedi Harper. "Güzel şehirmiş."

Reacher ise, "Jodie'ye evi satacağımı söyledim," diyerek karşılık verdi.

Kadın başını kaldırıp Reacher'a baktı ve "Bu durumu anlayışla karşıladı mı peki?" diye sordu.

Reacher omuz silkerek, "Endişelendi," dedi. "Nedenini anlamıyorum. Beni mutlu eden bir karar, onu neden endişelendirsin ki?"

"Çünkü evini satarsan başıboş bir adam gibi ortada kalırsın." "Değişen bir şey olmayacak."

"O zaman neden evini satıyorsun?"

"O da aynen bu soruyu sordu."

"Sorar tabii," dedi Harper. "İnsanlar karar alırken altında bir neden yatar, değil mi? Jodie de senin bu kararının altında yatan nedeni öğrenmek istemiş olamaz mı?"

"Nedeni, ev sahibi olmak istememem."

"Ama nedenlerin de kademeleri vardır. Ev sahibi olmak istememen en üst kademe. Jodie bu kez, pekala bu adam ***neden*** bir ev sahibi olmak istemiyor diye sormuştur."

"Çünkü uğraşmak istemiyorum. O da bunu biliyor. Daha önce söyledim."

"Bürokratik uğraşları olmasından mı bahsediyorsun?" "Tam bir dert."

"Evet, öyle. Çok büyük bir dert. Ama Jodie, bu bürokratik uğraşların bir tür

sembol olduğunu düşünüyor.”

“Nasıl bir sembol?”

“Başıboş bir adam olma isteğini gösteren bir sembol.” “Lafı dolandırıyorsun.”

“Sadece onun nasıl düşündüğünü anlatmaya çalışıyorum.” Felsefe öğrencisi kahve ve çörek getirdi. Temiz, akademik bir el yazısı ile yazılmış adisyonu masaya bıraktı. Harper hemen elini uzatıp aldı.

“Hesaplar benden,” dedi.

“Tamam,” dedi Reacher.

“Jodie’yi ikna etmelisin. Evi satsan bile buralardan ayrılmayacağına ikna et onu.”

“Arabamı satacağımı da söyledim.”

“Çok faydalı olmuş. Burada kalmak istediğine dair güzel bir gösterge.”

Reacher bir süre duraksadı ve ekledi.

“Ama az da olsa seyahat edeceğimi de söyledim.”

Kadın, uzun uzun baktı yüzüne. “Tanrı aşkına Reacher, bu tür konuşmalar pek de ikna edici değil. Ne dersin?”

“O da seyahat ediyor. Bu yıl iki kez Londra’ya gitti. Ben bu olayı büyütmedim ama.”

“Ne kadar sıklıkla seyahat etmeyi düşünüyorsun?”

Yine omuz silkti ve “Bilmiyorum,” dedi. “Az. Etrafta dolaşmayı seviyorum. Gerçekten seviyorum. Seninle bu konuyu daha önce konuşmuştuk.”

Harper bir süre sessiz kaldı.

“Ne diyeceğim biliyor musun?” dedi. ***“Onu*** ikna etmeden önce bir süre burada kal. Belki öncelikle kendini ikna etmen gerekiyordun”

“Ben yeterince ikna olmuş durumdayım.”

“Öyle mi? Yoksa arada bir gider gelirim diye mi düşünüyorsun?”

“Biraz git gel yaparım.”

“O zaman yollarınız ayrılır.”

“O da böyle söyledi.”

“Hiç şaşırmadım.”

Reacher yanıt vermedi. Sadece kahvesini içti ve çöreğinden yedi.

“Artık aklını başına alma zamanı,” dedi Harper. “Yola mı çıkacaksın, yoksa yollara veda mı edeceksin? İkisini birden yapamazsın.”

Senin için ilk test, polisin öğle yemeği arası olacak. İlk çıkarımlarını bu esnada yapacaksın. Önce tuvalet ihtiyacı geldiğinde ne yaptığını merak ettin ama eve girip kadının evindeki tuvaleti kullandığını gördün. Sabah kahvesini içtikten doksan dakika sonra arabadan indi ve biraz yüüidü. Kaldırım kenarında hafifçe gerindi. Sonra taşla kaplı bahçe yolundan geçip kapının zilini çaldı. Dürbününün odağını netleştirdin ve evin içinden net bir görüntü alabildin. Kadım görmedin. O, evin içinde kaldı. Ama vücut dilini gördün. Biraz çekingen ve biraz utanmış bir hali vardı. Polis konuşmadı. Soru da sormadı. Sadece kapının zilini çaldı. Demek ki tuvalet ihtiyacı konusu daha önce aralarında netleştirilmiş ve bir karara varılmıştı. Kendi kendine, bu durumun psikolojik olarak Scimeca ’ya ne kadar ağır geldiğini düşündün. Tecavüze uğramış bir kadının evine, penisiyle ilgili bir faaliyetten ötürü istediği gibi girip çıkan iri yarı bir adam. Yine de süreç çok sorunsuz geçti. Polis içeri girdi, kapı kapandı, aradan bir dakika geçti, kapı yeniden açıldı ve polis dışarı çıktı. Arabasına döndü, biraz etrafına bakındı, dikkat kesildi. Arabanın kapısını açtı, içeri girdi ve sonra her şey normale döndü.

Demek ki ihtiyaç molaları senin için bir fırsat teşkil etmiyor. Bir sonraki şansın öğle yemeği molası olabilir. Bu adamın on iki saat yemek yemeden durmasına imkan yok. Polisler hep yemek yer. Edindiğin deneyimler sana bu bilgiyi sunuyor. Çörek, kum pasta, kahve, biftek ve yumurta. Hep yemek yerler.

***

Harper şehrin manzarasını görmek istedi. Kendini turist gibi hissediyordu. Reacher, onu Washington Square Park'ın güneyine doğru yönlendirdi ve West Broadway'den Dünya Ticaret Merkezi'ne kadar yürüyüşe devam ettiler. İki kilometre kadar yürüdüler. Yavaş yavaş gidiyorlardı ve toplamda elli dakika harcadılar. Gökyüzü açıktı ama hava soğuktu. Yine de şehir hareketli ve kalabalıktı. Harper halinden çok memnundu.

"Restorana çıkabiliriz," dedi Reacher. "Büro bana bir öğle yemeği ısmarlamış olur."

"Daha demin öğle yemeği ısmarladım ya," dedi Harper. "Hayır, o geç kalmış bir kahvaltıydı."

"Sen de durmadan bir şeyler yiyorsun."

"Ben kocaman bir adamım," dedi Reacher. "Beslenmeye ihtiyacım var."

Ceketlerini lobiye bırakıp asansörle binanın en üst katına çıktılar. Restoran girişindeki resepsiyon kürsüsünün önünde uzayan kuyruğa dahil oldular. Harper, yerden tavana kadar uzanan pencereye dayanmış, manzarayı izliyordu. Sıra onlara gelince FBI rozetini gösterdi ve iki kişilik bir masaya geçtiler. Oturdukları masa pencere kenarındaydı ve manzaraları West Broadway'den 5. Cadde'ye kadar uzanan alanı kapsıyordu. "İnanılmaz," dedi.

Gerçekten de inanılmazdı. Hava açık ve aydınlık olunca yaklaşık yüz altmış kilometrelik bir alanı görebilme imkanları olmuştu. Sonbahar güneşinin yaydığı ışıkla şehrin rengi haki tonlarına bürünmüştü. Kalabalık, girift ve aşırı derecede yoğun. Nehirlerin rengi gri-yeşil tonlardaydı. Adanın dışında kalan bölgeler Westchester, Connecticut ve Long Island taraflarına doğru gelişmişti. Diğer yönde kalan New Jersey ise kıyı şeridinde kalabalıklar banndırsa da ileride bir kıvrım yaparak şehirden uzaklaşıyordu.

"Bob tam o tarafta," dedi Harper.

"Orada bir yerde," dedi Reacher.

"Bob kim?"

"Pisliğin teki."

Kadın gülümsedi. “Kriminolojik olarak bakıldığında pek detaylı bir tanım yapmadığını söyleyebilirim.”

“Depoda çalışan biri,” dedi Reacher. “Her akşam bara gittiğine göre sabah 9, akşam 5 mesaisinde.”

“Aradığımız adam değil ama. Yanılıyor muyum?”

O adam kimsenin umurunda değil, diye düşündü Reacher. “Önemsiz bir detay,” dedi. “Otoparktaki arabasının bagajından satış yapmıyor mu? Demek ki hiç hırslı değil. Yani bililerini öldürecek kadar kârlı bir işin içinde değil.”

“Peki, bize nasıl bir yardımı dokunur?”

“Birkaç isim verebilir. Ona mal sağlayan tedarikçileri vardır ve oyundaki diğer adamların kim olduğunu biliyordur. O oyunculardan biri, bir diğerinin ismini verir. Böyle böyle uzar gider.” “Hepsi birbirini tanıyor mudur?”

“Geliri paylaşırlar. Hepsinin farklı uzmanlıkları ve bölgeleri vardır.”

“O zaman işimiz uzun sürebilir.”

“Ben buranın en çok coğrafyasını severim,” dedi Reacher. “Coğrafya mı? Neden?”

“Kendi içinde bir tutarlılığı var. Ordudasın diyelim. Silah çalmak istiyorsun. Nereden çalarsın? Gece vakti koğuşların orada gizli gizli dolaşıp, dolabını kilitlemeyi unutan askerlerin silahlarını çalmakla uğraşmazsın. Bu yolu seçersen kendine ancak sekiz saat kazandırmış olursun. Çünkü silahın sahibi adam uyanır ve ***hey, benim Barettam nerede?*** diye bağırır.” “Peki, o zaman nereden çalarsın?”

“Dikkat çekmeyecek bir yerden. Mesela depodan. Bir sonraki savaş çıkana kadar kimsenin elini sürmeyeceği ve kaybolsa dahi hemen fark etmeyeceği bir yedek stoktan.”

“Nerede bu yedek stoklar?”

“Eyaletler arası haritaya bak.”

“Neden?”

“Eyaletler arası haritalar neden hazırlandı zannediyorsun? Harper ailesi, tatil günlerinde Aspen’den Yellovvstone Park’a gidebilsin diye değil herhalde. Ordunun birliklerini ve silahlarını hızlı ve kolay nakledebilmesi için tabii ki.”

“Öyle mi?”

“Elbette. 1950’lerde Eisenhower’ın talimatıyla hazırlandı. Soğuk Savaş’ın en hareketli olduğu dönemde. Eisenhovver tam bir Harp Akademili’ydi.”

“Yani?”

“Yani bütün eyaletler arası yolların kesişim yerlerine bak, depolar oradadır. Malzemeler ihtiyaç halinde vakit kaybetmeden nakledilir. Çoğunluğu da kıyıların hemen ardındadır. Çünkü yaşlı İke, Kansas’a paraşütlülerin iniş yapmasından fazlaca çekiniyordu. Denizden gelecek gemilere karşı tedbir alıyordu.” “Ve Jersey de bu iş için ideal bir nokta öyle mi?” “Mükemmel bir stratejik bölge. O yüzden pek çok depo ve çokça da hırsızlık var.”

“O zaman Bob da bir şeyler biliyor olabilir.”

“Bizi yeni bir hedefe yönlendirecek. Bob’dan tek beklentimiz bu.”

Öğle yemeği hiç iyi olmadı. Hem de hiç. Dürbününü bir an olsun gözünden ayırmıyorsun ve her anı izliyorsun. İkinci bir siyah-beyaz araba yavaşça köşeden dönüyor ve yokuş yukarı çıkıyor. İlk araba ile yan yana duracak şekilde konumlanıyor ve motorunu durdurmuyor. İki kahrolası araba, yan yana.

Muhtemelen bölgedeki polis departmanının mevcut tüm arabaları bunlardan ibaret.

Olan biteni kısmen izliyorsun. Her iki arabada da şoför mahallerinin camları açık. Kahverengi bir kese kağıdı ve ağzı kapalı bir kahve bardağı var. Yeni adam öğle yemeği paketini ve kahveyi dirsek yüksekliğinde kaldırıp uzatıyor. Beklemede olan polisin uzanıp kumanyasını aldığını görüyorsun. Manzara iki boyutlu ve biraz pürüzlü. Muhtemelen dürbünün odakları ancak bu kadar netleyebiliyor. Kumanyasını alıp penceresini kapatıyor. Sonra gelen pakete bakıyor ve gülümsüyor. Kocaman bir yüzü var. Çizburgere ya da gelen her ne

ise ona bakıyor. Belki iki parça yiyecek var ve bir parça da turta.

Paketin ağzını açıyor ve içine bakıyor. İçindekiler her neyse alıp koltuğun üzerine çıkarması an meselesi. Kafasını hareket ettirdiğini görüyorsun. İkili sohbet ediyor Polis neşeleniyor. Genç bir adam. Genç yaşından ötürü cildi henüz kırışmamış. Kendinden emin. Aldığı önemli görevden ötürü gururlu. Uzunca bir süre izliyorsun onu. Yüzündeki mutlu ifadeyi gözlemliyorsun. Tuvalet ihtiyacını gidermek için kadının kapısına gittiğinde ama kimse cevap veımediğinde yüzünün alacağı hali merak ediyorsun. Çünkü tam o anda iki karar alıyorsun. İçeri girecek ve işini yapacaksın. Ve oradan ayrılırken polisi öldürmeyeceksin. Çünkü yüzündeki ifadenin değiştiği anı görmek istiyorsun.

Nissan Maxima, bir zamanlar uyuşturucu satıcılarının favori araçlarından biriydi. Reacher bu nedenle Jersey'deki bara bu arabayla gideceği için kendini rahat hissetti. Park yerinde fazla dikkat çekmeyecekti. ***Gerçekçi*** bir havası olacaktı. Hükümete ait diğer arabalar, üzerlerinde amblem olmasa da kolayca anlaşılabiliyordu. Normal bir insan 20 bin dolara sedan bir araba aldığında krom jantlar taktırır ve üzerine koruyucu cila attırırdı. Oysa hükümet bunu yapmaz ve bütün arabaları sanki üzerinde boylu boyunca ***bu bir sivil polis aracıdır*** yazı-yormuşçasına kendini ele verirdi. Ve Bob park alanında böyle bir araba görse ömrü boyunca sürdürdüğü geleneği bozar ve o akşam başka bir mekana giderdi.

Arabayı bu kez Reacher kullanıyordu. Harper hava karardığı ve trafik arttığı için kullanmak istemedi. İş çıkış saatinde trafik kabus oluyordu. Manhattan'ı ortadan ikiye bölen ana cadde boyunca tıkalı olan trafik, New Jersey'e bağlanan tünel girişinde kilitlendi. Reacher radyo kanallarını gezdi ve trafikte ne kadar beklemesi gerektiğini anlatan bir kadının konuştuğu kanalda durdu. Kırk ya da kırk beş dakika bekleyecekti. Yürü-se bundan daha çabuk varacağı konusunda düşüncelere daldı.

Hudson Nehri'nin altından geçen tünelde milim milim ilerliyorlardı. Evinin arka bahçesi, nehir kıyısında ve şu an olduğu yerden yaklaşık doksan beş kilometre uzaktaydı. Oturduğu yerde bahçesini gözünün önüne getirdi. Verdiği karan sorguluyor-du. Bahçesi epey güzel ve genişti. Verimli topraklan olduğu da kesindi. Çünkü çimleri göz açıp kapayana kadar uzuyordu. Çok sayıda ağaç vardı. Özellikle akçaağaç, sonbaharda çok güzel oluyordu. Leon'un kendi elleriyle diktiğini düşündüğü sedir ağaçla-n ise sanatsal açıdan göz dolduracak bir düzende konumlanmıştı. Akçaağacın yapraklan ve sedir ağacının küçük mor meyveleri görsel şölen yaşatıyordu. Yapraklar döküldüğünde nehrin karşı

kıyısını rahatlıkla görebiliyordu. West Point tam karşısındaydı ve West Point, Reacher'ın hayatında önemli bir yere sahipti.

Ancak Reacher nostaljik bir adam değildi. Gezgin olmanın getirdiği özelliklerden biri de hep ileri bakmak, asla geçmişe ta-kılmamaktı. Geleceğe ve önündekilere odaklanması gerekiyordu. İçinden bir ses, ileriye bakarsa ***yeniliklerle*** karşılaşacağını söylüyordu. Daha önce gitmediği yerleri ve görmediği şeyleri araştırmalıydı. Fakat hayatının en büyük ironisi, şu ya da bu zamanlarda dünya üzerinde neredeyse tüm topraklara adım atmış olmasına rağmen hâlâ hiçbir yer görmemiş gibi hissetmesiydi. Orduda hizmet ederken geçirdiği ömrünü, dar bir koridorda gözlerini karşıya dikip sağına soluna hiç bakmadan koşmak olarak nitelendiriyordu. Oysa etrafında aceleyle yanından geçtiği ve önemsemediği bir sürü ilgi çekici şey vardı. Şimdi o yollardan tekrar geçmek istiyordu. Çılgın zikzaklar çizip, istediği zamanda istediği yöne hareket etmek istiyordu.

Her akşam aynı adrese dönerek bu isteğini gerçekleştirmesi mümkün değildi. O yüzden doğru bir karar almıştı. Kendi kendine şu sözleri söyledi: ***Evi sat. Ev satılığa çıktı. Satılık ev. Ev satıldı.*** Bu cümleleri kurdukça üzerinden bir yük kalktığını hissetti. ***Fiziksel*** bir yük değildi ama bu da önemliydi. Borulardaki sızıntılar, posta kutusundaki faturalar, yakıt giderleri ve sigorta kapsamı konusunda endişelenmesine gerek kalmamıştı. ***Rahatlamıştı.*** Sanki dünyaya, bütün yüklerinden arınıp yeniden gelmişti. Özgürdü ve gitmeye hazırdı. Bir kapının açılması ve gün ışığının içeri girmesi gibiydi. Tünelin karanlığında kıpırdamadan beklerlerken kendi kendine gülümsedi. Harper yanı başındaydı.

"Bu koşullar altında eğlenmeyi başarabiliyor musun?" diye sordu.

"Hayatımda kat ettiğim en güzel yol," diye yanıt verdi.

Bekliyor ve izliyorsun. Saatler sürüyor. Mükemmeliyetçilik de böyle bir şey işte. Her yerde bulamazsın. Ama sen mükemmelsin ve mükemmel kalmak zorundasın. Her şeyden emin olmalısın. Şu anda polisin buradan ayrılmayacağı konusunda eminsin. Yemeklerini arabasında yiyor ve arada bir de tuvalete gitmek için eve giriyor. Hepsi bu. O yüzden polisi kaçırmayı düşünüyorsun. Belki yann sabah, saat tam 8 olmak üzereyken. Böylece kılık değiştirip onu yerine geçebilirsin. Onun görevini devralırsın. Bir süre arabasında beklediğini ve sonra yürüyerek eve gidip

Scimeca ’nın kapısını çaldığını düşünüyorsun. Tuvalete girmek için eve gitmiş gibi. Yaklaşık iki buçuk saniye bu konuyu düşünüyor ve tabii ki sonrasında bu fikirden vazgeçiyorsun. Adamın üniforması üzerine olmaz. Ayrıca sabah 8 'deki nöbet devrinde Büro ’nun nöbetçisi ile sohbet etmen gerekecek. Senin sahte olduğunu anında çözer. New York ya da Los Angeles ’daki polis departmanlarında olduğu gibi sayısız emniyet görevlisi yok ki burada. Muhatap alacağı kişi sayısı belli.

Bütün bunları göz önünde bulundurunca ya polisi yerinden kıpırdatmak ya da senin onun yanından geçip gitmen fikri arasında kalıyorsun. Önce dikkat dağıtma fikrine odaklanıyorsun. Polisi buradan göndermek için ne yapmak gerekir? Belki dörtyol ağzında büyük bir trafik kazası. Belki de okulda bir yangın. Fakat bildiğin kadarıyla bu kasabada okul yok. Yolda giden sarı okul servislerini gördün ama onların hepsi Portlandyönüne gidiyordu. Belli ki okul başka bir bölgedeydi. Trafik kazasını da kurgulamak zordu. Kendini kazaya dahil etmeyeceğinden eminsin. O zaman iki farklı sürücüyü nasıl karşı karşıya getirip çarpıştıracaksın?

Belki bir bomba tehdidi. Ama nerede? Emniyet binasında olabilir mi? Hayır, hiç iyi olmaz. O zaman polise olduğu yerde kalması emri gelir. Bina güvenli anonsu yapılana kadar onun emniyetli bir alanda kalmasını sağlarlar. O zaman neresi? Belki insanların toplandığı bir alan. İçerideki insanları boşaltmak için bütün polislere ihtiyaç duyulacak bir yer. Fakat burası küçük bir yer. İnsanlar nerede toplanır ki? Belki kilisede. Yolun aşağısında bir çan kulesi görüyorsun. Kilise uygun olsa bile bir sonraki pazar gününe kadar bekleyemezsin. Kütüphane olabilir mi? Muhtemelen kimse oraya gitmiyordun En fazla iki yaşlı arkadaş gidiyor ve kitapları görmezden gelip sohbet ede ede örgü örüyorlardır. Binayı boşaltma işlemi de bir başka polis tarafından yaklaşık üç buçuk saniyede tamamlanır.

Ayrıca bomba tehdidi olması demek, telefonla ihbar demek. Düşünmeye başlıyorsun. Nereden arayacaksın? Aramaların takibi yapılır. Portland Havaalanı ’na gidip oradan arayabilirsin. Arama yapılan telefonu izleyip havaalanında bir aıike-sörlü telefon olduğunu görmekle hiç arama yapmamak aynı anlama gelir zaten. O durumda da eylemin en kritik anında evden kilometrelerce uzağa gitmiş olursun. Güvenli bir arama olur ama hiçbir kıymeti olmaz. Şu anda bulunduğun yerin yakın çevresinde tek bir ankesörlü telefon bile yok. Rock Dağları mıdır her ne cehennemse buraya ankesörlü telefon koymaya lüzum görmemişler. Cep telefonunu kullanamazsın. Çünkü

yaptığın arama, servis operatörünün keseceği faturada belirir ve bu da mahkemeye çıkıp itirafta bulunmakla aynı anlama gelir. Ve kimi arayacaksın? Kimsenin sesini duymasına izin veremezsin. Sesin çok karakteristik. Çok tehlikeli.

Düşündükçe, stratejinin telefon üzerine geliştiğini fark ediyorsun. Sesini duymasında somn olmayacak tek bir kişi var. Fakat ortada geometrik bir sorun var. Dört boyutlu. Zaman ve uzam. Burada, açık havada, evi görebiliyorken telefon açman lazım ama kendi cep telefonunu kullanamazsın. Kördüğüm.

Tünelden çıkıp trafiği izleyerek batı yönünde ilerlediler. Route 3 otobanı, paralı otoyola doğru hafif kuzey yönünde uzanıyordu. New Jersey'de ışıl ışıl bir akşamdı. Nemli asfalt boyunca devam eden ışıklandırmaların etrafında sisten kaynaklı ışık halkaları oluşmuştu ve aydınlatmalar boyunlarına kolye takmış gibi duruyordu. Işıklandırılmış billboardlar ve sağa sola asılmış neon tabelalar da bu ışık cümbüşüne katkı sağlıyordu. Asfalt sınırı dışında kalan diğer her bölge de doğanın türlü çeşit güzelliklerini sergiliyordu.

Şu an bakmakta oldukları yol kenan dinlenme tesisi, üç yolun kesiştiği terk edilmiş bir bölgedeydi. Üzerindeki neon tabelada bir bira markasının reklamı yer alıyordu. Mekanın adı da ***MacStiophan's'***dı. Reacher'ın sınırlı Galce bilgisine göre ***Steveson s*** demek oluyordu. Düz çatılı, alçak bir binaydı. Duvarlarında kahverengi çerçeveli pencereler ve her pencerede de yeşil neon ışıklarla yapılmış birer yonca vardı. Otoparkın aydınlatması çok kötüydü ve dörtte üçü boştu. Reacher, Maxima'yı kapıya yakın bir yere park etti. Dışarı çıktı ve etrafa bakındı. Hava soğuktu. Karanlıkta dikilmiş, sonra da kendi etrafında tam tur dönmüştü. Böylece caddeden gelen ışıkların yardımıyla otoparkın civarını kolaçan etmiş oldu.

"Ortalıkta Cadillac DeVille yok," dedi. "Henüz gelmemiş." Harper temkinli bir tavırla kapıya baktı.

"Biraz erken geldik," dedi. "Sanırım bekleyeceğiz." "Burada bekleyebilirsin," dedi Reacher. "İstersen tabii." Kadın başını salladı.

"Daha kötü yerler gördüm," dedi.

Reacher, kadının daha önce görmüş olabileceği daha kötü yerleri hayal etmekte zorlanıyordu. Dış kapıdan girdiklerinde sigara satışı yapan makinelerin ve

zamanla epey yıpranmış sisal paspasın olduğu geniş bir lobiye adım attılar. İç kapıdan sonra da bira kokusu ve sigara dumanı içinde kalmış karanlık ve basık bir alana girmiş oldular. İçeride havalandırma çalışmıyordu. Pencerelerdeki yonca şeklinde neon ışıklar, dışarıya olduğu kadar içeriye de ışık saçıyordu. Bu da mekana hayaletlerle dolu bir yer havası katıyordu. Duvarlar koyu renkliydi ve içeride elli yıl boyunca sigara içilmiş olmasının verdiği her türlü kir pası içine çekmişti. Bar, uzun ahşap bir yapıydı. Yüksek bar sandalyelerinin üzeri kırmızı sentetik kumaşla kaplanmıştı ve aynı sandalyelerin daha alçak versiyonları salondaki masaların yanlarına dağıtılmıştı. Masalar lake fıçılar kullanılarak yapılmış, üzerleri de kontrplakla kaplanmıştı. Kontrplak yüzeyin üzerinde binlerce bilek ve el temasından kalma sayısız iz ve kir vardı.

Bann arkasında bir barmen ve salonda toplam sekiz müşteri bulunuyordu. Hepsinin de masasında bira bardakları duruyordu. Ve hepsi erkekti. Gözlerini çevirmiş yeni gelenleri izliyorlardı. Hiçbiri asker değildi. Askeriyenin bir ferdi olmak için epey yanlış kişilerdi. Kimisi çok yaşlı, kimisi çok nazenin, kimisi de uzun saçlıydı. Çalışan sıradan adamlardı. Ya da işsizlerdi. Ama hepsi de düşmanca bir tavır içindeydi. Cümlelerini yanda kesmiş ve sessizliğe bürünmüşlerdi. Yeni gelenleri korkutup kaçırmak istercesine ters ters bakıyorlardı.

Reacher hepsini şöyle bir süzdü. Her birinin yüzüne, etkilenmediğini anlayacakları kadar uzun ve özel bir meselesi olduğunu düşünmeyi kesecekleri kadar kısa süre baktı. Sonrasında bara yöneldi ve Harper için bir tabure çekti.

“Muslukta hangi biradan var?” diye sordu barmene.

Adamın üzerinde yakasız, kirli bir gömlek vardı ve önü pi-leliydi. Omzuna bir havlu atmıştı. 50’li yaşlarda, kırlaşmış, göbekli bir adamdı.

Cevap vermedi.

“Hey, sağır mısın?” diye seslendi Harper.

Yarı oturur, yan ayakta bir duruş takındı. Ceketinin önü açıktı ve belini hafifçe döndürerek bakıyordu adama. Saçlan da salıktı ve sırtına dökülüyordu.

“Bir anlaşma yapalım,” dedi. “Sen bize bira ver, biz sana para verelim. Sonrası gelir. Belki zamanla burayı bir işletmeye çevirirsin ve iş yapan bir salonun olur.”

Adam döndü ve Harper’a baktı.

“Sizi daha önce burada görmedim,” dedi.

Harper gülümsedi. “Evet, görmedin. Çünkü biz yeni müşterileriz. Mesele de bu işte. Müşteri yelpazeni genişletmek, değil mi? İşini iyi yap, New Jersey’nin en kral barı olursun.”

“Ne istiyorsunuz?”

“İki bira,” dedi Reacher.

“Onun dışında?”

“Mekan hoşumuza gitti. Bu dost canlısı karşılamanın keyfini çıkarıyoruz.”

“Sizin gibi insanlar, işleri düşmedikçe benim barım gibi mekanlara gelmezler.”

“Bob’u bekliyoruz,” dedi Harper.

“Bob da kim?”

“Kısa saçlı ve eski bir Cadillac DeVille kullanan Bob,” dedi Reacher. “Her akşam 8’de buraya gelen ordu mensubu Bob.”

“Onu mu bekliyorsunuz?”

“Evet, onu bekliyoruz,” dedi Harper.

“O zaman çok beklersiniz.”

“Neden?”

“İçkinizi alın, anlatayım.”

“Zaten beş dakikadır bir içki almaya çalışıyoruz,” dedi Reacher.

“Ne istiyorsunuz?”

Reacher, “İki bira. Muslukta ne varsa,” diye yanıtladı. “Bud mı, Bud Light mı?”

“Bir ondan, bir de diğerinden. Tamam mı?”

Adam başının üzerindeki raftan iki bardak aldı ve biraları doldurdu. Salon sessizdi. Reacher arkalarındaki sekiz adamın onları izlediğini hissedebiliyordu. Adam biraları bara bıraktı. İkisinin de üzerinde bir parmak kalınlığında köpük vardı. Adam iki peçete alıp, iskambil kartı dağıtır gibi önlerine bıraktı. Harper cebinden cüzdanını çıkarıp bardakların arasına bir onluk attı.

“Üstü kalsın,” dedi. “Söyle hadi, neden çok beklermişiz bu Bob denen adamı?”

Adam yine gülümsedi ve onluğu kendine çekti. İkiye katladı ve cebine attı.

“Çünkü bildiğim kadarıyla Bob hapiste,” dedi.

“Hangi suçtan?”

“Ordu ile ilgili bir şey,” dedi. “Detayları bilmiyorum ve bilmek de ***istemiyorum.*** New Jersey’nin bu bölgesinde işler bu şekilde yürür hanımefendi.”

“Ne oldu?” diye sordu Reacher.

“Askeri inzibat geldi ve onu tutukladı. Tam da bu salonda.” “Ne zaman?”

“Altı kişi adamı zor yakaladı. Masalarımdan birini kırdılar. Ordu zararımı bir çek yollayarak karşıladı. Gönderenler de Washington DC’dendi. Pentagon. Posta ile geldi.”

“Ne zaman oldu bunlar?” diye sordu Reacher yeniden. “Çekin gelişi mi? Birkaç gün önce.”

“Hayır, adamın tutuklanışı. Ne zamandı?”

“Emin değilim,” dedi adam. “Beyzbol maçları devam ediyordu. Sezon ortasıydı. Birkaç ay önceydi sanırım.”

BÖLÜM - 24

Biralarına el sürmeden mekandan ayrılıp otoparka geçtiler. Nissan’ın kapılarını açıp arabaya bindiler.

“Birkaç ay önce tutuklanmış olması iyi olmadı,” dedi Harper. “Adamı doğrudan

resmin dışına itiyor.”

“Zaten ***hiçbir zaman*** resmin içinde olmamıştı ki,” dedi Reacher. “Ama yine de gidip konuşmamız lazım.”

“Nasıl konuşabiliriz? Ordunun gizli kapaklı bir yerlerinde mahkum hayatı sürüyordun”

Reacher dönüp kadına baktı. “Harper, ben on üç yıl boyunca askeri inzibat olarak görev yaptım. Ben bulamazsam, kim bulabilir bu adamı?”

“Adam herhangi bir yerde olabilir.”

“Hayır, olamaz. Eğer sürekli bu bara takılıyorsa, buralarda bir yerlere gönderilmiştir. Onun gibi düşük rütbeli biri, bölgesel bir askeri inzibat ofisinin sorumluluğuna verilmiştir. İki ayda mahkemeye çıkması zor. O yüzden şimdilik bir bölgesel askeri inzibat karargahında tutuluyordun Bu bölgede sadece, Trenton dışında konuşlanan Fort Armstrong karargahı var. Şu an bulunduğumuz yere iki saat mesafede.”

“Emin misin?”

“Üç yılda inanılmaz değişiklikler yaşanmadıysa,” diye yanıtladı Reacher omuz silkerek.

“Kontrol etmenin bir yolu var mı?”

“Kontrol etmeme gerek yok.”

“Vakit kaybetmeyelim boşuna,” dedi Harper.

Reacher yanıt vermeyince gülümsedi ve çantasını açtı. Sigara paketi büyüklüğünde kapaklı bir cep telefonu çıkardı.

“Benim cep telefonumu kullanabilirsin,” dedi.

Herkes cep telefonu kullanıyor. Her zaman kullanıyor. Aralıksız. Modern çağın fenomeni haline geldi. Herkes yüzlerine yapışmış küçük siyah telefonlarla durmadan konuşuyor, konuşuyor, konuşuyor. Konuşacak bunca konuyu nereden buluyorlar? Cep telefonları icat edilmeden önce kurulan

diyaloglara ne oldu? Herkes anlatmak istediklerini içinde mi saklıyordu? Söyleyemedikleri için içlerine dert oluyor da ülser mi oluyorlardı? Yoksa teknoloji konuşmaya imkan tanıdı diye birdenbire çeneleri mi düştü?

Bu konu ilgini çekiyor. İnsanların ani istek ve arzuları konusu. Tahminlerine göre, yapılan aramaların çok azında faydalı bilgiler paylaşılıyor. Geri kalan çoğunluk ise iki kategoriden birine dahil oluyor. Bu kategorilerin ilki eğlence ve sırf yapabildiğin için bir şeyler yapmanın verdiği keyif. İkincisi de kendince önemli bir şey yaptığın düşüncesine kapılıp ego beslemek Gözlemlerine göre bu kategoriler de cinsiyetlere göre ikiye ayrılıyor. Bu fikrini ulu orta yerlerde beyan etmek istemiyorsun ama içten içe, kadınların keyif aldıkları için, erkeklerinse kendilerine gaz vermek için konuştuklarını düşünüyorsun. Merhaba tatlını, şimdi uçaktan iniyorum, diyorlar. Ne yani? Kimin umurunda?

Erkeklerin cep telefonu kullanımlarının, ego ihtiyaçları ile ilişkili olduğu konusunda çıkarımlarından eminsin. Cep telefonu onlar için bir bağlılık ve kullanma isteği de daha sık ortaya çıkıyor. O yüzden bir erkeğin cep telefonunu çalarsan, daha çabuk fark edilir. Ve karşılığında büyük tepkilerle karşılaşabilirsin. Senin çıkarımların bu yönde. Bu nedenle havaalanının yemek bölümünde oturmuş kadınları izliyorsun.

Kadınların sağladığı önemli avantajlardan biri de cepleri-nirı küçük olması. Bazen cepleri bile olmaz. Bu yüzden de içine ne bulurlarsa doldurdukları el çantaları olur. Cüzdanları, anahtarları, makyaj malzemeleri. Ve tabii ki cep telefonları. Kullanmak istediklerinde çantalarından çıkarırlar, bir süre masanın üzerinde bırakırlar ve sonra yeniden çantalarına koyarlar. Kahve almak için kalktıklarında, çantalarını yanlarında götürürler Bir tür alışkanlık haline gelmiştir. El çantanı yanından ayırmazsın. Bazılarının ikinci bir çantası daha olur. Dizüstii bilgisayar çantaları örneğin. Bazı dizüstü bilgisayar çantalarının birden fazla gözü olur ve buralara USB, CD ve kablo gibi yan gereçleri kaldırabilirsin. Bazılarının da sigara kutusu büyüklüğünde gözleri olur ve bunlar cep telefonlarını taşımak için eklenmiştir İşte bu ikincil çantaları her zaman yanlarına almazlar. Bir içecek almak için uzaklaştıklarında, muhtemelen başkaları gelip yerlerini kapmasın diye ya da hem çanta, hem bilgisayar hem de kahve fincanını taşıyamayacakları için ikinci çantalarını masada bırakırlar.

Fakat sen dizüstü bilgisayar çantaları olan kadınları hesaba katmıyorsun.

Çünkü o pahalı deri çantalar, ciddi amaçlar için kullanılabilir. Sahipleri bir iki saat içinde eve dönmeleri gerektiğinden sıklıkla e-postalarını kontrol etmek ya da hazırladıkları bir grafik sunuma son halini vermek isteyebilirler. Bilgisayar çantalarını açtıkları anda da cep telefonlarının çalındığını fark edebilirler. Polise haber verilir, hat kapatılır, aramalar izlenir ve bunların hepsi bir saat içinde gerçekleştirilir. Bu da senin için hiç iyi olmaz.

O yüzden seyahatlerinin işle ilgisi olmayan kadınları hedef alıyorsun. Kabin bagajı olarak yanlarına alabilecekleri küçük naylon sırt çantaları olan kadınlar. Ve özellikle de eve dönen değil, şehir dışına çıkan kadın yolcuları izliyorsun. Havaalanından çıkmadan önce birkaç arama yapıp, sonrasında telefonlarını sırt çantalarına atacak ve orada olduğunu unutacaklardır. Çünkü yerel kapsama alanından çıkacakları için mesafeli arama tarifelerine takılıp fazla para ödemek istemeyeceklerdir. Belki de deniz aşırı ülkelere gidiyorlardır ve bu durumda cep telefonu, ev anahtarı gibi hiç işlerine yaramayacak bir yük olacaktır. Yanlarına almak zorunda oldukları ama kullanmayı akıl dahi etmeyecekleri bir yük.

Yakından izlediğin bir hedef var ve bu kadın 23 ya da 24 yaşında. Aranızda fazla mesafe yok. Uzun bir yolculuğa çıkacak gibi rahat giyinmiş. Sandalyede oturuyor, başını hafifçe sola yatırmış ve telefonu kulağı ile omzu arasında hapsolmuş. Konuşurken gülümsüyor ve tırnaklarıyla oynuyor. Tırnaklarını tek tek elliyor ve elini ışığa doğru tutup tırnaklarının görüntüsünü izliyor. Kız arkadaşlarından biriyle yaptığı görüşmenin içeriği de sıradan bir sohbet konusundan ibaret. Yüzünde ciddi bir konudan bahsettiğini gösterir tek bir odaklanma emaresi yok. Sırf konuşmuş olmak için konuşuyor.

Çantalarını yere, ayaklarının yanına bırakmış. Küçük ve tasarım bir sırt çantası var. Çantanın üzeri halkalar, kilit mandalları ve fermuarlarla dolu. Açıp kapatması zor olmalı ki çantanın ağzını sonuna kadar açık bırakmış. Kahve fincanını eline alıyor ve tekrar aldığı yere bırakıyor. Kahvesi bitmiş. Konuşuyor, saatine bakıyor ve başını çevirip içecek tezgahım inceliyor. Konuşmasını toparlıyor. Telefonu kapatıp sırt çantasına atıyor. Sırt çantasına benzeyen el çantasını alıyor ve biraz daha kahve almak için uzaklaşıyor.

Hemen ayağa kalkıyorsun. Arabanın anahtarları elinde. Yemek bölümünden hızla geçip biraz uzaklaşıyorsun. Arabanın anahtarlarını parmağına takıp sallamaya başlıyorsun. Telaşlı ve meşgul görünüyorsun. Hedefindeki kadın içecek kuyruğunda. Siparişini almak üzere. Anahtarlarını yere düşürüyorsun

ve yerde biraz sürükleniyor. Geri almak için eğiliyorsun. Elin hafifçe çantasına dokunuyor. Tekrar doğrulduğunda anahtarlarla beraber telefonu da almış oluyorsun. Yürümeye devam ediyorsun. Anahtarların cebinde. Telefonsa elinde. Havaalanında elinde telefonla dolaşan bir insandan daha normal ne olabilir?

Normal hızda yürüyorsun. Durup bir sütuna yaslanıyorsun. Telefonu açıp bir arama yapacak gibi kendine doğıiA tutuyorsun. Şu anda tamamen görünmezsin. Duvara yaslanmış ve telefonla konuşan bir insan. Birkaç metrelik alanda senin gibi görünen onlarca kişi var. Az evvel oturduğun yöne bakıyorsun. Kadın masasına geri dönmüş ve kahvesini içiyor. Üç dakika. Dört. Beş. Rastgele tuşlara basıyorsun ve yeniden konuşmaya başlıyorsun. Meşgulsün. Meşgul insanlardan birisin artık. Kadın ayağa kalkıyor. Sırt çantasının iplerini çekiyor ve ağzını kapatıyor. Sapından tutup hafifçe sallayarak içindeki eşyaların dengeli bir yük oluşturmasını sağlıyor. Sonra kilit mandallarını kapatıyor. Çantayı tek omzuna atıp diğer çantasını eline alıyor. İçini açıp biletlerinin kolay erişilebilir bir yerde olup olmadığına bakıyor. Tekrar kapatıyor. Şöyle bir etrafına bakarak kararlı adımlarla yemek bölümünden ayrılıyor. Sana doğru geliyor. Biraz yakınından geçip gidiş terminaline yöneliyor. Telefonu kapatıp takım elbisenin ceket cebine atıyorsun. Sonra diğer yöne doğru yürüyorsun. Yürürken de gülümsüyorsun. Artık yapacağın son derece önemli arama, bir başkasının telefon faturasına yansıyacak. Oldukça güvendesin.

Nöbetçi subayla yaptığı telefon görüşmesinden bir sonuç ala-masa da adamın kaçamak cevapları, on üç yılını bu işe adamış Reacher için noter tasdikli yazılı açıklama almış kadar aydınlatıcı oldu.

“Adamımız orada,” dedi.

Harper konuşmalarına kulak misafiri olmuştu ve Reacher ’ m sözlerine pek de inanmış görünmüyordu.

“Sana bunu açık açık söylediler mi?”

“Aşağı yukarı.”

“Yani oraya gitmemize değer, öyle mi?”

“Adamımızın orada olduğunu garanti ederim.”

Nissan’da hiç yol haritası yoktu ve Harper nerede olduğunu dahi bilmiyordu. Reacher, New Jersey coğrafyasını pek de sistematik olmayan verilere dayalı olarak biliyordu. A noktasından B noktasına nasıl gidileceği konusunda bilgisi vardı. Sonra B’den C’ye gidebilirdi. Sonra da C’den D’ye. Ama A’dan D’ye giden direkt yol hakkında en ufak bir bilgisi yoktu. Yoldan sapıp paralı otobana yöneldi. Bir saat kadar güney yönünde ilerlemenin iyi bir fikir olacağını düşünüyordu. Birkaç dakika içinde Lamarr’m günler önce kendisini götürürken izlediği yolda olduğunu fark etti. Hava hafif yağışlıydı ve Nissan, Lamarr’ın devasa Buick arabasına kıyasla daha hızlı ve yere daha yakın gidiyordu. Tünele geldiklerinde yağmur hızlandı. Silecekler şehrin kir ve pasını temizliyor, fakat her silmede görüntü biraz daha bulanık bir hal alıyordu. ***Bulaştır, temizle, bulaştır, temizle.*** Benzin göstergesindeki ibre son çeyreğin altına düşmek üzereydi.

“Bir yerde durmamız lazım,” dedi Harper. “Hem benzin almak hem de ön camı temizlemek için.”

Reacher da “Ve tabii bir harita almak için,” diye ekledi. Karşılarına çıkan ilk yol kenarı dinlenme tesisinde durdu. Lamarr’m öğle yemeği için durduğu yere çok benziyordu. Aynı yerleşim yapısı ve aynı binalar. Yağmur altında yavaşça benzin pompalarının olduğu yere yanaştı ve arabayı tam servis sırasına park etti. Geri döndüğünde benzin deposu tamamen doldurulmuştu ve görevli, arabanın camlarını temizliyordu. Reacher renkli ve tuhaf katlanmış bir renkli harita ile arabaya dönerken sırılsıklam olmuştu.

“Yanlış yoldayız,” dedi. “Route l’den gitmek daha iyi olacak.”

“Tamam, bir sonraki çıkıştan döneriz,” dedi Harper uzanıp haritaya bakarak. “Karşıya geçmek için 95’ten dönersin.” Parmağıyla yolu takip edip Route l’e kadar getirdi. Trenton’ı temsil eden sarı amblemin hemen köşesinde yer alan Fort Armstrong’u buldu.

“Fort Dix’e yakınmış,” dedi. “Daha önce oraya gitmiştik.” Reacher tek kelime etmedi. Adam ön camı temizleme işini tamamlamıştı. Harper penceresini aralayıp adama bahşiş verdi. Reacher koluyla yüzündeki yağmur suyunu bir güzel sildi ve motoru çalıştırdı. Otobana çıkıp 95 ayrımını kaçırmamak için gözlerini dört açtı.

Otobandaki trafik yoğunluğunda 95 ayrımı tam bir kabus halini aldı. Route 1

daha iyi durumdaydı. Highland Park civarından geçip dümdüz bir yola bağlanıyor; oradan da doğruca Trenton'a çıkıyordu. Reacher, Fort Armstrong'un Trenton'dan gelişte yolun sol tarafında kaldığını hatırladı. Şimdi güney yönünden geldiğine göre yolun sağında kalıyordu. Yine boş ve düz bir yola sapıp kendilerini tuğladan, iki katlı bir güvenlik binasının önünde buldular. İçeri girmek için görevlinin barikatı kaldırması gerekiyordu. Güvenliğin ardında çokça yol ve bina vardı. Yollar düzdü ve kenar kaldırım taşları beyaza boyanmıştı. Binalar ise tuğladandı. Dış merdivenler ise yeşile boyanmış kutu profildendi. Pencere çerçeveleri de metaldi. 1950'lerin klasik ordu mimarisiydi. Sınırsız bütçe ve kapsamla inşa edilmişti. Ve tabii ki sınırsız pozitif düşünce ile.

"Amerikan ordusu," dedi Reacher. "O zamanlar dünyanın kralıydık."

Araç geçişini engelleyen barikatın hemen yanındaki pencereden loş bir ışık geliyordu. İçerideki nöbetçi askerin silüeti belirdi. Büyük bir yağmurluk ve koruyucu başlık görüntüsü seçiliyordu. Asker önce pencereden baktı ve sonra kapıya yöneldi. Kapıyı açıp dışarı çıktı, arabanın yanına geldi. Reacher da penceresini açtı.

"Yüzbaşıyı arayan adam siz misiniz?" diye sordu.

İri yarı, siyahi biriydi. Sesinin tonu düşüktü ve güneyli olduğunu gösterir bir aksam vardı. Yağmurlu bir gecede, evinden çok uzaktaydı. Reacher başıyla onayladı. İşte o zaman askerin yüzü güldü.

"Çıkıp geleceğinizi tahmin etmişti," dedi. "İçeri girin." Güvenlik binasına geri döndü ve bariyer açıldı. Reacher, tekerlek kapanlarının üzerinden dikkatle geçti ve sola döndü. "Kolay oldu," dedi Harper.

"Hiç emekli bir FBI ajanı ile tanıştın mı?"

"Elbette. Bir ya da iki kez. Yaşlı birkaç adam."

"Onlara karşı nasıl bir tavır takındın?"

"Deminki adamın sana takındığı tavır gibi," dedi.

"Bütün organizasyonlar aynıdır," dedi Reacher. "Askeri inzibatlar bu işi biraz daha ciddiye alır. Ordunun geri kalanı bizden nefret ettiği için kendi içimizdeki bağlar daha kuvvetlidir." Sağa döndü, tekrar sağ yaptı ve sonra sola döndü.

“Buraya daha önce geldin mi?”

“Bu tip yerler birbirinin aynıdır,” diye yanıtladı. “En büyük çiçek tarhı neredeyse, generalin ofisi oradadır.”

Kadın ilerideki tarhı göstererek, “Mesela bu çok umut vaat edici,” dedi.

“Hemen kavradın.”

Arabanın farları, önlerinde beliren olimpik havuz büyüklüğündeki gül tarhını aydınlattı. Güller cansız saplardan ibaret gibi duruyordu. At tezeği kaplı toprak zeminden biçimsiz ve düzensiz şekilde fışkırmış gibilerdi. Arkalarında alçak ve simetrik binalar vardı. Beyaza boyanmış döşeme taşlan, ortadaki çift kanatlı kapılara uzanıyordu. Sol kanattaki binanın ortasında bir odanın ışığı yanıyordu.

“Nöbetçi subayın odası,” dedi Reacher. “Asker biz içeri girer girmez yüzbaşıyı aramıştır. O da şimdi koridordan geçip kapıya doğru geliyordur. Işıkları takip et.”

Kapının üstündeki pencerenin sarı ışığı yandı.

“Şimdi dışarıdaki ışıklar yanacak,” dedi Reacher.

Kapı kirişlerine montelenmiş iki lamba daha çalışır hale geldi. Reacher, giriş basamaklarının hemen yanında arabayı durdurdu.

“Şimdi kapılar açılacak.”

Kapılar içeriye doğru açıldı ve üniformalı bir adam dışarı çıktı.

“Milyonlarca yıl önce, o kapıdan çıkan adamın yerinde ben vardım,” dedi.

Yüzbaşı en üst basamakta durdu. Hem ışıkların aydınlığından yararlanacak hem de yağmurdan kaçacak stratejik bir noktadaydı. Reacher’dan biraz kısaydı ama yapılı ve fit bir vücuda sahipti. Koyu renk saçları özenle taranmıştı ve gözlük çerçeveleri metaldi. Üniformasının ceketindeki düğmeler iliklenmişti ama yüzünden iletişime açık biri olduğu anlaşılıyordu. Reacher Nissan’dan indi ve kaputa doğru yürüdü. Harper de basamakların yanında ona yetişti.

“Yağmurda durmayın, içeri girin,” dedi yüzbaşı.

Aksam, doğu kıyılarında bir şehirden geldiği sinyallerini veriyordu. Neşeli ve gür. Yüzünde samimi bir gülümseme vardı. Düzgün biri gibiydi. Basamaklardan ilk çıkan Reacher oldu. Harper, adamın ayakkabılarının basamaklarda ıslak izler bıraktığını gördü. Eğilip bakınca kendi ayakkabılarından da benzer izler kaldığım gördü.

“Kusura bakmayın,” dedi.

Yüzbaşı yine gülümsedi.

“Endişelenmeyin,” dedi. “Mahkumlar bu basamakları her sabah yeniden boyuyor.”

“Tanıştırayım, Lisa Harper,” dedi Reacher. “FBI’dan.” “Tanıştığımıza memnun oldum,” dedi yüzbaşı. “John Leighton.”

Üçü kapıda el sıkıştılar ve Leighton misafirlerini içeri davet etti. Kapının içindeki düğmelere dokunarak dışarıdaki ışıkları kapattı. Sonra da koridorun ışıkları söndü.

“Bütçe,” dedi. “Paramızı boşa harcayamayız.”

Ofisinden gelen ışık koridoru aydınlatıyordu ve misafirlerini ofisine yönlendirdi. Kapıda durup önce onların içeri girmesini sağladı. Ofis de 1950’lerdeki orijinal haliyle korunmuştu. Sadece zorunlu değişiklikler yapıldığı belli oluyordu. Eski masa, yeni bilgisayar, eski dolap, yeni telefon. Kitaplıklar yan yana dizilmişti ve masanın üzeri kağıtlarla doluydu.

“Epey çalıştırıyorlar seni,” dedi Reacher.

“Ne demezsiniz.”

“O halde senin fazla vaktini almayalım.”

“Sorun değil. Siz aradıktan sonra, doğal olarak ben de birkaç yeri aradım. Bir arkadaşımın arkadaşı elimden geleni yapmam gerektiğini söyledi. Duyduğuma göre bir binbaşı olarak epey sağlam karakterli biriymişsiniz.”

Reacher’ın yüzünde belli belirsiz bir gülümse oluştu.

“Hep öyle olmaya çalıştım,” dedi. “Bir binbaşı olarak. Peki, kimmiş bu arkadaşının arkadaşı?”

“Siz Leon Garber ile çalışırken sizin için görev yapan biriymiş. Oldukça sağlam bir duruşunuz varmış ve yaşlı Garber de size her zaman güvenirmiş. Bu da bizim jenerasyon için yeterli bir referanstır.”

“İnsanlar Garber’ı hâlâ hatırlıyor mu?”

“Yankee taraftarı, Joe DiMaggio’yu hâlâ hatırlıyor mu?” “Garber’ın kızıyla birlikteyim,” dedi Reacher. “Biliyorum,” diye yanıtladı Leighton. “Burada haberler ça-

buk yayılır. Şanslı bir adamsınız. Hatırladığım kadarıyla Jodie Garber çok hoş bir kadındı.”

“Onu tanıyor musun?”

“Acemilik dönemimde üslerde karşılaşmış ve tanışmıştık.” “Ona senden bahsederim.”

Jodie ve Leon’la ilgili düşüncelere kapılınca sessizliğe büründü. Leon’un kendisine bıraktığı evi satacaktı ve Jodie onun için endişeleniyordu.

“Otursanıza,” dedi Leighton. “Lütfen.”

Masanın yanında iki sandalye vardı. Yassı metal ve keten bezinden yapılmıştı. Tıpkı kiliselerin bir jenerasyon önce değiştirdiği eski sandalyeler gibi.

“Size nasıl yardımcı olabilirim?” diye sordu Leighton. Harper’a bakıyordu ama sorusunu Reacher’a yönelttiği belliydi. “Harper açıklayacak,” dedi Reacher.

Kadın her şeyi en başından özetledi ve toplamda yedi ya da sekiz dakika sürdü. Leighton dikkatle dinledi ve arada bir kadının sözünü keserek araya girdi.

“Kadınlardan haberim var,” dedi. “Hepimiz duyduk.” Harper son olarak Reacher’ın tahmini teorisinden bahsetti. Ordudaki muhtemel hırsızlıklara ve New York’taki Petrosian’ın adamlarının New Jersey’deki Bob’un ismini vermelerine kadar getirdi hikayeyi.

“Adamın adı Bob McGuire,” dedi Leighton. “Levazım astsubayı. Ama aradığınız adam o değil. Onu iki ay önce yakaladık ve gerçekten çok aptal bir tip.”

“O kadarını biz de çözmüştük,” dedi Harper. “Belki binlerinin adını verir ve bizi gerçek adama biraz yaklaştırır.” “Daha büyük bir balığın mı peşindesiniz?”

“Tanıkları ortadan kaldırmak isteyecek kadar büyük işler yapan birinin,” dedi Harper.

Leighton başını yavaşça salladı.

“Teorik olarak bakıldığında böyle birinin varlığından söz edilebilir,” dedi temkini elden bırakmadan.

“Bildiğiniz bir isim mi var?”

Leighton kadına baktı ve hayır der gibi başını salladı. Sandalyesine yaslandı ve ellerini gözlerine götürerek ağır ağır ovuşturdu. Birden çok yorgun görünmeye başladı.

“Bir sorun mu var?” diye sordu Reacher.

“Ordudan uzaklaşalı ne kadar oldu?” diye sordu Leighton gözleri kapalı halde.

“Yaklaşık üç yıl.”

Leighton esnedi ve sandalyesinde biraz daha dik oturacak şekilde doğruldu.

“İşler değişti,” dedi. “Zaman akıp gidiyor, değil mi?”

“Ne değişti?”

“Her şey,” dedi Leighton. “Temel olarak değişen bu,” dedi ve eğilip parmağıyla bilgisayar ekranına dokundu. Sanki bir şişenin kapağını açmış gibi ***trink*** sesi geldi. “Daha küçük bir ordu, daha kolay organize edilebilir. Bu da bize daha çok zaman kazandırır. Kazanılan zamanda da her şey bilgisayar ortamında taşındı. Bu sayede iletişim daha da kolaylaştı. Herkes birbirinin işini bilir oldu. Ayrıca envanter yönetimi de kolaylaştı. Artık Willy Jeep kullanmıyoruz ama buna rağmen depoda kaç tane Willy Jeep lastiği olduğunu bilmek ister misiniz? On

dakika içinde size yanıt verebilirim.”

“Öyle mi?”

“Her şeyin kaydı, eskisine göre çok daha sıkı tutuluyor. Örneğin kaç tane M9 Baretta aldığımızı ve kaçının yasal olarak kullanıma sokulduğunu, kaçının depolandığını biliyoruz. Bu rakamlar birbirini tutmazsa, hepimiz çok endişeleniriz. İnanın bana.”

“Peki, rakamlar birbirini tutuyor mu?”

Leighton gülümsedi. “Şimdi, evet. Bundan adımız gibi eminiz. Kimse son bir buçuk yılda Amerikan ordusunda M9 Baretta çalmadı.”

“Peki, Bob McGuire’ın iki ay önce yaptığı işi nasıl açıklıyorsunuz?” diye sordu Reacher.

“Stoklarında kalan son parçaları satıyordu. En azından on yıldır hırsızlık yapıyormuş. Ufak bir bilgisayar analizi ile mevzu ortaya çıktı. Yalnız o değil, onlarca farklı lokasyon-da onlarca başka ordu mensubu daha bu tür işlere karışmış. Hırsızlığın önüne geçmek için yeni prosedürler belirledik ve ellerinde kalanları satan tüm kötü adamları yakaladık.”

“Hepsini mi?”

“Bilgisayarlara göre, evet. Deli gibi silah sızıntısı vardı. Onlarca farklı lokasyondan adam yakaladık ve sonra sızıntılar kesildi. McGuire ya sonuncu ya da sondan bir öncekiydi. Pek emin değilim şu anda.”

“Artık silah hırsızlığı yok mu?”

“O haber eskiyeli çok oldu,” deid Leighton. “Epey geride kalmışsınız.”

Odada bir sessizlik oldu.

“İyi iş çıkarmışsınız,” dedi Reacher. “Tebrik ederim.”

“Küçük ordu,” dedi Leighton. “Artık daha çok zamanımız oluyor.”

“Hepsini yakaladınız mı?” diye sordu Harper.

“Hepsini,” diye yanıtladı Leighton. “Dünya çapında, kapsamlı bir operasyon oldu. Zaten sayıca çok fazla değillerdi. Bilgisayarlar işi kolaylaştırdı.”

Yine bir sessizlik oldu.

“Kahretsin! Bizim teori de patladı o zaman,” dedi Harper ve bakışlarını yere çevirdi. Leighton ise başını yavaş yavaş iki yana salladı.

“Belki de patlamamıştır,” dedi. “Bizim de kendimize göre bir teorimiz var.”

Harper yeniden başını kaldırdı. “Büyük balık mı?” “Aynen.”

“Kim peki?”

“Şu anda sadece teori.”

“Teorik olarak kim?”

“Şu an aktif görevde değil,” dedi Leighton. “Bir şey çalmıyor. Dediğim gibi sızıntıların hepsini tespit ettik ve yakaladık. Onlarca adam mahkemeye çıkmak için bekliyor. Ama onları yakalama aşamasında gizli görevde adamlar saldık aralarına. Sanki silahları satın almak istiyorlarmış gibi rol yaptılar. Tuzak kurduk. Örneğin; Bob McGuire barda birkaç subaya Be-retta satmaya kalktı.”

“Biz de gittik o bara,” dedi Harper. “New Jersey paralı otoban yakınında MacStiophan’s diye bir yer.”

“Doğru,” dedi Leighton. “Adamlarımız arabasının bagajından iki M9 aldı. Tanesi iki yüz dolara. Bu da ordunun o silahlar için ödediği paranın üçte biri. McGuire’ı yakaladık ve onu konuşturmaya başladık. Bilgisayardaki envanter analizi sayesinde yıllar içerisinde aşağı yukarı kaç silah çaldığını öğrendik. Ortalama fiyat üzerinden kazandığı toplam parayı nerede sakladığını bulmaya çalıştık. Yansını bulduk. Ya bankaya yatırmış ya da mülke yatınm yapmış.”

“Yani?” diye sordu Reacher.

“Yani bir şey bulamadık. En azından o zaman bulamamıştık. Ama bilgi toplamaya devam ediyoruz ve hikaye diğer yerlerde de hemen hemen aynı. Paranın yarısı kayıp. Her yerde aşağı yukarı aynı miktarlar söz konusu. Üstelik bu adamlar dünyanın en zeki adamları da değil, yanılıyor muyum? Para-lannı

bizden saklamayı başaramadılar. Saklayabilselerdi bile neden yarısını saklasınlar ki? Neden bazılan paranın hepsini, üçte ikisini ya da daha büyük bir kısmını saklamasın? Neden her birinde farklı oranlar kalmamış?”

“Burada da devreye teorik büyük balık giriyor,” dedi Reacher.

“Aynen. Başka türlü nasıl açıklanabilir? Bir yapbozun kayıp parçası gibi. Bir tür ***baba*** figürü olduğunu düşündük. Gölgede gizlenen önemli bir adam olabilir. Belki her şeyi organize eden odur. Belki de paranın yarısı karşılığında adamlara koruma sağlıyordun”

“Ya da silahlara,” diye ekledi Reacher.

“Haklısınız,” diye yanıtladı.

“Birileri, bir tür koruma çetesi yürütüyor,” dedi Reacher. “Dümen içinde dümen.”

“Haklısınız,” dedi Leighton bir kez daha.

Uzunca bir sessizlik oldu.

“Bizim açımızdan bakıldığında durum iyi görünüyor,” dedi Harper. “Böyle bir adam hem zeki hem de çeşitli kabiliyetleri olan biridir. Farklı lokasyonlara gidip sorunların çözümü ile bizzat ilgilenebilir. Bu da neden çok sayıda kadınla ilgilendiğinin bir göstergesidir. Kadınların hepsi ***onu*** tanımıyor olabilir ama her biri adamın bazı müşterileri ile tanışmıştır geçmişte.”

“Sizin açınızdan zamanlama da iyi,” dedi Leighton. “Eğer aradığın adam bizim adamımızsa, bütün bu planlamalara iki üç ay önce müşterilerinin sayısı azalmaya başladığında girişmiş demektir.”

Harper oturduğu yerde biraz doğruldu ve öne doğru eğildi. “Bu silah işi iki üç yıl önce ne kadar büyük bir işti?”

“Oldukça büyüktü,” dedi Leighton. “Bu işleri kaç kadın görmüş olabilir diye soruyorsunuz, değil mi?”

“Evet.”

“Çok sayıda kaçakçılık ve hırsızlığa tanıklık etmiş olabilirler.”

“Elinizdeki davalar ne durumda?” diye sordu Harper. “Örneğin, Bob McGuire’a karşı eliniz ne kadar güçlü?”

Leighton omuz silkerek, “Çok iyi durumda değiliz,” dedi. “Adamı bizim personele bir iki parça silah satmaya kalktığında yakaladık. Diğer iddialar ikinci derecede önem arz ediyor. Ele geçirdiğimiz banka hesabındaki para ile iddia ettiklerimizin örtüşmüyor olması da işimizi epey güçleştirdi.”

“O zaman mahkemeden önce tanıklan ortadan kaldırmak çok mantıklı.”

“Bence de çok mantıklı,” dedi Leighton.

“Peki, kim bu adam?”

Leighton bir kez daha gözlerini ovuşturdu. “Hiçbir fikrimiz yok. Aslında ortada bir adam ***olduğundan*** da şüpheliyiz. Şimdilik sadece bir tahminden ibaret. Sadece teori.”

“Kimse bir şey söylemiyor mu?”

“Tek kelime etmiyorlar. İki aydır, durmadan soruyoruz. Yirmi dört tane adam yakaladık ve hiçbirinin ağzını bıçak açmıyor. Sanırım asıl adamdan çok korkuyorlar.”

“Korkutucu olduğu kesin,” dedi Harper. “Hakkında edindiğimiz bilgilerden çıkarım yapıyorum tabii.”

Leighton’ın ofisinde bir sessizlik oldu. Sadece pencerelere vuran yağmurun sesi duyuluyordu.

“Adam gerçekten varsa,” dedi Leighton.

“Var,” dedi Harper.

“Biz de öyle düşünüyoruz,” diye karşılık verdi Leighton.

“Fakat adamın adını bilmemiz lazım,” dedi Harper.

Kimseden cevap gelmedi.

“Gidip sizin için McGuire’la konuşmam lazım,” dedi Reacher.

Leighton gülümsedi. “Böyle söyleyeceğinizi tahmin etmiştim. Kendi kendime bu teklif gelirse hayır derim, hiç uygun olmaz dedim. Ama şimdi ne düşünüyorum biliyor musunuz?

Tamamen fikrimi değiştirdim. Hadi gidelim, ben varım diyorum. Önden buyurun lütfen.”

Tutuklu hücresi, tüm bölge karargahlarında olduğu gibi, yeraltındaydı. Alçak bir tuğla binanın altında, girişi çelik kapı ile koruma altına alınmış ve çiçek tarhının diğer tarafına konuşlanmıştı. Leighton, misafirlerini yağmur altında yürüterek hücrelerin olduğu binaya götürdü. Hepsi ceketlerinin yakalarını kaldırmış ve çenelerini göğüslerine değecek şekilde öne eğmiş halde ilerliyordu. Leighton çelik kapının dışındaki eski usul zili çaldı ve birkaç saniye sonra kapı açılınca hep beraber aydınlık bir koridora adım attılar. İçeride onları bekleyen iri yan bir astsubay vardı. Astsubay kenara çekildi ve Leighton yolu göstermek için önden ilerledi.

İçeride, kırmızı tuğlalann üzeri beyaz porselen sırı ile kaplanmış duvarlar dikkat çekiyordu. Zemin ve tavan, oldukça düzgün beton sıvamaydı ama üzerleri parlak yeşile boyanmıştı. Aydınlatma, metal ızgara ile çevrelenmiş floresan lambalarla sağlanıyordu. Kapılar demirdendi ve üst kısımlarında demir parmaklıklı küçük pencereler vardı. Sağ tarafta küçük bir ofis vardı ve oda içindeki ahşap bir askılıkta metal askılara takılmış anahtarlar yer alıyordu. Ayrıca büyük bir masa üzerindeki küçük monitörlerden video kaydı ile görüntülenen on iki gri kayıt izleniyordu. Ekranlarda on iki hücre görünüyordu ve on bir tanesi boşken sadece bir tanesinde yere konmuş battaniye üstünde yatan kambur olmuş bir adam görüntüsü belirmişti.

“Hilton’da sessiz bir gece,” dedi Reacher.

Leighton hemen söze girdi ve “Cumartesi akşamları daha da kötü bir hal alıyor. Ama şu anda tek konuğumuz McGuire,” dedi.

“Video kaydı almak sorun olacaktır,” dedi Reacher.

“Zaten sürekli anzalanıp durur,” diye yanıtladı Leighton.

Eğildi ve monitördeki görüntüleri inceledi. Ellerini masanın üzerine koydu.

Biraz daha yaklaştı. Sağ elini hafifçe itti ve parmağıyla bir düğmeye dokundu. Kayıt cihazlarından gelen ıslık benzeri ses kesildi ve ekranların köşesindeki ***REC*** yazısı kayboldu.

“Gördünüz mü?” dedi. “Bu sistemlere hiç güven olmuyor.”

“Tamir etmek birkaç saatimizi alır,” dedi astsubay. “En az.”

Astsubay gerçekten iri yarı bir adamdı ve teni kahverengi ve parlaktı. Üniformasının ceketi, bir saha çadırı kadar büyüktü. Reacher ve Harper adamın ceketine aynı anda sığabilir-di. Belki Leighton’ı da yanlarına alabilecek kadar yer kalırdı. Adam, bir askeri inzibat çavuşunda aranan ideal yapıya sahipti.

“McGuire’ın bir ziyaretçisi var, Başçavuşum,” dedi Leighton. Sesi kayıtlara girmesin diye hafif tonunu düşürerek devam etti. “Ziyaretçi defterine kayıt açmanın gerekli olmadığını düşünüyorum.”

Reacher paltosunu ve ceketini çıkardı. Katladı ve astsubayın sandalyesine koydu. Astsubay, ahşap askıdaki anahtarlardan birini aldı ve içeriye giden kapıya yöneldi. Anahtar yardımıyla kapıyı açtı ve geriye itti. Reacher kapıdan geçti ve astsubay onun arkasından kapıyı kapatıp yeniden kilitledi. Sonra da merdivenleri işaret etti.

“Önden buyurun,” dedi.

Tuğla kaplı merdiven, bir sarmal gibi kıvrılarak devam ediyordu. Merdiveni çevreleyen duvarlar da beyaz sırla kaplıydı. Metal korkuluk her otuz santimde bir duvara montelenmişti. Merdivenlerin sonunda kilitli bir kapı daha vardı. Kapı bir koridora açılıyordu ve o koridorun sonunda karşılarına kilitli bir kapı daha çıktı. Bu kapının ardında bir lobi ve kapıları kapalı üç hücre bulunuyordu. Astsubay ortadaki kapıyı açtı. Düğmeye basıp floresan lambayı yaktı. İçerideki alan dört hücreye bölünmüştü ve derinlemesine gidiyordu. Hücreler ağır demir parmaklıklarla kapatılmıştı. Parmaklıklar ağır beyaz sırlı boya ile kaplıydı. Hücreler üç metre genişliğinde gibi görünüyordu. Uzunlukları da üç buçuk metre gibiydi. Her hücrede bir video kamera bulunuyordu. Duvarın üst kısımlarına montelenmişti. Hücrelerin üçü boştu. Kapılan açıktı. Dördüncü hücrenin kapısı ise kilitliydi. McGuire bu hücredeydi. Uyanmaya çalışıyor ve ayağa kalkmak için çabalıyordu. Işığı görünce şaşırmıştı.

“Ziyaretçin var,” dedi astsubay.

Çıkış kapısına yakın bir yerde iki uzun tabure duruyordu. Astsubay, kendisine yakın olanı aldı ve McGuire'ın hücresinin önüne koydu. Sonra da gidip diğer tabureye oturdu. Reacher, tabureyi görmezden geldi ve ellerini arkasında kavuşturup parmaklıkların arkasına baktı. McGuire battaniyesini kenara itti ve ayağa kalktı. Üzerinde zeytin yeşili bir atlet ve zeytin yeşili bir şort vardı. İri yarı bir adamdı. Boyu 1.80 civarındaydı ve kilosu da doksandan fazla gibiydi. Görünüşe göre 35 yaştan yukarı duruyordu. Kaslı, kaim boyunlu biriydi ve kolları ile bacakları kalındı. Seyrelmiş saçları kısacık kesilmişti. Gözleri küçüktü. Birkaç dövmesi olduğu görülüyordu. Reacher kıpırdamadan durdu. Tek kelime etmeden adamı izledi.

"Sen de kimsin?" dedi McGuire. Sesi de cüssesine yaraşır tondaydı. Derinden geliyordu ve kelimelerin yarısını o koca göğsünden çıkaramadan yutuyordu. Reacher cevap vermedi. Ömrünün yarısını, bu tekniği kusursuz kılmak için geçirmişti. Hiç kıpırdamadan dur, gözlerini kırpma, tek kelime etme. Karşındakinin tüm olasılıkları değerlendirmesine izin ver. ***Arkadaşım değil. Avukat da değil. Kim o zaman?*** Adamların endişelenmesini bekle.

"Sen de kimsin?" diye sordu McGuire yeniden.

Reacher uzaklaştı. Başçavuşun oturduğu yere gidip adamın kulağına bir şeyler fısıldadı. Adamın gözleri fal taşı gibi açıldı. ***Emin misin?*** diye soruyordu gözleri. Reacher yine bir şeyler fısıldadı. Adam olur dercesine başını sallayıp ayağa kalktı. Anahtarları Reacher'a verdi. Sonra kapıdan dışarı çıktı ve arkasından kapattı. Reacher anahtarları kapının koluna taktı. McGuire parmaklıkların gerisinden olan biteni izliyordu.

"Ne istiyorsun?" dedi.

"Bana bakmanı istiyorum," dedi Reacher.

"Ne?"

"Ne görüyorsun?"

"Hiçbir şey," dedi McGuire.

"Kör müsün?"

"Hayır, kör değilim."

“O zaman yalancısın,” dedi Reacher. “Hiçbir şey görmediğini söylüyorsun.”

“Karşımda duran bir adam görüyorum.”

“Senden daha yapılı bir adam görüyorsun ve bu adam, sen levazım teşkilatında ıvır zıvır kağıtlarla uğraşırken her türlü özel eğitim sürecini tamamlamayı başardı.”

“Yani?”

“Yani hiçbir şey. Sonrası için aklında tutmanı isterim, o kadar.”

“Sonra ne olacak?”

“Göreceksin,” dedi Reacher.

“Ne istiyorsun?”

“Kanıt.”

“Neyin kanıtı?”

“Senin nasıl bir pislik olduğunun kanıtı.”

McGuire bir an duraksadı. Gözlerini kıstı ve kaşlarını çattı. “Böyle konuşmak kolay tabii,” dedi. “Parmaklıkların iki metre gerisinde öylece dikiliyorsun.”

Reacher abartılı bir hamleyle öne çıktı.

“Şimdi parmaklıklardan elli santim gerideyim,” dedi. “Sen de hâlâ pisliğin tekisin.”

McGuire da öne çıktı. Elleriyle parmaklıkları kavradı. Gözleriyle Reacher’a meydan okuyordu. Reacher da iyice yaklaştı.

“Şimdi parmaklıklara senin kadar yakınım,” dedi. “Ve sen ***hâlâ*** aptal bir pisliksin.”

McGuire’ın sağ eli parmaklıklardan dışarı uzandı ve yumruk haline getirdiği bu el, silah doğrultur gibi Reacher’a yöneldi. Reacher’ın boğazına. Reacher adamın bileğini kavradı ve hafif bükerek çekti. Adamı parmaklıklara yapıştırmıştı. Sonra

bileği, avuç içi yukarı bakacak şekilde tam büktü ve sola doğru çekerek kolu dirsekten kıvırdı.

“Ne kadar aptal olduğunu gördün mü?” dedi. “Yürümeye devam edersem, kolunu kıracağım.”

McGuire nefes nefese kalmıştı ve kolundaki baskı ağır geliyordu. Reacher gülümsedi ve adamın bileğini serbest bıraktı. McGuire ona dik dik bakarak kolunu içeri çekti ve omzunu hareket ettirerek aldığı hasarı tespit etmeye çalıştı.

“Ne istiyorsun?” diye sordu yeniden.

“Hücrenin kapısını açmamı ister misin?”

“Ne?”

“Anahtarlar hemen burada. Kapıyı açayım da koşullarımız biraz daha eşitlensin mi?”

McGuire gözlerini biraz daha kıstı. Sonra, “Evet, aç bakalım şu lanet kapıyı,” dedi.

Reacher biraz uzaklaştı ve çıkış kapısının koluna taktığı anahtarları aldı. Diğer anahtarlara bakıp doğru olanı seçti. O kadar çok anahtar geçmişti ki eline bugüne kadar. Aradığı anahtarı gözü kapalı bile bulabilirdi. Öne çıktı ve kapının kilidini açtı. Kapı açıldı ama McGuire kıpırdamadı. Reacher uzaklaştı ve anahtarları yeniden kapının koluna taktı. Yüzü kapıya dönüktü ve hücreye sırtını vermişti.

“Otur,” dedi. “Tabureyi senin için bıraktım orada.” McGuire’ın hücreden çıktığını hissetti. Çıplak ayaklan ile beton zeminde yürüdüğünü duydu. Sonra da yürümeyi kestiğini. “Ne istiyorsun?” diye sorud McGuire yeniden.

Reacher arkasını dönmeden durmaya devam etti. McGuire’ın yaklaştığını anlamaya çalışıyordu. Ama adam kıpırdamıyordu.

“Biraz karmaşık,” dedi. “Bir sürü faktörü dengede tutman gerekecek.”

“Ne faktörü?” diye sordu McGuire, anlamamıştı.

“İlk faktör benim gayri resmi olduğum, tamam mı?”

“Ne demek bu?”

“Sen söyle.”

“Bilmiyorum,” dedi McGuire.

Reacher arkasını döndü. “Bunun anlamı, ben ordunun görevlendirdiği biri değilim demek. Sivil polis de değilim. Hatta benim bir vasfım yok.”

“Yani?”

“Yani buradan sonra benim peşime düşecek kimse yok. Hiçbir disiplin kuralına tabi değilim. Bana ceza verecek bir makam yok. Hiçbir şey yok anlayacağın.”

“Yani?”

“Yani seni koltuk değneklerine mahkum bıraksam ve hayatının geri kalanı boyunca pipetle beslenmek zorunda kalsan bile kimse bana bir şey yapamaz. Üstelik etrafta tek bir görgü tanığı da yok.”

“Ne istiyorsun?”

“İkinci faktör şu ki o koca adam sana ne yapacaksa, ben ondan daha beterini yapmaya hazırım.”

“Hangi koca adam?”

Reacher gülümsedi. McGuire, ellerini yumruk haline getirip sıktı. Pazuları kabardı ve omuzları öne çıktı.

“Şimdi işler daha sofistike bir hal alıyor,” dedi Reacher.

“Bu kısma iyi dikkat et. Üçüncü faktör de bana adamın adını verirsen, onu sonsuza kadar geri dönemeyeceği bir yere yollayacağım. Bana adını ver ve sana ulaşmasına imkan kalmasın. Hem de hiç, anladın mı?”

“Ne adı? Hangi adam?”

“Aldığın paranın yansını verdiğin adam.”

“Öyle bir adam yok.”

Reacher başını iki yana salladı. “Bu aşamayı geçtik artık, değil mi? Böyle bir adam olduğunu biliyoruz. O yüzden daha önemli kısma geçemeden seni bir güzel benzetmeme neden olma.”

McGuire gerildi. Nefes alıp verişi sıklaştı. Sonra sakinleşti. Bedeni biraz rahatladı ve gözlerini kıstı tekrar.

“Odaklan,” dedi Reacher. “Adamı eleverirsen, başın derde girer diye düşünüyorsun. Ama yanılıyorsun. Anlaman gereken asıl mevzu, adamı elevermenin seni emniyetli kılacağı. Hayatının geri kalanı boyunca rahat edersin. Çünkü şu anda pek çok insan, onu ordudan birkaç şey çalmaktan öte suçlardan dolayı arıyor.”

“Ne yapmış ki?” diye sordu McGuire.

Reacher gülümsedi. Kameraların kayıtta olmasını çok diledi. Çünkü böyle bir adam gerçekten vardı. Leighton duyduysa ofiste dans etmeye başlamıştır.

“FBI’a göre adamımız dört kadını öldürmüş. Bana adını söyle, onlar da adamı sonsuza dek ortadan kaldırsın. Kimse ona cinayetler dışında tek soru sormayacak.”

McGuire sessiz kaldı. Biraz düşündü. Reacher’ın bugüne dek gördüğü en hızlı sorgulardan biri olmadığı kesindi.

“İki faktör daha var,” dedi. “Adamın adını hemen söyle, senin için birkaç yerde referans olayım. Beni dinlerler. Çünkü ben de onlardan biriydim. İnzibat, meslektaşına yakın durur değil mi? Seni kısa sürede dışarı çıkartırım.”

McGuire bir şey söylemedi.

“Son faktör,” dedi Reacher. “Şunu iyi anla. Er ya da geç, o adamın adını dile getireceksin. Sadece zamanda anlaşmak gerekecek. Seçim senin. Ya hemen söyle, ya yarım saat sonra ya da kollarını ve bacaklarını kırıp omurganı hedef almak üzere olduğumda.”

“Çok kötü bir adam,” dedi McGuire.

“Eminim öyledir. Ama önceliklerini belirlemen lazım. Seni ne yapmakla tehdit ettiyse, ki bu tehditler de teorik ve epeyce gelecekte başına gelebilecek

mevzular. Zaten beni dinlersen o dediklerini de yapamayacak. Oysa benim yapacaklarım, birazdan gerçekleşecek. Hemen buracıkta."

"Sen hiçbir şey yapmayacaksın," dedi McGuire.

Reacher döndü ve tabureyi eline aldı. Arkasını çevirdi ve iki eliyle bacaklarından kavrayıp göğüs hizasına gelecek şekilde yukarı kaldırdı. Omuzlarını hazır hale getirdi ve tabureyi düzgün bir hizada elinin tersiyle çekti. Sonra derin bir nefes aldı ve kollarını iki yana çekince taburenin iki bacağı, bağlı olduğu yerden ayrıldı. Elinde kalan iki bacak dışındaki diğer tüm bacaklar yere düştü. Tabureyi diğer yöne döndürdü ve sol eliyle tuttu. Sonra sağ eliyle bacaklardan birini çekip aldı. Geri kalan parçaları da yere attı. Elindeki tahta parça doksan santim uzunluğunda olmalıydı. Ağırlığı da bir beyzbol sopası kadar vardı.

"Şimdi sen de aynısını yap," dedi.

McGuire çok çabaladı. Sandalyesini çevirdi, bacaklarını kavradı. Kaslarını sıktı ve dövmeleri iyice ortaya çıktı. Fakat bir sonuç elde edemedi. Öylece durmuş, elindeki ters tabure ile kalakalmıştı.

"Aman ne kadar da kötü," dedi Reacher. "Ben koşullan eşitlemek için elimden geleni yaptım."

"Adam Özel Kuvvetler'dendi," dedi McGuire. "Çöl Fırtınası ekibindeydi. Sıkı bir adamdı."

"Fark etmez," dedi Reacher. "Direnirse, FBI tek kurşunla işini bitirir. Sorun da böylece çözülür."

McGuire bir şey söylemedi.

"İsmin senden çıktığını bilmeyecek," dedi Reacher. "Arkasında birkaç kanıt bırakmış gibi yapacaklar."

McGuire yine bir şey söylemedi. Reacher taburenin ayağını yana doğru savurdu.

"Sağ mı, sol mu?" diye sordu.

"Ne?"

“Önce hangi kolunu kırmamı istersin?”

“LaSalle Kruger,” dedi McGuire. “İkmal tabur komutanı. Albay.”

BÖLÜM - 25

Telefonu çalmak çok kolay oldu ama keşif işi tam bir baş belası. Önceliğin zamanlama olmalıydı. Havanın tamamen kararmasını beklemek zorunaydın ve gündüz nöbetindeki polisin de son bir saatine girmesini tercih ediyordun. Çünkü polis, Büro’nun adamına kıyasla daha aptaldı. Ayrıca birinin mesaideki son saati, bir diğerinin ilk saatine kıyasla her zaman daha uygun bir zemin hazırlayacaktı. Dikkati dağılmış olacaktı. Canı iyice sıkılacaktı. Gözleri dalıp gidecek ve arkadaşlarıyla içeceği bir biranın ya da karısıyla TV karşısına geçmenin hayaline kapılmış olacaktı. Ya da boş zamanlarım her kimle geçiriyorsa onun hayaline dalacaktı.

Bu yüzden elinde kırk beş ya da kırk yedi dakikalık bir süre vardı. Bu süreyi iki kısma ayırdın. İlk kısmı ev, ikinci kısmı da evin civarı için. Havaalanından arabayla döndün ve etraftan dolaşan yolu seçtin. Doğruca kadının evinin ilerisinde üç caddenin kesiştiği yola geldin. Uzun yürüyüşlere çıkan adamın iki yüz metre kuzeyde bulunan otoparkına park ettin. Buradan Mo-unt Hood ’un eteklerine uzanan doğu yönlü geniş bir çakıl yol var. Arabandan indin ve yola sırtını verip batıya doğru ilerledin. Seyrek ağaçlı alandan kuzeye gittin. İlk gözetleme noktanla hemen hemen aynı seviyedesin ama bu kez evin diğer tarafını görebiliyorsun. Ön cepheye değil, arka cepheye bakıyorsun.

Araziye bakılırsa evlerin geniş arka bahçeleri olması mümkün değil. Binaların arka cephelerinde ince bir ekilebilir alan ve çitler bulunuyor. Sonrasında uzanan dağ eteklerinde vahşi çalılar var. Çalıların arasından geçip çitlere geliyorsun. Karanlıkta kıpırdamadan duruyor ve gözlem yapıyorsun. Perdeler kapalı. Ortalık sessiz. Evden belli belirsiz yükselen piyano sesini duyuyorsun. Ev, dağın eteklerinde inşa edilmiş. Caddeye bakıyor. Yan tarafı yoldan rahatça görülebilir. Veranda da giriş boyunca uzanıyor. Sana bakan tarafta pencereler var. Hiç kapı yok. Çitten geçip diğer tarafa bakıyorsun. Evin tam olarak arkası oluyor burası. Fakat bu tarafta da kapı yok. O yüzden ya ön kapıdan ya da caddeye bakan garaj kapısından gireceksin. Hiç ideal değil ama zaten ideal olmasını da beklemiyordun. Bunun için plan yapmıştın. Her olasılığı düşünerek plan yapmıştın.

“Pekala, Albay Knıger,” dedi Leighton. “Artık ensendeyiz.” Nöbetçi subayın odasına geri döndüler. Gece vakti yağmurda koşturmanın etkisiyle ıslanmışlardı. Heyecanlılardı. Soğuk hava ve başarının verdiği coşkuyla yanakları kızarmıştı. Tokalaştılar ve hatta bir beşlik çaktılar. Harper kahkahalarla güldü ve Reacher’a sarıldı. Leighton, bilgisayar ekranındaki bir menüyü hızlıca taratıyordu ve Reacher’la Harper masanın önündeki eski sandalyelerde yan yana oturuyorlardı. Hızlı hızlı nefes alıp veriyorlardı. Harper gülümsüyor ve rahatlama ile zafer duygularını bir arada yaşıyordu.

“Tabure gösterisine bayıldım,” dedi. “Orada olan biten her şeyi kameralar sayesinde izledik.”

Reacher omuz silkti.

“Hile yaptım,” dedi. “Tek yaptığım doğru tabureyi seçmekti. Ziyaret süresini düşündüm. Başçavuş kapıya yakın taburede oturmuştu ve sıkıldığı için oturduğu yerde kıpırdanıp duruyordu. Onun gibi iri kıyım bir adamın ağırlığı altında tabure yıpranmış olmalıydı. Elime aldığımda zaten parça parça olmaya hazırdı.”
“Ama cidden çok iyiydi.”

“Plan da buydu ya zaten. İlk kural, durumu yeterince gerçekçi göstermektir.”

“Tamam, adam personel listesinde var,” dedi Leighton. “LaSalle Kruger, kıdemli albay ve görevde.”

Parmak ucuyla ekrana dokundu. Daha önce duydukları ***tıklama*** sesi geldi. Şişe kapağı açılmış gibi bir ses oldu.

“Başı hiç derde girmiş mi?” diye sordu Reacher. “Çöl Fırtınası harekatında ve Özel Kuvvetler’de. Şimdi de ikmale mi geçmiş? Hikayesi neymiş?”

“Bir açıklaması vardır. Disiplin gerekçesi yüzünden olabilir,” dedi Leighton.

Personel listesinden çıktı ve bir başka menüyü tıkladı. Sonra duraksadı.

“Bu iş bütün gece sürer,” dedi.

Reacher gülümsedi. “Yani bizim her şeyi görmemize gerek olmadığını söylüyorsun.”

Leighton da gülümsedi. “Aynen öyle dostum. Mahkumlan istediğin kadar tartaklayabilirsin ama bilgisayara bakamazsm. Bu işlerin nasıl olduğunu bilirsin.”

“Bilirim,” dedi Reacher.

Leighton bekledi.

“Şu jeep lastikleri ile ilgili envanter vardı ya,” dedi Harper birden. “Oradan kayıp kamuflaj boyalannı da bulabilir misin?” “Belki,” dedi Leighton. “Teorik açıdan evet.”

“Listesinde on bir kadın var ve bu da bin yüz litre boya eder,” dedi. “Eğer Kruger’la boyayı ilişkilendirebilirsen benim için harika olur.”

Leighton olur der gibi baş hareketi yaptı.

“Tarihlere de bakmak lazım,” dedi Harper. “Kadınlar öldürüldüğünde mesaide olup olmadığına bakılmalı. Lokasyonlar-la da eşleştirilmeli. Kadınların hizmet yaptığı yerlerde hırsızlık olmuş mu? Böylece bir şeylere tanıklık ettiklerinin kanıtı olmuş olur.”

Leighton kadına baktı. “Ordu beni sevgiyle kucaklayacak, değil mi? Kruger bizim adamımız ve ben bütün gece çalışıp adamı Büro’yu teslim edeceğim.”

“Üzgünüm,” dedi Harper. “Ama yargı yetkisi açık, değil mi? Cinayet, hırsızlığı ikiye katlar.”

Leighton ciddileşti.

“Taş-kağıt-makas oyununda, makas çekenin kağıdı yenmesi gibi,” dedi.

Evi yeterince gördün. Karanlıkta dikilip hem izledin hem de dinledin. Kadının o kahrolası piyanoyu çalmasını dinlemek bir şey değiştirmeyecek. Çitlerden uzaklaşıp çalıların arasına karışıyor ve güneydoğu yönüne gidip arabaya doğru ilerliyorsun. Oraya vardığında üstünü başını temizliyorsun ve arabaya binip motoru çalıştırıyorsun. Kesişen yollardan geçip gidiyorsun. Görevinin ikinci kısmı başlıyor. Tamamlamak için yirmi dakikan var. Arabayla gitmeye devam ediyorsun. Kesişme noktasının az ilerisinde küçük bir market var. Yolun solunda kalıyor. Eski tip bir tek katlı market. C harfi şeklinde inşa edilmiş. Kuş

uçmaz kervan geçmez yerde bir market ve iki yanında da tek tük mağazalar var. Bazıları terk edilmiş ve boş. Uzakta bir park yerine doğru gidiyor ve acil durum hattından etrafına bakınarak geçiyorsun. Aradığını, marketten üç dükkan ötede buluyorsun. Burada bulmayı ummadığın bir yer. Elini yumruk yapıp direksiyona vuruyorsun. Kendi kendine de gülümsemeyi ihmal etmiyorsun.

Arabayı ters yöne çevirip yavaşça gidiyorsun. Sağa sola bakarken gülümsemen kayboluyor. Bu durum hiç hoşuna gitmiyor. Hem de hiç. Bu kısmı hiç düşünmemişsin. Dükkanların tamamı ön cepheye bakıyor. Şu anda aydınlatma kötü ama buraya gündüz gelmeyi planlıyorsun. C harfi şeklindeki yapının arkasına dolaşıyorsun ve gülümseme geri geliyor. Arka tarafta da park yeri var. Buradaki park yerleri, dükkanların arkalarındaki mal giriş kapılarına bakıyor. Pencere de yok. Arabayı durdurup etrafa bakıyorsun. Tam bir daire. Senin aradığın yer burası. Hiç şüphe yok. Mükemmel.

Tekrar ana park alanına gidiyorsun ve park halindeki bir dizi aracın yanına yanaşıyorsun. Motoru durdurup bekliyorsun. Yola bakıyorsun. Bekliyor ve on dakika daha izliyorsun. Sonra Büro ’nun Buick model arabasının geldiğini görüyorsun. Ne çok yavaş ne de çok hızlı. Göreve hazır.

"İyi geceler, ” diye fısıldıyorsun.

Sonra arabanı çalıştırıyor, park yerinden çıkıyor ve aksi yönde ilerliyorsun.

Leighton, Route l’den Trenton’a doğru devam edince yaklaşık bir buçuk kilometre sonra karşılarına çıkacak bir moteli tavsiye etti. Mahkumların aileleri ziyarete geldiklerinde orada kalıyorlarmış. Ucuz, temiz, bu civarda adres gösterilebilecek ve Leighton’ın telefon numarasını bildiği tek yer olması da diğer özellikleri arasındaydı. Arabayı Harper kullandı ve moteli kolayca buldular. Dışarıdan iyi görünüyordu ve boş yer olması da iyiye işaretti.

“On iki numaralı odamızda çift kişilik bir yatak var,” dedi resepsiyondaki görevli.

Harper başını odayı kabul ettiklerini belirtir gibi salladı.

“Tamam, tutuyoruz,” dedi.

“Tutuyor muyuz?” diye sordu Reacher. “Çift kişilik yatağı olan bir odayı mı

tutuyoruz?”

“Sonra konuşuruz.”

Harper parayı peşin ödedi ve resepsiyonist anahtarı uzattı.

“On iki numaralı oda,” dedi yeniden. “Koridorun ilerisinde.”

Reacher yağmurda yürüdü ve Harper arabayı odaya yakın bir alana getirdi. Kabinlerinin olduğu yerin önüne park etti. Reacher kapıda bekliyordu.

“Ne?” dedi Harper. “Uyuyacak değiliz ya, yanılıyor muyum? Leighton’ın aramasını bekleyeceğiz. Arabada da bekleyebilirdik.”

Reacher omuz silkti ve kadının kapıyı açmasını bekledi. Harper kapıyı açıp içeri girdi. Reacher da peşinden.

“Zaten uyuyamayacak kadar heyecanlıyım,” dedi kadın.

Standart bir motel odasıydı. Tanıdık ve rahatlatıcı. İçerisi fazlaca sıcaktı ve yağmur kabinin çatısını sert darbelerle dövüyor gibiydi. Odanın ileri ucunda, pencere kenarında iki sandalye ve bir masa vardı. Reacher o tarafa gitti ve sağdaki sandalyeye oturdu. Dirseklerini masaya dayadı ve başını ellerinin arasına aldı. Kıpırdamadan duruyordu. Harper kıpır kıpırdı ve etrafta dolanıyordu.

“Onu yakaladık, farkında mısın?” dedi.

Reacher bir şey demedi.

“Blake’i aramalı ve güzel haberi vermeliyim,” dedi.

Reacher başını salladı ve “Henüz değil,” dedi.

“Neden?”

“Önce Leighton’ın işini bitirmesini bekle. Quantico bu aşamada devreye girerse, onu görevden alırlar. Adam yüzbaşı. Onu görevden alıp yerine iki yıldızlı bir işe yaramaz üsteğmen atarlarsa, hiçbir işin aslına eremez. îşi Leighton’a bırak da zaferin tadını çıkarsın.”

Harper banyoya girmişti ve askıda havlulara, raflardaki şampuan şişelerine ve sabunlara bakıyordu. Geri gelip ceketini çıkardı. Reacher bakışlarını kaçırdı.

“Emniyettesin,” dedi. “Bugün sutyenimi giydim.”

Reacher bir şey söylemedi.

“Ne oldu?” dedi Harper. “Aklında bir şey var.”

“Öyle mi?”

“Evet, öyle. Anlayabiliyorum. Kadınım ben. İçgüdülerim gelişmiştir.”

Reacher doğruca kadına baktı. “Açık olmam gerekirse, özellikle seninle tek yataklı bir odada yalnız kalmak istemiyorum.”

Kadın muzır bir bakış atıp gülümsedi. “Çok mu tahrik oldun?” diye sordu.

“Ben de insanım.”

“Ben de öyle,” dedi Harper. “Ben kendimi kontrol edebiliyorsam, eminim sen de edebilirsin.”

Reacher yanıt vermedi.

“Ben bir duş alacağım,” dedi Harper.

Reacher, “Tanrı aşkına,” diye homurdandı.

Standart bir motel odası. Kıyı şeridi boyunca gördüğün binler-cesi gibi. Kapı girişi, sağdaki banyo, soldaki dolap, 153x200 boyutunda çift kişilik yatak, şifonyer, masa ve iki sandalye. Eski televizyon, buz kovası, duvardaki berbat resimler. Paltonu dolaba asıyorsun ama eldivenlerini çıkarmıyorsun. Ortalıkta parmak izi bırakmanın anlamı yok. Odayı bulmalarına imkan yok ama senin hayatın tedbirli olmak üzerine kurulu. Eldivenlerini sadece yıkanırken çıkarıyorsun ve motel banyoları bu iş için güvenli. 11 'de motelden çıkış yapıyorsun ve 12 civarında temizlik görevlisi gelip her yere temizleyici spreylerden sıkıyor. Sonra da elindeki ıslak bezle her yeri siliyor. Bugüne kadar kimse motel banyosunda tam manasıyla işe yarayan bir parmak izi bulamadı.

Odada yürüyüp sol taraftaki sandalyeye oturuyorsun. Arkana yaslanıp gözlerini kapatıyor ve düşünmeye başlıyorsun. Yarın. Yarın olmak zorunda. Olayların tersinden gelerek zamanlama planı yapıyorsun. Dışarı çıkmadan önce havanın kararması gerekiyor. En temel unsur bu. Diğer her şey bu temel üzerine kurulu. Fakat kadını bulanın gündüz nöbetindeki polis olmasını istiyorsun. Burada isteklerini biraz abarttığının ve kaprisli davrandığının farkındasın ama hey! İşleri biraz eğlenceli hale getirmezsen, sürdüğün yaşantının ne anlamı kalır? Hava kararınca dışarı çıkmalısın ama polisin son tuvalet molasından önce olmalı. Bu da sana epey net bir saat kazandırıyor. Saat 6 ile 6.30 arası. Hadi biraz daha esnek ol ve 5.40'tan başlat. Hayır, 5.30 olsun ki yeniden orijinal konumuna dön ve polisin yüzündeki ifadeyi gör.

Tamam, 5.30. Alacakaranlık. Tam olarak hava kararmamış olur. Yine de kabul edilebilir. Daha önceki yerlerde kaldığın en uzun süre yirmi iki dakika. Prensip olarak burası da daha uzun sürmez. Ama kendine tam otuz dakika zaman vereceksin. İçeri girmen ve 5 ’te başlaman lazım. Sonra kadının bakış açısından düşünüyorsun ve telefon aramasını saat 2 "de yapman gerektiğine karar veriyorsun.

Bu çöplükten 11 olmadan çıkış yap ve 12 ’den önce orada ol. Bekle ve izle. 2 'de arama yap. Her şey net. Gözlerini açıyorsun ve ayağa kalkıyorsun. Üzerindekileri çıkarıp banyoya giriyorsun. Sonra yatak örtüsünü çekip yatağa giriyorsun. Üzerinde eldivenlerin dışında hiçbir şey yok.

Harper banyodan çıktığında üzerinde havludan başka bir şey yoktu. Makyajını temizlemişti ve saçları ıslaktı. Islak olmanın getirdiği ağırlıkla saçları belinden aşağı inmişti. Yüzünde makyaj olmayınca, daha kırılgan görünüyordu. Mavi kantaron gibi masmavi gözleri, beyaz dişleri, elmacık kemikleri, teni. On dört yaşında gibi duruyordu ama boyu 1.80’i geçiyordu. Bu boyda bir insan, standart motel havlusunu sarındığında havlunun boyu anlamsız kalıyordu.

“Blake’i arasam iyi olacak,” dedi kadın. “Nerede olduğumu bildirmeliyim.”

“Bir şey söyleme,” dedi Reacher. “Ciddiyim. İşler kontrolümüzden çıkar.”

“Sadece sona yaklaştığımızı söyleyeceğim.”

“Bundan daha belirsiz konuşmalısın, tamam mı? Yarın bize konuyla ilgili bilgi verebilecek bir adamla buluşacağımızı söyle.”

“Dikkatli olurum,” dedi. Aynalı dolabın kenarına oturdu. Havlusu iyice yukarı sıyrıldı. O ise aynada saçlarına bakıyordu.

“Çantamdan telefonumu getirir misin?” diye seslendi.

Reacher yatağa gitti ve elini kadının çantasından içeri soktu. Elini gezdirdikçe çantadaki eşyalardan hafif ama hoş bir koku yükseldi. Reacher telefonu alıp kadına götürdü.

“Hiçbir şeyi açık etme, tamam mı?” dedi yeniden.

Kadın başıyla onay verip telefonu açtı.

“Endişelenme,” dedi.

“Galiba ben de duşa girsem iyi olacak.”

Kadın gülümsedi. “İyi eğlenceler. İçeri girmeyeceğime söz veriyorum.”

Reacher banyoya girip kapıyı kapattı. Harper’ın giysileri kapının arkasındaki askıdaydı. Hem de hepsi. İç çamaşırı beyaz ve dantelliydi. Duşa girince buz gibi soğuk suyu açmayı düşündü. Sonra iradesine güvendi ve sıcak suyu açıp üzerinde-kileri çıkardı. Giysilerini öylece yere attı. Ceketinin cebinden katlanır diş fırçasını çıkardı ve sadece suyla dişlerini fırçaladı. Sonra duşun altına girip Harper’ın kullandığı şampuan ve sabunla yıkandı. Uzun süre suyun altında kalıp rahatlamaya çalıştı. Sonra vazgeçti ve soğuk suyu açtı. Buz gibi su altında adeta nefesi kesildi. Bir dakika. İki dakika derken suyu kapattı ve bir havlu almak için elini uzattı.

Harper o esnada kapıyı tıklattı.

“İşin bitti mi?” diye seslendi. “Giysilerimi almam lazım.”

Reacher havluyu açtı ve beline doladı.

“Tamam, içeri girebilirsin,” dedi.

“Sen dışarı uzatsana,” diye seslendi.

Reacher giysileri tek elinde buruşturarak topladı ve askıdan çıkardı. Kapıyı

aralayıp dışarı uzattı. Harper giysileri alıp uzaklaştı. Reacher da havluyla bir güzel kurulanıp yeniden giyindi. Daracık alanda tuhaf hareketler yapmak zorunda kalmıştı. Parmaklarını kullanarak saçını taradı. Bir süre öylece dikildi. Sonra kapının kolunu sıkıca tutup açtı. Harper yatağın yanında dikiliyordu ve üzerinde giysilerinin bir kısmı vardı. Diğerleri katlı halde sandalyenin üzerindeydi. Saçlarını geriye doğru taramıştı. Telefonu da kapalı halde buz kovasının yanma bırakılmıştı.

“Ne söyledin?” diye sordu Reacher.

“Senin dediklerini. Yarın sabah bir adamla buluşuyoruz, o kadar.”

Gömleği üzerindeydi ama kravatı sandalyenin başındaydı. Sutyeni de öyle. Ve tabii takımın pantolonu da.

“Bir şey söyledi mi peki?”

“Poulton, Spokane’deymiş,” dedi. “Hertz işinden bir şey çıkmamış. Sadece işe giden bir kadın. Ama UPS’deki adamdan bir şeyler çıkacak gibiymiş. Bu akşam konuşacaklarmış. Fakat üç saat geride olduklarını düşünürsek, yarın sabaha kadar ondan ses çıkmaz. Beyzbol mevzusundan yola çıkarak net tarihi belirlemişler ve UPS kayıtlara bakıyormuş.”

“Kayıtlarda LaSalle Kruger yazmayacağı kesin,” dedi.” “Muhtemelen yazmaz ama artık bir önemi yok, değil mi? Bulduk onu.”

Yatağın kenarına oturdu ve sırtı Reacher’a dönüktü.

“Senin sayende,” dedi. “Son derece haklıydın. Adam çok basit bir amacı olan, çok zeki biri çıktı.”

Tekrar ayağa kalktı. Yerinde duramıyordu. Yatak ve masa arasındaki küçücük alanda volta atıyordu. Külotunu giymişti. Reacher, gömleğin altından beyaz dantelli iç çamaşırını görebiliyordu. Kadının poposu kusursuzdu. Bacakları ince ve düzgündü. Ve tabii ki uzun. Ayakları ise küçük ve narindi. Boyuna göre hiç beklenmedik bir zarafetteydi.

“Kutlama yapmalıyız,” dedi Harper.

Reacher yatağın kenarına çektiği yastıkları biraz kabarttı ve sırtını yastıklara

dayayarak yatağa uzandı. Tavana bakmaya ve çatıya vuran yağmurun sesine odaklanmaya çalıştı.

“Böyle bir yerde oda servisi olmaz,” dedi.

Kadın, Reacher’a bakacak şekilde döndü yüzünü. Gömleğinin ilk iki düğmesi açıktı. Bu gibi durumlarda, göğüs dekoltesinin etkisi düğmelerin birbirine olan mesafesi ile ilişkilidir. Düğmeler birbirine yakınsa sorun olmaz. Ama Harper’ın durumunda düğmelerin arasında öyle bir açıklık vardı ki görmezden gelmek imkansızdı.

“Jodie yüzünden, değil mi?” diye sordu Harper.

“Tabii ki.”

“O olmasaydı, sen de isterdin. Yanılıyor muyum?”

“Şu anda da istiyorum,” dedi Reacher.

Sonra duraksadı.

“Ama yapamam,” dedi. “O olduğu için yapamam.”

Kadın Reacher’a bakıp gülümsedi.

“Böyle adamları severim,” dedi.

Reacher bir şey demedi.

“Sabırlı adam,” dedi Harper.

Reacher yine bir şey söylemedi. Sessizlik oldu. Sadece durmadan yağan yağmurun sesi vardı.

“Çok çekici bir özellik,” dedi Harper.

Reacher tavana bakmaya devam ediyordu.

“Hoş senin çekici özelliklerin de epey çok.”

Reacher yağmuru dinlemeye devam etti. Kadın iç çekti ve belli belirsiz bir ah

sesi çıkardı. Sonra biraz uzaklaştı. Ama ortadaki krizi çözecek kadar bir mesafe yoktu aralarında.

“New York’ta takılmaya devam edeceksin, öyle mi?” dedi.

“Planım bu yönde.”

“Ev konusunda sana çok kızacak. Babası o evi sana bırakmıştı.”

“Kızabilir,” dedi Reacher. “Ama bununla baş etmeyi öğrenecek. Bana göre babası seçimi bana bıraktı. Ev ya da evden gelecek para. Seçim benim. Sonuçta benim nasıl biri olduğumu biliyordu. Evi sattığımı görse şaşırmazdı. Ya da üzülmezdi.” “Yine de duygusal bir konu.”

“Neden duygusal olsun anlamıyorum,” dedi. “Çocukluğu o evde geçmedi ki. Orada doğru dürüst yaşamadılar bile. O evde büyümedi. Altı üstü ahşap bir bina.”

“Orası bir kök. Jodie’nin bakış açısı bu.”

“Ben de bu yüzden satıyorum ya evi.”

“O da doğal olarak endişeleniyor.”

“Zamanla öğrenir. Ev olsun ya da olmasın, yanında kalacağım.”

Odada yine sessizlik oldu. Yağmur yavaşlıyordu. Harper, yatağa oturdu. Reacher’m karşısına. Dizlerini altına aldı. “Yine de kutlama havasındayım,” dedi.

Ellerini ikisi arasındaki boşluğa koydu ve Reacher’ın üzerine doğru uzandı.

“Kutlama öpücüğü,” diye fısıldadı. “Fazlası olmayacak, söz veriyorum.”

Reacher kadına baktı ve sonra onu sol koluyla kavrayıp kendine çekti. Dudaklarını dudaklarına kenetledi. Harper, elini Reacher’m başının arkasına koydu ve parmaklarını saçlarında gezdirmeye başladı. Başını hafifçe yana eğip dudaklarını araladı. Reacher, kadının dilinin dişlerine değdiğini hissetti. Ağzının içindeydi artık. Gözlerini kapattı. Harper’ın dili ısrarcı hamlelerle ağzını okşuyordu. Bu inanılmaz güzel bir histi. Gözlerini açtı ve Harper’ın gözlerine

baktı. Odaklanamayacak kadar yakınındaydı. Ve sıkıca kapalıydı. Kadını bıraktı ve suçluluk duygusu içinde geri çekildi.

“Sana söylemem gereken bir şey var,” dedi.

Harper nefes nefese kalmıştı ve saçları dağılmıştı.

“Nedir?”

“Sana karşı dürüst olmadım.”

“Nasıl?”

“Bence aradığımız adam Kruger değil.”

“Ne?”

Sessizlik oldu. Yatağın üzerindelerdi ve aralarındaki boşluk yok denecek kadar azdı. Harper’ın eli hâlâ adamın saçla-rındaydı.

“Kruger, Leighton’ın aradığı adam,” dedi. “Bizimki değil. Olduğunu da hiç düşünmedim zaten.”

“***Ne?*** Hep öyle olduğunu düşündün. Bu ***senin*** teorindi, Reacher. Şimdi neden geri adım atıyorsun?”

“Çünkü onları söylerken ciddi değildim, Harper. Sadece sesli düşünüyordum. Saçmalıyordum açıkçası. Böyle bir adam olmasına cidden çok şaşırdım.”

Kadın hayretler içinde ellerini geri çekti.

“Ama bu ***senin*** teorindi,” dedi yeniden.

Reacher omuz silkti. “Uydurdum. Ciddi değildim. Sadece bir süreliğine Quantico’dan uzaklaşmak için bahane aradım.” Kadın yüzüne bakmaya devam ederek, ***“Uydurdun*** mu?” dedi. ***“Ciddi*** değil miydin?”

Yine omuz silkti Reacher ve “Sanırım biraz ikna ediciydim,” dedi. “Ama bu teoriye tam olarak inanmamıştım.”

“O zaman neden dile getirdin?”

“Dedim ya. Oradan uzaklaşmak istedim. Kendime düşünmek için zaman vermek istedim. Ve bir deney yaptım. Bu fikri kimin destekleyeceğini ve kimin karşı çıkacağını görmek istemiştim. Kimin bu davanın çözülmesi için gerçekten hevesi olduğunu görmeye çalıştım.”

“Buna inanamıyorum,” dedi Harper. “Neden?”

“Neden olmasın?”

“Hepimiz davanın çözülmesini istiyoruz.”

“Poulton karşı çıktı,” dedi Reacher.

Kadın biraz uzaklaşarak yüzüne baktı.

“Bu durumun senin için anlamı ne? ***Bir oyun*** mu sadece?”

Reacher yanıt vermedi. Kadın da sessiz kaldı. Bir dakika, iki dakika, üç dakika.

“Sen ne haltlar karıştırıyorsun?” dedi. “Burada insanların hayatı söz konusu.”

Sonra birden kapı çalmaya başladı. Gürültücü ve ısrarcı bir şekilde. Harper iyice geri çekildi. Reacher da kadının gitmesine izin verdi ve ayaklarını yere basıp ayağa kalktı. Elini saçında gezdirip kapıya yöneldi. Yeni bir kapı çalma turu başladı. Bu kez daha sert ve gürültücüydü.

“Tamam,” dedi. “Geliyorum.”

Kapıdan gelen gürültü kesildi. Kapıyı açtı. Odanın karşı çaprazında orduya ait bir Chevrolet park halindeydi. Leighton odaya giden yoldaydı, ellerini havaya kaldırmıştı. Ceketinin önü açıktı ve yağmurdan omuzlan ıslanmıştı.

“Aradığımız adam Kruger,” dedi.

Sonra içeri daldı ve Harper’ın gömleğini iliklediğini gördü.

“Affedersiniz,” dedi.

“İçerisi çok sıcak,” dedi Harper bakışlarını kaçırarak.

Leighton bakışlannı yatağa çevirdi ve şaşırmış gibi görünüyordu.

“Aradığımız adam olduğuna eminim,” dedi. “Her şey tamı tamına örtüşüyor.”

Harper’ın cep telefonu çalmaya başladı. Şifonyer üzerindeki buz kovasının yanındaydı ve çalar saat gibi ötüyordu. Leighton bir süre bekledi. Eliyle ***bekleyebilirim*** manasına gelen bir jest yaptı. Harper yatağın üzerinden geçip telefonu aldı ve açtı. Reacher karşı taraftan gelen sesi duyabiliyordu.

Harper dikkatle dinledi ve Reacher kadının yüzünün kanı çekilmiş gibi bembeyaz kesildiğini gördü. Kadının telefonu kapatışını ve kristal gibi kırılgan bir şeymişçesine yavaşça aldığı yere bırakışım izledi.

“Quantico’ya çağrılıyoruz,” dedi. “Acilen. Çünkü Caroline Cooke’un tam görev kaydını almışlar. Haklıymışsın, kadın her yerde görev yapmış. Ama asla silahların yakınında bulunmamış. Asla. Dünyanın dört bir yanma gitmiş ama silahlarla bir dakika teması olmamış.”

“Ben de bu yüzden buradayım,” dedi Leighton. “Kruger bizim aradığımız adam, sizin değil.”

Reacher sadece başını sallamakla yetindi.

BOLUM - 26

Leighton odada bir süre volta attıktan sonra masanın başına geçti ve sağ taraftaki sandalyeye oturdu. Daha önce Reacher'ın oturduğu sandalyeydi. O zaman dirseklerini masaya dayamış ve başım ellerinin arasına almıştı. Şimdi aynısını Leighton yapıyordu.

"Öncelikle ortada bir liste yoktu," dedi. Başını kaldırıp Harper'a baktı. "Bana kadınların çalıştığı yerlerde hırsızlık olup olmadığını sormuştun. Benim de bu aramayı yapmak için kadınların listesine ihtiyacım vardı elbette. Bu yüzden de bir liste arayışına geçtim. Ama bulamadım, tamam mı? Bu kez birkaç arama yaptım ve bir ay önce sizinkiler geldiğinde sıfırdan bir liste hazırladığımızı öğrendim. Bu kayıtlan tek tek aramak tam bir baş belasıydı. Adamın birinin aklına harika bir fikir geldi, kestirmeden gidip kadınlardan birini aradı. Harika bir bahane. Bize göre bu kişi gerçekte Alison Lamarr'dı ve listeyi temin eden ***o*** oldu. Görünüşe göre kadınlar birkaç yıl önce kendi aralarında büyük bir destek grubu kurmuşlar."

"Scimeca kadınlardan kız kardeşlerim diye söz etmişti," dedi Reacher. "Hatırladın mı? ***Kız kardeşimlerimdetı dört tanesi öldü,*** demişti."

"Listeyi kendileri mi hazırlamışlar?" dedi Harper.

"Bizde liste yoktu," dedi Leighton. "Sonra Kruger'ın kayıtlan gelmeye başladı ve lokasyonlar örtüşmüyordu. Hatta yakınından bile geçmiyordu."

"Belki belgeler üzerinde tahrifat yapmıştır, olamaz mı?" Leighton omuz silkerek, "Yapmış ***olabilir.*** Envanterde sah-

tecilik yaptığından adımız gibi eminiz. Ama henüz asıl bombayı duymadınız."

"Neymiş o?"

"Reacher'ın dediği gibi Özel Kuvvetler'in ikmal tedariki kısmında bir açıklamaya ihtiyaç vardı. Ben de bu konuda araştırma yaptım. Kruger, Körfez'de önemli isimlerden biriymiş. Yıldızı parlayan bir binbaşıymış. Çölde, ateş hattının ötesine geçip mobil Scud füzesi fırlatma ünitelerini arıyorlarmış. Küçük bir taburmuş ve radyo bağlantısı kötüymüş. Kimse tam olarak nerede olduklarını bilmiyormuş. Saat saat takipleri yapılamamış. Bu yüzden topçu sınıfı yaylım

ateşine başlamış. Kruger'm taburu da yaylım ateşinin altında kalmış. Dost ateşi, ağır yaralanmalara sebep olmuş. Kruger da ağır yaralılardan biriymiş. Ama bütün hayatı ordu olduğu için malulen emekli olmak istememiş ve onu terfi ettirip albay rütbesine getirmişler. Sonra da aldığı yaralanmaların ardından hâlâ iş yapabileceği bir yere göndermişler. Bu da elbette ikmal taburunda masa başı bir iş olmuş. Tahminlerime göre zaman içinde duruma gücenmiş ve bir tür intikam aşkıyla gizli kapaklı işler çevirmeye başlamış. Bilirsiniz işte orduya karşı, hayata karşı bir isyan haline girmiş."

"Ama asıl bomba ne?" dedi Harper.

Leighton bir süre duraksadı.

"Dost ateşi," dedi. "Adam bu yaylım ateşi sırasında bacaklarını kaybetmiş."

Sessizlik oldu.

"Tekerlekli sandalyeye mahkummuş."

"Kahretsin," dedi Harper.

"Evet, kahretsin. Adamın bu şekilde merdivenleri inip çıkması ve banyodan banyoya geçmesi mümkün değil. Bu faaliyeti en son on yıl önce yapmış olmalı."

Harper bakışlarını duvara çevirdi.

"Tamam," dedi. "Kötü bir fikirdi."

"Korkanm öyle, hanımefendi," dedi Leighton. "Cooke konusunda da haklılar. Ben de araştırdım ve kadının kısa süreli kariyeri boyunca kalemden daha ağır bir ekipman kaldırdığını görmedim. Size söyleyeceğim bir diğer konu da buydu."
"Tamam," dedi Harper yeniden.

Duvarı incelemeye almış gibi bir hali vardı.

"Yine de çok teşekkürler," dedi. "Şimdi buradan gitmemiz gerekiyor. Quantico'ya dönüp yüzleşme zamanı."

"Bekleyin," dedi Leighton. "Boya hakkında da bir şey söyleyeceğim."

“Yine kötü haber mi?”

“Kötü değil de tuhaf bir haber,” dedi Leighton. “Kayıp camo yeşil boya hakkında araştırma yaptım. Tam olarak sizin istediğiniz verileri araştırdım. Erişime kapalı gizli bir dosyada aradığımız bilgiyi buldum. Dosyada yüz on adet on bir litrelik boya kutusu çalındığı yazılıydı.”

“İşte bu,” dedi Harper. “Bin iki yüz on litre boya. Her bir kadın için yüz on litre.”

“Kanıt açıkça ortada,” dedi Leighton. “Utah’ta bir ikmal astsubayından almışlar.”

“Kimmiş o adam?”

“Kadın,” dedi Leighton. “Lorraine Stanley.”

Oda tamamen sessizliğe gömüldü.

“Ama imkansız,” dedi Harper. “O da kurbanlardan biriydi.” Leighton başını iki yana salladı. “Utah’ı aradım. Soruşturmayı yapan subayla görüştüm. Hatta adamı yatağından kaldırdım. Boyayı alanın Stanley olduğu ve bu konuda en ufak bir şüphe olmadığını söyledi. İmkan ve fırsat kollamış. İzini belli etmemek için arkasını temizlemeye çalışmış ama yeterince zeki değilmiş. Açıkça yakalanmış. Onun hakkında soruşturma başlatmamışlar; çünkü o zamanlar siyasi açıdan mümkün

değilmiş. Şu taciz meselesini yeni atlatmış ve boya mevzusu-na o olayın ardından girmiş. O aşamada kadını suçlayıp ifşa edememişler. O yüzden görevden ayrılana kadar yakın takip altına almışlar. Ama boyaları alan Stanley’miş.”

“Kurbanlardan biri mi çalmış yani boyayı?” dedi Reacher. “Ve diğer kurban da listeyi mi oluşturmuş?”

Leighton üzgün bir tavırla başını salladı. “Yemin ederim ki aynen böyle olmuş. Garber’ın ekibinden bir adamı kandırmaya yeltenmeyeceğimi bilirsin.”

Reacher bu sözleri sadece başıyla onaylayabildi.

Aralarında en ufak bir diyalog geçmedi. Kimse tek kelime etmedi. Oda sessizdi. Leighton masanın başına geçip oturdu. Harper kurma bebekler gibi mekanik hareketlerle giyindi. Reacher paltosunu giydi ve Harper'ın ceketinin cebinden Nissan'ın anahtarını aldı. Dışarı çıkıp uzunca bir süre yağmur altında kaldı. Sonra arabanın kapılarını açıp içeri geçti. Motoru çalıştırıp beklemeye koyuldu. Harper ve Leighton içeriden birlikte çıktılar. Kadın Nissan'a, Leighton da kendi arabasına yürüdü. Leighton belli belirsiz bir el işaretiyle selam verdi. Reacher selamı alıp Nissan'ı hareket ettirdi ve park yerinden ağır ağır çıktı.

"Haritaya bakar mısın?" dedi.

"Önce 295, sonra da paralı otoban," dedi Harper. "Sonrasını biliyorum. Lamarr göstermişti."

"Lorraine Stanley neden boya çalsın ki?"

"Bilmiyorum."

"Nedenini anlatmak ister misin?" dedi Harper. "Bu ordu işinden bir şey çıkmayacağını ***biliyordun*** ama bu iş üstünde otuz altı saat harcamamıza neden oldun. Neden?"

"Söyledim ya," dedi Reacher. "Bir deneme yaptım ve düşünmek için zamana ihtiyacım vardı."

"Ne üzerine düşünecektin?"

Cevap vermedi. Kadın da bir süre sessiz kaldı.

Sonra da "İyi ki kutlama işinde ileri gitmedik," dedi. Reacher buna da yanıt vermedi. Hatta yol boyunca bir daha hiç konuşmadı. Doğru güzergahı izleyip yağmurda yol almaya devam etti. Aklında yeni sorular vardı ve bu sorulara yanıt bulmaya çalıştı. Fakat başarılı olamadı. Aklındaki tek şey, Harper'ın dilinin ağzının içinde gezindiğinde duyduğu hislerdi. Jodie'ninkinden ne kadar da farklıydı. Tadı farklıydı. Herkesin tadının farklı olduğunu tahmin ediyordu.

Arabayı o kadar hızlı kullandı ki Trenton'dan Quantico'ya üç saatten az bir sürede geldiler. 95'ten uzanan tabelasız yola girdi ve karanlıkta Deniz Kuvvetleri'nin sahasından geçip araç bariyerinin açılmasını bekledi. FBI'ın güvenlik görevlisi el feneriyle ikisinin de rozetlerine baktı ve ışığı yüzlerine

tuttu. Sonra üzeri kırmızı beyaz çizgili bariyeri kaldırıp eliyle ***geçebilirsiniz*** işareti yaptı. Hız tümseklerinin üzerinden yavaşça geçip boş park sahasına girdiler. Cam kapıların karşısına denk gelecek şekilde park ettiler. Sonra da birbirlerine bakıp dışan çıktılar. Kapıya yönelip derin bir nefes aldılar. Ortalık sessizdi. Kimseler yoktu. Onları bekleyen de yoktu. Asansörle Blake'in yer altı ofisine indiler. Adamın bir eli telefonun üzerinde ve diğer elinde buruşmuş bir faks kağıdı ile masa başında oturduğunu gördüler. Televizyon yine sessizdeydi. Gösterişli bir masanın etrafına oturmuş takım elbiseli adamları gösteren bir siyaset kanalı açıktı. Blake televizyonla ilgilenmiyordu. Gözleri faks kağıdı ve telefon arasındaki boşluğa takılmıştı. Yüzünde hiçbir ifade yoktu. Harper baş selamı verdi ama Reacher bir şey söylemedi.

"UPS'den faks geldi," dedi. Sesi nazikti. Hatta iyimserdi. Kafası karışmış, kendini olayların akışına bırakmış ve kederli görünüyordu. Yenilgiye uğramış gibiydi.

"Alison Lamarr'a boyalan gönderen kimmiş bilin bakalım?" dedi.

"Lorraine Stanley," diye yanıtladı Reacher.

Blake bir baş hareketiyle bu sözleri doğruladı.

"Doğru," dedi. "Utah'ta küçük bir kasabadan ki oradaki adres de bir kiralık depo çıktı. Başka ne olmuş biliyor musunuz?" "Kadınların hepsine bu boyalardan yollamış."

Blake yine başıyla onayladı. "UPS, art arda gönderilen birbirinin aynı on bir kutu olduğunu doğruladı. On bir farklı adrese. Stanley'nin San Diego'daki ev adresi de bu on bire dahil. Ve bilin bakalım başka ne var?"

"Ne?"

"Boyalan kiralık depoya kaldırdığında ***henüz*** San Diego'daki evini almamış bile. Dağıtıma geçmeden önce evine yerleşip bir yıl kadar beklemiş. Sonra Utah'a gidip dağıtım yapmış. Ne diyorsunuz bu işe?"

"Bilmiyorum," dedi Reacher.

"Ben de öyle," diye karşılık verdi Blake.

Sonra telefonu eline aldı ve uzun uzun baktı. Yeniden aldığı yere bıraktı.

“Az evvel Poulton aradı,” dedi. “Spokane’den. Bilin bakalım o ne dedi?”

“Ne?”

“UPS şoförü ile görüşmüş. Adam her şeyi gayet iyi hatırlı-yormuş. İzole evler, büyük ağır bir kutu.”

“Ve?”

“Adam aradığında Alison oradaymış. O da beyzbol maçını dinliyormuş. Mutfaktaki radyodan. Adamı içeri buyur etmiş ve kahve ikramında bulunmuş. Piyangonun isabet edişini birlikte dinlemişler. Biraz sevinç naraları atmış, biraz dans etmişler. Ardından bir kahve daha içmişler ve o esnada Alison’a kendisi için büyük ağır bir kutu geldiğini söylemiş.”

“Ve?”

“Ve Alison ***ah çok iyi,*** demiş. Adam dışarı çıkmış ve bir tür tekerlekli el arabası ile kutuyu taşımış. Alison da garajda kutu için bir yer açmış. Kutu gelince kadının ayarladığı yere konmuş. İşte o anda Alison’ın yüzünü bir gülümseme sarmış.” “Böyle bir teslimatı bekliyor muymuş?”

“Adamın izlenimleri bu yönde. Sonra ne yapmış biliyor musunuz?”

“Ne?”

“Teslimat dokümanlarını sökmüş kutudan. Yanına alıp mutfağa geçmiş. Adam da kahvesini bitirmek için onun peşinden mutfağa gitmiş. Kadının teslimat belgelerini plastik muhafazasından çıkarıp küçük parçalar haline gelecek şekilde yırttığını ve sonra da plastik muhafaza ile birlikte çöpe attığını görmüş.” “Neden?”

Blake omuz silkti ve “Kim bilebilir?” dedi. “Bu adam dört yıldır UPS’de çalışıyormuş. On dağıtımdan altısında insanları evlerinde bulmuş. Fakat böyle bir teslimatla daha önce hiç karşılaşmamış.”

“Güvenilir biri mi?”

“Poulton öyle olduğunu düşünüyor. Sağlam, temiz, düzgün konuşan ve anlattıkları için yemin edebileceğini söyleyen biriymiş.”

“Sen ne diyorsun bu olanlara?”

Blake çaresizce başını salladı. “Aklımda en ufak bir fikir olsaydı, ilk bilen siz olurdunuz.”

Ofise gece sessizliği çöktü.

“Özür dilerim,” dedi Reacher. “Benim teorimin sonucunda bir yere varamadık.”

Blake yüzünü ekşitti. “Dert değil. Birlikte bir şans verdik o teoriye. Denemeye değerdi. Aksi halde buradan ayrılmana izin vermezdik.”

“Lamarr buralarda mı?”

“Ne oldu, niye sordun?”

“Ondan da özür dilemem lazım.”

Blake hayır dercesine salladı başını. “Evinde. Son ayrılışından sonra geri dönmedi. Kötü durumda olduğunu söylüyor ve haklı da. Onu suçlayamam.”

“Çok büyük bir stres altında. Buradan uzaklaşsa iyi olur.” “Nereye gidecek? Uçağa binemiyor. Ben de onun bu haliyle araba kullanmasını istemiyorum.”

Sonra birden bakışları katılaştı. Sanki bu dünyaya geri dönmüş gibiydi.

“Gidip başka bir danışman bulmalıyım,” dedi. “Birini bulur bulmaz seni buradan yolluyorum. Şimdilik bir yere gitmiyorsun. New York’taki ekiple sana iyi şanslar dilerim.” Reacher başını salladı.

“Pekala,” dedi.

Blake başka tarafa baktı ve Harper mesajı alıp Reacher’ı ofisten çıkardı. Asansöre binip önce giriş katma, sonra da üçüncü kata devam ettiler. Birlikte koridordan geçip o tanıdık kapıya ulaştılar.

“Neden o boyaların teslim edilmesini bekliyordu acaba?” dedi Harper. “Diğerlerinin böyle bir beklentisi yokken neden Alison haberdardı?”

“Bilmiyorum,” dedi Reacher omuz silkerek.

Harper adamın odasının kapısını açtı.

“Pekala, iyi geceler,” dedi.

“Bana kızgın mısın?” diye sordu Reacher.

“Otuz altı saati boşa harcadın.”

“Hayır, otuz altı saatlik bir yatırım yaptım.”

“Ne yatırımı?”

“Henüz bilmiyorum.”

Harper omuz silkerek, “Sen tuhaf bir adamsın,” dedi.

“Hep böyle derler,” dedi Reacher.

Sonra Harper uzaklaşmadan kadının yanağına yumuşak bir öpücük kondurup odasına girdi. Harper asansöre doğru yürümeden önce kapının iyice kapanmasını bekledi.

Çarşaf ve havlular değiştirilmişti. Yeni bir sabun ve şampuan vardı. Yeni bir tıraş bıçağı ve yeni bir kutu tıraş köpüğü gelmişti. Bardaklardan birinin koruma kapağını kaldırdı ve diş fırçasını içine bıraktı. Yatağa yürüdü ve uzandı. Kıyafetlerini çıkarmamıştı. Paltosu bile üzerindeydi. Tavana bakıyordu. Birden tek dirseği üzerinde doğruldu ve telefona uzandı. Jodie’nin numarasını çevirdi. Telefon dört kez çaldı ve sonunda kadının sesini duydu. Ağır ve uykulu geliyordu.

“Kimsiniz?” dedi.

“Benim.”

“Saat sabahın 3’ü.”

“Sayılır.”

“Uykudan kaldırdın beni.”

“Özür dilerim.”

“Neredesin?”

“Quantico’da kilitli bir odada.”

Kadın duraksadı ve Reacher, arkadan gelen New York gürültüsünü işitebiliyordu. Araba komaları, uzaktan gelen bir siren sesi.

“Nasıl gidiyor?” diye sordu Jodie.

“Gitmiyor,” dedi. “Benim yerime yeni birini çağıracaklar. Yakında eve dönmüş olurum.”

“Ev derken?”

“New York.”

Kadın sessiz kaldı. Reacher bir siren sesi daha duydu. Bu kez yakından geliyordu. Broadvvay’den geliyor olmalı diye düşündü. Kadının penceresinin altından. Yalnızlığı temsil eden bir ses.

“Ev işi hiçbir şeyi değiştirmeyecek,” dedi. “Bunu daha önce konuşmuştuk.”

“Yarın ortaklık toplantısı var,” dedi Jodie.

“O halde kutlama yaparız,” dedi. “Döndüğümde. Hapse girmezsem tabii. Hâlâ Deerfield ve Cozo’nun pençelerinden kurtulmuş değilim.”

“Bu meseleyi unutacaklarını sanmıştım.”

“Ben istediklerini verseydim unutacaklardı,” dedi. “Ve maalesef başarılı olamadım.”

Kadın biraz duraksadı.

“En başından bu işe bulaşmamalıydın.”

“Biliyorum.”

“Ama seni seviyorum,” dedi Jodie.

“Ben de seni,” dedi. “Yarın için bol şans.”

“Sana da.”

Telefonu kapatıp yeniden yatağa uzandı ve tavan izleme işine geri döndü. Jodie’nin yüzünü anımsamaya çalışıyordu ama tek görebildiği Lisa Harper ve Rita Scimeca’ydı. Birlikte olma arzusuna kapıldığı son iki kadın. Fakat içinde bulunduğu koşullar yüzünden bu hiç de mümkün olmayan bir arzuydu. Scimeca tamamen uygunsuz düşerdi. Harper ise sadakatsizliğe yol açardı. Çok mantıklı gerekçeleri vardı ama bu gerekçeler bile arzusunu bastırmıyordu. Harper’ın vücudunu düşündü. Hareketlerini, gülümsemesindeki çekiciliği, meydan okuyan ve dikkat çeken bakışlarını. Scimeca’nın yüzünü düşündü. Gözle görülmeyen yaralarını, gözlerindeki acıyı. Oregon’da yeni bir hayat kurmuştu. Çiçekleri, piyanosu, mobilya verniklerinin parlaklığı, savunma maksatlı geliştirdiği evcimen duruşu. Gözlerini kapattı, açtı ve tavanın beyaz boyasına baktı.

Yine dirseğinin üzerinde doğruldu ve telefonu eline aldı. Sıfırı tuşlayıp santrale bağlanmayı bekledi.

“Evet,” dedi daha önce duymadığı bir ses.

“Ben Reacher,” dedi. “Üçüncü kattan.”

“Kim olduğunu ve nerede olduğunu biliyorum.”

“Lisa Harper hâlâ binada mı?”

“Ajan Harper mı?” dedi karşısındaki. “Hatta kalın lütfen.”

Hatta bir sessizlik oldu. Müzik yayını filan yapılmıyordu. Kayıtlı tanıtımlar da yoktu. ***Bizi aramanız oldukça önemli*** türünden mesajlar da kaydedilmemişti. Sonra karşısındaki ses geri döndü.

“Ajan Harper hâlâ binada,” dedi.

“Onu görmek istediğimi söyleyin,” dedi Reacher. “Hemen.”

“Mesajınızı iletirim,” dedi karşısındaki.

Sonra hat kesildi. Reacher ayaklarını yere bastı ve yatağın kenarına oturdu. Yüzü

kapıya dönüktü ve bekliyordu.

Virginia'da saat sabahın 3'üydü ve Rita Scimeca'nın her gece yatağa gitmeden yerine getirdiği alışkanlıkları vardı. Her gece aynı rutini izliyordu. Çünkü hem yapısı gereği düzenli bir insandı hem de askeri eğitimin ardından bu alışkanlıkları yerine getirmek zorunlu hale gelmişti. Ayrıca hep yalnız yaşayan ve bundan sonra da yalnız yaşayacak biri için yatağa gitmenin kaç farklı yolu olabilirdi ki?

Garajdan başladı. Kapının otomatik olarak açılmasını sağlayan elektrik bağlantısını kesti ve kapının sürgü kilidini taktı. Sonra arabasının kilitli olup olmadığını kontrol etti ve ışığı söndürdü. Bodrum katına çıkan kapıyı kilitledi ve kilit sürgüsünü taktı. Sonra da kalorifer ocağını kontrol etti. Ardından yukarı çıkıp bodrumun ışığını kapattı. Koridora bağlanan kapıyı kilitledi. Ön kapının kilitli olup olmadığını kontrol etti ve kilit sürgüsünü taktı. Sonra da zinciri yuvasına geçirdi.

Ardından pencerelerin kontrollerine geçti. Evde on dört pencere vardı ve hepsine de kilit takılmıştı. Sonbahar sonlarında hava soğuyunca hepsi kapatılır ve kilitlenirdi. Ama yine de her gece kontrol ediyordu. Rutin haline gelmişti. Sonra piyanosunun başına geçti. Bugün dört saat durmadan çalmıştı ve çoğunluğu Bach eserleriydi. Çok hızlı değildi ama yavaş yavaş eli alışıyordu. Şimdi ise klavyeyi silmesi gerekiyordu. Parmaklarının derisinden geçen asidi temizlemesi çok önemliydi. Tuşların iyi kalite plastikten olduğunu biliyordu ve muhtemelen su geçirmez ve dayanıklıydı. Yine de kendini bu işe adamıştı. Piyanoya kıymet verirse, o da karşılığında kendisini ödüllendirebilirdi.

Klavyeyi iyice temizledi. Seksen sekiz tuşun tamamını tek tek sildi. Tuş kapağım kapattı ve ışığı söndürüp temizlik bezini mutfağa götürdü. Mutfağın ışığını söndürüp karanlıkta yatak odasına geçti. Banyoyu kullanıp ellerini, dişlerini ve yüzünü temizledi. Bu sıralamayı hiç bozmuyordu. Lavaboyla arasındaki açı da belliydi. Bu sayede küveti görmüyordu. Reacher boya mevzusundan bahsettiğinden beri küvete bakamıyordu.

Yatak odasına tekrar girdi ve yatağın örtülerini kaldırıp uzandı. Dizlerini kendine doğru çekti ve kollarıyla dizlerini sardı. Reacher'ı düşünüyordu. Ondan hoşlanıyordu. Gerçekten hoşlanıyordu. Onu görmek iyi gelmişti. Ama yatağın diğer tarafına döndü ve adamı aklından çıkarmaya çalıştı. Çünkü onu bir daha görmeyi beklemiyordu.

Reacher kapı yeniden açılıp Harper geri dönene kadar yirmi dakika bekledi. Kadın kapıyı çalmadan, anahtarlarını kullanıp içeriye girdi. Gömleğinin kollarını dirseğine kadar sıvamıştı. Kolları incecikti ve bronzlaşmıştı. Saçları açıktı. Sutyen tak-mamıştı. Belki de sutyenini Trenton'daki otel odasında bırakmıştı.

"Beni mi görmek istedin?" dedi.

"Hâlâ davada mısın?"

Kadın odanın içlerine doğru geldi ve aynadaki yansımasına baktı. Şifonyerin yanında durup Reacher'ın yüzüne baktı.

"Tabii ki," dedi. "Sıradan bir ajan olmanın faydaları. Başka insanların çılgınca fikirlerinin cezasını çekmek zorunda değilsin."

Reacher bir süre sessiz kaldı ve kadın da gözlerini ondan ayırmadı.

"Ne istiyorsun?" diye sordu.

"Sana bir soru sormak istemiştim," dedi. "Boya konusunu önceden bilseydik ve sorularımızı UPS çalışanına değil de doğrudan Alison Lamarr'a sorsaydık ne olurdu? Bize ne cevap verirdi?"

"Adamın söylediklerini anlatırdı herhalde. Poulton adamın sağlam bir tip olduğunu söylemiş."

"Hayır," dedi Reacher. "Adam sağlam ama kadın yalan söylerdi."

"Öyle mi? Neden?"

"Çünkü kadınların hepsi bize yalan söylüyor, Harper. Yedi kadınla görüştük ve hepsi de yalan söyledi. Ev arkadaşı ve hatalı teslimat gibi kaçamak cevaplar vermediler mi? Hepsi de saçmalıktan ibaret. Alison'ın durumunu önceden çözmüş olsaydık, o da benzer bir hikaye uydururdu."

"Nereden biliyorsun?"

"Çünkü Rita Scimeca bize yalan söylüyor. Bundan eminim. Yeni anladım. Onun ev arkadaşı filan yoktu. Hiçbir zaman olmadı. Resmin bütününe yerleştirmek imkansız."

“Neden?”

“O hikayede her şey hatalı. Kadının evini gördün. Nasıl yaşadığını biliyorsun. Bu kadar titiz ve temiz. Her şey yerli yerinde, temiz ve parlatılmış. Obsesif. Böyle yaşayan biri evde bir başka insanın varlığına tahammül edemez. Bizi bile hızlıca ***evden attı*** ve ben onun arkadaşıydım. Para için ev arkadaşı almış olamaz. Arabasını gördün. Yeni ve büyük bir sedan. Piyanosuna baksana. Öyle bir piyanonun ne kadar olduğunu biliyor musun? Muhtemelen arabadan bile pahalıdır. Peki ya bodrum katındaki tahta panoda duran alet takımları? Çoğu insan plastik kancalarda uyduruk malzemeler taşır.”

“Panodaki kancalarla mı çıkarım yapıyorsun?”

“Her şeyi göz önünde bulunduruyorum. Bunların hepsi birer göstergedir.”

“Özetle ne demek istiyorsun?”

“Diyorum ki o da Alison gibi bir teslimat yapılmasını bekliyordu. ***Hepsi*** bekliyordu. Karton kutular geldi, hepsi de Alison gibi ***ah çok iyi*** dedi. Hepsi kutuların yerini ayarladı ve bir köşede saklamaya başladı.”

“Mümkün değil. Nasıl olacak bu iş?”

“Çünkü adamımız onları bir şekilde avucunda tutuyor,” dedi Reacher. “Onları ***işbirliği*** içinde olmaya zorluyor. Alison’ı elindeki listeyi paylaşmaya zorladı. Lorraine Stanley’i boyaları çalmaya, Utah’ta saklamaya ve doğru zamanda teslimatları yapıp uygun bir yerde muhafaza etmeye zorladı. Her birini teslimat kağıtlarını ortadan kaldırıp beklenmedik bir durum olduğunda olan biteni inkar etmeye zorladı.”

Harper dik dik yüzüne bakıyordu Reacher’ın. “Ama nasıl? Nasıl? Bütün bunları nasıl ***yapabilirV*** “Bilmiyorum,” dedi Reacher.

“Şantaj mı?” diye sordu Harper. “Tehdit mi? Korku mu? Oyunu kurallarına göre oynarsan diğerleri ölecek ama sen yaşayacaksın mı dedi? Hepsine ayrı ayrı yalanlar mı söylüyor?” “Bilmiyorum. Hiçbiri mantıklı gelmiyor. Kadınlar öyle

korku dolu karakterler değildi, yanılıyor muyum? En azından Alison hiç de öyle görünmüyordu. Rita Scimeca’nın da fazlaca korkmadığını ***biliyorum.'''***

Kadın hâlâ dikkatle yüzüne bakıyordu.

“Ama buna ***işbirliği*** denemez, değil mi?” dedi. “Bundan fazlası olması lazım. Kadınlan bu işin içinde olduklarından ötürü ***mutlu*** olduklannı göstermeye de zorluyor. Alison kutu geldiğinde ***ah çok iyi*** demiş.”

Odada sessizlik oldu.

“Kadın teslimatı alınca bir ***rahatlama*** duygusuna mı kapıldı?” dedi. “Kadına karton kutu FedEx’le değil UPS ile gelecek ya da sabah değil de öğleden sonra gelecek dedi de Alison teslimat bu şartlara uydu diye mi rahatladı?”

“Bilmiyorum,” dedi Reacher yeniden.

Sessizlik geri geldi.

“Benden ne istiyorsun?” dedi Harper.

Reacher omuz silkti. “Düşünmeye devam et. Bu konuda bir sonuca varabilecek tek kişi artık sensin. Diğerleri hep izledikleri yöne giderek bir sonuca varamayacaklar.”

“Blake’e söylemelisin.”

“Blake artık beni dinlemez. Onun gözünde tüm güvenilirliğimi yitirdim. Artık iş sende.”

“Belki benim gözümde de güvenilirliğini yitirmişsindir.” Kadın gelip yatakta yanına oturdu. Birden başı dönmüş de oturmaya ihtiyaç duymuş gibiydi. Reacher, Harper’a bakıyordu. Bakışlarında bir anlam yüklüydü.

“Ne oldu?” diye sordu Harper.

“Kameralar açık mı?”

“Kayıt işinden vazgeçtiler. Neden sordun?”

“Çünkü seni tekrar öpmek istiyorum.”

“Neden?”

“İlkinde çok hoşuma gitti.”

Kadının yanakları kızardı. “Sadece bir öpücük mü?”

Reacher evet der gibi başını salladı.

“Tamam o zaman,” dedi Harper.

Kadm Reacher’a döndüğü anda, Reacher kollarını kadına doladı ve dudaklarından öpmeye başladı. Harper başını daha önce yaptığı gibi yan yatırdı. Daha ısrarcı öpüyordu ve dilini Reacher’m dudaklarında gezdirip dişlerine dokundu. Reacher ağzını araladığında, dili ile ağzının içini okşamaya başladı. Reacher’ın eli kadının beline indi. O da ellerini adamın saçlarında gezdiriyordu. Daha sert ve ısrarcı bir öpüşmeydi bu. Dilleri telaşlıydı. Harper birden elini Reacher’m göğsüne dayadı ve kendini adamdan uzaklaştırdı. Hızlı hızlı nefes alıp veriyordu.

“Artık dursak iyi olur,” dedi.

“Bence de.”

Harper ayağa kalktı ve hafif sendeledi. Sonra öne eğildi ve saçlarını omzunun arkasına attı.

“Gittim ben,” dedi. “Yarın görüşürüz.”

Kapıyı açtı. Dışarı çıktı. Reacher, kadının kapı iyice kapanana kadar koridorda beklediğini, sonra da asansöre yürüdüğünü duydu. O da yatağa uzandı ama uyuyamadı. İtaat ve razı olma üzerine düşündü. Ve tabii bunları sağlayan araçlar, amaçlar ve fırsatlara odaklandı. Doğrular ve yalanlan düşündü. Bütün bunlan düşünerek beş saat geçirdi.

Sabah 8’de geri geldi. Duş almıştı ve üzerindeki yeni takım elbisesi ve kravatı ile ışıl ışıldı. Enerji doluydu. Reacher ise tükenmişti. Üstü başı kırışmıştı, terliydi. Aynı anda hem üşüyor hem de yanıyordu. Ama odasında ayağa dikilmiş, paltosunun düğmelerini iliklemiş, kalbi küt küt atar halde Harper’ı bekliyordu.

“Hadi gidelim,” dedi. “Hemen.”

Blake ofısindeydi. Daha önce bıraktıkları halde, masa başında oturuyordu. Belki

de bütün gece orada kalmıştı. UPS faksı hâlâ önündeydi. Televizyon da sessizde. Aynı kanalda. Washington'da bir muhabir, Pennsylvanie Bulvarı'nda durmuş ve Beyaz Saray'ı hemen arkasına almıştı. Hava güzel görünüyordu. Aydınlık mavi bir gökyüzü ama soğuk bir hava. Seyahat için ne hoş bir gündü.

"Bugün yine dosyalar üzerine çalışacaksınız," dedi Blake. "Hayır, Portland'a gitmem lazım," diye yanıtladı Reacher. "Uçağınızı kullanabilir miyim?"

"Uçak mı?" dedi Blake. "Deli misin sen? Hayatta olmaz." "Tamam," dedi Reacher.

Kapıya yöneldi. Dönüp ofise son bir kez baktı ve koridora çıktı. Dar koridorun ortasında bir süre dikildi. Harper da hemen peşinden geldi.

"Neden Portland?" diye sordu.

"Doğrular ve yalanlar."

"Bu ne demek şimdi?"

"Benimle gel ve öğren."

BOLUM-27

"Neler oluyor?" diye sordu Harper.

Reacher başını iki yana salladı.

"Kelimelere dökmeme imkan yok," dedi. "Tamamen delirdiğimi düşüneceksin. Benden uzaklaşacaksın."

"Delice olan nedir? Anlat bana."

"Anlatamam. Şu anda her şey iskambil kağıdından bir ev gibi. Üfleyecek ve darmadağın edeceksin. Kim duysa aynısını yapacak. O yüzden kendi gözlerinle görmen lazım. Benim de ***kendi*** gözlerimle görmem lazım. Ama tutuklama için seni yanımda götürmek istiyorum."

"Tutuklama mı? Anlat hadi!"

"Araban nerede?"

“Park yerinde.”

“Hadi gidelim!”

Rita Scimeca’nın ordudaki kariyeri boyunca sabah kalk borusu sabah 06.00’da çaldı. Sivil hayata geçince de bu alışkanlığını bozmadı. Yirmi dört saatin sadece altı saatini uyku ile geçirirdi. Gece yansından sabah 6’ya kadar uyurdu. Günün bir çeyreği. Sonra uyanıp geri kalan kısmı yaşamaya devam ederdi.

Birbirini takip eden boş günler. Sonbahann son günleriydi ve bahçede yapacak bir iş yoktu. Kış soğuğu, sebzelerin can bulmasına müsaade etmezdi. O sebeple bahçecilik sadece ilkbaharda yapılabiliyor, yaz sonunda da temizlik ve bahçe toplama işlemlerine geçiliyordu. Sonbahar ve kış aylarında kapılar kapalı kalırdı ve evden dışan çıkmazdı.

Bugün Bach üzerinde çalışacaktı. Üç sesli envansiyonları kusursuz çalmak için çabalıyordu. Bu notalara aşıktı. Durmadan akıp gitmelerini seviyordu. Kendi içinde harika bir mantığı vardı. Sona erdiklerinde yeniden, başladıkları noktaya dönmüş oluyorlardı. Maurits Escher’in merdiven çizimleri gibi. O çizimde merdivenler yukarı çıkıyor, çıkıyor; sonunda yeniden zemine ulaşıyordu. Harika. Fakat bu eseri çalmak çok zordu. Çok yavaş çalıyordu. Önce notaları doğru basmalı, sonra düzgün seslere odaklanmak, anlam katmalı ve son olarak hızlan-malıydı. Bach’ı hızlı ama kötü çalmak kadar korkunç bir şey olamazdı.

Banyoda duşunu aldı ve yatak odasında giyindi. Hızlı hareket ediyordu. Çünkü evi soğuk tutmuştu. Kuzeybatıda sonbahar epey soğuk bir mevsimdi. Ama bugün hava açıktı. Pencereden dışarı baktı ve günün doğudan batıya doğru parlak bir çelik gibi yükseldiğini gördü. Hava bulutlu olacak diye düşündü. Yine de güneşi görebilecekti. Tıpkı çoğu gün hissettiği gibi. Ne iyi ne de kötü. Yaşanabilir.

Harper yeraltındaki koridorda bir süre bekledi ve sonra Reacher’ı asansöre yönlendirdi. Birlikte gün ışığına çıktılar. Soğuk havaya çıkıp arabasına gittiler. Küçük sarı renkli ve tek kapılıydı. İki kişilikti. Reacher bu arabayı daha önce görmediğini fark etti. Harper kapının kilidini açtı ve Reacher iki büklüm olup yolcu koltuğuna oturdu. Kadın, yanındaki adama uzun uzun baktı ve elindeki çantayı adamın kucağına atıp şoför koltuğuna iyice yerleşti. Omuzları arasındaki mesafe azdı. Araba düz vitesti ve kadın vites değiştirirken dirseği Reacher’a çarpıyordu.

“Nasıl gideceğiz oraya?” diye sordu.

“Ticari hava yollan ile,” dedi. “Ulusal Havaalam’na gidelim. Kredi kartın yanında mı?”

Harper başını iki yana salladı.

“Hepsinin limiti dolu,” dedi. “İşlem yapılamaz.”

“Hepsi mi?”

“Şu anda beş parasızım.”

Reacher bir şey demedi.

“Sende durum ne?” diye sordu Harper.

“Ben hep beş parasızım.”

Bach’ın beşinci üç sesli envansiyonu, üstatlar tarafından ***BMV791*** olarak adlandırılmıştı ve kanonun en zor kısımlarından biriydi. Oysa Rita Scimeca’nm dünya üzerinde en sevdiği eserdi. Tamamen tonlama üzerine kuruluydu. İnsanın aklından süzülüp omuzlarına ve oradan kollarına uzanarak ellerine ve parmaklarına sirayet ediyordu. Tonlamalar birden değişse de kendinden emin bir tınısı vardı. Eserin tamamı anlamsızlıkların bütünü gibiydi. Tonlama da bunu destekliyordu. Yine de ciddi bir etkisi vardı. Çılgın olmalı ama bir o kadar da iyi gelmeliydi kulağa. Rita içte içe Bach’ın bir deli olduğunu düşünüyordu.

Piyanosu ona yardımcı oluyordu. Tumturaklı sesler çıkarıyor ama tez ve nazik tınılar sunmayı ihmal etmiyordu. Eseri baştan sona iki kere çaldı. Yarı hızlı sayılırdı. Duyduklarından memnun kalmıştı. Üç saat daha çalmaya karar verdi. Sonra durup öğle yemeği yiyecek ve yeniden ev işlerine dönecekti. Öğleden sonra ne yapacağı konusunda henüz net bir fikri yoktu. Belki biraz daha piyano çalardı.

***

Bugün erkenden her zamanki konumunu alıyorsun. Sabah 8'deki nöbet değişiminden önce orada olacak şekilde hazırlandın. Nöbet değişimini izliyorsun. Dün yaşananla aynı.

Büro’nurı adamı hâlâ uyanık ama artık yeterince dikkatli değil. Crown Vic model araba yola döndüğünde Buick'in motoru çalışıyor. Buick yokuş yukarı gidiyor ve Crown Vic yavaşça onun yerini alıyor. Arabanın motorunu kapatıyor ve başını şöyle bir çevirip etrafa bakıyor. Sonra koltuğuna iyice yerleşip son nöbetini devralıyor. Bugünden sonra kimse ona güvenmeyecek ve kutuplarda trafik polisi olarak devam edecek yaşantısına.

“Oraya nasıl gideceğiz?” diye sordu Harper yeniden.

Reacher bir an için duraksadı.

“Bu şekilde,” dedi sonra.

Kadının çantasını açtı ve telefonunu eline alıp kapağını kaldırdı. Gözlerini kapattı ve Jodie’nin mutfağında oturduğu anı hayal ederek numarayı tuşladı. Numaraları hatırlamaya çalışıyordu bir yandan. Yavaş yavaş tuşladı bu yüzden. Umutluydu. Arama butonuna bastı. Uzun bir süre telefonun çalışını dinledi. Sonra beklediği cevap geldi. Ses derinden geliyordu ve nefes nefese kalmıştı.

“Albay John Trent,” dedi karşısındaki.

“Trent, benim Reacher,” dedi. “Beni hâlâ seviyor musun?”

“Ne?”

“İki kişilik yolculuğa çıkmam lazım. Andrews’tan Portland’a.”

“Ne zaman?”

“Hemen.”

“Şaka yapıyorsun, değil mi?”

“Hayır, şu anda yoldayız. Yarım saatimiz kaldı.”

Karşı tarafta birkaç saniye sessizlik oldu.

“Andrevvs’tan Portland’a mı?” dedi Trent.

“Evet.”

“Ne kadar süre sonra orada olmanız lazım?”

“Mümkün olan en kısa sürede.”

Yine bir sessizlik oldu.

“Tamam,” dedi Trent.

Ardından hat kesildi. Reacher telefonu kapattı.

“Eee yardımcı olacak mı?” diye sordu Harper.

Evet dedi bir baş hareketiyle Reacher.

“Bana borcu var,” dedi. “Hadi gidelim.”

Harper park yerinden ayrıldı ve yan yola saptı. Küçük araba hız tümseklerinden güçlükle geçti. FBI güvenliğinin oradan geçip viraja döndü ve Deniz Kuvvetleri’nin sahasından hızla ilerledi. Reacher gözünün ucuyla insanların kendilerini izlediğini fark etti. Yeşil kasketli insanlar şaşkınlık içinde kalmıştı.

“Ne oldu?” diye sordu Harper.

“Doğrular ve yalanlar,” dedi Reacher. “Ve tabii araçlar, amaçlar ve fırsatlar. Kanun infazının vazgeçilmez kutsal üçlüsü. Bu üçünü yakalamak değil midir asıl mesele?”

“Ben üçte birini bile çözmüş değilim,” dedi Harper. “Kilit unsur nedir?”

İkinci Deniz Kuvvetleri güvenlik sahasını da geçtiler. Daha çok sayıda kasketli insanı hayretler içinde bıraktıkları kesindi.

“Ufak ufak parçalar aslında,” dedi Reacher. “Bilmemiz gereken her şeyi biliyoruz. Bazılarını günlerdir biliyorduk. Ama büyük bir saçmalığın içine düştük ve elimize yüzümüze bulaştırdık, Harper. Büyük hatalar ve yanlış çıkarımlar yaptık.”

Kadın bakmadan kuzey yönündeki 95 otoyoluna saptı. Trafik yoğundu. DC’nin sabah trafiğine yakalanmışlardı. Şerit değiştirdi ve önlerindeki arabalar yol açmayınca sert bir şekilde fren yaptı.

“Kahretsin,” dedi Reacher.

“Endişelenme. Scimeca’nın korumaları var. Herkes orada.”

“Yeterli değil. Biz oraya gidene kadar güvende olmayacak. Burada bahsettiğimiz kişi çok ama çok kontrollü bir ziyaretçi olacak.”

Harper bir sol, bir sağ şerit yaparak en hızlı ilerleyen yönü kestirmeye çalıştı. Bütün şeritler ağır ağır ilerliyordu. Hızları kırktan otuza düştü. Sonra da yirmileri gördüler.

Dürbününü kullanarak adamın günün ilk tuvalet molasına gidişini izliyorsun. Bir saattir arabada ve yanında getirdiği kahveyi içiyor. Şimdi de ihtiyaç gidermek zorunda. Şoför mahallinin kapısı açılıyor ve adam yavaşça dışarı çıkıyor. Sürekli oturmaktan her yeri uyuşmuş. Geriniyor ve elini arabanın üzerine koyarak dengesini sağlamaya çalışıyor. Kapıyı kapatıp evin araç giriş yoluna gidiyor. Yoldan ilerliyor. Verandaya çıktığını görüyorsun. Elini kaldırıp zile bastığını fark ediyorsun. Sonra da birkaç adım geriye gidip beklemesini izliyorsun.

Kapıyı açan kadını görmüyorsun. Yanlış açıdasın. Ama adam başını önüne eğiyor ve bir nedenden ötürü gülümseyip içeri giriyor. Dürbününü odaklıyor ve üç ya da dört dakika sonra adamın tekrar verandaya çıkışını izliyorsun. Adam kapıdan uzaklaşırken omzunun üzerinden arkasına bakıyor ve konuşuyor. Sonra önüne dönüp yola devam ediyor. Arabaya biniyor. Araba onun oturduğu taraftan yere biraz daha yaklaşıyor. Kapı kapanıyor. Adam yerini alınca yeniden etrafa bakınıyor, izlemeye başlıyor.

***

Harper arabayı sağ şeride geçirip acil durum yoluna geçiş yaptı. Hızını otuz ila otuz beş arasında korudu ama duran trafiğe kıyasla daha iyi durumdaydı. Acil durum şeridinin yolu çok kötüydü ve mıcırlıydı. Sol taraflarında kalan yarı kamyon modelindeki araç onların küçük san arabalarından çok daha uzun ve yüksekti.

“Ne hatası yapmışız?” diye sordu. “Ne tür yanlış çıkarımlardan bahsediyorsun?”

“Çok çok ironik hatalar,” dedi. “İçinde bulunduğumuz koşullarda cidden çok ironik. Ama tamamen bizim hatamız sayılmaz. Yine de bizim kandığımız büyük

yalanlar da var.”

“Ne yalanı?”

“Büyük, güzel, nefes kesici yalanlar,” dedi. “0 kadar büyük ve bariz ki kimse ne olduğunu anlayamadı.”

Rita, polis çıktıktan sonra güçlükle nefes alıyordu ve kendini sakinleştirmeye çalışıyordu. Adam bütün gün eve girip çıkıyor, girip çıkıyordu. Bu da konsantrasyonunu mahvediyordu. Piyanoyu hakkını vererek çalmak için bir tür transa geçmesi gerekiyordu. Ve o budala polis sürekli dikkatini dağıtıyordu.

Yeniden piyanonun başına geçip eseri bir kez daha baştan sona çaldı. On kez, yirmi kez daha en baştan başlayıp sona kadar getirdi. Nota yönünden kusursuz hale gelmişti. Ama bu daha hiçbir şeydi. Anlam yüklü müydü çaldığı parça? Seslerde duygu var mıydı? Düşünce? Bütüne baktığında var olduğuna ikna etti kendini. Yeniden çaldı. İki kez daha. Sonra kendi kendine gülümsedi. Tuşların parlak kapağına yansıyan yüzünü gördü ve yeniden gülümsedi. İlerleme kaydediyordu. Şimdi tek yapması gereken hızlanmaktı. Fakat çok hızlı olmamalıydı. Bach eserlerini yavaş yavaş çalındıklarında seviyordu. Çok hızlı olduklarında değersizleşiyorlar-dı. Her ne kadar özünde önemsiz bir müzik olsa da. Bach’ın akıl oyunlarından biri işte, diye düşündü. Bilerek önemsiz müzikler yapıyor ama kusursuz bir seremoni ile çalınmasını bekliyordu.

Ayağa kalktı ve gerindi. Tuş takımının kapağını kapattı ve koridora çıktı. Sıradaki problem, öğle yemeğiydi. Yemek yemek için kendisini zorlaması gerekiyordu. Belki yalnız yaşayan herkes bu sorunla başa çıkmak zorundaydı. Yalnız yemek saatleri pek de eğlenceli değildi.

Koridordaki parkelerde ayak izleri vardı. Büyük çamurlu ayak izleri. Lanet olası polis, her şeyi berbat ediyordu. Müzikal konsantrasyonunu dağıtması yetmez gibi zeminin parlaklığını da alıp götürüyordu. Ortalıktaki dağınıklığa bakarken kapı çaldı. O aptal ***yine*** gelmişti. Bu adamın derdi neydi? Çişini tutamıyor muydu? Ayak izlerinin etrafından dolaştı ve kapıyı açtı.

“Hayır,” dedi.

“Ne?”

“Hayır, tuvaleti kullanamazsın. Bıktım artık.” “Hanımefendi, bu bir ihtiyaç,”

dedi. “Bu şekilde anlaşmıştık.” “Anlaşma değişti,” dedi. “Artık eve girmenizi istemiyorum. Saçmalık. Beni deli ediyorsunuz.”

“Burada olmak zorundayım.”

“Saçmalık bu,” dedi yeniden. “Sizin beni korumanıza ihtiyacım yok. Gidin artık, tamam mı?”

Kapıyı sıkıca kapattı. Kilitledi ve güçlükle nefes alarak mutfağa gitti.

Adam içeri girmiyor. Dikkatle izliyorsun. Verandada dikiliyor ve şaşkın. Sonra öfkeleniyor. Vücut dilinden, duygularındaki değişimi takip edebiliyorsun. Üç şey söylüyor ve kendini müdafaa etmek ister gibi geri çekiliyor. Sonra kapı yüzüne kapanıyor ki birden birkaç adım daha geriliyor. Yaralanmış gibi inciniyor. Kıpırdamadan duruyor ve kapıya bakıyor. Sonra geldiği yoldan geri dönüyor. Ne oldu şimdi?

Adam arabasına geri dönüyor. Kapıyı açıyor ama tam olarak içeri girip oturmuyor. Koltuğa yan oturup ayaklarını yola basıyor. One doğru eğilip, telsizini eline alıyor. Otuz saniye kadar elinde tutuyor ve bakıp düşünüyor. Sonra aldığı yere bırakıyor. Belli ki kimseye haber vermeyecek. Amirine, efendim artık evinde işememe izin vermiyor, diyemeyecek. Peki, ne yapacak? Bu durum değişikliğe sebep olacak mı?

Yolun çoğunu acil şeridinden giderek ve gerekli olduğu hallerde diğer şeritlere gir çık yaparak Andrews’a vardılar. Üste her yer sessiz sakindi. Pek bir hareketlilik yoktu. Havada bir helikopter vardı ama gürültüsü duyulmayacak kadar yukarıdaydı. Trent, kapıdaki güvenliğe Reacher’m adını vermişti. Bu kadarını anlamak zor değildi, çünkü güvenlik onların gelmesini bekliyordu. Hemen bariyeri kaldırdı ve arabalarını Deniz Kuvvetleri ulaştırma birliğinin önüne park etmelerini söyledi.

Harper, sarı arabasını birbirinin aynı zeytin yeşili ve kendi-sininkine kıyasla son derece sıkıcı dört Chevrolet’nin yanına park etti. Sonra motoru durdurdu. Reacher’m yanma gitti ve birlikte ofisin kapısına yürüdüler. Bir onbaşı, Harper’dan gözlerini ayırmadan İkiliyi başçavuşun yanına götürdü. Başçavuş da onları yüzbaşının yanına getirdi. Yüzbaşı, Harper’a bakarak Boeing’in uçuş testindeki yeni bir aracın San Diego yerine Portland’da konuşlanacağını açıkladı. Sonra da bu uçakla kendilerinin de seyahat edebileceğini belirtti. Tek yolcusu onlar olacaktı. Son olarak da uçuşun üç saat sonra gerçekleşeceğini söyledi.

“Üç saat mi?” dedi Reacher.

“Portland, sivil bir havaalanıdır,” dedi yüzbaşı. “Uçuş planında sorun yaşanıyor.”

Reacher sessiz kaldı ve yüzbaşı omuz silkti.

“Albayımın elinden gelenin en iyisi buydu,” dedi.

BOLUM-28

Yüzbaşı onları, ikinci kattaki uçuş öncesi bekleme odasına yönlendirdi. Kullanışlı bir alandı ve floresan lambalarla aydınlatılmıştı. Yerler döşemelik muşamba ile kaplıydı ve alçak masalar etrafındaki plastik sandalyeler düzensizdi. Masaların üzerinde kahve fincanlarından kalma kurumuş yuvarlak kahve lekeleri vardı. Köşedeki çöp kutusu da kağıt bardaklarla doluydu.

“Çok lüks bir yer değil,” dedi yüzbaşı. “Ama elimizdeki tek salon burası. Üst düzeyler de burada bekler.”

Reacher içinde ***Peki, üç saat boyunca beklerler mi?*** diye geçirdi. Ama bir şey demedi. Sadece adama teşekkür etti ve piste baktı. Aşağıda pek bir hareket yoktu. Harper bir süre yanında durdu ama sonra geri dönüp sandalyelerden birine oturdu. “Konuş benimle,” dedi. “Ne oldu?”

“Amacını düşünelim,” dedi Reacher. “Kimin amacı var?” “Bilmem.”

“Amy Callan vakasına dön. Farz edelim ki tek kurban o, tamam mı? Kimden şüphelenirsin?”

“Kocasından.”

“Neden?”

“Kadınlar öldüğünde her zaman kocalarına bir bakarsın,” dedi. “Çünkü kişisel amaçlar vardır. Ve bir kadının en yakın ilişkisi kocasıyladır.”

“Peki, adama ***nasıl*** bakarsın?”

“Nasıl? Her zaman olduğu gibi. Onu terletiriz, tanıklarını terletiriz, birileri ağzından baklayı kaçırana kadar devam ederiz.” “Ve adam dayanamaz, değil

mi?”

“Er ya da geç dökülür.”

“Tamam, farz edelim ki katil Amy Callan’ın kocası. Adam sizin terletme yöntemlerinizden nasıl kaçınır?”

“Kaçınamaz.”

“Evet, yapabilir. Dışarı çıkar ve karısıyla benzer özellikleri taşıyan birkaç kadın daha öldürür. Yöntemi de o kadar tuhaf olur ki herkesin bu lokmayı yutacağına inanır. Başka bir deyişle kamuflaj olarak saçmasapan bir hedef kitle seçer. Bütün ışıkları kendi üstünden çekip kişisel amaçları ortadan kaldırır. Bir kum taneceğini en iyi nerede saklarsın ki?”

“Kumsalda.”

“Aynen.”

“O zaman katil Callan’ın kocası.”

“Hayır, değil,” dedi Reacher. “Ama?”

“Ama bizim kadınlardan birine karşı yöneltilmiş bir cinayet nedeni bulmamız lazım,” dedi. “Hepsini birden o nedene bağlamak zorunda değiliz. Biri gerçek, diğerleri yanıltma. Kumsaldaki kum taneciği.”

“Kamuflaj,” dedi Reacher. “Arka plandaki kuru gürültü.” “O zaman hangi kadın? Hangisi gerçek hedef?”

Reacher bir şey söylemedi. Pencereden uzaklaşıp sandalyeye oturdu ve bekledi.

***

Bekliyorsun. Dışarısı soğuk. Tepelerin eteğinde, soğuk ve rahatsız bir şekilde kayalıkların yanına çömeliyorsun. Rüzgar batı yönünden esiyor ve nemli. Ama bekliyorsun. Gözlem yapmak önemlidir. Emin olmak ise her şeydir. Odaklanıp gözlem yaparsan, istediğin her şeyi yapabileceğini biliyorsun. Hem de her şeyi. O yüzden bekliyorsun.

Arabasında duran polisi izliyorsun ve kendi kendine eğleniyorsun. Adamın düştüğü durum sana komik geliyor. Senden yüz metre ötede ama tamamen farklı dünyalardasınız. Kayalıkların yanından uzaklaşıp dağlara doğru yürüyebilir ve istediğin yerde tuvalet ihtiyacını giderebilirsin. O ise aşağıda, medeniyetin içinde. Caddeler, kaldırımlar, insanların evlerinin önündeki bahçeler. Hiçbirini kullanamaz. Tutuklanır. Kendi kendisini tutuklaması lazım. Arabanın motoru da çalışmıyor. Araba soğumuş olmalı. Soğuk hava durumunu iyileştirir mi, kötüleştirir mi?

Adamı izliyorsun ve bekliyorsun.

Yüzbaşı üç saat dolmadan kısa bir süre önce geri döndü. İkiliyi merdivenlerden aşağı yönlendirip içeri girdikleri kapıdan dışarı çıkardı. Dışarıda bir personel aracı onları bekliyordu.

“İyi uçuşlar dilerim,” dedi.

Araba biraz düz gittikten sonra apronda tek başına duran Boeing’e doğru ilerledi. İkmal tankerleri uzaklaşıyordu ve yer ekibi etrafta koşturuyordu. Uçak yepyeni ve bembeyazdı.

“Tam performanslı çalışıp çalışmadıklarını görmeden boyamıyoruz,” dedi şoför.

Kabin kapısına uzanan tekerlekli bir merdiven vardı. Üniformalarını giymiş kabin ekibi merdivenin en üstünde hazırda bekliyordu. Yanlarında büyük çantalar ve üzeri kağıtlarla dolu not panoları vardı.

“Hoş geldiniz,” dedi ikinci kaptan pilot. “Eminim içeride bolca boş koltuk bulacaksınız.”

İki yüz altmış tane boş koltuk vardı. Sıradan bir yolcu uçağıydı ama süslü püslü kısımları çıkartılmıştı. Televizyon, uçuş dergileri ya da ihtiyaç olduğunda hostesleri çağırmak için basılacak düğmeler yoktu. Battaniye, yastık ya da başımızı dayayabileceğimiz koltuk baş yastıkları da yoktu. Koltuklar haki renkliydi. Sertti ve yeni kumaş kokusu hâlâ üzerindeydi.

Reacher, üçlü koltuklardan birini geçti ve ayaklarım yana uzatarak oturdu. Sırtını da pencereye yaslamıştı.

“Son günlerde ne kadar çok uçuş yaptık,” dedi.

Harper arkasındaki sıraya geçti. Kemerini taktı.

“Orası kesin,” dedi.

İkinci kaptan pilot, koridorun başından İkiliye seslenerek, “Dinleyin millet,” dedi. “Bu askeri bir uçak. Ticari uçuşlarla karıştırmayın. O yüzden askeriye tarzı uçuş öncesi bilgilendirme alacaksınız, tamam mı? O da şu şekilde: Endişelenmeyin, yere çakılmayacağız. Çakılırsak da önce kıyma gibi ufalanacak, sonra da yanıp kül olacaksınız. O nedenle hiç endişelenmeyin, tamam mı?”

Reacher gülümsedi. Harper ise adamı görmezden, duymazdan geldi.

“Hangisi gerçek hedef?” diye sordu yeniden.

“Kendi kendine çözeceksin,” dedi Reacher.

Uçak bir süre düz gidip, sonra dönüş yaptı. Pist başına gelmişti. Bir dakika sonra da sakin, sessiz ve güçlü bir kalkış yaparak havalandı. Yükselişe geçtiğinde DC aşağıda küçülüp gitti. Bulutların arasına karıştığında batı yönünde seyre geçmişti.

Adam hâlâ sabrediyor. Arabasından inmedi ve evin önünde öylece bekliyor. Meslektaşının öğle yemeğini getirdiğini görüyorsun. Yanında koca bir fincan kahve var. Zavallı piç kurusu birazdan perişan olacak. Ama bu durum senin planını etkilemiyor. Nasıl etkileyebilir? Saat 2 ve telefon açma zamanı geldi.

Çalıntı telefonunu açıyorsun. Numarayı çeviriyorsun. Ekrandaki küçük yeşil telefon ahizesi sembolüne basıyorsun. Hat bağlanıyor. Telefon çalıyor. Kayalığın arkasına iyice çö-meliyorsun ve konuşmaya hazırsın. Aşağısı daha sıcak. Sen rüzgarda kalıyorsun. Telefon çalmaya devam ediyor. Telefonu

açacak mı? Belki de açmaz. Korumasına tuvaleti kullanma izni vermeyen bu aksi kaltak, telefonunu da duymazdan gelebilir. Bir an için panikliyorsun. Ne yapacaksın? Ya açmazsa? Açıyor.

“Alo, ” diyor.

Tedirgin, sinirli, savunmacı. Emniyet amirinin şikayet için aradığını sanıyor. Ya da Büro ’dan bir koordinatörün arayıp onu hizaya getireceğini sanıyor.

“Merhaba Rita, ” diyorsun.

Sesini duyuyor. Rahatladığını hissediyorsun.

"Evet, ” diyor.

Ondan yapmasını istediğin her şeyi açıklıyorsun.

“İlk kurban değil,” diyor Harper. “İlk olan rastgele seçilmiştir. Bizi asıl hedeften uzaklaştırıcı bir araç. Muhtemelen İkincisi de değildir. İkincisi, olay örüntüsünün kurulmasını sağlar.” “Katılıyorum,” dedi Reacher. “Callan ve Cooke arka plandaki kuru gürültüydü. Olayı perdelemeyi başardılar.”

Harper başını öne arkaya sallayıp sessizliğini korudu. Reacher’ın arka sırasındaki koltuktan kalkmış, boş uçakta adamın tam karşısındaki üçlü koltuklara uzanmıştı. Ne kadar tuhaf bir histi. Benzer ama tuhaf. Etraflarında tertemiz boş koltuklardan başka bir şey yoktu.

“Ama hedefi sonlara da bırakamaz,” dedi Harper. “Onun bir hedefi var ve olaylar açığa çıkmadan onu da öldürmek isteyecektir, değil mi?”

“Katılıyorum,” dedi Reacher yeniden.

“O zaman üçüncü ya da dördüncü.”

Reacher başını evet der gibi salladı ama bir şey söylemedi. “Ama hangisi?” diye sordu Harper. “Kilit unsur ne?”

“Her şey,” dedi Reacher. “Her zaman olduğu gibi. İpuçları. Coğrafya, boya, şiddet unsurunun yokluğu.”

Öğle yemeği soğuk ve buruşuk bir elma ile bir dilim de peynirdi. Zaten buzdolabında başka bir şey yoktu. Bunları bir tabağa koyup kendi kendine servis etti. Düzeni bozmak istemiyordu. Sonra tabağını yıkadı ve aldığı dolaba geri koydu. Koridordan geçip, ön kapının kilidini açtı. Soğuk havada bir süre dikildi ve araç yolunda yürüyerek bahçeden dışan çıktı. Polis arabası hâlâ evin karşısında park halindeydi. Polis memuru, kadının geldiğini gördü ve penceresini açtı.

“Özür dilemeye geldim,” dedi Scimeca. Mümkün olduğunca sevimli bir tavır

takınmıştı. “Az evvel söylediklerimi hiç söylememeliydim. Bütün bu olanlar sinirlerimi yıprattı sanırım. Elbette ihtiyacınız olduğu her an eve gelebilirsiniz.” Adam biraz şaşkın halde kadını izliyor ve içinden ***Kadınlar işte!*** diyordu. Kadının yüzündeki gülümseme hiç kaybolmadı ve kaşlarını kaldırıp başını hafif yana eğerek davetini destekler bir bakış atıyordu.

“Birazdan gelirim,” dedi adam. “Tabii bir sorun olmayacağına eminseniz.”

Kadın başını salladı ve adamın arabadan çıkmasını bekledi. Arabanın camını açık bıraktığını fark etti. Geri döndüğünde araba epey soğumuş olacaktı. Adamla beraber eve doğru yürüdü. Adam telaşlıydı. Zavallıcık çok çaresiz durumda herhalde, diye düşündü.

“Nerede olduğunu biliyorsunuz,” dedi.

Koridorda bekledi. Adam geri geldiğinde yüzünde rahatlamış bir ifade vardı. Evin ön kapısını tuttu ve adamı yolcu etti. “İstediğiniz zaman gelin,” dedi. “Sadece zile basın yeter.” “Pekala, hanımefendi,” dedi. “Sorun olmayacağına eminseniz.”

“Eminim,” dedi. “Benim için yaptıklarınıza minnettarım.”

“Biz işimizi yapıyoruz,” dedi adam; biraz çekingen, biraz da gururlu bir hali vardı. Kadın kapıyı yeniden kilitledi ve salona geçti. Durdu ve piyanoya baktı. Sonra kırk beş dakika çalma kararı aldı. Belki de bir saat.

Böylesi daha iyi. Zamanlama da iyi olacak gibi. Emin olamıyorsun. Pek çok konuda uzmansın ama ürolog değilsin. Adamın arabaya dönüşünü izliyorsun ve prostat sorunu olamayacak kadar genç olduğunu görüyorsun. Artık bütün mesele tuvaletinin gelmesi ve geldiğinde kadını yeniden rahatsız etme konusunda sergileyeceği çekingenlik arasında. Şu anda saat 2.30. Adam saat 8 olana kadar en az iki kez daha gider. Belki biri kadın ölmeden, diğeri de öldükten sonra olur.

Kuzey Dakota üzerindeki bulutlar dağıldı. Yaklaşık on bir kilometre aşağıdaki kara parçasını rahatlıkla görebiliyorlardı. İkinci kaptan pilot, kabine geldi ve doğduğu yeri parmağıyla işaret ederek gösterdi. Bismarck’ın biraz güneyinde bir kasaba. Mis-souri Nehri kasabanın tam ortasından geçiyordu ve ince gümüş bir zincir gibi görünüyordu. Adam geri döndüğünde Reacher, navigasyon konusunda düşünüyordu. Bu konu hakkında hiçbir bilgisi yoktu. Virginia’dan

Oregon’a gitmek için Kentucky, Illinois, Iowa, Nebraska, Wyoming ve Idaho üzerinden uçmuştu. Kuzey Dakota’yı göreceğini düşünmemişti. Ama belli ki böylesi daha kısa bir yoldu. Bundan emindi. Ama anlayamıyordu. Yoldan saparak nasıl daha çabuk gidebilirdi?

“Boyayı Lorraine Stanley çaldı,” dedi Harper. “Şiddet olmayışı adamın numara yaptığını gösterir. Ama coğrafya ne anlama geliyor?”

“Bunu konuşmuştuk,” dedi Reacher.

“Kapsamı gösteriyor.”

“Ve hızı.”

Kadın kafasını salladı.

“Ve hareketliliği,” diye ekledi Reacher. “Hareketliliği unutma.”

Sonunda tam bir buçuk saat piyano çaldı. Polis de uzak durduğu için dikkati dağılmadı ve tuşa dokunuştan hiç olmadığı kadar iyi olmuştu. Aklı notalardaydı ve hızını iyice arttırdı. Ta ki ilerleme kısmında biraz dağınıklık hissedene kadar. Sonra yeniden başa döndü ve biraz daha yavaş giderek tempoyu tutturdu. Ne olursa olsun kulağa harika geliyordu. Belki aynı hızda çalışmaya devam ederse daha iyisini yakalayabilirdi. Müzik insanı içine çeken, mantıklı ve dinlendirici bir tondaydı. Kadın da halinden memnundu.

Taburesini geri itti ve parmaklarını birbirine kenetleyip başının üzerine doğru uzatarak gerindi. Sonra tuş takımının kapağını kapatarak ayağa kalktı. Koridordan geçip yukarıya çıktı. Banyoda aynanın karşısına geçip saçını taradı. Giysi odasına girip ceketini aldı. Arabada rahat edeceği gibi kısa bir ceket olmasının yanı sıra, bu havada onu sıcak tutmaya da yetecekti. Ayakkabılarını değiştirdi ve daha ağır bir çift seçti. Bodruma inen kapının kilidini açtı ve garaja girip uzaktan kumanda anahtarla arabanın kapılarını da açmayı başardı. Arabanın içindeki ışıklar yandı. Arabaya bindi ve motoru çalıştırdı. Bu esnada garaj kapısı da açılıyordu.

Araç yoluna çıktı ve garaj kapısını kapatacak düğmeye bastı. Koltuğunda biraz kıpırdandı ve polis arabasının onun yolunu kapatacak şekilde durduğunu fark etti. Motor çalışır halde arabadan indi ve polis arabasına doğru yürüdü. Polis memuru kadını izliyordu. Hemen penceresini açtı.

“Markete gidiyorum,” dedi Scimeca.

Adam bir süre kadının yüzüne baktı ve aklından bütün olası senaryoları geçirdi.

“Ne kadar süreliğine?” diye sordu.

Kadın omuzlarını silkti.

“Yarım saat ya da bir saat,” dedi.

“Markette mi?”

“Almam gereken birkaç şey var.”

Adam biraz daha baktı ve bir karara vardı.

“Tamam ama ben burada bekleyeceğim,” dedi. “Sizin şahsınızı değil, evi gözetliyoruz. Mesken suçları işine bakıyoruz.”

“Bana uyar. Sonuçta gelip beni marketten kaçıracak değiller ya.”

Polis memuru kafasını salladı ama bir şey söylemedi. Motoru çalıştırıp kadının arabasının geçişine izin vermek için biraz ileri gitti. Kadının yokuş aşağı gidişini izledi ve yeniden eski konumuna döndü.

Garajın açıldığını, arabanın çıktığını ve kapının yeniden kapandığını görüyorsun. Kadının araç yolunda durup, arabadan inişini izliyorsun. Crown Vıc ’in penceresi açıldıktan sonra gelişen diyalogu takip ediyorsun. Polisin çekilişini ve kadının uzaklaşmasını görüyorsun. Kadın gidince polis yeniden eski yerine geliyor. Kendi kendine gülümseyip arkana yaslanıyor ve kayalıkların arasında kalıyorsun. Sonra ayağa kalkıyorsun. İşin başına geçiyorsun.

Tepeden sonra sola döndü ve sonra Portland şehir merkezine çıkan yola saptı. Hava soğuktu. Bir hafta daha sıcaklıklar düşerse yakında kar yağacaktı. O zaman da araba tercihi çok anlamsız olacaktı. Herkesin büyük dört çeker jeep tercihleri ya da pikap kamyonetlerinin yanında onun sedanı yere yakın oluşu ve yüksekliğinden ziyade uzunluğu ile dikkat çekiyordu. Altın rengi, krom jantlı, deri koltuklu bir arabası vardı. Milyon dolar gibi çekiciydi ama sadece önden çekişliydi ve çekiş kontrol sistemi yoktu. Çok abartılı olmayan kar yağışlarında

sıkıntı yaşamayacaktı. Fakat yoğun geçen kış günlerinde ya yürüyecek ya da komşularının onu bir yerlere bırakmasını rica etmek zorunda kalacaktı.

Yine de yağ gibi kayan ve sessiz bir arabası olduğu için memnundu. Batıya doğru ilerledi ve sonra sola dönüp alışveriş merkezinin olduğu alana geldi. Yola çıkmak için gelen bir kamyonete yol verip park alanına girdi. Dikkatlice dönüp sağ taraftaki dükkanların önünden geçerek marketin arkasındaki park yerine yanaştı. Oradaki tek arabaydı. Motoru durdurup, anahtarı çantasına attı. Dışarı çıktı ve soğuk havada süpermarkete yürüdü.

İçerisi daha sıcaktı. Bir alışveriş arabası aldı ve her reyonda dolaştı. Vakit harcıyordu. Alışveriş için geliştirdiği bir sistem yoktu. Sadece etrafa bakınıp evde eksik olduğunu bildiği şeyleri alıyordu. Ki bunlar da sayıca fazla değildi. Çünkü market cidden ilgi duyduğu şeyleri satmıyordu. Müzik üzerine kitaplar ya da bahçecilik ürünleri yoktu. Alışverişini tamamlamak üzere kasaya gitmeden evvel yeterince ürün aldığından emin oldu.

Kasiyer kız her şeyi kese kağıdına koydu ve Scimeca, ödemesini peşin yapıp kucağında kese kağıdıyla marketten ayrıldı. Sola dönüp dar kaldırımda yürüyerek dükkanların vitrinlerine baktı. Nefes alıp verdikçe ağzından duman çıkıyordu. Bir hırdavatçının önünde durdu. Eski usul bir yerdi. Her şeyden biraz vardı. Daha önce buradan alışveriş yapmıştı. Çiçekleri için kemik gübresi ve suni gübre almıştı.

Alışveriş paketini tek koluyla tutacak şekilde oynattı ve kapıyı açtı. İçeri girmeden kapının üzerindeki minik çan çaldı. İçeride kasada oturmuş kahverengi paltolu yaşlı bir adam vardı. Müşterisini başıyla selamladı. Scimeca raflar arasında gezindi ve araç gereçlerin yanından geçip dekorasyon köşesine ulaştı. Ucuz duvar kağıtları ve tutkallarla doluydu burası. Boya fırçaları ve boya rulolarını gördü. Ve boya kutularını.

Boyu kadar uzun bir reyondu burası. Raflara asılı renk karte-laları vardı. Marketten aldıklarını yere bırakıp raftan bir kar-tela aldı ve açtı. Renkler, dev bir gökkuşağı gibiydi. Her renk tonu mevcuttu.

“Yardımcı olabilir miyim hanımefendi?” dedi biri.

Kasadaki yaşlı adamdı. Sessizce arkasından yaklaşmıştı ve satış yapmak için hem heyecanlı hem de yardıma hazırdı.

“Bunlar suyla karışır mı?” diye sordu.

Yaşlı adam başını salladı.

“Lateks denir bunlara,” dedi. “Bu da su bazlı demektir. Suyla inceltebilirsiniz. Boya rulonuzu da suyla temizleyebilirsiniz.”

“Koyu yeşilinden istiyorum,” dedi.

Kartelada istediği rengi işaret etti.

“Belki bunun gibi zeytin yeşili,” dedi.

“Avokado yeşili daha çekici,” dedi yaşlı adam.

“Çok açık.”

“Suyla incelteceksiniz, değil mi?”

“Sanırım evet.”

“O zaman sizin istediğiniz renk de açılacak.”

“Ben yine de zeytin yeşilini alacağım,” dedi. “Askeri bir havası olsun istiyorum.”

“Tamam,” dedi yaşlı adam. “Ne kadar?”

“Bir kutu,” dedi. “On bir litre.”

“Çok fazla yeri kaplamaz,” dedi adam. “Ama suyla inceltirseniz belki işinizi görür.”

Adam, kutuyu kasaya taşıdı ve satış işlemine geçti. Kadın parayı nakit ödedi ve adamın tahtadan boya karıştırma çubuğu ile birlikte torbaya koyduğu boya kutusunu aldı. Dükkanın adı, çubuğun üzerine baskı olarak yazılmıştı.

“Teşekkür ederim,” dedi.

Market alışverişini bir koluyla taşırken, diğer elinde hırdavatçıdan aldığı torba vardı. Dükkanların önünden yürüdü. Hava soğuktu. Başını yukarı kaldırdı ve

gökyüzüne baktı. Koyu gri bulutlar gökyüzünü kaplıyordu. Batıdan akın akın geliyorlardı. Son dükkanın yanından arka sıraya geçti. Arabasına koşturdu. Eşyalarını arka koltuğa koydu ve arabaya binip motoru çalıştırdı.

Polis memuru üşümüştü. Bu da odaklanmasını sağlıyordu. Yaz günü boş oturup bir şey yapmayınca uykusu gelirdi ama bu havada böyle bir şey olmasına ihtimal yoktu. O yüzden, tepeden aşağı yaklaşmakta olan figürü bir kilometre uzakla da olsa hemen fark etti. Önce adamın kafasını gördü, sonra omuzlarını, sonra da göğsünü. Her kimse kendinden emin adımlarla polise doğru geliyordu. Yaklaştıkça daha da büyüyor ve netleşiyordu. Gri ve gür saçlar, özenle kestirilmiş ve taranmıştı. Omuzlan, askeri üniforma ile sarmalanmıştı. Yakalardaki ve omuzlardaki kartallara bakınca albay olduğunu anladı. Fakat gömlek ve kravat görmesi gereken yerde bir rahip yakası gördü. Gelen bir rahipti. Ordudan bir din görevlisi. Hızla kaldınmdan yaklaşıyordu. Attığı her adımda yüzü ve yanaklan kıpırdanıyordu. Rahip yakasının beyazı bir görünüyor, bir kayboluyordu. Adam çok hızlı yürüyordu. Adeta koşuyordu.

Polis arabasının az ilerisinde aniden durdu. Kaldınmda dikilip başım yana yatırdı ve Scimeca'nın evine baktı. Polis memuru penceresini açtı. Ne diyeceğini bilmiyordu. Lokal bir vatandaş olsa ***bayım yoldan çekilin*** diyebilirdi. Tonlaması da etkili olurdu. Ama gelen hem bir rahip hem de albaydı. Bir beyefendiydi.

"Affedersiniz?" diye seslendi.

Albay etrafına bakındı ve arabanın yanına gelip eğildi. Uzun boyluydu. Bir elini Crown Vic'in üstüne, diğerini de kapısına koydu. Başını iyice eğip açık pencereden içeri baktı.

"Memur bey," dedi.

"Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Evin hanımını ziyarete geldim," dedi rahip.

"Şu anda evde değil. Ve evde bir tür özel durum var." "Özel durum mu?"

"Evin hanımı koruma altında. Nedenini söyleyemem. Ama sizden araca binip kimlik göstermenizi istemek zorundayım." Albay bir an tereddüt etti. Kafası karışmıştı. Sonra doğruldu ve yolcu kapısını açtı. Eğilip arabaya bindi ve elini ceketinin iç cebine attı. Cüzdanını çıkardı. Açtı ve içinden yıpranmış askeri

kimliğini çıkardı. Polise uzattı. Polis kimliği inceledi ve kimlikteki fotoğrafla yanındaki adamı karşılaştırdı. Sonra kimliği iade etti.

“Pekala, Albayım,” dedi. “Burada benimle birlikte bekleyebilirsiniz, tabii isterseniz. Dışarısı soğuk.”

“Çok soğuk gerçekten,” dedi albay. Oysa polis de kendisi de biraz terlemiş olduğunun farkındaydı. Polis memuru terlemenin, yokuştan yürüyerek gelmesine bağlı olduğunu düşündü.

“Ben bir yere varamıyorum,” dedi Harper.

Uçak alçalıyordu. Reacher ise etkisini kulaklarında hissedebiliyordu. Ayrıca ani manevralarını da hissedebiliyordu. Pilot askerdi ve uçağın yönünü değiştirmek için kullanılan, kuyruğa bağlı uçuş kumanda yüzeyini kullanıyordu. Sivil pilotlar bu kumanda yüzeyini kullanmaktan kaçınıyorlardı. Çünkü yolcular içerideki sarsılmadan hoşlanmıyordu. Bu nedenle sivil pilotlar yan motorları kullanarak diğerlerini bırakıyordu. Sonra uçak yavaş bir hareketle dönüş yapabiliyordu. Fakat asker pilotlar, yolcuların rahatını dert etmiyorlardı. Zaten bilet alan yolcu da yoktu.

“Poulton’un Spokane’den yolladığı raporu hatırlıyor musun?” diye sordu Reacher.

“Ne olmuş o rapora?”

“Kilit orada. Kocaman ve aleni bir ipucu.”

Ana yoldan sola döndü ve sonra kendi evinin caddesine uzanan sağa saptı. Polis yine garaj girişini kapatmıştı. Yolcu koltuğunda oturan biri vardı. Yolun ağzında durdu ve garaja dönmeye hazırdı. Adamın durumu anlayıp yoldan çekilmesini umut etti ama polis kapısını açıp dışan çıktı. Kadınla konuşmak ister gibi bir hali vardı. Kadın penceresini açınca başını içeri sokup arka koltuktaki alışveriş torbalarına baktı.

“İstediklerinizi alabildiniz mi?” diye sordu.

Kadın başıyla onayladı.

“Sorun çıktı mı?”

Kadın yine baş hareketiyle hayır demeyi tercih etti.

“Burada sizi görmek isteyen bir adam var,” dedi polis. “Bir rahip. Ordu mensubu.”

“Arabadaki adam mı?” diye sordu. Aslında her şey ortadaydı ama bir soru sorma ihtiyacı duymuştu. Yoksa rahibin gömlek yakalan durumu ele veriyordu.

“Albay bilmem kim,” dedi polis. “Kimliğine baktım, sorun yok.”

“Gönder gitsin.”

Polis şaşırmıştı.

“Adam DC’den gelmiş,” dedi. “Kimliğine göre orada üste görevli.”

“Nerede görevli olduğumu umurumda değil. Onu görmek istemiyorum.”

Polis bir şey söylemedi. Sadece omzunun üstünden arabasına baktı. Albay arabadan inmeye hazırdı. Yavaşça arabadan çıkıp kaldırıma ayak bastı. Kadına doğru yürüdü. Scimeca’nın arabasının motoru çalışıyordu ve o da kapısını açtı. Dışarı çıkıp rahibin soğuk havada ceketininin önünü kavuşturarak kendisine doğru gelişini izledi.

“Rita Scimeca siz misiniz?” diye sordu rahip. Yeterince yakma gelmişti.

“Ne istiyorsunuz?”

“İyiyseniz sizinle görüşmek istiyorum.”

“İyiysem mi?”

“İyileşme sürecinizi kastediyorum,” dedi. “Yaşadığınız sorunların ardından geçirdiğiniz toparlanma süreci.”

“Sorunlar mı?”

“Saldırılardan sonra demek istedim.”

“Peki ya iyi değilsem?”

“O zaman size yardımcı olabilirim belki.”

Sesi samimi ve kısık bir tondaydı. Çok inandırıcıydı. Kilisede duymaya alışık olduğu bir üsluptu.

“Sizi ordu mu gönderdi?” diye sordu Scimeca. “Resmi bir görüşme mi bu?”

Adam başını iki yana salladı.

“Korkarım ki değil,” dedi. “Onlarla geçmişte pek çok kez tartışmışlığım vardır.”

Kadın anladım der gibi salladı başını. “Eğer rehberlik ve danışmanlık hizmeti sunmaya başladılarsa, sorumluluğu üstlendiler demektir.”

“Bu onların görüşü,” dedi albay. “Maalesef. O nedenle gizli bir görev. Ben son derece katı kurallara karşı çıkarak gizli hareket ediyorum. Ama aksine vicdanım elvermiyor.” Scimeca bakışlarını kaçırdı.

“Neden özellikle beni görmeye geldiniz?” diye sordu. “Benim durumumda olan çok sayıda kadın var.”

“Siz ziyarete geldiğim beşinci kadınsınız,” dedi. “Yalnız yaşayanlarla başladım. Yardıma en çok onların ihtiyaç duyabileceğini düşündüm. Ülkenin dört bir yanını dolaşıyorum.

Bazıları çok faydalı ziyaretler oldu ama bazıları nafile bir çabadan öteye geçemedi. Kendimi zorla kabul ettirmek gibi bir niyetim yok. Ama denemek zorunda olduğumu düşünüyorum.”

Kadın bir süre sessiz kaldı. Hava çok soğuktu.

“Korkarım bu ziyaret de sizin için nafile bir çaba olacak,” dedi. “Teklifinizi geri çeviriyorum. Yardımınızı istemiyorum.”

Albay şaşırmamıştı ama biraz afallamış gibiydi. “Emin misiniz?” diye sordu.

Kadın evet dercesine başını salladı.

“Kesinlikle eminim.”

“Gerçekten mi? Lütfen biraz düşünün. Uzun bir yoldan geldim.”

Kadın cevap vermedi. Sadece sabırsızlanarak polis memuruna baktı. Adam ayaklarını kıpırdatarak rahibin dikkatini çekmeye çalıştı.

“Sordunuz ve cevabınızı aldınız,” dedi bir avukat edasıyla.

Dışarıda bir sessizlik oldu. Scimeca’nın arabasının motoru çalışmaya devam ediyor, egzoz çıktıkça havada keskin bir kimyasal koku oluşuyordu.

“Şimdi buradan ayrılmanızı istiyorum, bayım,” dedi polis memuru. “Bu ev özel koruma altında.”

Albay bir süre kıpırdamadan durdu. Sonra başını öne eğdi.

“Teklifim her zaman geçerli,” dedi. “İstediğiniz zaman tekrar gelebilirim.”

Hızlıca arkasını döndü ve yokuş aşağı yürüyüp gitti. İlerledikçe yokuş adamı yutuyor gibi bir görüntü oldu. Önce bacakları, sonra sırtı, en sonda da kafası çıktı görüntüden. Scimeca adamın ufuk çizgisinde yitip gidişini izledi ve arabasına bindi. Polis de kendi kendine başını sallayıp arabanın tepesine iki kez vurdu.

“Güzel araba,” dedi.

Kadın cevap vermedi.

“Pekala,” dedi adam.

Arabasına döndü. Kapısı açık halde arabayı ileri aldı. Scimeca garaj yoluna girdi. Uzaktan kumanda ile garajın kapısını açtı. İçeri girip kumandanın düğmesine yeniden bastı. Garaj kapısı kapanıp içerisi karanlığa bürünmeden önce polisin, arabasını her zamanki yere çektiğini gördü.

Kapısını açınca arabanın içindeki ışık ortalığı biraz aydınlattı. Bacağının yanındaki kolu çekerek bagaj kapısını açtı. Sonra dışarı çıktı ve arka koltuktaki paketlerini aldı. Bodrum katından geçip merdivenlerden üst kata taşıdığı paketleri mutfağa götürdü. Tezgahın üzerine bıraktı ve tabureye oturup beklemeye başladı.

Araba alçak ve zemine çok yakın ama bagaj epey geniş. Yüksek değil ama geniş. Bu yüzden yan dönüp yatıyorsun ve biraz da sıkışıyorsun. Bacaklarını

kendine doğru çektiğin için cenin pozisyonundasın. İçeri girmek hiç sorun olmadı. Kadın, aynen senin dediğin gibi, kapıları açık bıraktı. Onun uzaklaşıp markete girmesini izledin. Sonra arabanın yanına gittin, şoför kapısını açtın ve yandaki kolu çekerek bagajı açtın. Kapıyı tekrar kapatıp arabanın etrafından dolaştın ve bagajı açtın. Bagajın içi boştu. Seni izleyen herhangi birini de görmedin. Adeta yuvarlanarak bagajdan içeri girdin ve kapağı çekip kapattın. Kolay oldu. Bagaj kapağına monteli tutamaçlar vardı. O nedenle kavraması ve kapatması sıkıntı olmadı.

Uzun bir süre bekledin. Sonra kadının arabaya dönüp motoru çalıştırdığını duydun. Egzozun bulunduğu yer, sağ bacağının altında bir ısınmaya yol açıyordu. Hiç de rahat bir yolculuk olmadı. Biraz sağa sola savruldun. Geçtiğiniz yolları zihninde canlandırabiliyordun ve eve geldiği anı tahmin edebildin. Polisin konuştuğunu duydun. Bir sorun vardı. Sonra

aptal bir rahibin sesini duydun, yalvarıyordu. Biraz gerildin. Paniklemeye başladın. Dışarıda neler oluyordu böyle? Ya rahibi eve buyur ederse? Ama fazla geçmeden adamın teklifini geri çevirdi. Sesindeki soğukluğu duyabiliyordun. Karanlıkta kendi kendine gülümsedin ve zaferini kutlamak ister gibi ellerini açıp kapattın. Kadının garaja girip park edişini bekledin. Akustik değişti. Motor daha gürültücü bir hal aldı. Egzozun garaj duvarları ve zeminine çarptığını hissedebiliyordun. Sonra motor sustu ve etraf sessizleşti.

Bagajı açık bırakmayı unutmamıştı. Açacağını biliyordun; çünkü unutmamasını tembihlemiştin. Sonra kadının ayak seslerinin uzaklaştığını ve kapıların birer birer kapandığını işittin. Bagaj kapağını kaldırdın ve dışarı çıktın. Şimdi karanlıkta dikiliyor ve gerinerek esniyorsun. Sağ bacağında egzoz sıcaklığının canını yaktığı yeri ovalıyorsun. Sonra arabanın önüne doğru yürüyorsun. Eldivenlerini sıkıca yukarı doğru çekiyorsun ve arabanın önündeki çamurluğa oturup beklemeye başlıyorsun.

BOLUM - 29

Uçak diğer tüm Boeing'ler gibi Portland Uluslararası Havaalam'na iniş yaptı. Fakat kısa bir ilerlemenin ardından terminalden biraz uzak bir apronda durdu. Üzerinde merdiven taşıyan bir pikap yavaşça uçağa yaklaştı. Pikapın arkasından da bir minivan geliyordu. İki araç da tertemizdi ve parlıyordu. Üzerleri Boeing'in kurumsal renkleri ile donatılmıştı. Uçuş ekibi bilgisayar verilerini analiz etmek için uçakta kaldı. Minivan, Reacher ve Harper'ı alıp iç hatlar geliş

terminaline bıraktı. Burada bekleyen çok sayıda taksi vardı. Taksi sırasının en önünde Caprice model bir araba vardı. Şoförü bölgeye hakim biri değildi. O nedenle Mount Hood eteklerindeki küçük kasabayı bulabilmek için haritaya bakmak zorunda kaldı.

Kadın tam beş dakikadır evde bekliyordu ve birden kapının zili çaldı. Polis geri gelmişti. Kadın mutfaktan çıkıp koridor boyunca yürüdü ve önce kilidi, sonra da kapıyı açtı. Polis verandada dikiliyor ve bir şey söylemeden yüz ifadeleri ile derdini anlatmaya çalışıyordu.

“Merhaba,” dedi Scimeca.

Sonra adamın yüzüne baktı. Ne gülümsedi ne de başka bir tepki verdi.

“Merhaba,” dedi polis.

Kadın bekledi. Adamın derdini dile getirmesini bekliyordu. Bunda utanacak bir şey yoktu.

“Bilin bakalım ne için geldim?” dedi adam.

“Ne için?”

“Lavaboyu kullanabilir miyim?”

Soğuk hava Scimeca’nın bacaklarını sardı. Kot pantolonundan içeri işlediğini hissedebiliyordu.

“Tabii ki,” dedi.

Adam içeri girince kapıyı kapattı ve ısınmaya çalıştı. Adam tuvalete girip çıkana kadar olduğu yerde kaldı.

“İçerisi güzel ve sıcak,” dedi polis.

Kadın başını evet dercesine salladı ama sözlerinin doğru olmadığını biliyordu. Çünkü evi mümkün olduğunca düşük ısıda tutuyordu. Piyanonun tınısını bozmamak için. İçerisi çok sıcak olursa piyanonun ahşabı kuruyabilirdi.

“Araba da, dışarıdaki hava da çok soğuk,” dedi polis.

Kadın yine başını salladı.

“Motoru çalıştırın,” dedi. “Kaloriferi açın.”

Adam başını itiraz eder gibi iki yana salladı. “Bu şekilde beklememe izin yok. Motoru rölantiye alamam. Hava kirliliği ile ilgili bir mevzuat.”

“O zaman biraz uzaklaşın,” dedi. “Etrafta bir tur atıp ısının. Ben evde güvendeyim.”

Adam beklediği daveti alamamıştı. Ama bir süre kendisine sunulan alternatifi düşündü. Sonra yeniden başını salladı.

“Rozetimi elimden alırlar,” dedi. “Burada kalmak zorundayım.”

Kadın cevap vermedi.

“Rahip yüzünden sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim,” dedi. Adamı orada tutup ikisini yüzleştirdiği anı hatırlatıyordu.

Kadın başını öne eğdi.

“Size bir fincan sıcak kahve getireyim,” dedi. “Beş dakika sonra hazır olur, tamam mı?”

Adam bu duruma memnun olmuş gibi bakıyordu. Yüzünde mahcup bir gülümseme belirdi.

“O zaman yine tuvaleti kullanmam gerekir,” dedi. “Sıvı hiçbir şey içimde durmuyor sanki.”

“Ne zaman isterseniz kullanabilirsiniz,” dedi kadın.

Sonra adamı dışarı uğurlayıp kapıyı kapattı. Mutfağa gitti ve kahve makinesini çalıştırdı. Kahve hazır olana kadar alışveriş torbalarının yanında durdu. Evdeki en büyük fincanı aldı ve kahveyle doldurdu. Dolaptan çıkardığı kremadan ilave etti ve biraz da şeker kattı. Polisin krema ve şeker seven genç, hafif kilolu bir adam olduğu belli oluyordu. Fincanla birlikte dışarı çıktı ve araç yolundan ilerledi. Kahvenin dumanı tütüyor ve geçtiği yol boyunca havada ince bir çizgi bırakıyordu. Adamın oturduğu taraftan camı tıklattı ve adam başını çevirip

kadınla karşılaşınca gülümseyip penceresini açtı. Fincanı iki eliyle aldı ve kendini biraz garip hissetti.

“Teşekkür ederim,” dedi.

Aşırı kibarlık sergileyerek fincanı dudaklarına götürdü ve o esnada kadın arabadan uzaklaşıp evin araç yoluna girmişti bile. Evden içeri girip kapıyı kapattı. Sonra kilitledi ve arkasını döndüğünde ziyaretçisinin garaja inen merdivenlerin başında sessizce beklediğini gördü.

“Merhaba Rita,” dedi ziyaretçi.

O da, “Merhaba,” diyerek karşılık verdi.

Taksi, 205 yolu üzerinden güneye ilerledi ve 26 yolundan doğuya döndü. Öyle bir gidiyordu ki bu adresten sonraki durağı hurda yığını olacak gibiydi. Kapı kollarının kenarındaki renklerle, dışarıdaki renkler birbirini tutmuyordu. Belli ki üç yıl kadar New York’ta, sonra bir üç yıl da Chicago’nun kırsalına çalışmıştı. Ama her şeye rağmen yeterince düzgün ilerliyordu ve taksimetre New York ya da Chicago’ya kıyasla daha yavaş atıyordu. Bu durum epey önemliydi; çünkü Reacher cebinde neredeyse hiç para olmadığını hatırladı.

“Neden hareketlilik bu kadar önemli?” diye sordu Harper. “Çünkü en büyük yalanlardan biri bu,” dedi Reacher. “Biz de bu yalanı olduğu gibi yuttuk.”

Scimeca evin ön kapısının ardında sakince dikiliyordu. Ziyaretçi ise koridorun diğer ucundan onu süzüyordu gözleriyle. “Boyayı aldın mı?”

Scimeca evet dercesine salladı başını.

“Evet, aldım,” dedi.

“O zaman hazır mısın?”

“Emin değilim.”

Ziyaretçi, kadına bir süre daha baktı. Onu, sakin ve odaklanmış bakışlarla izliyordu.

“Şimdi hazır mısın?”

“Bilmiyorum.”

Ziyaretçi gülümsedi.

“Bence hazırsın. Buna gerçekten inanıyorum. Sen ne düşünüyorsun? Hazır mısın?”

Scimeca başını ağır hareketlerle salladı.

“Evet, hazırım,” dedi.

“Polisten özür diledin mi?”

“Evet, ondan özür diledim.”

“İçeri girmesine izin vermek lazım, değil mi?”

“Ne zaman ihtiyacı olursa gelebileceğini söyledim.”

“Seni bulması lazım. Seni bulanın o olması gerek. Ben bu şekilde olmasını istiyorum.”

“Tamam,” dedi Scimeca.

Ziyaretçi uzunca bir süre sessiz kaldı ve öylece bir şey demeden dikilip dikkatle olan biteni izledi. Scimeca tuhaf bir psikoloji içinde bekliyordu.

“Evet, beni bulanın o olması lazım,” dedi. “Tabii sen böyle olmasını istiyorsan.”

“Rahibin yanında da çok iyiydin,” dedi ziyaretçi.

“Bana yardım etmek istedi.”

“Kimse sana yardım edemez.”

“Sanırım haklısın,” dedi Scimeca.

“Hadi mutfağa geçelim,” dedi ziyaretçi.

Scimeca kapıdan uzaklaştı. Daracık koridorda ziyaretçinin yanından geçti ve mutfağa yöneldi.

“Boya hemen şurada,” dedi.

“Göster.”

Scimeca torbadaki boya kutusunu çıkardı ve telden sapını kavrayıp havaya kaldırdı.

“Zeytin yeşili,” dedi. “Ellerindeki en yakın renk buydu.” Ziyaretçi kafasını salladı ve “Güzel,” dedi. “İyi iş çıkarmışsın.”

Scimeca’nm yanakları takdir almanın getirdiği memnuniyetle kızardı. Bembeyaz yüzüne pembelik geldi.

“Şimdi odaklanmalısın,” dedi ziyaretçi. “Çünkü seninle çok sayıda bilgi paylaşacağım.”

“Ne hakkında?”

“Senden yapmanı istediklerim hakkında.”

Scimeca başıyla onayladı.

“Tamam,” dedi.

“Öncelikle gülümsemelisin,” dedi ziyaretçi. “Bu kısım çok önemli. Benim için çok büyük bir anlamı var.”

“Tamam,” dedi Scimeca.

“O halde benim için gülümseyebilir misin?” “Bilmiyorum.”

“Denesen olmaz mı?”

“Pek gülümseyemiyorum artık.”

Ziyaretçi anladığını gösterir bir jestle duygularını paylaştı. “Biliyorum ama yine de dene. Olur mu?”

Scimeca başını öne eğdi ve odaklandı. Başını kaldırdığında

yüzünde belli belirsiz çekingen bir gülümseme vardı. Gülümsemeden ziyade,

dudağının kenarında tuhaf bir açı gibi duruyordu. Yine de hiç yoktan iyiydi. Çaresizce bu gülümsemeye sığındı.

“Çok hoş,” dedi ziyaretçi. “Unutma, senin her zaman gülümsemeni istiyorum.”

“Tamam.”

“Yaptığımız işten mutlu olmalıyız, değil mi?”

“Haklısın.”

“Boya kutusunu açmak için bir şeye ihtiyacımız var.”

“Alet takımım aşağıda,” dedi Scimeca.

“Tornavidan var mı?”

“Tabii ki,” dedi Scimeca. “Sekiz ya da dokuz tane var.”

“Büyük bir tanesini getirir misin?”

“Tabii.”

“Gülümsemeyi unutma, tamam mı?”

“Özür dilerim.”

Kahve fincanı, Crown Vic’in fincan tutacağı için fazlaca büyüktü. O yüzden kahveyi çabucak bitirmek zorundaydı. Yudumlar arasında fincanı bırakacak bir yeri yoktu. Bu durum başına sıkça geliyordu. Bir partide elinde bir şişe ile dikiliyorsa, birasını barda oturup içtiği anlara kıyasla daha hızlı bitiriyordu. Sigara içmek gibi. Eğer bir kültablası varsa ve sigarasını üzerine bırakabiliyorsa, o sigara yolda yürürken içtiği ve kısa sürede bitirdiği sigaraya kıyasla daha uzun ömürlü oluyordu.

Şimdi de boş fincanı bacağına dayamış, eve götürüp götürmeme konusunu düşünüyordu. ***Fincanınızı geri getirdim,*** diyebilirdi. Çok teşekkür ederim. Bu vesileyle dışarının ne kadar soğuk olduğu konusunda birkaç mesaj verebilirdi. Belki evin koridoruna konacak bir sandalye üzerinde nöbetine devam ederdi. Bu konuda kimsenin şikayetçi olacağını sanmıyordu. Hem böylece daha iyi koruma

sağlayabilirdi.

Fakat yeniden zili çalma konusunda tedirgindi. Kadın sert bir mizaca sahipti. Nasıl tepki vereceğini kestiremiyordu. Fincanını geri getirip kibarlık yapmanın karşılığında nasıl bir muamele görecekti? Rahibi onun için uzaklaştırmış olması bir işe yarayacak mıydı? Fincanı dizinin üzerinde hoplattı, zıplattı. Şu anda hissettiği üşüme ile kadından alacağı tepki arasında bir denge kurmaya çalışıyor, hangisinin daha ağır bastığını hesaplıyordu.

Taksi Gresham, Kelso ve Sandy kasabalarından geçti. Route 26 otoyolunun diğer adı da Mount Hood Otoyolu'ydu. Yol hafif yokuş halini almaya başladı. Yaşlı V-8 zorlanıyordu.

"Kim?" diye sordu Harper.

"Kilit unsur, Poulton'un Spokane'den yolladığı raporda."

"Neymiş o?"

"Büyük ve aleni bir ipucu. Fakat fark etmek benim açımdan çok zaman aldı."

"UPS konusu mu? Bunun üzerinden defalarca geçtik."

"Hayır, ondan önce. Hertz konusunu düşün. Kiralık araba işi."

Scimeca elinde tornavida ile bodrum katın merdivenlerinden yukarı çıktı. Elindeki en büyük üçüncü tornavidaydı. Yaklaşık yirmi santim uzunluğundaydı. Bıçak kısmı boya kutusunun kapağını kaldırmak için uygun bir incelikteydi ama kaldıraç olarak kullanılmaya dayanıklı bir kalınlığı vardı.

"Sanırım en iyisi bu," dedi. "Kullanma amacı açısından tabii."

Ziyaretçi tornavidaya uzaktan baktı. "Eminim ki bir sorun olmayacaktır. Senin için sıkıntı olmayacaksa, benim için dert değil. Çünkü asıl kullanacak olan sensin."

Scimeca başını salladı.

"Bence uygundur," dedi.

“Peki, banyon nerede?”

“Üst katta.”

“Bana banyonu göstermek ister misin?”

“Olur.”

“Boyayı da getir,” dedi ziyaretçi. “Ve tabii tornavidayı.”

Scimeca mutfağa geri döndü ve boya kutusunu aldı.

“Karıştırma çubuğuna ihtiyacımız var mı?” diye seslendi.

Ziyaretçi bir an tereddüt etti. ***Yeni prosedür, yeni bir teknik gerektirir.***

“Evet, onu da getir.”

Karıştırma çubuğu yaklaşık otuz santim uzunluğundaydı. Scimeca çubukla tornavidayı sol elinde tutuyordu. Sağ eliyle de boya kutusunu aldı.

“Bu taraftan,” dedi.

Mutfaktan yukarı çıkarak yolu gösterdi. Üst katta koridordan geçip yatak odasına girdi. Oradan da banyoya.

“Burası,” dedi.

Ziyaretçi etrafa bakındı. Banyolar konusunda uzmanlaşmıştı. Ne de olsa bu, beşinciydi. Muhtemelen ortalama bir bütçe ile hazırlamıştı. Biraz eski modaydı. Yine de evin yaşına uygundu. Parlak ve süslü bir mermer doku burada açıkça sırıtırdı.

“Eşyaları yere bırakır mısın?”

Scimeca eğildi ve boya kutusunu yere koydu. Metal kutu fayansa temas edince içindeki sıvı ***blop*** sesi çıkardı. Kutunun tel sapını kıvırdı ve yana yatırdı. Sonra tornavida ve karıştırma çubuğunu kapağın üzerine bıraktı. Ziyaretçi paltosunun cebinden siyah plastikten yapılma ve katlanmış bir çöp poşeti çıkardı. Sallayarak poşeti katlarından çözdü, açtı.

“Giysilerini buraya koymanı istiyorum.”

***

Fincanı elinde tutarak arabadan indi. Kaputun önünden geçerek bahçedeki araç yoluna girdi. Kapıya uzanan yolda ilerledi. Verandanm merdivenlerini çıktı. Fincanı diğer eline aldı ve zile basmaya hazırdı. Sonra duraksadı. İçeriden hiç ses gelmiyordu. Piyano sesi de yoktu. Bu iyiye mi yoksa kötüye mi işaretti? Kadın obsesif gibi durmadan aynı şeyi çalıp duruyordu. Çalışmasının ortasında rahatsız edilmekten de pek hoşlanmıyor gibiydi. Fakat şimdi piyano çalmıyorsa, daha önemli başka bir işi olabilirdi. Belki de uyuyordu. Büro’daki adam sabah 6’da kalktığını söylemişti. Öğleden sonra ***siesta*** yapıyor olabilirdi. Belki de kitap okuyordu. Her ne ile uğraşıyorsa, muhtemelen adamın kapıya dayanmasını istemiyordu. Daha önce böyle bir beklentisi olduğuna dair tek bir sinyal bile vermemişti.

Orada kararsız bir şekilde dikilmiş, eli zile yakın bir şekilde havada kalmıştı. Sonra elini indirdi ve arkasını dönüp geri gitti. Merdivenlerden inip yola, oradan da araç yoluna geçti. Arabanın önünden dolaşıp kapıyı açtı. İçeri oturup fincanı yolcu koltuğunun önündeki yere bıraktı.

Scimeca’nın kafası karışmıştı.

“Hangi giysilerimi?” diye sordu.

“Üzerindekileri,” dedi ziyaretçi.

Scimeca hafifçe başını salladı.

“Tamam,” dedi.

“Yüzündeki gülümsemeden memnun değilim, Rita,” dedi ziyaretçi. “Biraz silik gibi.”

“Özür dilerim.”

“Aynaya bak ve bana yüzünde mutlu bir gülümseme olup olmadığını söyle.”

Scimeca aynaya döndü. Bir süre kendine baktı ve yüzündeki kasları teker teker çalıştırdı. Ziyaretçi kadının aynadaki yansımasına bakıyordu.

“Koca bir gülümseme bekliyorum. Gerçekten mutlu bir gülümseme olsun, tamam mı?”

Scimeca arkasını döndü.

“Bu nasıl?” diye sordu. Mümkün olduğunca büyük bir gülümseme vardı yüzünde.

“Çok iyi,” dedi ziyaretçi. “Beni mutlu etmek istiyorsun, değil mi?”

“Evet, istiyorum.”

“O zaman giysilerini poşete koy.”

Scimeca kazağını çıkardı. Dar boğazlı, sık örgülü bir yün kazaktı. Etek uçlarından tutup başının üstünden geçirdi ve çıkardı. Üzerinden çıkınca şöyle bir sallayıp düzeltti ve poşete attı. İçinde pamuklu flanel kumaştan bir bluz vardı. O kadar çok yıkanmıştı ki iyice yumuşamış ve şekilsiz bir hal almıştı. Düğmeleri yukarıdan aşağı çözdü ve pantolonun içine sıkıştırdığı kısmı dışarı çıkardı. Sonra bluzu tamamen çıkarıp poşete attı.

“Şimdi biraz üşüdüm,” dedi.

Kot pantolonun düğmesini açtı ve fermuarını indirdi. Sonra bacaklarından aşağı sıyırdı. Ayakkabılarını çıkardı ve kot pantolonu ayaklarından geçirip yere bıraktı. Sonra ayakkabılarla kot pantolonu alıp rulo yaparak poşete attı. Çoraplarını tek tek poşete koydu.

“Acele et, Rita,” dedi ziyaretçi.

Scimeca başını salladı ve ellerini arkasına götürüp sutyenini çözdü. Çıkarıp poşete attı. Külodunu indirdi ve ayaklarından geçirerek çıkardı. Onları da top yapıp poşete fırlattı. Ziyaretçi poşetin ağzını kapattı ve yere bıraktı. Scimeca çırılçıplak bekliyordu.

“Küvetin musluğunu aç,” dedi ziyaretçi. “Üşüdüğün için suyu sıcak ayara getir.”

Scimeca eğildi ve küvetin gider deliğine tıkaç taktı. Su geçirmez plastik bir tıkaçtı ve ucunda bir zincir vardı. Muslukları açtı. Üç birim sıcak suya karşılık bir birim soğuk su.

“Boya kutusunu aç,” dedi ziyaretçi.

Scimeca eğildi ve tornavidayı aldı. Tornavidanın ucuyla kapağı kaldırdı. Tornavidayı sabit tutup boya kutusunu döndürdü. Bir, iki, üç derken kapak tamamen açıldı.

“Dikkat et. Ortalığı kirletmeni istemiyorum.”

Scimeca kapağı dikkatlice yere koydu. Bakışlarını kaldırdı ve ziyaretçiye baktı.

“Boyayı küvete dök.”

İki eliyle tuttuğu boya kutusunu kaldırdı. Büyüktü ve tutmak kolay değildi. Avuçlarının arasında tutup küvete taşıdı. Yan tutarak boyayı akıtmaya başladı. Boya epey kalındı. Amonyak kokuyordu. Boya kutusunun ağzından dökülerek suya karıştı. Musluktan dökülen suyla temas ettiği yerde küçük daireler oluşuyordu. Spiral çizerek dökülüyor ve ağır olduğu için dibe çöküyordu. Su, boyayı çözmeye başlayınca suyun içinde yeşil bulutlar oluşmaya başladı. Boya kutusunun dibinde kalanlar da dökülsün diye kutuyu baş aşağı tuttu. Boya ince bir çizgi halinde akmaya devam etti ve sonunda bitti.

“Dikkat et,” dedi ziyaretçi. “Şimdi kutuyu yere bırak. Ve ortalığı kirletme.”

Kadın kutuyu düzeltti ve yavaşça yerdeki kapağın yanma bıraktı. Boş olduğu için tuhaf bir çınlama sesi çıkardı. Küvete döküldüğü kısımdan süzülen boya, metal kutunun dış yüzünü kapladı.

“Şimdi karıştırma çubuğunu al ve karıştır.”

Çubuğu aldı ve küvetin yanında çömeldi. Çubuğu dibe çöken boyanın olduğu yere doğru indirip karıştırdı.

“Karışıyor,” dedi.

“Bu yüzden lateks boya aldın,” dedi ziyaretçi.

Boya çözündükçe renk değişti. Koyu zeytin yeşilinden, yeni yeşeren çim yeşiline döndü. İnceldi ve süt kıvamına geldi. Ziyaretçi dikkatle izliyordu. Şimdi tamam olmuştu. Gerçeği kadar etkileyici değildi ama boya kullanmak ne kadar etki yaratacaksa o kadarını sağlamaya hazırdı.

“Tamam, yeter. Çubuğu kutuya koy. Etrafı kirletmek yok.”

Scimeca çubuğu yeşil sudan çıkarıp hafifçe salladı. Sonra elini arkaya uzatıp çubuğu kutuya koydu.

“Tornavidayı da koy.”

Tornavidayı da çubuğun yanında duracak şekilde kutuya koydu.

“Kapağı kapat.”

Kapağı kaldırdı ve kutunun üstüne bıraktı. Karıştırma çubuğu biraz uzun kaldığı için kapak tam olarak oturmuyordu.

“Muslukları kapatabilirsin artık.”

Arkasını döndü ve suyu kapattı. Su, küvetin kenarına yaklaşık on beş santim kalacak kadar yükselmişti.

“Karton kutuyu nereye kaldırmıştın?”

“Bodrum katına,” dedi. “Ama kutuyu götürdüler.”

“Biliyorum. Ama tam olarak neresi olduğunu hatırlıyorsun, değil mi?”

Scimeca başını sallayarak evet dedi.

“Uzun bir süre orada kaldı.”

“Şimdi kutuyu alıp oraya götürmeni istiyorum,” dedi ziyaretçi. “Karton kutunun olduğu yere. Yapabilir misin?”

Scimeca yine başını salladı.

“Evet, yapabilirim,” dedi.

Tel saptan tutup kaldırdı kutuyu. Tam oturmayan kapak düşmesin diye eliyle destek oldu. Kutuyu önünde tutuyordu. Bir eli sapında, diğer eli kapağının üzerindeydi. Merdivenlerden indi ve koridordan geçip garaja ve oradan da bodruma gitti. Ayaklan soğuk betona basar halde bir süre dikildi. Sonra sola doğru kaydı ve kutuyu yere bıraktı. Karton kutunun durduğu alanın ortasına

denk gelecek şekilde koymuştu.

Taksi yokuşta zorlanarak ilerliyordu ve bir alışveriş merkezinin önünden geçti. Bir süpermarket ve bir dizi dükkan vardı. Otoparkın çoğu boştu.

“Neden geldik buraya?” diye sordu Harper.

“Çünkü sıradaki kurban Scimeca,” diye yanıtladı Reacher. Taksi ilerledikçe Harper başım salladı.

“Kim olduğunu söyle.”

“Nasıl olduğunu düşün,” dedi Reacher. “Nihai kanıtımız da bu.”

Scimeca boş kutuyu birkaç santim sağa itti. Dikkatlice baktı. Kendi kendine onay verip arkasına döndü ve koşarak yukarı çıktı. Acele etmesi gerektiğini hissediyordu.

“Nefes nefese mi kaldın?” diye sordu ziyaretçi.

Scimeca yutkundu ve başını sallayarak evet dedi. “Koştum,” dedi. “Koşarak geldim.”

“Tamam, bir dakika dinlen.”

Derin derin nefes aldı ve saçını yüzünden çekip geri itti. “Ben iyiyim,” dedi.

“O zaman şimdi küvete girme zamanı.”

Scimeca gülümsedi.

“Yemyeşil olacağım,” dedi.

“Evet,” dedi ziyaretçi. “Her yerin yeşil olacak.”

Scimeca küvetin yanında durdu ve ayağını kaldırdı. Önce başparmağını suya değdirdi ve sonra ayağını tamamen suya soktu.

“Su sıcak,” dedi.

Ziyaretçi başını salladı ve “Bu iyi işte,” dedi.

Scimeca ağırlığını suya soktuğu ayağına verip diğer ayağını kaldırdı. Sonra onu da küvete soktu ve baldırlarına kadar yeşile batmış halde küvette dikildi.

“Şimdi otur. Ama dikkatli ol.”

Ellerini küvetin kenarına koydu ve yavaşça alçaldı.

“Bacaklarını dosdoğru uzat.”

Bacaklarını öne uzatınca diz kapakları yeşil suyun içinde kayboldu.

“Kollarını sok.”

Küvetin kenarlarını bıraktı ve kollarını içeri sokup bacaklarının yanına uzattı.

“Güzel,” dedi ziyaretçi. “Şimdi yavaşça ve dikkatlice öne doğru kay.”

Kadın suyun içinde öne doğru kaydı. Dizleri bir an için yukarı çıktı. Yeşile boyanmıştı ve boya teninin üzerinde dans ediyordu. Arkasına uzandı ve sıcaklığın tüm vücuduna yayıldığını hissetti. Su omuzlarını da örtmüştü.

“Başını geriye at.”

Başını geriye attı ve tavana baktı. Saçlarının suda yüzdüğünü hissedebiliyordu.

“Daha önce hiç istiridye yedin mi?” diye sordu ziyaretçi.

Kadın başını salladı. Başı kıpırdadıkça saçları da hareketleniyordu.

“Bir ya da iki kez,” dedi.

“Nasıl hissettirdiğini hatırlıyor musun? Ağzına atıyorsun ve sonra birden bütün halinde yutuyorsun, değil mi? Tek seferde yutkunup boğazından kaydırıyorsun.”

Kadın yine başını salladı.

“İstiridye severim,” dedi.

“Şimdi dilinin istiridye olduğunu düşün,” dedi ziyaretçi.

Kadın, bakışlarını ziyaretçinin olduğu yöne döndürdü. Şaşırmıştı.

“Anlamadım,” dedi.

“Dilini yutmanı istiyorum. İstiridye gibi birden, tek seferde yutmalısın.”

“Nasıl yaparım bilmiyorum.”

“Deneyebilir misin?”

“Tabii, denerim.”

“Tamam, dene bakalım.”

Kadın konsantrasyonunu topladı ve denedi. Dilini aniden geri attı ama bir şey olmadı. Sadece boğazından tuhaf bir ses geldi.

“İşe yaramadı,” dedi.

“Parmağını kullan,” dedi ziyaretçi. “Diğerleri hep parmakları yardımıyla başardılar.”

“Parmağım mı?”

“Dilini parmağın yardımıyla geri it. Diğerlerinde işe yaradı.” “Tamam.”

Elini kaldırdı. Boya, kolundan aşağı süzüldü ve karışım, kıvamı mükemmel olmayan suya katıldı.

“Hangi parmağım?” diye sordu.

“Orta parmağım dene,” dedi ziyaretçi. “O en uzun olanı.” Orta parmağım uzattı ve diğerlerini büktü. Ağzını açtı. “Tam dilinin altına koy,” dedi ziyaretçi. “Ve sert bir şekilde geri it.”

Kadın ağzını daha geniş açtı ve dilini geri itti.

“Şimdi yutkun.”

Kadın yutkundu. Gözleri panikle fal taşı gibi açıldı.

BOLUM - 30

Taksi, polis arabası ile burun burunayken durdu. îlk inen Reacher oldu. Çünkü hem acelesi vardı ve gergindi hem de parayı Harper'm ödemesini istiyordu. Kaldırımda durdu ve etrafa bakındı. Yola indi ve polisin penceresine yöneldi.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu.

Polis, "Siz kimsiniz?" diye karşılık verdi.

"FBI," dedi Reacher. "Burada her şey yolunda mı?"

"Rozetinizi görebilir miyim?"

"Haıper, şu adama rozetini göster," dedi Reacher.

Taksi uzaklaştı ve köşeyi geniş alarak döndü. Harper cüzdanını çantasına kaldırdı ve rozetini aldı. Altın rengi, başı hafif yana yatık kartal belirdi. Polis rozete bakınca rahatladı. Harper rozeti çantasına geri kaldırdı ve kaldırımda dikilip eve baktı.

"Ortalık sessiz," dedi polis penceresinden.

"İçeride mi?" diye sordu Reacher.

Polis garaj kapısını işaret etti.

"Şimdi marketten geldi," dedi.

"Dışarı mı çıktı?"

"Dışarı çıkmasına engel olamam ya," dedi polis.

"Arabasını kontrol ettin mi?"

"Sadece kadını ve iki alışveriş torbasını gördüm. Kendisini görmeye gelen bir rahip vardı. Ordu mensubuydu ve danış-malık mı ne yapıyormuş. Kadın, adamı içeri almadan uzaklaştırdı."

"İnanırım. Pek dindar değildir," dedi Reacher.

“Bir de bana sor,” dedi polis.

“Tamam,” dedi Reacher. “Biz içeri giriyoruz.”

“Tuvalete gideyim deme,” diye ekledi polis.

“Neden?”

“Evde rahatsız edilmekten pek memnun değil.”

“Riski göze alıyorum,” diye yanıtladı Reacher.

“O zaman bunu da ona verir misiniz?” diye sordu polis.

Arabanın içine eğildi ve boş fincanı aldı. Pencereden dışarı uzattı.

“Bana kahve getirmişti,” dedi. “Tanıdıkça iyi bir kadın olduğunu anlıyorsun.”

“Evet, öyledir,” dedi Reacher.

Fincanı aldı ve Harper’ın peşinden araç yoluna girdi. Veranda merdivenlerini çıktı ve kapıya ulaştı. Harper zile bastı. Reacher zil sesinin yankılanışını dinledi. Harper on saniye bekledi ve yine zile bastı. Metalik bir ses, yankı ve sessizlik serisi yeniden izlendi.

“Nerede bu kadın?” diye sordu.

Üçüncü kez bastı zile. Ses, yankı, sessizlik. Endişeli bir ifadeyle Reacher’a baktı. O da kapının kilidine bakıyordu. Büyük ve kalındı. Muhtemelen yeniydi. Hayat boyu garanti vaatlerinin hepsini taşıyor olmalıydı. Kilidin yuvası da bir o kadar sağlam olmalıydı ve kapının çerçevesi ile bütünleşmişti. Kapının çerçevesi de yüz yıllık Oregon çamlarından yapılmadır diye düşündü. İnsanlık tarihinin en sağlam inşaat kerestesidir. Yıllar içinde kurur ve çelikten farkı kalmaz.

“Kahretsin,” dedi.

Geri çekildi ve polisin verdiği fincanı verandanın korkuluğuna bıraktı. Sonra ayağının altıyla kilide doğru sağlam bir tekme attı.

“Ne yapıyorsun sen?” diye bağırdı Harper.

Geri çekilip kapıya bir kez daha vurdu. İki ve üçüncü kez daha vurdu. Kerestenin kendini bırakmaya başladığını hissetti.

Verandanın korkuluklarını, kayak takımındaki batonlar misali tuttu ve kendini ileri fırlattı. 104 kiloluk bedeninin ağırlığı ile kilide asıldı. Kapının çerçevesi çatladı ve kapı koridora doğru düştü.

“Yukarı,” dedi nefes nefese.

Hızla yukarı koştu ve Harper da peşindeydi. Yatak odasına daldı. Yanlış yatak odasıydı. Yatak örtüleri düşük kaliteydi ve odada ağır bir koku vardı. Misafir odasıydı. Yan odaya girdi. Burası doğru odaydı. Yatak düzgünce örtülmüş, üzerindeki yastıklardan uyku kokusu geliyordu. Komodinin üzerinde telefon ve bir bardak su vardı. Yandaki kapı aralıktı. Odadan geçip kapıyı ardına kadar açtı. Banyoya gelmişti.

Aynalar, lavabo ve duş haznesi.

Korkunç yeşil renkli suyla dolu bir küvet.

Scimeca suyun içinde.

Ve Julia Lamarr.

Julia Lamarr, küvetin üzerine eğilmiş haldeyken doğrulup arkasını döndü ve Reacher’la yüz yüze geldi. Üzerinde kazak, pantolon ve siyah deri eldivenler vardı. Yüzü nefret ve korku ile bembeyaz kesilmişti. Ağzı yarı açıktı. Çarpık dişleri panikle iyice kenetlenmişti. Kadını kazağından tuttuğu gibi savurdu ve kafasına doğru bir yumruk attı. Kocaman bir elden gelen yumruk, öfkenin fiziksel bir hale bürünmesi anlamına geliyordu. Attığı darbe kadının çenesine isabet etti ve Julia Lamarr’ın başı yumruğun geldiği yönün aksine savrulup duvara çarptı. Kadın kamyon çarpmış gibi yere yığıldı. Reacher onun yere düştüğünü göremeden küvete döndü. Scimeca hafifçe yukarı kaymış, çıplak, gözleri kocaman açık, başı geride ve ağzı korkunç bir şekilde açık halde duruyordu.

Kıpırdamıyordu.

Nefes almıyordu.

Elini boynunun altına koydu ve başını kaldırdı. Diğer elinin parmaklarını kadının ağzından içeri soktu. Diline ulaşamadı. Elini yumruk yaptı ve parmaklarını eklem yerlerinden bükerek iyice içeri soktıı. Kadının ağzı kocaman bir o şekli aldı ve Reaclıer'ın eli, kadının dişleri yüzünden biraz soyuldu. Boğazına soktuğu eli sayesinde parmağını diline doladı ve çekip çıkardı. Dili canlı bir hayvan misali kıpır kıpır ve kaygandı. Uzun, ağır ve kaslıydı. Kendi etrafında kıvrılmış ve boğazından aşağı kaymıştı. Elini serbest bırakırken dişler yüzünden biraz daha sıyrık aldı. Eğildi ve kadının ciğerlerine nefes üfledi ama yüzünü kadına yaklaştırınca nefes alma çabası içinde olduğunu anladı. Sonra derinden bir öksürük geldi ve kadının göğsü, aldığı nefeslerle kabarıp inmeye başladı. Derin derin nefes alıp veriyordu. Kadının başını tuttu. Scimeca adeta hırlıyordu. Boğazından çatlak sesler yükseliyordu.

"Duşu aç," diye bağırdı.

Harper duş teknesinin oraya gitti ve suyu açtı. Reacher elini Scimeca'nın bedeninin altına sokup tıkacı çıkardı. Yeşil su kadının bedeninden uzaklaşmaya başladı. Reacher kadını omuzları ve dizlerinin altından kavradı. Kucakladığı gibi doğruldu. Sonra banyonun ortasında dikildi ve yeşil boyalı su her yere bulaştı.

"Önce şu boyayı üzerinden atalım," dedi çaresizce.

"Ben ilgilenirim," dedi Harper. Sesi kırılgan bir ruh halinde olduğunu ele veriyordu.

Kadını kollarının altından tuttu ve tamamen giyinik olarak onunla birlikte duşun altına girdi. Kendini köşeye sıkıştırdı ve kadının baygın bedenini, bir sarhoşu kucaklar gibi tuttu. Duşun suyu ile yeşil boya akıp giderken kadının kızarmış cildi ortaya çıktı. Harper bu şekilde yaklaşık dört dakika durdu. Her yeri sırılsıklam olmuştu ve kıyafetleri yeşile boyanmıştı. Soğuk su Scimeca'nın vücudunun her köşesine değsin diye kendi bedenini tuhaf hareketlere oynatıyordu. Sonra dikkatlice geri çekildi ve kadının saçlarındaki yeşil boyayı arındırmaya çalıştı. Boya durmadan akıyordu. Harper ise yoruluyordu. Boya çok kaygandı. Scimeca ellerinden kayıp gidecek gibiydi.

"Havlu getir," dedi. "Bir bornoz filan bul."

Lamarr'ın kıpırdamadan yattığı yerin üzerinde askılıklar ve askılara takılı havlular vardı. Reacher iki havlu aldı ve Harper da duş kabininin önüne doğru ilerledi. Reacher havlunun birini açtı ve Harper Scimeca'yı adamın kollarına

bıraktı. Reacher kadını yakalayıp kalın dokulu havluya sardı. Harper suyu kapattı ve diğer havluyu aldı. Birden banyoya çöken sessizlik içinde kaldılar. Nefes alıp verişler duyuluyordu. Harper yüzünü sildi. Reacher da Scimeca'yı kucakladı ve banyodan çıkarıp yatak odasına götürdü. Nazikçe yatağına yatırdı. Eğildi ve yüzüne düşen saçlarını kenara itti. Kadın hâlâ hırıltıyla nefes alıyordu. Gözleri açıktı ama boş bakıyordu.

"İyi mi?" diye sordu Harper.

"Bilmiyorum," dedi.

Kadının nefes alıp verişini izledi. Göğsü kabarıyor, iniyor; kabarıyor, iniyor ve kilometrelerce koşmuş gibi zorlanıyordu.

"Bence iyi," dedi. "Nefes alıyor."

Bileğini tuttu ve nabzını hissetmeye çalıştı. Güçlü ve hızlı atıyordu nabzı.

"O iyi," dedi. "Nabzı iyi."

"Hastaneye götürmeliyiz," dedi Harper.

"Burada olması daha iyi."

"Ama sakinleştiriciye ihtiyacı var. Bu olay aklını kaçırmasına neden olabilir."

"Uyanacak ve olanların hiçbirini hatırlamayacak."

Harper, Reacher'a ters ters baktı ve "Dalga mı geçiyorsun sen?" dedi.

O da başını kaldırıp Harper'a baktı. Orada öylece dikilmiş, havlu elinde sırılsıklam duruyordu. Yeşil boya her yerine bulaşmıştı. Gömleği yeşile boyansa da transparan bir hal almıştı.

"Hipnotize edildi," dedi.

Sonra başıyla banyoyu işaret etti.

"Bütün bunları yaparken kullandığı teknik işte buydu," dedi. "Her şeyi, en başından planladı. Büro'nun hipnoz konusundaki en büyük uzmanı."

“Hipnoz mu?”

Reacher, Harper’ın elindeki havluyu alıp Scimeca’nın kıpırdamadan yatan bedenine örttü. Yanlardan bir güzel sıkıştırdı. Eğildi ve nefesini dinledi. Hâlâ güçlüydü ama biraz yavaşlıyordu. Gözleri açık olmasa derin bir uykuya dalmış gibiydi.

“İnanamıyorum,” dedi Harper.

Reacher havlunun köşesiyle Scimeca’nın yüzünü kuruladı.

“Bütün bunları hipnozla yaptı,” dedi yeniden.

Başparmakları ile Scimeca’nın gözlerini kapattı. Yapılacak en iyi şey bu gibi gelmişti. Kadının nefesi düzelir gibi oldu ve başını hafifçe yana çevirdi. Islak saçları yastığın üzerine yayıldı. Başını bu kez diğer tarafa çevirdi. Gördüğü rüyada aklı karışmış gibi yüzünü yastığa sürüyor ve daha derine inmeye çalışıyordu. Harper kıpırdamadan kadının hareketlerini izledi. Sonra arkasını döndü, banyonun kapısına bakarak konuşmaya devam etti.

“Ne zaman anladın?” diye sordu.

“Emin olduğum zamanı mı soruyorsun?” dedi Reacher. “Dün gece.”

“Ama nasıl?”

Reacher yine havluyu kullanarak Scimeca’nın saçlarının uçlarından süzülen yeşil boyalı suyu sildi.

“Düşündüm durdum,” dedi. “En başından başladım. Bütün günleri aklımda canlandırdım. Düşüne düşüne kendimi kaybettim. Gerçekten de ***peki ya*** sorusu ile başladı her şey. Ardından ***peki başka ne var*** sorularına döndü.”

Harper, havluyu Scimeca’nın omuzlarını örtecek şekilde yukarı çeken Reacher’a bakmaya devam etti.

“Cinayetlerin ardındaki neden ve amaç konusunda yanıldıklarını biliyordum,” dedi. “Başından beri biliyordum. Ama anlayamıyordum. Bunlar zeki insanlar, değil mi? Ama o kadar ***yanılıyorlardı*** ki. Kendi kendime sordum, neden? ***Neden?*** Birdenbire bu kadar aptal olunabilir miydi? Profesyonel uzmanlıklar

yüzünden mi körleşmişlerdi? Başta böyle düşündüm. Büyük organizasyonlar içindeki küçük birimler hep savunmacı bir tavırda olurlar, değil mi? İçlerine kapanmazlar mı? Oldukça karmaşık meşeleri çözmek için tonla para alan bir grup psikologun kalkıp hayır, bu çok sıradan bir vaka diyecek hali yok ya dedim. Belki bilinçaltıdır dedim. Sonra bu konu üzerine odaklandım. Dayanılmaz bir hal almıştı çünkü. Bu konu üzerine düşündüm durdum. Sonunda yanıldıklarını, çünkü yanılmak ***istediklerini*** anladım."

"Ve cinayet nedenleri konusunda iplerin Lamarr'ın elinde olduğunu biliyordun," dedi Harper. "Çünkü dava gerçekte onundu. Sen de ondan şüphelendin."

Reacher başıyla onayladı.

"Kesinlikle," dedi. "Alison öldükten sonra cinayetin arkasında Lamarr'ın olup olmadığını düşündüm. Çünkü aralarında yakın bir bağ vardı ve senin de dediğin gibi aileden en yakınlar hep önemli şüphelilerdir. Sonra kendi kendime peki ya bütün bunları o yaptıysa ne olur diye sordum. Ya kişisel bir nedeni, rastgele üç cinayetle kamufle etmeye çalışıyorsa? Ama nasıl olacağını çözemedim. Ya da neden. Kişisel bir amaç yoktu ortada. Çok yakın değillerdi ama geçinip gidiyorlardı. Aile ile ilgili bir mevzu da yoktu. Örneğin; mirasın haksız dağılımı söz konusu değildi. Kıskançlık da yoktu. Üstelik uçağa da bi-nemiyordu. Nasıl olacakıtı bu iş?"

"Ama?"

"Ama sonra her şey çözüldü. Alison'ın söylediği bir söz aklıma geldi.Tabii bunu çok sonra hatırladım. Babası ölmek üzereyken, ***Kız kardeşler birbirine destek çıkar, değil mi?*** demişti. Duygusal destekten falan bahsettiğini sanmıştım. Sonra ya başka bir şey kastettiyse dedim. Başka insanların kullandığı manada kullandıysa? New York'ta sen de yaptın ya; kahve geldiğinde ben sana destek çıkarım dedin. Hatırladın itu? Benim adıma kahvenin parasını ödeyeceğini kastettin, değil mi? O zaman Ali-son da destek çıkma ile Julia'yı fınansal olarak destekleyeceğini anlatıyor olamaz mıydı? Onunla paylaşacağını söylemiş olabilir miydi? Sanki mirasın olduğu gibi kendisine kalacağını ve Julia'ya hiçbir pay düşmeyeceğini önceden biliyordu. Ama Julia bana her şeyin eşit dağıldığım ve zaten zengin olduğunu söylemişti. Çünkü yaşlı babası çok adil ve cömert bir adamdı. Sonra birden kendime sordum: Peki ya bu konuda yalan söylüyorsa? Ya yaşlı adam cömert ve adil ***değilsel*** Ya Julia zengin değilse? "Bu konuda ***yalan mı*** söylüyordu?"

“Öyle olmak zorunda. Çünkü çok mantıklı. Düşününce Julia’nın hiç de zengin ***görünmediğini*** fark ettim. Çok ucuz giysiler giyiyordu. Valizi de ucuzdu.”

“Bu teorini kadının valizine mi dayandırdın?”

Omuz silkti Reacher. “Sana her şeyin iskambil kağıtlarından bir ev gibi olduğunu söylemiştim. Ama tecrübelerime göre birinin maaşı dışında çok parası varsa, bir şekilde kendini gösterir. Belli belirsiz ve zevkli bir şey de olabilir ama illa ki vardır. Julia Lamarr da bu belirtiden eser yoktu. O fakir bir kadındı. Yalan söylüyordu. Jodie bana firmalarında ***Başka ne varl*** sorusu sorduklarım anlatmıştı. Başka ne hakkında yalan söylüyor? Düşündüm ve dedim ki kardeşi ile olan ilişkisi hakkında yalan söylüyor olabilir mi? Ya ondan hâlâ nefret ediyor ve ona küçüklüğünde olduğu gibi güceniyorsa? Ya eşit miras konusunda yalan söylüyorsa? Ya ortada miras filan yoksa?”

“Araştırdın mı?”

“Nasıl araştırabilirim? Ama kendin bak ve aynen dediğim gibi olduğunu gör. Başka hiçbir açıklaması yok. Sonra sordum: Başka ne var? Ya ***her şey*** yalansa? Ya uçak konusunda da yalan söylüyorsa? Ya bu büyük ve güzel yalan öylece ortada dururken kimse bu konuda azıcık olsun düşünmüyorsa? Sana da sormuştum hatta, uçağa binemiyorsa nasıl FBI ajanı oluyor diye. Sen de herkesin bir şekilde bu sorunun etrafında çözümler ürettiğini ve çalıştığını söylemiştin. Hepimiz aynısını yaptık. Bu sorunun etrafında dolaştık durduk. Tam da onun istediği gibi. Çünkü bu yalan sayesinde kendisini zanlılar arasından çıkarıyordu. Çünkü yalan söylüyordu. Yalan olmak zorundaydı. Onun gibi biri için uçma korkusu çok anlamsız ve mantık dışı kalıyordu.”

“Ama böyle bir yalan söylemek imkansız. Yani bir insan ya uçağa biner ya da binemez.”

“Yıllar önce biniyormuş,” dedi Reacher. “Kendisi söyledi. Sonra zamanla nefret etmiş ve binmekten vazgeçmiş. İkna edici. Şu anda onu tanıyan kimseler, onun uçağa binemediği gerçeğini biliyor. Herkes ona inanıyor. Fakat ihtiyaç olduğunda uçağa binebiliyor. O uçağa binmeye değecek bir sebebi varsa. Ve bu olayların arkasındaki sebep de uçağa binmeye fazlasıyla değerdi. Alison bütün mirası tek başına alacaktı ve Julia da o mirasın kendisine kalmasını istiyordu. Külkedisi gibiydi. Kıskançlık, gücenme ve nefretle yanıp kavruluyordu.” “Beni kandırmayı başardı,” dedi Harper. “Bu kadarından eminim.”

Reacher, Scimeca’nın saçlarını okşadı.

“Herkesi kandırdı,” dedi. “Bu yüzden önce en uzak köşelere gitti ve insanların coğrafya, mesafe, ulaşım, menzil gibi konular üzerine düşünmesini istedi. Çaktırmadan kendisini resmin dışına atıyordu.”

Harper bir süre sessiz kaldı. “Ama çok üzgündü. ***Ağladı,*** hatırlamıyor musun? Gözümüzün önünde ağlamadı mı?” Reacher kafasını iki yana salladı. “Üzgün değildi. Korkmuştu. Maksimum düzeyde tehlikeye düştüğü bir andı. Öncesini hatırlasana! Dinlenmek için yanımızdan ayrılmayı reddetti. Çünkü etrafta olup cinayetin ardından açığa çıkan şeyleri bizzat görmek istiyordu. Sonra olan bitenin ardındaki amacı sorgulamaya başladım ve birden gerildi. Çünkü doğru yöne giden izi bulmuştum. Fakat ben ordudaki silah kaçakçılığından bahsedince ağlamaya başladı. Çünkü üzgün değildi. ***Rahatladığı*** için ağlıyordu. Hâlâ güvende olduğu için. Onu ele vermemiştim. Sonra ne yaptığını hatırlıyor musun?”

“Silah hırsızlığı konusunda seni desteklemeye başladı.” “Aynen,” dedi Reacher. “Benim davamı benden çok savunur oldu. Kelimeleri ağzıma tıkadı. Bütün gücümüzle bu konu üzerine gitmemizi önerdi. O da bu furyaya katıldı; çünkü yanlış yöne gidiyorduk. O da deli gibi düşünüyor ve biz yanlış yönlendirmek için veriler sağlıyordu. Fakat ***yeterince*** çok düşünmüyordu. Çünkü etrafında en başından beri her şey yanlış gidiyordu. Hep bir saçmalık içindeydiler. Julia’nın hikayesinin içinde kocaman bir kusur vardı.”

“Ne kusuru?”

“Olaylardan sonra yalnızca on bir kadının yalnız yaşıyor olması inanılmaz bir tesadüftü. Ben bu sayıyı verirken bir tür deney yapıyordum. Kimin bu fikri ***desteklemeyeceğini*** görmek istedim. Sadece Poulton karşı çıktı. Blake konuya dahil bile olmadı. Çünkü çok üzgündü. O da Lamarr üzgün diye üzülüyordu. Ama Lamarr bu fikri en başından beri savundu. Çünkü onu güvende tutuyordu. Sonra eve gitti ve herkes onun arkasından acıyan gözlerle baktı. Oysa eve gitmemişti. En azından kendisine bir seyahat çantası hazırlamaktan daha uzun süre kalmadı o evde. Doğruca buraya geldi ve işe koyuldu.”

Harper’ın yüzünün rengi attı.

“Aslına bakarsan itirafta da bulundu,” dedi. “Tam da oracıkta, eve gidiyorum diye ayrılmadan evvel. Hatırladın mı? ***Kız kardeşimi ben öldürdüm,*** dedi. Vakit

kaybettiğim için öldürdüm dedi. Ama aslında doğruları söylüyordu. Ne kadar hastalıklı bir şaka bu böyle.”

Reacher başını salladı ve “Kadın hastalıklı zaten,” dedi. “Üvey babasının parası için dört kadını öldürdü. Bu boya işine ne demeli? Hep kafa karıştıran saçma bir unsurdu. O kadar saçmaydı ki yoruyordu. Çözmek de zordu. Sence bunu ne maksatla kullanmış olabilir? Bir insan niye böyle bir hileye başvursun?”

“Bizim aklımızı karıştırmak için.”

“Ve?”

“Ve bunu yaparken keyif aldığı için,” dedi Harper. “Çünkü hastalıklı biri.”

“Hem de fena arızalı,” dedi Reacher. “Ama çok da zeki. Planlama sürecini hayal edebiliyor musun? İki yıl önce başlamış olması lazım. Üvey babası, kardeşinin ordudan ayrıldığı zamanlarda hastalanmış. O zamandan itibaren planı oluşturmaya başlamıştır. Çok ama çok titiz davranmış. Destek grubu listesini kız kardeşinden almıştır ve benim yaptığım gibi yalnız yaşayanları tespit etmiştir. Sonra on bir kadını ziyaret etmiştir. Gizli ziyaretler olacağından muhtemelen hafta sonları uçakla gidip gelmiştir. İhtiyaç duyduğu her yere rahatlıkla girmiştir. Çünkü FBI kalkanı ile kendini garantiye alıyordu. Geçen gün sen de Alison’ın evine o kalkanla girmiştin. Hatta bugün de polise gösterdin kalkanını. Elinde FBI rozeti olan bir kadından daha güvenli ne olabilir, değil mi? Sonra onlara Büro’nun orduyu rezil etme planı olduğundan filan bahsetmiştir ve kadınların gönlünü kazanmıştır. Büyük bir soruşturma başlattığını anlatmıştır. İnsanların salonlarına oturup onları hipnotize edip edemeyeceğini sormuştur. Onlara böylece konuya dair arka plan bilgilere erişebileceğini anlatmıştır.”

“Kendi kız kardeşine de mi? Ama Alison’m haberi olmadan onun evine girip çıkamaz ki?”

“Alison’a gitmedi ki zaten. Onu Quantico’ya çağırdı. Hatırladın mı? Alison, Quantico’ya gittiğini, bu sayede Julia’nın onu hipnotize edip derin bilgilere eriştiğini söylemişti. Ama derin bilgilere erişmek için soru sorulmadı. Hatta hiç soru sormadı. Sadece geleceğe yönelik talimatlar verdi. Ona da diğer kadınlara yaptığı gibi neler yapması gerektiğini anlattı. Lorraine Stanley o zamanlar hâlâ görevdeydi. O yüzden ona boyalan çalıp saklamasını söyledi. Diğerlerine de ileride evlerine bir karton kutu geleceğini ve gelince o kutuyu saklamalannı söyledi. Hepsine onlan ziyarete geleceğini tembihleyip bu esnada onlara soru

soran olursa inkar edip hiçbir şekilde yanıtlamamalanm salık verdi. Hatta onlar adına uyduruk hikayeler geliştirdi. Yalandan ev arkadaşlan ve hatalı teslimat gibi."

Harper bakışlarını banyo kapısına çevirdi.

"Sonra da Stanley'e kutuları postalaması talimatını verdi," dedi. "Ve Florida'ya gidip Amy Callan'ı öldürdü. Ardından Caroline Cooke. Ve Cooke'u öldürünce seri katil örüntüsünün oluştuğunu anlayıp her şeyin Quantico'da Blake'in kucağını düşeceğinin farkındaydı. Bu sayede de devreye girip soruşturmayı yanlış yönlere çekecekti. Tanrım, bunu nasıl fark edemedim?" dedi Harper. "Dava üzerinde çalışmakta ısrarcıydı. Davadan aynlmak istemedi. Her şey mükemmeldi, değil mi? Profil çıkarma işini kim yaptı? Kendisi. Orduyla ilgili bir nedenden ötürü olduğunu kim söyledi? Kendisi. Aradığımız adamın asker olduğunu kim belirledi? Kendisi. Aradığımız adama örnek olarak seni gösterdi."

Reacher bir şey söylemedi. Harper da kapıya bakmaya devam etti.

"Ama tek gerçek hedef Alison'dı," dedi kadın. "Ve bu yüzden cinayetler arası zaman döngüsü işinden vazgeçti. Çünkü heyecanlanmıştı ve bekleyememişti."

"Onun adına gözlem yapma işini de bize verdi," dedi Reacher. "Alison'ın evi hakkında sorular sordu, hatırladın mı? Zaman döngüsünü bozuyordu. O nedenle keşif için vakti olmayacaktı. Bizi kullandı. Hatırlıyor musun? Evi tenha bir yerde mi? Kapı kilitli mi? Her türlü sorusunu yanıtladık."

Harper gözlerini kapattı. "Alison'ın öldüğü gün izin günüydü. Pazar günü. Quantico sessizdi. Hiç aklıma gelmedi. Kimsenin aklına gelmeyeceğini biliyordu. Pazar günü. Kimsenin işte olmayacağını biliyordu."

"Çok zeki," dedi Reacher.

Harper bu sözleri başıyla onayladı ve sonra gözlerini açtı. "Bu durum ayrıca ortalıkta kanıt olmayışını da açıklıyor. Olay yerinde neleri arayacağımızı biliyordu."

"Ve o da bir kadın," dedi Reacher. "Dedektifler bir erkeğin peşindeydi. Çünkü onlara katilin erkek olduğunu söylemişti. Aynı şey kiralık araba işinde de oldu. Birileri araştıracak olsa, sadece araba kiralayan bir kadınla karşılaşacaklarını biliyordu. Ve tabii ki görmezden gelinecekti. Aynen öyle oldu." "Ama isim

konusuna ne diyeceksin?" dedi Harper. "Araba kiralamak için kimliğe ihtiyacı olması lazım."

"Hava yolu için de," dedi Reacher. "Ama eminim koca bir çekmece dolusu sahte kimliği vardır. Büro'nun hapse attırdığı kadınların kimlikleri. Doğru yer ve tarihleri araştırırsan, kadınların kimliklerinin örtüştüğünü görürsün. Sıradan kadınların isimleri, hiçbir anlamı olmayan isimler."

Harper pişman görünüyordu. "Ben o mesajı tamamen atladım, farkında mısın? Hertz'den gelen mesaj vardı ya. ***Bir şey çıkmamış,*** dedim. ***Sadece işe giden bir kadın."***

"Çok zeki. Hatta evlerine geldiklerinde kurbanları ile aynı tür kıyafetler giydiğini düşünüyorum. Onları izledi ve pamuklu elbise giyiyorlarsa, o da pamuklu bir elbise giydi. Pantolon giyiyorlarsa, pantolon giydi. Tıpkı şimdi Scimeca'nınkine benzer bir kazak giymesi gibi. Böylece geride kumaş dokusu bırakırsa, umursanmayacaktı. Bize Alison'ın ne giydiğini sordu, hatırladın mı? Keşif için zamanı yoktu. O yüzden masum ve dolaylı bir yoldan sorgusuu yaptı. Hâlâ sportif, bronz ve kovboy gibi mi? Biz de evet dedik. O da hiç şüphesiz onun evine kot pantolon ve kovboy çizmeleri giyip gitti."

"Ve yüzünü çizmesini istedi. Çünkü ondan nefret ediyordu." Reacher hayır der gibi başını salladı.

"Hayır, galiba o olayın sebebi benim," dedi. "Onun yanında sürekli şiddet eksiliğinden bahsedip durdum. O da biraz şiddet uyguladı. Hem de bir sonraki cinayetinde. Şu koca çenemi kapalı tutsam iyi olurdu."

Harper bir şey söylemedi.

"Burada olacağını da bu şekilde tahmin ettim zaten," dedi Reacher. "Çünkü başından beri benim gibi bir adamı taklit ediyordu. Ona ben olsam bir dahaki sefere Scimeca'ya giderdim, dedim. O da er ya da geç buraya geleceğini biliyordu. Ama düşündüğümden daha hızlı davrandı. Biz de biraz yavaş kaldık. Hiç vakit kaybetmedi, değil mi?"

Harper banyonun kapısına baktı. Bir titreme geldi üstüne. Sonra bakışlarını kaçırdı.

"Hipnotizma işini nasıl çözdün?" diye sordu.

“Diğer her şey gibi,” dedi Reacher. “Kim olduğu ve neden olduğu konusunu az çok çözmüştüm ama ***nasıl*** kısmı imkansız bir hal almıştı. O yüzden düşündüm durdum. Bu yüzden Quantico’dan ayrılmak istedim. Düşünmek için biraz uzaklaşmam gerekiyordu. Uzun sürdü. Ama sonunda elimdeki tek olasılığın o olduğunu anladım. Her şeyi gayet iyi açıklıyordu. Dirençsizlik, itaatkarlık, razı olma. Ve olay mahallerinin aynı olması. Sanki aradığımız adam kadınlara hiç dokunmamıştı. Çünkü Lamarr gerçekten onlara tek parmağıyla bile olsa, bir kerecik bile ***dokunmadı.*** Büyüsünü yaptı ve onlara talimatlar verdi. Adım adım. Kadınlar her şeyi kendileri yaptılar. Küveti doldurmaktan, dillerini yutmaya kadar. Kendi başına yaptığı tek şey, sonrasında dillerini dışarı çıkarmak oldu. Böylece pa-taloglar bir şey bulamayacaklardı.”

“Peki, dillerini yuttuklarını nasıl anladın?”

Reacher bir süre sessiz kaldı.

“Seni öperken,” dedi.

“Beni öperken mi?”

Reacher gülümsedi. “Harika bir dilin var, Harper. Dilinle yaptıklarını düşünüyordum. Stavely’nin otopsi bulgularına uyan tek şeyin dil olduğunu fark ettim. Ama birinin kendi dilini ***yutmasına*** imkan yok sanıyordum. Ta ki işin ardında Lamarr olduğunu ve kadının bir hipnotizma uzmanı olduğunu anlayana kadar. O zaman her şey yerine oturdu.”

Harper sessiz kaldı.

“Ve ne oldu biliyor musun?” dedi Reacher.

“Ne?”

“Onunla tanıştığım ilk gün, beni de hipnotize etmek istedi. Derin bir arka plan incelemesi için olduğunu söyledi. Ama muhtemelen bana da talimatlar verip ikna edici görünmemi ve hiçbir sonuca ulaşmamamı tembihleyecekti. Blake de beni zorladı ama ben hayır dedim. Çünkü beni 5. Cadde’den aşağı çırılçıplak koşturacağından korktum. Şaka gibi. Yine de gerçeğe korkutucu derecede yakın.”

Harper titredi. “Sence bu işe nerede son verirdi?”

“Belki bir tane daha olurdu,” dedi Reacher. “Altı tanesi yeterdi. Altı iyi bir sayı olurdu. Kumsaldaki kum taneciği.” Kadın öne çıktı ve gelip yatağa, Reacher’ın yanma oturdu. Scimeca’ya baktı ve havluların altında kaybolan bedenini süzdü.

‘İyi olacak mı?” diye sordu.

“Muhtemelen,” dedi Reacher. “Çok sağlam bir kadındır.”

Harper, Reacher’a baktı. Gömleği ve pantolonu hem ıslanmış hem de boya olmuştu. Kollan da omuzlanna kadar yeşildi.

“Islanmışsın,” dedi.

“Sen de,” dedi Reacher. “Benden daha ıslaksın.”

Kadın başını salladı ve sessiz kaldı.

“İkimiz de ıslağız,” dedi sonra. “Ama en azından her şey bitti.”

Reacher bir şey söylemedi.

“Başarımızın şerefine,” dedi Harper.

Eğildi ve ıslak kollarını adamın boynuna doladı. Sonra onu kendine çekip dudaklarından sert bir şekilde öptü. Reacher, kadının dilini dudaklannda hissetti. Fakat Harper o anda durdu ve geri çekildi.

“Tuhaf geldi,” dedi. “Bir daha dillerle ilgili korkunç düşüncelere kapılmadan öpüşemeyeceğim sanırım.”

Reacher bir şey söylemedi.

“Ölmek için ne korkunç bir yol,” dedi Harper.

Reacher kadına baktı ve gülümsedi.

“Şu anda attan düştün ama kalkıp yeniden yola koyulmalısın,” dedi.

Sonra da eğilip elini kadının başının arkasına koydu. Yüzünü yaklaştırıp dudaklarını birleştirdi. Harper bir süre kıpırdamadı. Sonra o da akışına bıraktı. Uzun süre öpüştüler. Harper yeniden geri çekildiğinde gülümsüyordu.

“Hadi git ve uyandır şunu,” dedi Reacher. “Tutukla ve sorgulamaya başla. Önünde daha büyük bir dava var artık.”

“Benimle konuşmayacaktır,” dedi.

Reacher, Scimeca’nm uyuyan yüzüne baktı.

“Konuşur,” dedi. “Ona saçmaladığı ilk anda, kolunu kıracağımı söyle. İkinci seferde de kırdığım kemikleri kaynaştıracağımı.”

Harper ürperdi ve bakışlarım kaçırdı. Ayağa kalktı ve banyoya doğru gitti. Yatak odası sessizleşti. Scimeca’nın nefes alıp verişi dışında bir ses yoktu ki o ses de makine gibi gürültülüydü. Uzunca bir süre sonra geri döndü Harper. Yüzü bembeyazdı.

“Benimle konuşmayacak,” dedi.

“Nereden biliyorsun? Bir şey sormadın ki?”

“Çünkü ölmüş.”

Sessizlik oldu.

“Onu öldürdün.”

Yine bir sessizlik.

“Boynunu kırmışsın.”

Alt kattaki koridordan ayak sesleri geldi. Sonra sesler merdiveni sardı. Yatak odası önündeki koridora yayıldı. Polis memuru içeri girdi. Fincanı elindeydi. Verandanın korkuluğundan almıştı. İçeridekilere baktı.

“Ne oluyor burada?” dedi.

BOLUM-31

Yedi saat sonra vakit gece yarısını geçmişti. Reacher, FBI’ın Portland Bölge Ofisi’nde bir hücreye kapatılmıştı. Polis memurunun amirini, amirinin de Büro’daki iletişim kişisini aradığını biliyordu. Portland da Quantico’yu aramıştı ve Quan-tico da New York’taki Hoover Binasf m aradı. Polis memuru bütün

bilgiyi aktardı ve heyecandan nefes nefeseydi. Sonra amiri bizzat geldi ve içeri daldı. Harper bir yerlere kayboldu ve ambulans gelip Scimeca'yı hastaneye götürdü. Polis departmanının, karar hükmünü hiç sorun çıkarmadan FBI'ya bıraktığını duydu. Portland'dan iki ajan gelip tutuklamayı gerçekleştirdi. Reacher'ı kelepçeleyip şehre götürdüler. Sonra da hücreye tıkıp orada bıraktılar.

Hücre gerçekten çok sıcaktı. Kıyafetleri bir saat içinde kurudu ve yeşil boya yüzünden kaskatı kesildi. Bunun dışında bir şey olmadı. İnsanların bir araya gelmesini beklediğini biliyordu. Portland'a mı gelecekler, yoksa onu Quantico'ya geri mi götüreceklerdi? Kimse bir şey anlatmıyordu. Yanına gelen giden de yoktu. Yalnız bırakılmıştı. İçeride beklediği süre boyunca Scimeca için endişelendi. Acil serviste tepesine üşüşen yabancılar yüzünden rahatsız olacağını tahmin etti.

Gece yansını geçene kadar ortalık sessizdi. Sonra ortalık hareketlendi. Bina içinden sesler duydu. Gelenler vardı ve telaşlı konuşmalar yaşanıyordu. Gördüğü ilk kişi Nelson Blake oldu. Buraya geliyorlar, diye düşündü. Lokasyona karar verdikten sonra Lear ile uçup geldiklerini anladı. Zamanlama da bu düşüncesini doğruluyordu. İçerideki kapı açıldı ve Blake demir parmaklıkların önüne gelip hücreye baktı. Yüzünde tuhaf bir ifade vardı. Şimdi faka bastın, der gibiydi. Yorgun ve gergin görünüyordu. Yüzü aynı anda hem kıpkırmızı hem de solgundu.

Yine bir saatlik bir sessizlik oldu. Saat sabahın 1 'i olmuştu. Alan Deerfield geldi. Ta New York'tan. İç kapı yine açıldı. Adam içeri girdi. Sessiz ve üzgündü. Gözlüklerinin ardından, kızaran gözlerini görmek mümkündü. Durdu. Hücrenin içine baktı. Onun da yüzünde aynı ifade vardı. ***Demek aradığımız adam sensin, ha?***

Dışarı çıktı ve ortalık yine sessizleşti. Bir saat daha geçti. Saat 2'yi geçince yerel bir ajan geldi ve elinde bir avuç anahtar vardı. Kapıyı açtı.

"Konuşma zamanı," dedi.

Reacher'ı hücreden çıkarıp koridora çekti. Koridordan geçip konferans salonuna geldiler. New York'takinden daha küçük bir salondu. Fakat aynı ucuzluktaydı. Aynı aydınlatma ve aynı büyük masa. Deerfield ve Blake masanın bir tarafında yan yana oturuyorlardı. Karşılarına bir sandalye konmuştu. Reacher gitti ve sandalyeye oturdu. Bir süre sessizlik oldu. Kimse konuşmuyor, kıpırdamıyordu.

Sonra Blake öne doğru eğildi.

“Ajanlarımdan biri öldü,” dedi. “Ve bu durumdan hiç memnun değilim.”

Reacher adama baktı.

“Elinizde dört ölü kadın var,” dedi. “Beş olabilirdi.”

Blake başını iki yana salladı. “Beş olmayacaktı. Durum kontrolümüz altındaydı. Julia Lamarr, ölmeden önce beşinci kadını kurtarmak üzereydi.”

Odada yine sessizlik oldu. Reacher başını yavaş yavaş salladı.

“Demek hikayeniz bu, öyle mi?” dedi.

Deerfield başını kaldırdı.

“Oldukça mantıklı,” dedi. “Ne dersin? Kadın üstün performans sergileyip uçak korkusunun üstünden geliyor ve buraya tam

zamanında yetişip acil müdahale ile beşinci kadını kurtaracakken sen içeri dalıyor ve ona vuruyorsun. Kadın kahraman olurken sen Federal bir ajanı öldürmek suçuyla sorguya alınıyorsun.” Sessizlik oldu.

“Kronolojiyi de tutturabiliyor musunuz bari?” diye sordu Reacher.

Blake başıyla onayladı. “Tabii ki. Diyelim ki doğu yakasına göre sabah saat 9’da evinde oturuyor. Pasifik saati ile 5’te de Portland’a geliyor. Tam on bir saat. Biraz beyin fırtınasının ardından Ulusal Havaalanı’na geliyor ve uçağa biniyor.”
“Polis, kötü adamın eve girdiğini görmüş mü?”

Deerfield omuzlarını silkti. “Polis uyumuştur diye düşündük. Bu kasaba çocuklarının nasıl olduğunu bilirsin.”

“Bir rahibin geldiğini görmüş. O zaman uyanıkmış.” Deerfield başını iki yana salladı. “Ordudakiler buraya rahip filan yollamadıklarını söyleyeceklerdir. Polis muhtemelen rüya görmüştür.”

“Onun eve girdiğini görmüş mü?”

“Hâlâ uyuyormuş.”

“İçeri nasıl girmiş?”

“Kapıyı çalınca, adamın işini bozmuş. Katil hızla yanından kaçıp uzaklaşmış. Peşinden koşmak istemiş ama Scimeca’yı kontrol etmek istediği için gitmemiş. Ne de olsa insan canlısı bir kadındı.”

“Polis adamın kaçtığını görmüş mü?”

“Hâlâ uyuyormuş.”

“Ve o da insan canlısı olduğu için yukarı koşmadan evvel kapıyı arkasından kilitlemeyi unutmamış, öyle mi?” “Görünen o.”

Odada bir sessizlik daha oldu.

“Scimeca ayıldı mı?” diye sordu.

Deerfield, “Hastaneyi aradık,” dedi. “Hiçbir şey hatırlamı-yormuş. Belli ki olayları hatırlamamak için her şeyi bastırıyor. Bu durumu destekleyecek binlerce psikolog getirtebiliriz.” “İyi mi peki?”

“İyi.”

Blake gülümsedi. “Ama saldırganı tarif etmesi için onu zorlayacak değiliz. Psikologlarımız içinde bulunduğumuz koşullar altında bu sorgulamanın çok düşüncesiz ve duygusuz olduğunu söyleyecektir.”

Odada yine sessizlik hakimdi.

“Harper nerede?”

“Görevden geçici süreliğine uzaklaştırma aldı,” dedi Blake. “Kendisine ezberletilmek istenen replikleri ezberlemediği için mi?”

“Romantik fikirlere kapılıp işi ile aşkını karıştırdığı için,” dedi Blake. “Bize olan biteni anlattı ama hepsi fantastik bir saçmalıktan ibaretti.”

“Şu anda yüzleştiğin sorunun ne olduğunu biliyorsun, değil mi?” dedi Deerfield. “En başından beri Lamarr’dan nefret ediyordun. Onu kişisel nedenlerden ötürü öldürdün ve kendini gizlemek için de saçma bir hikaye uydurdun. Ama hikayen

hiç de iyi değil. Destekleyici unsurların yok. Lamarr'ı cinayetlerle yan yana getiremezsin."

"Hiç kanıt bırakmadı," dedi Reacher.

Blake gülümsedi. "İronik, değil mi? Bize bunları söyleyen şendin. Bizim elimizdeki tek bilginin katilin ***senin gibi bir adam*** olduğunu düşünmekten öteye geçmediğini söylemiştin. Şu anda senin elindeki tek bilgi de katilin Lamarr olduğunu ***düşünmek."***

"Arabası nerede?" diye sordu Reacher. "Havaalanından Scimeca'nın evine kadar arabayla geldi. Nerede?"

"Katil çalmış," dedi Blake. "Eve yürüyerek gelmiş. Polisin uyuduğunu bilmiyormuş. Fakat Lamarr onu hazırlıksız yakalamış. O yüzden de kadının arabasını alıp kaçmış."

"Onun adına kayıtlı bir kiralık araç bulabilecek misiniz?" Blake başım salladı. "Muhtemelen buluruz," dedi. "Biz genelde ihtiyacımız olan her şeyi buluruz."

"DC'den buraya uçuş bilgileri ne olacak? Havaalanı kayıtlarında gerçek ismini bulabilecek misiniz?"

Blake yine başını salladı. "İhtiyaç olursa buluruz."

"Şu anda yüzleştiğin sorunun ne olduğunu biliyorsun, değil mi?" dedi Deerfield yeniden. "Bir ajanın ölü bulunması ve sorumlusunun yakalanmaması mümkün değil."

"Bir ajanın katil olduğunu kabul etmek de mümkün değil." "Bunu aklına bile getirme," dedi Blake.

"Katil ***o*** olsa bile mi?"

"O katil değildi," dedi Deerfield. "İşini iyi yapan, sadık bir ajandı."

Reacher başını salladı.

"O zaman yaptığım iş için para alamayacağım demektir." Deerfield havaya kötü bir koku salınmış gibi yüzünü ekşitti. "Burada espri yapmıyoruz Reacher," dedi.

“Bir konuda açık olalım. Başın büyük dertte. İstediğini söyleyebilirsin. Şüphelerin olduğunu anlatabilirsin. Ama tek yaptığın aptal gibi görünmek olacaktır. Kimse seni dinlemez. Dinlese de fark etmez. Çünkü şüphelendiğin biri olduysa, Harper’m onu tutuklamasını istemeliydin. Yanılıyor muyum?”

“Zaman yoktu.”

Deerfield başını salladı ve “Saçmalık,” dedi.

Blake söze girip, “Onu Scimeca’ya alenen zarar verirken mi gördün?” diye sordu.

“Önümden çekilmesi gerekiyordu.”

“Hukuk müşavirimiz samimi şüphelerin olsa ve durumu ***yanlış anlamış*** olsan bile doğruca küvette yatan Scimeca’ya gitmen ve Lamarr’la başa çıkma işini Harper’a bırakman gerektiğini söyleyecektir. İkiye karşı birdi sonuçta. Bu senaryoyu izleseydin ***zaman*** kazanmış olurdun, değil mi? Eski arkadaşın için bu kadar endişelendiysen, neden böyle yapmadın?” “Böyle yaparak en fazla yarım saniye zaman kazanırdım.” “Yarım saniye de kritik bir süredir,” dedi Deerfield. “Hele de burada olduğu gibi bir ölüm kalım durumu varsa. Hukuk müşavirimiz bu konuyu ön plana çıkaracaktır. Elindeki değerli zamanı birini yumruklayarak geçirmenin kişisel nefretin dışa vurumu olduğunu söyleyecektir.”

Oda bir kez daha sessizliğe büründü. Reacher bakışlarını masaya çevirdi.

“Senin gibi bir kanun kurdu bütün bu hususları gayet iyi biliyordur,” dedi Blake. “Gerçekten masum hatalar yapılabilir ama öyle olsa bile kurbanı kurtarmaya yönelik hareketler, tam olarak kurbana saldırı anında yapılmalıdır. Sonrasında değil. Sonrası intikama girer. Bu kadar basit.”

Reacher cevap vermedi.

“Sen de yanıldığını ***ve*** kazayla olduğunu söyleyemezsin,” dedi Blake. “Bir keresinde bir insanın kafatasının nasıl kırılacağını bildiğini söylemiştin. Bunun kazara olmasına imkan yoktur. Restoranın arkasındaki adam, hatırladın mı? Petrosian’ın adamı olan hani? Kafatasına giden darbe, boyundan geçerdi değil mi? O yüzden ortada kaza filan yok. Kasıtlı olarak adam öldürme var.”

Sessizlik devam etti.

“Tamam,” dedi Reacher. “Anlaşma nedir?”

“Hapse gireceksin,” deid Deerfield. “Anlaşma filan yok.” “Anlaşma yokmuş. Saçmalık,” dedi Reacher. “Her zaman bir anlaşma vardır.”

Yine sessizlik oldu. Birkaç dakika sürdü. Sonra Blake omuzlarını silkerek söze girdi.

“İşbirliği yapmak istiyorsan, biz de uzlaşmaya varabiliriz,” dedi. “Lamarr’ın intihar ettiğini söyleriz. Babasının ölümüne üzülürken kız kardeşini kurtaramadığı için kahrolduğunu anlatırız.”

“Sen de o koca çeneni kapalı tutarsın,” dedi Deerfield. “Senden söylemeni isteyeceklerimiz dışında kimseye tek kelime etmezsin.”

Yine sessizlik oldu.

“Neden buna razı olayım?” dedi Reacher.

“Çünkü sen zeki bir adamsın,” dedi Deerfield. “Lamarr’ı ele veren tek bir kanıt olmadığını hatırla. Bunu sen de çok iyi biliyorsun. O da çok zekiydi. Birkaç yıl ortalığı kurcalayabilirsin ama avukat faturalarını ödemek için milyonlarca doların olması lazım. Anlamsız küçük bir detay yakalayabilirsin ama hakimler o detaya aynı önemi verir mi? Küçücük bir kadından nefret eden kocaman bir adam. Adam evsiz, kadın Federal ajan. Adam kadının boynunu kırıyor ve sonra suçu ona atıyor. Bir de hipnoz gibi fantastik bir hikaye var. Unut gitsin.”

“O yüzden yüzleşmeye hazır ol, tamam mı?” dedi Blake. ***“Bizim elimize*** düştün.”

Sessizlik uzadı. Reacher başını iki yana salladı.

“Hayır,” dedi. “Bu teklifi kabul edemem.”

“O zaman hapse girersin.”

“Öncesinde bir soru sormam lazım,” dedi Reacher. “Nedir?”

“Lorraine Stanley’i ben mi öldürdüm?”

“Hayır,” dedi Blake.

“Nereden biliyorsun?”

“Nereden bildiğimizi biliyorsun. Bütün hafta seni izledik.” “Keşif raporunuzu da avukatıma verdiniz, değil mi?” “Evet.”

“Tamam,” dedi Reacher.

“Tamam ne, zeki çocuk?”

“Tamam bittiniz, hepsi bu,” dedi Reacher.

“Açıklamak ister misin?”

Reacher başını iki yana salladı ve “Siz çözün,” dedi.

Odada yine sessizlik oldu.

“Neden bahsediyorsun sen?” dedi Blake.

Reacher gülümsedi. “Stratejiyi bir düşün. Beni Lamarr yüzünden tutuklayabilirsin ama benim aynı zamanda o kadınlan öldüren adam olduğumu iddia edemezsin. Çünkü avukatımın elinde kanıt var. O zaman ne yapacaksın?”

“Seni ne ilgilendirir ki?” dedi Blake. “Zaten tutuklanmış olacaksın.”

“Geleceği düşün,” dedi Reacher. “Bütün dünyaya katilin ben olmadığımı söyleyeceksin. Lamarr olmadığına da yemin edeceksin. O zaman katili aramaya devam etmen lazım, değil mi? İnsanlara nedenini açıklamadan aramaları kesemezsin. Hakkında atılacak negatif manşetleri bir düşün. ***FBI araştırmanın 10. yılında hâlâ bir sonuca varamadı.*** Bütün bunları yutman gerekecek. Kadınları koruyan güvenlik mensuplarını da dağıtamazsın. Zamanla yarışman gerekecek. Daha çok iş gücü gerekecek. Daha çok bütçe. Her yıl harcamaların artacak. Sırf katili aramak için. Bunu yapmaya razı mısın?”

Odada sessizlik devam etti.

“Hayır, bunu yapmayacaksın,” dedi Reacher. “Ve bir şey yapmamak da gerçeği bildiğini itiraf etmek anlamına gelir. Lamarr öldü. Araştımıa durduruldu. Katil

ben değildim. O zaman katil Lamarr'dı. Artık aklınızı başınıza almanız lazım. Lamarr olduğunu ***itiraf*** etmezseniz, var olmadığını bildiğiniz bir adamı aramak için hayatınız boyunca kaynak israf edeceksiniz demektir. Lamarr olduğunu ***itiraf*** ederseniz de beni onu öldürmek suçuyla tutuklayamazsımz. Çünkü o koşullar hakkında yaptığım şey meşruluk kazanır."

Odada yine sessizlik oldu.

"O yüzden bittiniz siz," dedi Reacher.

Sessizlik uzayınca Reacher gülümsedi.

"Ne olacak şimdi?" dedi.

Adamlar bir süre daha sessiz kaldılar. Sonra kendilerine geldiler.

"Biz Büro'yuz," dedi Deerfield. "Hayatını zorlaştırırız."

Reacher itiraz eder gibi salladı başını.

"Hayatım zaten zor," dedi. "Sizin yapacaklarınız işlerimi daha da kötüye götüremez. Ama tehdit etmeyi kesebilirsiniz. Çünkü sırrınızı saklayacağım."

"Öyle mi?"

"Buna mecburum, değil mi? Çünkü saklamazsam, herkes Rita Scimeca'nın üzerine odaklanacak. Yaşayan tek tanık o. Savı, polis, gazeteler, televizyonlar... Hepsi kadım öldüresiye bunaltacak. Bütün o korkunç detaylar ortaya çıkacak. Tecavüze uğradığı, küvette boya içinde çırılçıplak yattığı. Bu da onu çok incitecek. Ve ben de onun incinmesine izin vermem."

Yine sessizlik oldu.

"O yüzden sırrınız bende güvende," dedi.

Blake masaya çevirdi bakışlarını. Sonra onaylar gibi başını salladı.

"Pekala," dedi. "Bunu kabul edebilirim."

"Ama seni izliyor olacağız," dedi Deerfield. "Her zaman. Bunu sakın unutma."

Reacher yine gülümsedi.

“Sakın sizi iş üstünde yakalamayayım,” dedi. “Çünkü Petrosian’a ne olduğunu hatırlarsınız. ***Bunu da*** sakın unutmayın, tamam mı?”

Olay böylece kapandı. Başka bir şey söylenmedi. Reacher ayağa kalktı. Masadan uzaklaşıp odadan ayrıldı. Bir asansör bulup giriş katına indi. Peşinden gelen olmadı. Ahşap ve camdan yapılma iki kanatlı bir kapı vardı. Kapıyı açıp Portland’ın karanlık ve sessiz bir caddesine gecenin bir yarısı adım atarak soğuk havanın dört bir yanını sarmasına izin verdi. Kaldırımın kenarında durup etrafa boş boş bakındı.

“Merhaba Reacher,” diye seslendi Harper.

Binanın girişindeki sütunun yanında, karanlığa gömülerek bekliyordu. Arkasını döndü ve kadının saçlarının ışıltısını fark etti. Bir de ceketinin içinden görünen beyaz gömleğini.

“Sana da merhaba,” dedi. “İyi misin?”

Kadın ona doğru birkaç adım attı.

“İyi olacağım”, dedi. “Yer değişikliği isteyeceğim. Belki buraya gelirim. Sevdim buraları.”

“İzin verirler mi?”

“Tabii ki. Bütçe görüşmeleri sürdüğü sürece seslerini çıkarmazlar. Bu şey, bugüne dek yaşanan en sessiz olay olacak.” “Ve aslında hiç yaşanmamış olacak,” dedi. “Yukarıda mev-zuyu bu sonuca bağladık da.”

“Yani aranız iyi, öyle mi?”

“En başında ne kadar iyiyse, şimdi de öyle.”

“Senin için elimden geleni yaptım,” dedi. “Ne kadar işe yaradı bilmem.”

“Biliyorum. Senin gibi insanlardan daha çok olmalı bu dünyada.”

“Al bunu,” dedi Harper.

Elinde kırış kırış bir kağıt vardı. Quantico'daki seyahat ofisinden çıkma bir seyahat belgesi.

"Seni New York'a götürür."

"Sen ne yapacaksın?"

"Kaybettiğimi söyleyeceğim. Bana yenisini gönderirler." Reacher'm iyice yakınına geldi ve yanağından öptü. Sonra da geri çekilip yürümeye başladı.

"İyi şanslar," diye seslendi.

"Sana da," diye seslendi Reacher.

***

Havaalanına kadar yürüdü. Otomobiller için yapılmış yolun acil şeridinden tam on dokuz kilometre yürüdü. Toplamda üç saat sürdü. FBI seyahat belgesini verip yerine bir uçak bileti aldı. İlk uçuş için bir saat bekledi. Uçakta da dört saat boyunca uyudu ve üç saatlik zaman farkıyla La Guardia'ya öğleden sonra saat l'de indi.

Cebindeki son parayla otobüse binip metro durağına, oradan da metroyla Manhattan'a gitti. Canal Caddesi'nde metrodan inip Wall Street'in güneyine yürüdü. Jodie'nin ofisinin lobisine geldi. Saat 2'yi birkaç dakika geçiyordu. Altmış katlık binanın çalışanları öğle yemeğinden dönüyordu. Firmanın resepsiyonu boştu. Masada bekleyen kimse yoktu. Açık kapıdan içeri girdi ve hukuk kitapları ile dolu rafların çevrelediği bir koridor boyunca yürüdü. Sağında ve solundaki ofislerin tamamı boştu. Masaların üzerinde kağıtlar, sandalyelerin üstünde de ceketler duruyordu. Ama kimsecikler yoktu.

İki kanatlı bir kapının önüne geldi. Diğer tarafta konuşmalar olduğunu işitti. Kadehler tokuşturuluyordu. Kahkahalar atıldı. Kapının sağ kanadını açtı ve içerideki gürültü adeta üzerine saldırdı. Tıklım tıklım dolu bir konferans salonuna gelmişti. Koyu renk takım elbiseler, bembeyaz gömlekler, pantolon askıları, dikkat çekmeyen kravatlar, koyu renk elbiseler ve siyah naylon çoraplar sardı dört bir yanını. Filmle kaplı bir camdan ibaret duvarın önünde uzunca bir masa vardı ve masanın üzerine serilen beyaz örtü de yüzlerce şampanya şişesi ve şampanya dolu kadehin altında esir kalmıştı. İki barmen ellerinden geldiğince hızlı bir şekilde köpüklü altın sarısı şarabı kadehlere doldurmakla meşguldü.

İnsanlar içkilerini yudumluyor ve kadeh kaldırıp Jodie'ye bakıyorlardı.

Jodie kalabalığın arasında bir magnet gibi yürüyordu. Nereden geçse, insanlar önüne çıkıp ona yapışıyor ve kalabalık daireler halini alıyorlardı. Küçük heyecanlı gruplar sürekli bir noktadan diğerine taşmıyordu. Kadın başını bir sağa, bir sola çeviriyor ve gülümseyerek kadeh tokuşturuyordu. Sonra yeniden harekete geçiyordu. Tam o anda kapıda beliren Reacher'ı gördü. Reacher da duvardaki Renoir tablosuna yansıyan görüntüsüne bakıyordu. Tıraş olmamıştı. Üzerindeki haki rengi gömlek yeşil boyaya bulanmanın yanı sıra boya kuruduğu için kırış kırış bir şekilde kaskatı kesilmişti. Jodie'nin üzerinde askından yeni inmiş bin dolarlık bir elbise vardı. Jodie ile beraber yüzlerce göz kendisine çevrildi ve odada sessizlik oldu. Jodie bir süre tereddüt etti. Sanki bir karara varmaya çalışıyordu. Sonra öne çıktı ve kalabalığı yarıp kollarını Reacher'ın boynuna doladı. Şampanya kadehi hâlâ elindeydi.

"Ortaklık partisi," dedi Reacher. "Başardın."

"Kesinlikle başardım," dedi Jodie.

"Tebrik ederim bebeğim," dedi. "Ve geciktiğim için özür dilerim."

Kadın onu kolundan tutup kalabalığa sürükledi ve insanlar hemen etraflarını sardı. Reacher, yabancı orduların generallerine karşı takındığı üsluba bürünüp yüz avukatla tokalaştı. ***Bana bulaşmayın, ben de size bulaşmayayım.*** Üst düzey olan adam kırmızı-gri karışımı bir renge bürünmüş yüzüyle, 60'lı yaşlarında olduğunu ele veren ve girişteki pirinç isimlikte adı yazan adamın oğlu olduğunu açık eden biriydi. Üzerindeki takım elbise muhtemelen Reacher'ın hayatı boyunca giydiği tüm giysilerin toplamından daha pahalıydı. Ama partinin havasına kapılan adamın tavn da partiye uygundu. Jodie'nin kapıcısıyla da tanışsa aynı memnuniyet derecesinde olacağı kesindi.

"O büyük, hem de çok büyük bir yıldız," dedi. "Teklifimizi kabul ettiği müteşekkirim."

"Tanıştığım en zeki avukat," dedi Reacher.

"Sen de onunla gidecek misin?"

"Nereye?"

“Londra’ya,” dedi yaşlı adam. “Sana anlatmadı mı? Yeni bir ortak için ilk görev yeri birkaç yıllığına Avrupa ofislerinden biri olur.”

Jodie hemen yanına geldi. Gülümseyerek Reacher’ı oradan uzaklaştırdı. Kalabalık küçük gruplara bölünüyordu. Konuşmalar da iş meselelerine ve dedikodulara evriliyordu. Jodie, Reacher’ı pencere kenarında bir yere çekti. Aşağıda liman manzarası vardı.

“FBI merkez ofisini aradım,” dedi Jodie. “Senin için endişelendim. Üstelik teknik olarak hâlâ senin avukatınım. Alan Deerfield’ın ofisi ile temasa geçtim.”

“Ne zaman?”

“İki saat önce. Bana bir şey söylemediler.”

“Söyleyecek bir şey yok. Onlar niyetlerini açık ettiler, ben de niyetimi anlattım.”

“Demek ki nihayet davayı çözdün.”

Bu sözleri sarf etti ve sonrasında duraksadı.

“Tanık olarak çağrılacak mısın?” diye sordu. “Mahkeme olacak mı?”

“Mahkeme yok,” dedi Reacher.

“Sadece cenaze mi?”

“Hiç akrabası kalmadı ki. Cenaze yapmanın anlamı yok.” Kadın yine durdu. Sanki önemli bir şey söyleyecekti. “Kendini nasıl hissediyorsun? Tek kelime ile yanıt ver.” “Sakinleşmiş,” dedi Reacher.

“Yine yapar mısın? Aynı koşullar olsa, yine aynısını yapar mısın?”

Bu kez duraksama sırası Reacher’daydı.

“Aynı koşullar mı?” diye sordu. “Hiç tereddüt etmeden yaparım.”

“Benim iş için Londra’ya gitmem lazım,” dedi Jodie. “İki yıllığına.”

“Biliyorum,” dedi. “Yaşlı adam söyledi. Ne zaman gideceksin?”

“Ay sonunda.”

“Seninle gelmemi istemiyorsun.”

“Çok meşgul olacağım. İş yükü çok ama personel sayısı az.” “Ve medeniyetin göbeğinde bir şehir.”

“Evet, öyle. Gelmek ***ister*** miydin?”

“İki yıllığına mı?” diye sordu. “Hayır ama arada bir ziyaret edebilirim.”

Kadının yüzünde silik bir gülümseme belirdi. “Bu çok güzel olur,” dedi.

Reacher bir şey söylemedi.

“Ne kötü bir durum,” dedi Jodie. “On beş yıl boyunca sensiz yaşayamayan bir kadın olarak şu anda ***seninle*** yaşayamayacağımı anlıyorum.”

“Biliyorum,” dedi Reacher. “Tamamen benim suçum.” “Sen de benimle aynı duygulan mı hissediyorsun?” Reacher kadının yüzüne baktı.

“Sanırım evet,” dedi.

“Ay sonuna kadar beraberiz,” dedi Jodie.

Reacher da başını salladı.

“Çoğu insanın sahip olduğundan daha uzun bir süre,” dedi. “Öğleden sonra işten izin alabilir misin?”

“Tabii alırım. Artık ortağım ben. İstediğimi yaparım.”

“O zaman hadi gidelim!”

Boş kadehlerini pencerenin kenarına bıraktılar ve insanların arasından geçip uzaklaştılar. Herkes onlann kapıya gidişini izledi ve sonra sohbetlerine geri dönüp fısıltı halinde spekülasyon üretmeye başladılar.

Jack Reacher eskiden çalıştığı ve her zaman evi olarak gördüğü birimin merkezine yıllar sonra döndüğünde kendini zekice tasarlanmış bir ihanet çemberinin içinde bulur. On altı yıl öncesine ait bir cinayet davasının bir

numaralı şüphelisi olarak aranan Reacher, eski görevini yürüten Susan Tumer ile hayatının görüşmesini yapacakken onu devre dışı bırakmak isteyen gizli güçlerin oyunu ile karşı karşıya kalacaktır. Büyük komplonun ardındaki gerçeği gün ışığına çıkarmaya çalışırken geçmişinin tozlu raflarında çok önemli bir sır da keşfedilmeyi beklemektedir.

Kirkus tarafından yılın en iyi kitapları arasında gösterilen ***ASLA GERİ DÖNME'de,*** tehdit altında birinin zekasını ve rasyonelliğini sıra dışı kullanan Reacher'ın hikayesini bir çırpıda okuyacaksınız.

"Asla geri dönme ama Jack Reacher döner ve geçmişi onu bir gölge gibi izlemektedir. Günümüzün en heyecan verici kahramanlarından biri ve aksiyon dolu bir gerilim. " **Newsweek**

"Kimse sizi Linwood Barclay kadar heyecanlandıramaz ve ürpertemez. Bana güvenin, bu kitabı kaçırmak istemezsiniz." -

Tess Gerritsen

Thomas Kilbride, haritalar konusunda saplantılı bir şizofrendir ve kendisine devlet başkanı tarafından ülkedeki tüm sokakları ezberleme görevi verildiğini sanmaktadır. Evden dışarı çıkmıyor, bilgisayardaki bir program sayesinde her yeri adım adım dolaşıyordun Ve bir gün gözleri New York'taki bir binanın penceresinde yaşanan garip ve korkunç bir olaya takılır. Bir kadının öldürülmesi gibi bir olaya...

Thomas'm kardeşi Ray babalarının ölümünden sonra onun bakımını üstlenmiş, adeta dış dünyayla tek bağlantısı olmuştur. Yapılacak işlerini halletmekte ve zaman zaman da paranoyakça teorilerini dinlemektedir. Ağabeyinin sanrılarının kontrol edilemez bir noktaya ulaştığını bilmesine rağmen bu kez

Thomas o kadar çok ısrar eder ki onun gördüğünü sandığı şeyi araştırmaya başlamasıyla Ray düşle gerçeğin ölüm sarmaşığı gibi birbirine dolandığı tehlikeli bir yola girer.

"Güzel bir yolculuktan anladığım şey: Üç gün durmaksızın yağan bir yağmur, atıştırmalıklarla dolu bir buzdolabı ve bir Linwood Barclay romanı. " Stephen King

"Her dönüşte şaşırtıyor ve şok ediyor. Yılın en iyi gerilim kitapları arasında. " Associated Press

Lee Child (James D. Grant),

1954'te İngiltere'de doğdu. Bir televizyon şirketinde on sekiz yıl çalıştı. Daha sonra, yazar olmaya karar verdi ve ilk Jack Reacher romanını

1997’de yazdı. Jack Reacher serisi dünya çapında çok satanlar listesindeki yerini aldı, pek çok ödüle layık görüldü ve kırktan fazla dile çevrildi.